

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One last

Time

A
LOVELESS
BROTHERS
NOVEL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ROXIE NOIR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SON BİR KEZ

BİR AŞKSIZ KARDEŞLER ROMANI

ROXIE NOIR

Copyright © 2020 by Roxie Noir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Başka bir deyişle, lütfen bu kitabın korsanını almayın. Kurtlar tarafından büyütülmedin, değil mi?

Kapak: Coverlöv
Fotoğrafçı: Michelle Lancaster
Model: Mitchell Wick
Editörlük: Kardeşimin Editörü

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Sonsöz Asla](#)

[Yetmez Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Roxie Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

Dikişçi yine kıcımı okşuyor. Çok sert, profesyonel bir sıvazlama.

Bir dakika sonra, bir iğne izi ile onu takip ediyor.

"Özür dilerim," diyor ama dişlerinin arasına sıkıştırdığı iğneler yüzünden sesi daha çok "*thowwy*" gibi çıkıyor. "Lütfen kıpırdamayın."

Bu, *peesh hole shtiww* olarak ortaya çıkıyor, ancak onu mükemmel bir şekilde anlayabilmem, iyi niyetli ama sert bir kadın kıcıma kaşlarını çatarken nedime elbisesi içinde ne kadar zaman geçirdiğimin bir kanıtıdır.

Genellikle bu kadın bir terzidir. Bazen bu kişi üvey annem ya da gelin oluyor, çünkü gelin partisinin geri kalanı üzerinde güzel ve düzgün görünen bir nedime elbisesi kaçınılmaz olarak beni direktte çalışmaya gidiyormuşum gibi gösteriyor.

Üvey annem Vera, büyük yemek masasındaki koltuğundan, "Bir sehpanın üstündeki sandalyede mi duruyordu?" diye soruyor. "Pompalı tüfekle mi?"

"Görünüşe göre tavan arasındaki sincaplarla buraya kadar gelmiş," diyorum, hâlâ kıpırdamadan durarak.

"Boynunu kırmadığı için şanslı. Ya da kalçasını. Onun yaşında, bu da neredeyse o kadar kötü."

"Merdivenlere karşı bir şeyi mi var?" diye soruyor kız kardeşim Winona, sağ tarafımdaki büyük deri koltukta otururken. Özel kar kürelerini dikkatle küçük, dekoratif kutulara yerleştiriyor.

"Geçen yıl fırtına sırasında çatıya yama yapmaya çalışırken merdiveni kırıldı," diyorum. "Henüz değiştirmeye fırsat bulamamıştım."

"Seksenli yaşlarında bir çatıyı tamir edebilecek kadar dinç olduğu için ona şükürler olsun," diyor Vera. "Ben bunu kesinlikle başaramazdım."

Vera'nın hayatında hiç merdivene çıktığından emin değilim. Vera merdivene çıkmaz. Vera merdivene çıkması için adam tutar.

Yanımdaki kız kardeşim Ava iç çekiyor.

"Peki, Beauford'un koltuğunu ne yapacağız?" diye soruyor.

"Onu dışarıda bırakalım," diyorum omuz silkerek.

Arkamda terzi oflayıp pufluyor.

"Özür dilerim," diyorum ona.

"O zaman baş masada tek sayıda insan olur ve garip görünür," diyor Ava, biraz endişeli görünerek. "Yani, başka bir masa *olabilir* ama insanlar dikkatlerini o masaya vereceklerdir."

"Şuna bakabilir miyim?" Vera Ava'ya soruyor, o da bir kâğıdı uzatıyor.

Vera bunu düşünüyor. Dikkatle. Ava çiçek antetli başka bir kâğıt alır ve ona bakar. Winona kar kürelerini kutulara koymaya devam ediyor.

Kimsenin masamızı inceleyip incelemeyeceği konusundaki şüphelerimi kendime saklıyorum. Kimse nedimelere bakmaz. Kimse masasında kaç kişi olduğunu umursamaz. Bunun bir önemi yok.

Öte yandan, en küçük kız kardeşim Kappa Gamma Alpha'nın başkanlığına ayrıntıları geçirirerek gelmedi.

"Biliyor musun, bu yemeğin boşa gitmesi yazık olurdu," diyor Vera sonunda, sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış ve bana bakarak. "Düğüne iki gün kala zaten parası ödendi, biliyorsun."

"Lainey'i de getiririm," diye teklif ettim. "Harika vakit geçirir."

"Bir düğüne kız arkadaş getiremezsin," diyor Vera, oturma planına bakarak. "Bekle, o sadece bir kız arkadaş, değil mi? *Kız arkadaş* değil mi?"

"Eğer *kız arkadaşım olsaydı*, benimle çıkabilir miydi?"

Ava hâlâ listeye bakarak, "Norman ve Wes geliyor," diye söze giriyor. "Tek eşcinsel çift siz olmayacaksınız!"

Keşke üç yüz altmış küsur konuk arasında bir tane eşcinsel çift olmasına şaşırsaydım, ama şaşırmadım. Ailem açıkça gerici değil ama çok geleneksel bir çevreden geliyorlar.

Vera varsayımsal sorumu görmezden geliyor.

"Bu senin için iyi bir fırsat olabilir" diyor. "Bir randevuya ihtiyacın var, sormak istediğin biri yok mu?"

"Pek sayılmaz," diyorum, terzi ön tarafıma doğru ilerlerken, hala kaşları çatık. "Yalnız gidip ailemle vakit geçiremez miyim?"

Vera *aile zamanı* yemini yutmaz.

"Peki ya dükkânınızın yanındaki fırının sahibi olan adam?" diye soruyor. "Everett mi?"

"Evan Hill," dedim ona. "O evli. Sanırım karısı hamile. Ya da belki sadece bir köpek almışlardır."

Winona sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Biri ya da diğeri," diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum, son zamanlarda sorumluluk hakkında çok fazla konuşuyor." mırıldandı. "Ayrıntıları biraz atlamışım."

"George Thompson," diye sesleniyor Vera, bir kâğıdın üzerinde fosforlu kalemle gezinirken. "Taş ocağı işi oldukça iyi gidiyor."

"Hayır," diye karşılık veriyorum, çünkü George Thompson hem delicesine sıkıcı hem de şu anda daha fazla para kazanabilmek için dağların kaldırılması madenciliğini yasallaştırmaya çalışıyor, bu da onu kötü yapıyor.

"William Obach."

"Evli." "Jonathan

Haynes."

"Evli. Sanırım dört ya da beş çocuğu var."

"Ya da köpekler," der Winona, Vera'nın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. "Brian Sutton. Jethro Long. Timothy Newhall?" "Evli, hayır ve evli," diye karşılık veriyorum.

Vera iç çekti. Fosforlu kalemi kapatıyor, sonra bana bakıyor, yüzündeki ifade çoğunlukla düşünceli ama biraz da kızgın. Terzi usulca popomu okşuyor.

Üvey anneme "Burası küçük bir güney kasabası," diyorum. "Benim yaşımdaki herkes yedi yıldır evli ve şimdiden üç çocukları bir minibüsleri var."

"Beauford'un birkaç saatliğine uğrayamayacağından *emin* misin?" diye sorar.

"*Anne*," diye uyarıyor Ava. "Büyükannesi hastanede. Tennessee'de."

Vera iç çekiyor.

"Biliyorum, biliyorum, üzgünüm," diyor. "Peki ya Tucker Yates? Cathy'den boşanmasının nihayet sonuçlandığını duydum."

"Tucker boşandı çünkü dünyanın düz olduğunu ve Birleşik Devletler Başkanı'nın kılık değiştirmiş bir kertenkele olduğunu düşünen bir deli," diyorum.

"Ve Cathy'yi on sekiz yaşında bir kızla aldattığı için," diyor yeni bir ses, ortanca kız kardeşim Olivia kapıdan girerken. "Hepiniz gördünüz mü - oh, işte buradalar. Neden o zavallı adam hakkında konuşuyoruz ki?"

"Delilah'nın randevusu son anda iptal oldu ve başka biriyle gitmeyi reddediyor," diye iç geçiriyor Vera.

"Beau'nun büyükannesi hastanede," diye açıklıyorum.

"Sincaplar yüzünden," diye ekliyor Ava.

Olivia sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Hâlâ rahibe şeyini yapmıyor musun?" diye soruyor bana. Ona sert bir bakış fırlatıyorum.

"Ne?" diyor, geniş mavi gözlerini kırıştırarak, habersiz.

Winona, "Delilah annemin yanında detokstan bahsedilmesinden nefret ediyor," diye açıklıyor.

"Hâlâ bunu yapıyor olamazsın," diyor Vera, kibarca şaşırarak. "Neredeyse iki yıl oldu."

"Aslında iki yıl Salı günü," diyorum. "Bazı aileler bu başarıyı takdir etmek için bana bir sertifika veriyordu."

"O halde yeniden flört etmeye başlamak için mükemmel bir zaman," diyor *sertifika* yorumumu görmezden gelerek. "Yaban yulaflarını ekmek için bolca zamanın oldu" - nazik bir elini havada sallıyor - "striptiz kursuna git, meditasyon yap, yaptığın tüm o şeyler."

"Hedefimiz iki yıl," diyorum elimden geldiğince sabırla. "Cumartesi gecesi bir randevuya gidersem bunu başaramam, değil mi?"

"Yeterince yakın değil mi?" Vera, *saçmaladığını düşünüyorum* anlamına gelen bir ses tonuyla soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. Vera ve ben bu tartışmayı daha önce de yapmıştık. Birbirimizin benim bekâr ve seçime bağlı bekârlık durumumla ilgili görüşlerini biliyoruz ve bu sefer de onun fikrini değiştirmeyeceğimi biliyorum.

Vera, otuz yaşında olup da biriyle çıkmamayı *seçmenin* bir sıçan kadar çılgınca olduğunu düşünüyor, ancak bu ifadeyi asla kullanmıyor. Bazı açılardan dayanılmaz derecede eski kafalı, bir kadının değerinin birlikte olduğu erkekten kaynaklandığı bir zaman ve yerden geliyor.

Vera'ya göre bekar olmayı gerçekten seviyor olmam düşünülemez, bu yüzden sanırım bu konuda yalan söylediğimi ve bir erkeğin gelip ayaklarımı yerden kesmesini özlediğimi varsayıyor.

Ben değilim.

"Yalnız gitmek istiyorum," diyorum.

Basit, doğrudan, sert ama kibar. Terapistim duysa alkıştan kırılırdı. Nefesimi tuttum, yeterince kibar olduğunu ve *çok* doğrudan olmadığını umuyordum.

İnsanların başkalarına ne istediklerini ve isteklerinin tartışılmak yerine saygı gördüğü aileler hakkında söylentiler duydum. Kulağa hoş geliyor ama ben buna tek boynuzlu atlara inandığım kadar inanıyorum.

Vera ve Ava birbirlerine bakarlar.

Kaşlarını çatıyorlar, her ikisinin de kaşları neredeyse aynı şekilde hafifçe kırışıyor.

Sonra Ava iç çekip iPad'ini eline alıyor ve ben de diğer ailelerin nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Tamam," diyor bir süre sonra, parmağını ekran boyunca kaydırarak. "Donald Crow. Jeffrey Preen."

"Ava," diyorum, gözlerimi kapatıp kendime sabır diliyorum.

"Andrew Haulier - oh hayır, bekle, görünüşe göre onunla işler *karışık*."

Gözlerim tekrar açıldı.

"Facebook'ta lise mezuniyet sınıfımı mı inceliyorsun?" Küçük kız kardeşime bakarak soruyorum.

"Cory McGarvey," diyor beni görmezden gelerek ve başını eğerek, hâlâ ekrana bakarak. "Sevimli biri mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve kendime biraz zaman tanımaya çalışarak odaya göz gezdiriyorum. Bir yanımda, pelüş deri bir koltuğun önünde, tepesinde kıvrıkcık turuncu saçlar olan uzun pembe bir sütunun yer aldığı üçlü bir ayna var.

Elbette Ava'nın gelin terzisi ev ziyaretleri yapıyor. Vera ve babamın bu düğün için ödedikleri miktar için, gelin partisinin bir yere gitmesini ve kendilerini biraz rahatsız etmesini bekleyemezsiniz, Tanrı aşkına.

Aynadaki güzele ters ters bakıyorum. O da bana bakıyor.

Kendi kendime bir huzur duası fısıldıyorum, ancak itiraf etmeliyim ki şöyle başlıyorum

Tanrı aşkına, lütfen.

İşte tam da bu yüzden Beau'dan kız kardeşimin düğününe benimle katılmasını istedim. Biz arkadaşız, bu yüzden onunla açık bir barda birkaç saat geçirmekten mutluyum. O bekar, bu yüzden kimse kızmayacak. Ve o eşcinsel, bu yüzden garip olmayacak.

Mükemmeldi.

Lanet olası sincaplar.

"Norward Yapp," diye devam ediyor Ava. "*Norward* adında biriyle aynı okula mı gittin?"

"Sanırım göbek adı-" "Oh!"

Vera ve ben hep birlikte ona baktık. Bundan hoşlanmadım.

"Seth Loveless'in bekar olduğunu biliyor muydunuz?" Ava bize sordu.

Kalbim göğsümde sakarca çarpıyor. Midem dans ediyor. Sanırım vücudumdaki tüm kan başıma hücum ediyor ve eminim ki zaman yavaşladı ve artık oksijen moleküllerinin birbirine çarptığını duyabiliyorum.

Evet, Seth Loveless'in bekar olduğunu biliyorum.

Seth Loveless her zaman bekardır, çünkü tek bir kıza bağlı kalmaktansa elli mil yarıçapındaki her kızla yatmayı tercih eder. Aldatmaması güzel, sanırım.

"Öyle mi?" Jimmy Buffett konserindeki parmak arası terliklerden daha rahat konuşmak için kendimi zorlayarak söylüyorum.

"Bu mükemmel," diyor Vera.

O... biliyor mu? Seth'in kasabanın bisikleti olduğunu ve herkesin bindiğini?

"Hayır," diyorum düşünmeden.

Vera ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Bu sabah beşte kalktığını düşünmeme rağmen, vücuda tam oturan haki pantolon, beyaz düğmeli gömlek ve siyah hırkasıyla tertemiz, saçlarının *yapılı* ve yüzünün *açık olduğunu* söylemeye gerek bile yok.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum, sanki kalp atışlarım iki katına çıkmamış gibi. "Lisedeyken çıkmıştık, biliyorsun."

Vera askıdan dirsek hizasında bir suni kürk pelerin alıp inceledikten sonra bana doğru yürürken Ava bana "*hayır, olmaz*" der gibi bir bakış fırlatıyor.

"Biliyor musun, birkaç hafta önce markette ona rastladım ve biraz sohbet ettik," diyor bana uzatarak. "Çok hoş bir genç adam. Yakışıklı da. Benden sana selam söylememi istedi."

O bilmiyor. Vera'nın Seth'in farkında olmasının yolu yok.
itibar.

"Teşekkürler," diyorum.

Bazen, ömür boyu aldığım görgü kuralları eğitimine rağmen, bir durumun benden nasıl bir tepki beklediğini bilemiyorum. Örneğin, *Seth ile bir düğüne gitmek ikinizin de hayatında aklına gelmiş en kötü fikir.*

"Eğer onu tekrar görürsen, benim de selamımı söyle?" Tehlike.

"Bunu tekrar denemenin bir sakıncası var mı? Daha önce denediğini biliyorum ama içim rahat eder" diyor ve yarım pelerini uzatıyor.

"Ayrıldığınızdan beri Seth'i hiç gördün mü?" Ava hâlâ iPad'ine bakarak soruyor.

Sonra kaşları yukarı kalktı.

"Oh, vay canına, anne. Şaka yapmıyormuşsun. Gerçek hayatta da böyle mi görünüyor?" diye devam ediyor.

Her nasılsa, başıma daha fazla kan hücum ediyor. Aynadaki yüzüm pembeleşiyor. Kızıl saçlı sorunu #4501: Çok kolay kızarmak.

"Çok yakışıklı," diyor Vera.

"Onu gerçekten görmedim, hayır," diye yalan söylüyorum, pelerini omuzlarıma atıyorum ve Seth'in ne kadar seksi olduğu hakkında konuşmayı kesebileceğimizi umuyorum. "Sadece kasabada falan. Orada burada. Önemli bir şey değil."

Fazla açıklama yapıyorum ama bunun tek nedeni Vera'ya gerçeği söylemenin kendiliğinden yanmama neden olabileceğini düşündüğüm için yalan söylüyorum.

Ayrıca daha çok kızarıyorum. Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir ki?

"Siz ikiniz arayı kapatabilirsiniz," diyor Vera, boynumdaki tokayı benim için kapatıyor, sonra ellerini kollarımda gezdiriyor. "Her zaman tatlı bir çift olduğunuzu düşünmüşümdür."

"Ergenlik çağındaydık," diye itiraz ediyorum.

Vera, "Ne olmuş yani? Pek çok insan lise aşklarıyla evleniyor," diyor.

"Evet," diyor terzi, arkamdaki pelerini nazikçe düzelterek. "Mack'le çıkmaya başladığımızda ben on dört, o on altı yaşındaydı."

"Gördün mü?" Vera geri adım atarak şöyle diyor.

"Michael ve ben lisede sevgiliydik," diyor Olivia arkamdan bir yerden.

"Delilah, Seth'le git!" Ava fişkırıyor. "Bu çok tatlı olurdu."

Göğsümde sanki kalbim bir teneke kutunun içindeymiş ve biri onu düşürmüş gibi bir his var. *Clonkthump. Squish.* Derin bir nefes alıyorum.

"Sekiz yıldır görmediğim bir adamla garip bir hasret gidermek yerine özel gününüzü arkadaşlarınızla ve ailenizle kutlamayı tercih ederim." Ben de öyle dedim.

Doğru, büyük silahları çektim: *özel gün*. Ava suratını buruşturup iPad'de gezinmeye devam etti.

"Lütfen?" diye sordum.

"Keşke bunu biraz düşünsen," diyor Vera. "Bütün gece dans edecek kimsesi olmayan tek kişi olmanı hiç istemem."

"Ben Wyatt'la dans edeceğim," diyorum, düğüne kız kardeşiyle katılan ve bu nedenle benimle çıkamayacak olan en sevdiğim kuzenimin adını söyleyerek. "Eminim orada bekâr erkekler de olacaktır. Onlardan biriyle dans ederim. İstersen hepsiyle dans ederim."

Vera iç çekiyor.

"Ve yemek sırasında masanızda rastgele bir ucube istemezsiniz, değil mi?" Ben kandırdım. "Ya bir piramit şemasının derinliklerinde olduğu ortaya çıkarsa ve tüm zamanını bize esansiyel yağ aşılannmış tayı satmaya çalışarak geçirirse?"

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Vera, ellerini havaya kaldırarak. "Eğer gerçekten o kadar kararlıysan, tamam. Omuzlarını mı silkeceksin?"

Omuzlarımı silkıyorum. tek sıkıyorum çünkü şükürler olsun, *Şükürler* olsun, bu düğüne tek başıma katılacağım.

Ocak ortasında bir mucize.

"Şimdi rahatla," diyor Vera. Öyle yapıyorum ve gözleri dirsekten dirseğe gezinerek pelerinin altından görünen en ufak bir mavi, siyah ya da kırmızı ipucu arıyor.

Orada öylece duruyorum, kalbim küt küt atıyor. Pelerin yüzünden değil. Nedimelerin (sahte) kürk pelerin giymesine karar verilen son provada ölçülüp biçildim ve yeniden ölçülüp biçildim, bu yüzden yarım kol dövmelemin yeterince örtüldüğüne dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Ama ya onu alırsam?

Bu gerçek bir soru bile değil. Onu alamam, almayacağım ve .

Seth ve benim bir anlaşmamız var ve birlikte bir düğüne katılmak *kesinlikle* şartlarını ihlal ediyor.

"Ava, bu sana iyi görünüyor mu?" Vera sol tarafımda durarak soruyor. "Hala pelerinin kapatmadığı birkaç çizgi görebiliyorum, ama yeniden yapıp yapmayacağımızı sana bırakıyorum."

Ava iPad'i yere bırakıp ayağa kalkıyor ve uzun sarı saçlarını omuzlarının üzerinde savuruyor. En küçük kız kardeşim hâlâ eskiden olduğu gibi amigo kız gibi hareket ediyor, adımları ortalamadan yüzde beş daha hızlı.

"Nerede?" diye soruyor Vera'nın yanında durarak.

"İşte," diyor Vera, bir parmağını dirseğimin kıvrımının hemen üzerinde gezdirerek. "Fazla bir şey değil ama - Delilah, omuz silk ve tekrar rahatla."

Bunu yapıyorum, nedime olarak rolümün esasen dekoratif olduğunu uzun zaman önce kabul etmiştim, tıpkı bir yastık gibi.

"Dantelin altından zar zor görünüyor," diyor Ava. "Ve o kadar yakın duruyoruz ki, sanırım daha uzaktan hiç göremeyeceksin."

Başımı çevirdim. İkisi otuz yıl arayla doğmuş ikizler olabilir. Aynı söğüt gibi vücutlara, aynı sarı saçlara, aynı mavi gözlere ve yüksek elmacık kemiklerine sahipler.

Dilimi çıkarıp gözlerimi onlara dikiyorum.

"Kıpırdama, neredeyse bitirdik," diyor Vera. "Eğer gidip o güzel cildine *bunu* yapmasaydın çoktan bitirmiş olurduk, biliyorsun."

Dövmelerimden hoşlanmıyor. Bu bir sır değil. Boşandıktan hemen sonra kalçama yaptırdığım kuştan hoşlanmadı, iki yarım kollu ve bir üst sırt parçası yaptırdığımda hoşlanmadı ve dövme sanatçısı olmaya karar verdiğimde kesinlikle hoşlanmadı.

Kabul etmeliyim ki artık yeterince başarılıyım, o da bu son kısma ikna oldu. Hatta bir keresinde küçük işletme sahibi üvey kızıyla övündüğünü duymuştum.

Eğer şu anda kalın bir örtü altında saklı olan göğüs parçamı bilseydi, onu da beğenmezdi.

Ellerimi başıma koyup geyik boynuzu yapıyorum, hala dilimi çıkarıp gözlerimi şaşı yapıyorum.

Vera iç çekerken Ava, "Şimdi onları *gerçekten* görebiliyoruz," diye mırıldanıyor.

"Tüm düğün törenin boyunca aynen böyle duracağım" diyorum.

"*Moouoom*," diyor Ava gülerek. "Delilah'nın normal olmasını sağla."

"Delilah, kız kardeşinin düğün gününde bir tür... deforme olmuş geyik canavarı gibi davranma," diyor Vera.

"Peki," diyorum ve normal duruşuma devam ediyorum.

Pelerinimin tokasını tartışıyoruz. Saçıma ne yapacağımızı tartıştık. Terzi - sanırım adı Louise- *kıçım*la ilgili bazı güncellemeler yapıyor.

Sonra, sonunda, işim bitti.

Öğleden sonranın geri kalanı hoş bir kaos içinde geçti, kişiselleştirilmiş Hershey's Kiss'leri kar küreleriyle birlikte küçük süslü kutulara koydum,

ieki, oturma planlarına yardım etmek ve düğün öncesi yüzlerce küçük işi yapmak.

Kendi dğnmden önceki günlerin de bu kadar kaotik olup olmadığını merak ediyorum. Yer kartlarımız kabartmalı mıydı? Konuklarımızın her biri üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu çikolatalardan aldı mı?

Gerçekten hatırladığım tek şey, her geçen gün daha da kötüleşen bir belirsizlik duygusu. Paltomu ve atkımı giymiş, eve gitmek üzereydim ki Vera beni durdurdu.

Ben.

"Delilah," diyor, yüksek tavanlı fuayeyi geçip, iki kapı arasında yürürken. iki merdiven. "Emin misiniz?"

Saçımı eşartan kurtarıyorum ve boynuma doluyorum.

"Beau hakkında mı?"

"Düğüne birini gtrmemekle ilgili," diyor, sesi daha kısık bir şekilde bana doğru yaklaşıyor, bir eli omzumda, kalın yn paltomun içinden hafifçe dokunuyor.

"Evet," diyorum hemen. "Gerçekten eminim."

"Hiç sorun değil," diye devam ediyor. "Herkes eşleşmişken böyle bir şeye tek başına gitmenin ne kadar garip olabileceğini ve ne kadar yalnız hissettirebileceğini biliyorum."

Eli omzumu hafifçe sıkıyor ve yüzüne bakıyorum, annelik endişesinden başka bir şeyle dolu değil.

Vera haksız değil. Ava'nın yaşındayken otuzumda bekar olacağımı düşünmezdim. Hala bir kocam ve birkaç sevimli çocuğum olacağını düşünmüştüm. Her yıl hayatlarının ne kadar harika, harika ve mükemmel olduğunu anlatan sinir bozucu bir Noel bülteni gönderen o aile olacağımızı sanıyordum.

Açıkçası, bu olmadı, ama Vera'yı bunun için daha mutlu olduğuma asla ikna edemedim.

"Vera, yok," diyorum. "Söz veriyorum." "Endişeleniyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Yemin ederim cevap Seth Loveless değil," diyorum onun ses tonuna uyarak. "Özellikle onu kastetmemiştim," diyor Vera. "Ben sadece senin ve eğer yardım edebilirsem, çok daha iyi olur." "Ben yalnız mutluyum," diyorum ona. "Gerçekten."

"Tamam," diyor ve omzumu bir kez daha sıkıyor. "Seni seviyorum. Dikkatli sür. Dereyi geçmeden hemen önceki virajda polislere dikkat et, son zamanlarda kör bir noktada saklanıyorlar ve hız yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Ayak parmaklarının üzerinde durup şakağıma hızlı bir öpücük kondururken "Teşekkürler," diyorum.

"Yarın geç kalma!" Evinin ağır ön kapısını açıp arkamdan kapanmasına izin verirken Vera arkamdan sesleniyor.

Nefesimi veriyorum, ışığı sönmüş bir ejderhaymışım gibi nefesim önümde buğulaniyor ve ailemin malikânesinin ön merdivenlerinden aşağıya, ortasındaki fiskiye kış için kapatılmış ve tuhaf bir şekilde sessiz olan kavisli, asfalt araba yoluna doğru ilerliyorum.

Her şey sessiz, sade ve ölü. Saat henüz beş bile değil, ama güneş batı gökyüzünde soluk bir anı, ay ve yıldızlar ise yukarıda sert ve parlak. Eve giden uzun araba yolunu çevreleyen ağaçlar çıplak, dalları iskelet eller gibi gökyüzüne uzanıyor.

Virginia soğuk alacak kadar kuzeyde ama fazla kar alamayacak kadar güneyde, bu yüzden her yıl dört ay boyunca dünya ölü, kahverengi ve gri.

Yağan azıcık kar da kırk sekiz saat boyunca herkesi paniğe sürükledikten sonra yol kenarındaki kirli hurdalara dönüşüyor, yani pek bir faydası yok. Arabama doğru gidiyorum. Soğuk havayı derin derin soluyorum, sonra sertçe nefes veriyorum. Hava soğuk, gri ve boktan, yılın bu zamanında bahar hiç gelmeyecekmiş gibi geliyor.

geldim ve bugün yine Seth'i düşünmek zorunda kaldım.

Seth'i düşünmek istemiyorum. Ortak geçmişimizi düşünmek istemiyorum ve özellikle Ava'nın düğününe bu kadar yakinken bunu düşünmek istemiyorum ama işte buradayım.

Ağaçlarla çevrili yolda ailemin evinden uzaklaşırken, onu unutmanın daha ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Vera dikkatli bir şekilde yavaşlayarak dururken kalemimi kâğıda vuruyorum. Arka koltukta kuru temizlemeden gelen giysi torbaları birbirine çarparak sallanıyor.

"*Kesinlikle çalınmayacaklar* listesinde ihtiyacımız olan başka bir şey var mı?" Düşünmeye çalışarak soruyorum.

"Orada 'Lay Lady Lay' var mı?"

"Ava'nın düğününde orkestranın tuhaf bir Dylan şarkısı çalma ihtimali yüzde sıfır," diyorum arabayı ileri sürerken.

"*Hayır* listesine koyarsan yüzde sıfır şansın olur" diyor. Sırf onunla dalga geçmek için listeye "Lay Lady Lay" yazıyorum.

"Her gülün bir dikenini vardır" diye devam ediyor. "'Pour Some Sugar On Me.' Bunlar striptizci şarkıları."

"Tabii, o yüzden," diye takılıyorum, ikisini yazıyorum.

"Öyle."

"Eğer ortaya çıkarlarsa gerçek benliğini koruyamayacağından korkuyorsun," diyorum. "Seksenli yıllardan kalma fotoğraflarını gördüm."

"Delilah, içimdeki gerçek benliğe striptizci mi diyorsun?"

"İçindeki gerçek benliğe, bir hava gitar solosuna karşı koyamayacak bir Axl Rose hayranı diyorum," diyorum sırtarak. "Nonna bana lisedeyken yatak odanızın duvarları hakkında her şeyi anlattı."

Vera'nın yüzünde gizli, sinsi bir gülümseme var ve arabayı sürerken hızlıca bana bakıyor.

"Fotoğrafların bazıları hâlâ bende," diyor, kaşlarını çok kötüymüş gibi kaldırarak. "Babana söyleme."

Dudaklarımı büzme hareketi yapıyorum, sonra da sahte bir anahtar atıyorum.

"Ve 'Don't Stop Believing'," diyor. "Siz gençler o şarkıyı benim için mahvettiniz."

İç çekiyorum ve hoşuma gitse de yazıyorum.

Bugün Cuma, Ava'nın düğününden bir gün önce ve ben sabah dokuzdan beri Vera'yla birlikte düğünle ilgili işleri halletmek için dışarıdayım. Arka nedimelerin elbiseleri, kuşaklar, çiçekçi kızların ve yüzük taşıyıcılarının kıyafetleri, ayrıca herkesin isteyebileceği kıyafetle ilgili tüm ıvır zıvırlar var. Arkada küçük bir dikiş setinin yanında bir rulo koli bandı var. Ne için olduğunu bilmiyorum. Sormaya da korkuyorum.

Resmi olarak benim de gelmemi istedi çünkü çiçeklerin ve pastanın nasıl gittiğini görmek için uğradı ve bende bir "sanatçı gözü" var, ama gerçekten, bu ayak işlerinde yanında birinin olması onun endişeli, mikro yönetimci ruhunu rahatlatıyor.

Vera cumartesi öğleden sonra barbeküsü için böyle davransaydı, karşı çıkardım. Ama bu Ava'nın düğünü, ki bu çok önemli bir şey. Önümüzdeki hafta normale döneceğinden eminim. En azından planladığı diğer üç düğünde -benim, Winona'nın ve Olivia'nın- durum böyleydi, bu yüzden her şey geçene kadar gülümsemem ve başımı sallamam gerekiyor.

"İnsanların duymadığından emin olmak istediğiniz başka sevdiğiniz marşlar var mı?" Yukarıdakilerin yanı sıra "The Chicken Dance", "YMCA" ve "Friends in Low Places" ı da içeren şarkı listesine bakarak alay ediyorum.

Sonuncusu Ava'nın eklemesiydi. O şarkıdan *nefret eder*.

"Paradise by the Dashboard Light."

"Bunu yazmayacağım, bunun kesinlikle imkanı yok-"

Konuşurken ön pencereden dışarı bakıyorum ve artık kasabada olmadığımızı ya da ailemin evine dönmek üzere yola çıkmadığımızı fark ediyorum.

"-Nereye gidiyoruz?"

"Hızlıca bir iş daha yapmam gerekiyor" diyor. "Sadece birkaç dakika sürecek."

Gösterge panelindeki saate bakıyorum.

"Söz veriyorum girip çıkacağım," diyor ve Vera olduğu için "*işte böyle dedi*" diye espri yapmıyorum.

"Saçlarım kendi kendine düzelmeyecek," diyorum, yüksek, dağınık topuzumu işaret ederek, dallar zaten her yerden fırlıyor. "Winona'ya makyaj konusunda yardım edeceğimi söyledim ama o iğrenç beni var-"

"Öyle değil," diyor Vera. "Kız kardeşine karşı nazik ol. Beş dakika sürer, bira fabrikasına uğrayıp biraz daha bira sipariş etmem gerekiyor, çünkü babanın golf arkadaşlarından daha fazlası orada olacak."

Sonra anladım. Burası Loveless Brewing'e giden yol, şehrin biraz dışında ve evet, sahibi Loveless.

Kalbim sanki dışarı çıkmak istiyormuş gibi göğüs kafesime çarpmaya başladı ve hemen şüphelendim. Vera nereye gittiğimiz konusunda çok ketum davranıyordu, çünkü keyifli Seth tartışmamızdan bahsetmiyorum bile, bu konunun kapandığını sanıyordum.

"Sadece arayamaz mıyız?" Bariz olanı söyleyerek soruyorum.

"Yüz yüze görüşürsek kendimi daha iyi hissedeceğim," diyor. "Telefon çok kişilsiz, sence de öyle değil mi?"

"Bira siparişine ekleme yapıyoruz, birini baloya davet etmiyoruz," diyorum.

Bir virajdan dönüyoruz ve bira fabrikası karşımıza çıkıyor: çiftlik müstemilatından esinlenerek tasarlanmış büyük, alçak bir bina.

"Evet, biliyorum," diyor. "Ama bu bir son dakika talebi olduğu için, bence biraz yüz yüze temas iyi olur."

Bir şeyler dönüyor ve sanırım *Proje: Ava'nın Düğünü* üzerinde çalışmıyoruz: *Ava'nın Düğünü üzerinde çalışmıyoruz: Delilah'a Bir Erkek Bulun*, defalarca ve kesin bir dille kınadığım bir proje.

Manikürlü eliyle sinyal lambasını yaktı. Bu sefer hiçbir şey söylemiyorum. Ne anlamı var ki? Bu konudaki fikrimi zaten biliyor ve dahası, onu beni özellikle bira fabrikasına sürüklemekle suçlarsam, alay edecek ve bana sadece daha fazla bira sipariş etmesi gerektiğini söyleyecek.

Düğünde Loveless birası içecekler, tabii ki bira fabrikasına gitmemizin tek nedeni bu ve her zaman bu kadar basit bir şeyden dolambaçlı nedenler çıkarmak zorunda ?

Terapistime göre buna gaslighting deniyor. Yine terapistime göre, sevdiğimiz insanları değiştirmek için yapabileceğimiz çok az şey var, sadece onlara karşı tepkilerimizi değiştirebiliriz, özellikle de onlar üvey annenizse ve sizin hayatta olduğunuzdan daha uzun süredir kendi yollarında ilerliyorlarsa.

"Prova yemeği saat beşte başlıyor ve sen dörde kadar orada olmak istediğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona, kucağımdaki dosyayı kapatırken. Parmaklarım pürüzsüz plastik üzerinde biraz kayıyor, avuçlarım şimdiden terlemiş, kalbim biraz fazla çarpıyor.

Önemli bir şey değil, kendime hatırlatıyorum. Muhtemelen onu görmeyeceksin bile, görsen bile sorun değil. Siz yetişkinsiniz.

Daha önce de sudan konuşmuştun, Tanrı aşkına.

Vera dikkatlice bir boşluğa çeker ve arabayı kapatır.

Midem dönüyor. Hâlâ öyle. Bunca zaman sonra bile, onu görmek içimi bir uçurumun kenarında büyüyen ve yıllarca rüzgârla savrulan bir ağaç gibi büküyor ve düğümlüyor.

"," diyor Vera arabadan inerken. "On dakika, yemin ederim."

İKİNCİ BÖLÜM

SETH

BÜYÜK METAL buzdolabının kapısı arkamızdan *bir vınlama* sesiyle kapanıyor ve bir elimi kapının sızdırmazlığından emin olmak için kapının üzerine koyuyorum.

"Sadece teknik olarak bunun çocuk işçiliği olduğunu söylüyorum," diyorum.

Daniel, "Ayrıca İzci Kız kurabiyeleri de satıyor," diye belirtiyor. "Bu çocuk işçiliği mi?"

"Bu, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için gönüllü bir pozisyon."

Ya da en azından öyle olduğunu varsayıyorum. Elbette Amerika'nın Kız İzçileri vergiden muaftır.

"Yarım Bushel başına elli dolar alıyor," diye devam ediyor ofislerimize doğru yürürken, devasa gümüş silindirlerin yanından geçerken. Her birinin bir ağzı ve bir kadranı var ve Daniel alışkanlıktan olsa gerek, yanlarından geçerken her birine hızlıca bir göz atıyor.

"Elli mi? *Biz* bir hayır kurumu *muyuz*?"

"O şeyler çok küçük," diyor biraz savunmacı bir sesle. "Yarım kile ardıç meyvesi toplamanın ne kadar sürdüğü hakkında bir fikrin var mı? Ayrıca, bu yetenek isteyen bir iş, doğru ağacı bulmalı ve bir merdiven bulmalısın."

."

"Bunların hepsini amcası onun için yapıyor," diye .

"Eğer fiyatlarını yeniden görüşmek istiyorsan, buyur dene," diyor yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Eli onunla bir çeşit pasta anlaşması yaptı."

Birkaç yıl önce ve *hala* ödeme alıyor. Acımasız, benden söylemesi."

Adam haklı. Dokuz yaşındaki kızı Rusty, dört amcasını da parmağında oynatıyor.

"Ona W-9 formu doldurttu mu?" diye sordum. "Yoksa o da mı vergiden kaçıyor?"

Duruyor, bir kadrana doğru eğiliyor, sonra tanka bakıyor. Bana her şey yolunda görünüyor, ama yine de bu kısım benim uzmanlık alanım değil. Daniel etrafta olmadığında gayet iyi çalıştırabilirim ama bira ustası o.

Ben hesap tablosu ustasıyım. Kulağa daha az seksi geliyor ama inanın bana en az onun kadar önemli.

"Vergi dairesini mi arayacaksın?" diye soruyor, bana bakıp sırtarak. "Belki limonata standı kurup satış vergisi almadığı zamandan da bahsedebilirsin."

"Bu daha çok bir ilçe meselesi," diye kestirip atıyorum.

"Bakın, Rusty amcası Levi ile takılmayı ve ardıç meyvesi toplamayı seviyor," diyor Daniel. "Bu ikisi için iyi bir bağ kurma deneyimi."

"SETH!" diye bağılıyor arkamızdan bir ses ve ikimiz de dönüyoruz.

Operasyon müdürümüz Catherine, çelik tank sırasının en ucunda duruyor ve iki kolunu da havaya kaldırmış sallıyor.

Ben de el sallarım.

"Sizi görmek isteyen biri var," diye seslenerek bize doğru yürüyor. "Kim?" Geri sesleniyorum.

Odanın ortasında, çelik tankların altında buluştuğumuzda "Ben senin sekreterin miyim?" diye soruyor.

"Bu gizemli kişi hakkında herhangi bir bilginiz var mı?" Alay ediyorum. "Yoksa bir tür pusuya körlemesine mi yürüyorum?"

Catherine iki kaşını da kaldırarak, "Süslü püslü bir sarışın, sen söyle," dedi. "Umarım sadece bira istiyordur. Mesai saatleri içinde hanky-panky konusunda sana ne söylediğimi biliyorsun."

"Sahibi olarak istediğim her şeyi yapabileceğim için mi?" Ben de karşılık verdim ama sadece onunla dalga geçiyordum. Şöhretimi biliyorum. Bunu hak eden benim.

Arkamda, Daniel iç çekiyor.

"Bunu benim almamı ister misin?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. Bana zorluk çıkardığından yüzde doksan eminim ama yine de sinirim bozuluyor.

"Hayır, bu bira siparişinin düzgün bir şekilde kaydedildiğinden, muhasebeleştirildiğinden ve bu ayın geri kalan rakamlarını mahvetmediğinden emin olmak istiyorum," diyorum biraz sinirli bir şekilde.

"Bunu *bir kez* yaptım," diyor. "Üç yıl önce."

"Evet, Nancy hâlâ her ay beni arayıp Dixie Pub'a doğru fiçilerin doğru günde teslim edildiğinden emin olmak istiyor," diyorum.

"Sana aşık olduğun için ve torunlarının isimlerini her zaman hatırladığın için seni arıyor," diyor, yüzünü sinsi bir gülümseme kaplamaya başlıyor. "Bir keresinde yirmi yaş genç olsaydı sana neler yapabileceğini anlatırken kulak misafiri olduğumu biliyor musun?"

FWEEEEEEEEEP! ani, kulak tırmalayan bir ıslık sesi duyuldu ve Daniel'la ikimiz de geri çekildik.

"Çocuklar!" Catherine sertçe söylüyor.

"Onu kovabileceğimizi biliyor mu?" Daniel'a mırıldandım.

"Sana iyi şanslar," diye güler Catherine. "O büyük odada, gidecek misin-"

"Evet, süslü sarışını görmeye gideceğim," diyorum ve yürümeye başlıyorum. "Ne bu, Hitchcock filmi mi? Kocasını öldürmesine yardım etmemi istiyorsa, ben *yokum*."

Büyük oda, bira fabrikasının ana kamusal alanı olarak adlandırdığımız yer. Bir duvar boyunca bir bar, bir diğer duvar boyunca dart tahtaları, üçüncü bir duvar boyunca da pencereler var. Dart tahtalarının olmadığı tarafta, Daniel'in eşi Charlie'nin yaptığı, odanın uzunluğuna uzanan üç uzun ahşap masa var.

Sonuç olarak, hoş, biraz şık, biraz rahat ve bir Cumartesi öğleden sonra arkadaşlarla takılmak için çok güzel bir yer.

Büyük çelik tankların sütunları arasından, ofislerimizin önünden geçip kafamdaki listeyi gözden geçirerek oraya doğru ilerliyorum. Cloverdale Organics'in *sonunda* düzelttiği fatura da dahil olmak üzere birkaç fatura var, Iris'in otomatik ödemesinin dün neden gerçekleşmediğini bulmam gerekiyor ve sonra diğer kardeşim Eli burada olacak çünkü bu gece açılış var-

Kapının eşiğine geldiğim an duruyorum. Sadece bir anlığına, ama zihnim boşalıyor ve duyabildiğim tek şey kalbimin tek bir *gümbürtüsü*, damarlarımdaki kanın yavaşça dalgalanması, enseme batan adrenalinin fısıltısı.

Delilah orada duruyor.

Büyük odanın ortasında, kızıl saçları ve çilleriyle duruyor. Uzun siyah yün bir palto giymiş, elleri ceplerinde. Üvey annesi Vera ile konuşuyor, gülüyor.

Raydan çıktım, doğrudan para yatırma ve kardeşim Eli ile ilgili tüm düşüncelerim yok oldu, sanki Delilah raylardaki bakır para ve ben de onu ezecek kadar talihsiz bir trenim, böylesine basit, sevimli bir şey yüzünden kaza yapan milyonda bir kişi.

Sağ ayağımı yerden kaldırıyorum, *yürüme* eylemini oluşturan bacaklarımın her bir hareketini kendime hatırlatıyorum ve ilerliyorum.

"Merhaba," diye seslendim. "Bira yardımına ihtiyacınız olduğunu duydum?"

Yüzümde bir gülümsemeyle odayı geçip onlara doğru gidiyorum. Sanki bunda hiç ilginç bir şey yokmuş gibi.

"Seth," diyor hem süslü hem de sarışın olan Vera. "Gününüzden zaman ayırıp bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Ve sonra orada duruyorum, onlara bakıyorum. Ellerimi önümde kenetliyorum ve birinden diğerine bakıyorum ve *büyüleyici, yardımsever, arkadaş canlısı* diye düşünüyorum ve gülümsemeye devam ediyorum.

"Hiç sorun değil," diyorum Vera'ya, bir avucumu diğerinin üzerinde gezdirerek. "Tam olarak neye yardım ediyorum? Herhangi bir söz vermeden önce muhtemelen bunu öğrenmeliyim."

"Bunun çok son dakika olduğunu biliyorum," diyor Vera. "Ama Ava'nın yarınki düğünü için beklediğimizden daha fazla LCV aldık, bu yüzden siparişimize on kasa kadar bira daha ekleyebileceğimi umuyorum."

Delilah'ya bakmıyorum ama yine de onu görebiliyorum: Vera'yı izliyor, yüzü hiçbir şey ele vermiyor, hala güneş gibi etrafı aydınlatıyor.

"Şey, bilmiyorum," diye kestirip atıyorum. "Biz sadece bir bira fabrikasıyız, o kadar birayı nereden bulacağız emin değilim."

Vera gülüyor, uzanıyor ve bir elini omzuma koyuyor.

"Ava için katlanmak zorunda olduğum şey bu," diyor Delilah'ya. "Seth Loveless bana sataşüyor."

"Muhtemelen buna değer," diyor Delilah, gözlerinin kenarları kırışarak. "Gerçi Kroger'a geri dönüp birkaç kasa Coors Light da alabiliriz. Coors Light kimseyi şımartmaz."

"Bu doğru," diyorum. "Sadece kişiliği yok. Ama şımarık bir bira istiyorsanız, elbette yardımcı olabilirim. Neye ihtiyacınız var?"

"Ne sipariş ettiğimizi tam olarak hatırlamadığımı ve bugün yanımda yiyecek ve içecek notlarımı getirmedığımı itiraf etmeliyim," diye başlıyor Vera. "Ama düğüne üç yüz elli kişinin katılmasını planlamıştık ama düşündüğümde daha fazla kişi katılabildi..."

Delilah Vera'dan bana bakıyor, sonra geri dönüyor ama ben sanki biri buz gibi bir evde fırının kapağını açmış gibi hissediyorum. Onunla ilgili her şey sıcak: kızıl saçları, tutuşmak üzere olan bir kor renginde. Bakır tonlu kahverengi gözler. Son güneşli gündeki sonbahar yaprakları gibi tenini kaplayan çiller.

"...ama beklenmedik LCV'lerin çoğu Harold'ın golfçü arkadaşları ve Thad'ın lakros takımından olduğu için, başlangıçta sipariş ettiğimizden yaklaşık yüzde on daha fazla alacağımızı söyleyebilirim," diye bitiriyor Vera. "Sorun olur mu?"

"Kesinlikle," diyorum. "Size sekiz kasa daha bira getiremezsem işimde oldukça kötü olurum. Onları da siparişin geri kalanıyla aynı oranda mı istiyorsunuz?"

Önümde yazılı bir kanıt yoksa müşterilere asla rakamları yüksek sesle söylemem, ama yine de her şeyi ezberledim. İsteyerek yapmıyorum. Olur böyle şeyler.

Vera, otuz kasa Loveless Lager, yirmi kasa Southern Lights IPA, on kasa Solstice Stout ve on kasa Boondocks Brown olmak üzere seksen kasa bira sipariş etti. Bir kasada on iki şişe olsa, dokuz yüz altmış bira eder.

Başka bir deyişle, Vera şu anda başımın üzerinde durmamı isteseydi, en azından denerdim.

"Bu mükemmel olur," diyor Vera. "Çok teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil. Bu gece yükleyip yarın teslim ederiz," diyorum avuçlarımı birbirinin üzerinden ters yönde kaydırarak. Fırın kapısı, soğuk ev. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Vera iç çekiyor.

"Her şey tamamen çılgınca ve yapılacak milyonlarca şey var" diyor. "Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Benim yok. Hiç düğün planlamadım ya da evlenmedim. Şu anda bu odada evlenmemiş olan tek kişi benim ve kendime rağmen Delilah'ya bakıyorum.

Bakışlarını kaçırıyor ve ben bunu neden yaptığımı merak ediyorum.

"Tamamen," diyorum. "Ben hiç yapmadım ama Daniel düğününden önceki hafta beni çok yordu. Eli da öyle, her ne kadar o sadece gösterişli bir mahkeme töreni olsa da."

"Eli'nin evlendiğini fark etmemiştim," diyor Vera. "Tebrikler!" "Bunu iletceğim," diyorum.

"Karısı kim?"

"Adı Violet Tulane," diyorum, havadan sudan konuşmaya başlayarak. "Liseye bizimle birlikte gitti."

"Bu ismi biliyorum," diyor Vera, alnında küçük, narin bir kaş çatma gölgesi belirliyor. "Bu ismi neden biliyorum?"

"Winona'nın düğününde havai fişek izinlerini o mu ayarladı?" Delilah aniden söyledi. "İtfaiye müdürü havai fişekleri patlatmamıza izin vermek istemediğinde, her ihtimale karşı bir itfaiye aracının hazır beklemesi için pazarlık yaptı mı?"

"Violet'e benziyor," diye katılıyorum. "Eskiden Bramblebush Çiftliği'nde çalışırdı."

"Evet!" diye haykırır Vera. "Evet, kesinlikle doğru. Onunla çalışmaktan çok hoşlandım, işleri gerçekten hallediyordu. Zavallı şey küçük bir düğün olduğu için hayal kırıklığına uğramış olmalı."

Neredeyse gülecektim.

"sanmıyorum," diyorum Vera'ya.

Delilah, "Doğu sahillerinin yarısını düğünlerinde görmek istemeyen pek çok insan var," diye belirtiyor.

"Böyle bir saçmalığa inanmayı reddediyorum." Vera gülerek omzundaki pahalı görünümlü çantayı düzeltiyor. "Her neyse, yola koyulmalıyız. Prova yemeği bu akşam ve Delilah saçını şekillendirmenin saatler aldığını söylüyor."

Delilah bir elini başına götürerek, turuncu buklelerini bağlayıp tepede bükerek, "Sadece kıvrıcık topuz görünümünü sevmiyorsan," diyor. "Eğer bundan hoşlanıyorsan, Seth'e düğünler hakkında sorular sormaya devam et."

Vera çantasını tekrar düzeltiyor, sonra Delilah'dan bana, düşünüyormuş gibi bakıyor.

"Aslında," diyor, yüzünde yine o tanıdık, kibar gülümseme. "Gitmeden önce kadınlar tuvaletini kullanmanızı rica edebilir miyim?"

"Elbette," diyorum ve yolu gösteriyorum. "Kaçırmam mümkün değil." Vera bana teşekkür ediyor, tekrar gülümsüyor ve uzaklaşıyor.

Birdenbire sadece biz, Delilah ve ben, bu odada baş başa kaldık.

İki yıldır ilk kez yalnız kaldık. İki yıl, üç ay ve on altı gün, ama kim sayıyor ki?

"Nasıl gidiyor?" Soruyorum, her soru gibi iyi bir soru.

"yok," diyor, elleri ceketinin ceplerinde. "Sen mi?"

"Aşağı yukarı aynı," diyorum, elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde. "Güzel bir gün, ha?"

Bu bir yalan. Az önce söylediklerimin her bir parçası yalan. Delilah benimle aynı odada ve ben binlerce farklı şekilde hissediyorum, bunların *hiçbiri* iyi ya da umursamaz değil.

Ama iki yıl üç ay önce bir anlaşma yaptık ve Tanrı şahidim olsun ki buna sadık kalacağım.

"Hava biraz bulutlu," diyor pencerelere bakarak. "Umarım yarın daha güzel olur. Ava'nın programında dışarıda fotoğraf çektirmek var."

"Sen nedime misin?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor. "Üçüncüsünde uğur var sanırım."

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. diye sormak istiyorum, *gerçekten mi? Bu düğünlerin çılgınca olduğunu* söylemek istiyorum, *değil mi? Küçük kardeşin için endişelendiğini bildiğimi* söylemek istiyorum.

"Vera seni hala delirtmedi mi?" diye .

Bu bile muhtemelen çok tanıdık ama bir şey söylemem gerekiyor ve zaten hava durumu hakkında konuştuk.

"Onu daha kötü gördüm," diyor. "Sanırım üç yaşından sonra düğün planlamaya alışıyor."

"Dört," diyorum.

Delilah'nın sessizliği çok geniş. Tamamen.

"Eğer yapmadıysa-"

"Hayır, haklısın," diyor Delilah, sesi birden kırılanlaşıyor. "Dört."

"Kadının hakkını veriyorum," diyorum, biraz daha dik durarak.

Sanki bir kavgaya hazırlanıyormuşum gibi.

Delilah bana kaynayan bir bakış atıyor, sonra derin bir nefes alıyor.

"Elbette," diyor ve gözlerini kaçırıyor. "Ailen nasıl?"

İşte böyle, güvenli bir yere geri döndük.

"İyiler," diyorum. "Eli evlendi. Levi bu yaz evleniyor. Daniel'in bir çocuğu daha oldu ve Caleb..."

Sözümü kesiyorum, çünkü şu anda Caleb üzgün bir şekilde oturma odamda kitap rafları inşa ediyor. O bir matematik profesörü ve bir öğrencisiyle sonu iyi bitmeyen bir ilişki yaşamış bir aptal ve tabii ki parçaları ben topluyorum.

Aslında, kız arkadaşı dün beni aradı ve bir saat içinde onu görebilmesi için evime girmesine izin vermem gerekiyor. Umarım eşyalarımın herhangi birini kırmazlar, ya kavga ederek ya da üzerinde seks yaparak.

Ama bunların hiçbiri *havadan sudan konuşmak* sayılmaz, o yüzden sadece "Caleb iyi gidiyor. Seninki?"

"Her zamanki gibi," diyor. "Winona zaten Bree ve Callum'u Harvard'a nasıl sokacağını stratejisini yapıyor, Olivia da Junior League'i yönetiyor sayılır."

İkimiz de kapının kapandığını duyuyoruz ve Delilah omzunun üzerinden bakıyor. Kollarımı gevşetip derin bir nefes alıyorum ve onun da aynı şeyi yaparken omuzlarının hareket ettiğini görebiliyorum.

İşte sıradan bir karşılaşma daha sona erdi. Birbirimizi öldürmedik. Hiçbir şeyi yakıp yıkmadık. Önümüzdeki hafta kendimi boşlukta hissedeceğim ama hepsi bu.

", Delilah," diye Vera. "Hala yapacak çok zamanın var. saçın."

Otuz dakika sonra telefonum çaldı. İlk iki zil sesini duymazdan geliyorum, hâlâ duvarda bir delik açmaya çalışıyormuşum gibi duvara bakıyorum. Bugün hala yapmam gereken binlerce şey var ve hiçbirine başlamadım.

Neredeyse hiçbir şey olmamasına rağmen konuşmamızı tekrar tekrar dinledim ve beni öldüren de bu. Birbirimize yabancıymışız gibi havadan sudan konuşmamızdan, aramızda bu kadar sessizlik olmasından nefret ediyorum. Onu hiç güldüremediğimden, gülümsediğini göremediğimden.

Bazen bunun kavga etmekten daha kötü olduğunu düşünüyorum.

Telefon tekrar çalıyor. Ahizeyi tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Loveless Brewing, ben Seth," diyorum, tele-pazarlamacı ya da yanlış numara ya da gerçekten uğraşmam gerekmeyen bir şey olmasını umarak.

"Oh, şükürler olsun," diye cevap veriyor Vera. Gözlerim panikle açılıyor.

"Bugün için çoktan ayrılmış olabileceğinizi düşünmeye başlamıştım ve kişisel telefon numaranızın bende olduğunu sanmıyorum," diye devam ediyor.

"Sakın bana yine düğün siparişi konusunda fikrini değiştirdiğini söyleme," diyorum ve her ne kadar neşeli görünmeye çalışsam da sesim kulaklarıma ölü bir ağırlık gibi geliyor.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," diyor. "Aslında kişisel bir iyilik istemek için aramıştım."

Yemin ederim ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Peki bu ne olabilir Bayan Radcliffe?" Sesimi duyabilmesi için ofisimin duvarına gülümsemeye çalışarak söylüyorum.

"Bugün seni görmek aklıma bir fikir getirdi," diyor, sesindeki nazik ton birden biraz daha belirginleşiyor. "Delilah'nın Ava'nın düğünündeki partneri son anda iptal etmek zorunda kaldı, bu yüzden zavallı kız tek başına gitmeyi planlıyor ve ben bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum."

Nefesimi tutuyorum ve az önce bataklığa adım attığımı ve yavaşça aşağıya indiğimi hissediyorum.

Randevusu vardı.

"Bunun son dakika olduğunu ve muhtemelen sürpriz olacağını biliyorum ama yarın Delilah'nın randevusu olma şansınız var mı?"

Deja vu yaşıyorum, gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum çünkü bu hissi biliyorum. Vera'dan değil, ama buradaydım, bunu yaptım, Delilah aniden erkek arkadaşlığa ihtiyaç duyduğunda telefonun diğer ucundaydım. Tanıdık geliyor, zaten morarmış olan yerime yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Hâlâ *evet* dememek için dudağımın içini zorundayım.

"Yarın mı?" Yankılanıyorum.

Vera, "Bunun çok ani olduğunu biliyorum ama birlikte gitmeyi planladığı adam aile işleri nedeniyle çağrıldı," diye onaylıyor. "Törenleri saat beşte Pinehall Malikânesi'nde, resepsiyon da ardından elbette."

Randevusu vardı.

Hiçbir şey gibi hissettirmemeli ama ihanet gibi hissettiriyor.

Evet deme isteğimle savaşmak zorundayım. Sırf Delilah'nın yüzünü görmek için oraya gitmek, onunla kavga etmek istiyorum çünkü bu hiç yoktan iyidir.

Ve sonra tam tersi bir dürtü duyuyorum. Ortaya çıkıp onun ayaklarını yerden kesmek ve bir geceliğine de olsa onu her kimle çıkıyorsa ondan çalmak istiyorum.

Kalbim telefon hattındaki boşluğa çarpıyor. "Seth?"

"Üzgünüm, hâlâ buradayım,"

diyorum. Boğazımı

temizliyorum.

"Korkarım önceden verilmiş bir sözüm var,"

diyorum. Vera hattın öbür ucundan iç geçiriyor.

"Lanet olsun," diyor. "Bu çok kötü, eminim Delilah seninle görüşmeyi çok isterdi."

"Başka zaman," diyorum Vera'ya.

"Yine de seninle konuşmak çok güzeldi," diyor. "Ve Seth, bana küçük bir iyilik yapabilir misin?"

"Bu bira hakkında mı olacak?" Lütfen,

Tanrım, bu bira hakkında olsun.

"Hiç de değil," diyor gülererek. "Ama bundan Delilah'ya bahsetmesen olur mu? Ona bir eş bulmaya çalıştığımı öğrenirse, sanırım bana kızabilir."

"Sorun değil," diyorum ve sonunda terbiyemi hatırlıyorum. "Size yardımcı olamadığım için üzgünüm ama davetiniz için minnettarım Bayan Radcliffe."

Birkaç kibar cümle daha kurduktan sonra telefonu kapattık. Mevsime rağmen terliyim, avuçlarım az önce tehlikeden kaçmışım gibi nemli, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyabileceğinden korkuyorum.

"Ne daveti?" diyor ofisimin kapısından bir ses ve ben sıcıyorum. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bir elimi saçlarımın arasından geçirerek söylüyorum.

"Ne halt ediyorsun sen? Her şeyimi dinliyor musun?"

"Sadece kulağa ilginç geliyorsa," diyor Eli, ofisimin kapısında fazlasıyla rahat görünüyor, sanki oranın sahibiymiş gibi çerçeveye yaslanıyor.

"Önemli bir şey değil" diyorum, masamdaki birkaç kâğıdı alıp önüme çekiyorum, sonra da sanki Rosetta Taşı'ymış ve ben de bir Firavun'un mezarına yeni rastlamışım gibi onları inceliyormuş gibi yapıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ipucunu almaz.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Hala ona bakmadan soruyorum.

"Hayır," diyor ve gitmiyor.

Kalemimi masama vuruyorum, başımı bir elimin üzerine koyuyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Dört erkek kardeşim var. Eli en büyük ikincisi. Ben de ikinci en gencim. Daniel ortada; en büyükleri ağaçları ve kamp yapmayı seven Levi ve en küçükleri de matematiği ve kamp yapmayı seven Caleb.

Aslında hepimiz kamp yapmayı severiz ama itiraf etmeliyim ki en az ben severim. Yerde çadırda uyumayı sorun etmiyorum ama yatakta uyumanın nesi yanlış?

Her neyse, dördü de gelmiş geçmiş en meraklı pislikler. Belki bazı aileler, bilgiyi gizli tutma kavramını

benimki görünmüyor.

Davete gelince, Eli söz konusu olduğunda bu bana iki seçenek sunuyor: Ya ona söyleyip şimdilik yakamdan düşmesini sağlayacağım ve ileride daha fazla sorgulanmasına yol açacağım ya da onu reddedip ofisimden hiç çıkmamasını sağlayacağım.

"Vera Radcliffe beni kızı Ava'nın düğününe davet etti," diyorum. "Gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim, o yüzden reddettim."

Eli sessiz. Çok uzun süre sessiz kalıyor ve hoşuma gitmiyor.

Sonunda, "Bunu daha sonra çözeceğim," dedi. "Devre kesicileriniz nerede?"

Bir an için gözlerimi kapattım.

"Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü şalteri indirdim," diyor, sanki dört yaşında bir çocuğa açıklar gibi. Geriye dönüp baktığımda, sanırım aptalca bir soruydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunun için endişelenme."

"Lütfen bira fabrikamı ," diyorum ona, ayağa kalkarak. "ama.

Ne yaptın sen? Bu gece için yeterince yangın söndürücümüz var mı?" "Biz iyiyiz," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Yangın çıkana kadar endişelenmeye başlamadım bile.

Alevler bir metre yüksekliğinde."

Yanından geçip kapıya doğru yürürken ona *bugün olmayan* bir bakış attım. O da bana sırtıttı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DELILAH

Kapıcı kapıyı açıyor ve ben eşikten geçip soğuk kış gecesine adım atarken ona teşekkür ediyorum.

"Lütfen?" Ava hâlâ , diyor. "Hadi Delilah. Eğlenceli olacak.

Hadi, . !" "Ava, ben-"

"Gel hadi."

"İstemiyorum-"

"Hadinnnnnnnnnn. Delilah. Haydi. Hadi!"

Tuğla yürüyüş yolunun ortasında duruyorum, anahtarlar elimde, arabam çoktan Ava'nın prova yemeğinin henüz sona erdiği Blue Ridge Country Club'ın dairesel araba yoluna girmiş.

"*Eğlenceli* olacak," diyor küçük kız kardeşim, önümde durup yukarı bakıyor, saçları parlak mavi gözlerinden geriye doğru savrulmuş. "Eğlenceyi hatırlıyorsun, değil mi? Eğlenirken yaptığın şey değil mi?"

Yemekte kaç kadeh şarap içtiğini saymadım ama birkaç kadehti.

"Eğlenmeyi severim," diyorum biraz savunmacı bir tavırla. "Ama yarın erken kalkmam çünkü *biri* evleniyor ve 'güreşerek forma girmek on saat sürer' diye önce saçımı yaptırmam gerektiğine karar verdi."

Kulaklarına inanamıyormuş gibi bana göz kırpmıyor.

"Delilah," diyor. "Saat *dokuz buçuk*."

"Ayrıca Lainey'i arayıp maçının nasıl geçtiğini sormak istiyorum," diyorum ve çantamdan anahtarlarımı alıp omzuma geri atıyorum. "Bu gece Blacksburg Brawlers'la oynuyorlardı ve biliyorsun o üniversiteli kızların hepsi yirmi yaşında ve tamamen korkusuzlar."

Bunların hepsi doğru ama aynı zamanda Lainey ile konuşmak istiyorum çünkü bugün neredeyse Seth ile kavga edecekmişim gibi hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, kavga ettikten sonra yaşadığım o uzak, ezilmiş hissi, sanki bir ilkokulun önündeki çimen gibi.

Ava gözlerini deviriyor, saçlarını savuruyor ve elini kendi çantasına daldırıp telefonunu çıkarıyor ve öfkeyle yazıyor. Arkasından kapı tekrar açılıyor ve kuzenlerimiz Wyatt ve Georgia dışarı çıkıyor.

"Seth orada olmayacak," diyor, yarı dalgın, yüzü yansıyan ışıkla parlıyor. "O barın sahibi, barmen değil."

Kalbim bir vites atıyor gibi hissediyorum. *Kerthunk*.

"Ne? Seth'in orada olması umurumda değil," diyorum ona. "Gitmek istemememin nedeni bu değil, gitmek istemiyorum çünkü-"

"Ne zaman onun adını ansam tuhaflaşıyorsun," diyor hâlâ telefonuna .

Sanırım *sevişmeden ya da kavga etmeden birbirimizi zar zor görebiliyoruz*.

"Hayır, bilmiyorum."

Bana bakıp tek kaşını kaldırarak, "Artık tuhafısın," diyor.

"Tuhaf değilim, yorgunum ve biraz sinirliyim ve *sen* de tam bir Bridezilla gibi davranıyorsun," diyorum.

"Ooh, bir ayakkabı fırlat," diyor yan taraftan bir ses.

Georgia ve Wyatt yürüyüş yolunda bize katılırken sakince, "Kimse ayakkabı fırlatmıyor," diyorum.

"Bir ayakkabı fırlatabilirim," diyor Ava, başını bir yana eğerek. "Ve bundan kurtulurdum. Ben gelinim."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor Wyatt.

"Gördün mü?" Ava parlak bir şekilde söylüyor ve sonra telefonu çalıyor. "Ah! Harika, Lainey bizimle orada buluşacak."

"Ne?"

"Lainey," diyor Ava, yüksek sesle ve yavaşça. "Bizimle buluşacak" -işaret parmağını başının üzerinde gezdirerek orada duran dört kişiyi gösteriyor- "bira fabrikasında."

"Sen bir canavarsın," dedim ona.

"Bir Gelinzilla." Sırıttıyor. "*Hadi* ama. Lainey seni bekliyor ve bu eğlenceli, heyecanlı bir aile zamanı olacak! Ve ateşli eski sevgilin orada olmayacak bile."

Tanrı'ya şükür karanlık, çünkü yüzümün hissedebiliyorum.

"Sana zaten söyledim, umurumda değil-"

"Garip olmak!"

"Eski sevgilin mi geliyor?" diye sorar Georgia. "Bekle, ateşli eski sevgilin *Nolan* mı?"

Kafası karışmış görünüyor ve onu suçlayamam. Çoğu insanın eski kocamla bağdaştırdığı ilk kelime seksi değildir.

"Lisedeyken çıktığım bir çocuktan bahsediyor," diye açıklıyorum.

"Sethhhhhhhh," diyor Ava, sesi sarhoş, peltek bir yılan gibi çıkıyor. "Ve orada olmayacak, zaten bütün mesele de bu. Ondan bahsettiğimde Delilah tuhaflaşıyor."

"Ben-"

"Seth. Seth. Seth. SETH. GÖR-"

"Tamam!" Giderek sesi yükselen küçük kız kardeşime tıslıyorum. "Tamam. Yarım saatliğine gideceğim ama *otuz yaşındayım* ve sabah üçe kadar sarhoş olup yedide kalkıp iyi olamam artık."

"Tanrım, otuz yaşında," diyor Georgia. "Kesinlikle çok eski. Toz olup uçmadan orada nasıl duruyorsun?"

Georgia 29 yaşında.

Ava bana yaklaşırken, "Bir mucize olmalı," diyorum ona.

Sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor, başımı kendisine doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Delilah," diye fısıldıyor. "Sen yaşlı değilsin. Sen harika, güzel bir tek boynuzlu atsin. Sen bir kaplansın. Sen vahşi, güçlü, tek boynuzlu bir kaplansın ve ben sana inanıyorum."

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve kendimi küçük kız kardeşime gülmek için zorluyorum, çünkü oldukça sarhoş ve biraz şımarık olsa da, Ava'nın tanıdığım en saf kalbe sahip olduğunu düşünüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Balkabağına dönüşmeden gidelim."

AVA bira fabrikasına giden son beş basamağı , kapıyı tutar, sonra muzaffer bir edayla çekerek açar ve içerideki büyük odayı işaret eder.

"Ta-da!" diye bağııyor, iki kolunu havaya kaldırıyor ve bir daire çizerek dönüyor. "Gördün mü? Seth yok!"

Küçük kız kardeşimi susturmayı hiç kadar istememiştim. "Tamam," diyorum, sanki o deli biriymiş gibi, ki öyle de sayılır.

"Sana söylemiştim!" diye cıvıldıyor. "Tamamen iyi, güvenli ve özgür ve hiçbir şey olmak zorunda değilsin-"

Birçok sesin aynı anda ciyaklamasıyla sesi kesiliyor. Hepimiz döndüğümüzde bir grup genç kadının küçük kız kardeşimin üzerine çullandığını görüyoruz.

"Bunlar benim kızlarım!" diye bağııyor ve sonra kıkırdayarak en az beşine birden sarılıyor, zıplayıp duruyor, onlar onu taşıırken omuzlarına beyaz bir kuşak yerleşiyor.

Georgia, Wyatt ve ben birbirimize baktık.

"Bu bir kız öğrenci birliğı mi?" Georgia fısıldıyor.

"Sanırım bu Borg," diye fısıldıyor Wyatt. "Sarışın olması dışında mı?"

"Ahmak."

"Hoş bir şeye benziyor," diyorum, hâlâ Ava'yı saran kıkırdayan kitleyi izlerken. "Yani, onun adına mutlular, değil mi?"

Georgia çok ama çok ciddi bir şekilde, "Sizi böyle yakalıyorlar," diyor.

Barda bira içmeyi düşünürken kız kardeşim Winona yanımıza süzüldü. Ona bir bakışında onun *da* çok şarap içtiğini anlıyorum.

"Bilin bakalım kimin iki başparmağı var ve annemle babamın kartıyla bir hesap açmış?" diye soruyor sırtarak ve başparmaklarını kendine doğru sallayarak.

Bununla birlikte, normalde çok düzgün olan kız kardeşim dönüp uzaklaşıyor ve Wyatt, Georgia ve beni birbirimize bakmak zorunda bırakıyor.

"Bu bir davetti, sadece bir övünme değil, değil mi?" Wyatt tek kaşını kaldırarak soruyor.

"Şimdi oldu," diyorum ona, barın üzerindeki kara tahta bira listesini genişçe göstererek. "Çılgına dön. Sana en güzel birayı getireyim."

Ellerimizde biralar, uzun ahşap bir masanın ucunda yer buluyoruz. Birkaç dakika sonra Lainey içeri girdiğinde ona el sallıyorum.

"Harold Radcliffe'in sekmesi," diyorum ona. "Wyatt ve Georgia'yı tanıyorsun, değil mi?"

"Evet, Vera'nın 4 Temmuz partisinde tanıştık," diyor, hâlâ ayakta, ikisiyle de tokalaşıyor, omuz hizasındaki saçları eğilirken omuzlarının üzerine düşüyor. "Sen guacamole'ye krem peynir koymanın doğru olduğunu düşünen adamsın."

Wyatt sırtıyor.

"Bunun arkasındayım," diyor. "Çok lezzetli. Lezzeti tartışamazsınız."

"Bu iğrenç bir şey," diyor Lainey, ama bir yandan da sırtıyor.

Wyatt birasından bir yudum alıp Georgia ve bana bakarak, "İki cümle kurdum ve şimdiden saldırıya uğradım," diyor. "Bunu görüyorsun, değil mi? Beni yakalamaya çalışıyor."

"Bu bir saldırı değil, bu bir sohbet," diyor Lainey. "Bekle, bir biraya ihtiyacım var."

Bara doğru yürür ve Wyatt'ın gözleri onu takip eder.

Lainey birkaç dakika sonra geri geliyor ve hepimiz bira içerken o bize peçeteye çizdiği pist emasıyla birlikte paten derbisi maçını anlatıyor. Blue Ridge Bruisers adlı takımı kaybetti ama sadece birkaç puan farkla. "Pistleri çok kaygandı," diyor yarı dolu birasından bir yudum alırken Bira. "Sürekli ."

Wyatt, "Eminim öyledir," diye mırıldanıyor ama Lainey sadece gülüyor.

Oradan paten kaymanın hala havalı olup olmadığına, sonra da kaykaya geçiyoruz. Wyatt birkaç numara yapabildiğini söylüyor ama kimse ona inanmıyor ve bu da Georgia'nın bize babamın onları havuza itip neredeyse boğulmasına neden olduğu bir hikayeyi anlatmasına yol açıyor, ya da o öyle iddia ediyor.

Bir süre sonra Wyatt ve Georgia daha fazla bira almak için ayağa kalkar.

Kulak misafiri olmadıkları anda Lainey şüpheyle etrafına bakıyor, sonra bana dönüyor.

"Bedava birayı sorgulamak gibi olmasın ama burada tam olarak ne yapıyorum?" diye soruyor.

"Küçük kız kardeşimin prova yemeğinden sonraki partinin tadını çıkarmıyor musun?" Bira fabrikasının geri kalanını belli belirsiz işaret ederek söylüyorum. "Bir Cuma gecesini geçirmek için tercih ettiğin yol bu değil mi?"

"Ava hayatında benimle hiç iletişime geçmedi ve birdenbire seninle barda buluşmazsam birileri ölecekmiş gibi mi geliyor?"

"Sarhoş," diyorum. "Sanırım beş buçuktan beri sarhoş." "Lütfen bana rehinesi olmadığını söyle."

"Hepimiz gelinin rehineleriyiz."

Lainey homurdanıyor.

"Onun için üzgünüm," diyorum. "Senin telefonunu nereden bulduğunu bile bilmiyorum - ne ben, eminim akşam yemeğine gittiğimde benim telefonumdan almıştır.

Çünkü Ava *sınır* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyor. anlamına gelir."

"O şeyi şifrelemeniz gerekiyor," diyor.

"Penis detoksumu sabote etmeye çalışıyorlar," diye iç geçiriyorum. "Vera bu konuda *Vera* gibi davranıyor ve eminim Ava da bir şekilde yardım ettiğini düşünüyordur. Seni neden bu işin içine sürüklediğini bile bilmiyorum. Beni buraya getirmek için yem olabilirsin. Özür dilerim."

Bir içki daha alıyor ve kaşlarını hafifçe çatarak etrafına bakınıyor.

"Wyatt senin kuzenin, nasıl sabote ediyorlar - oh, kahretsin," diyor sonunda kafasına dank edince.

"O burada değil," diyorum. "Unutma, bu yirmi iki yaşında sarhoş birinin planı."

"Ve o bilmiyor."

"Hayır, bilmiyor," diyorum. "Lise aşkı olduğumuzu sanıyor ve hepsi bu, değil..."

Sözümü kesiyorum çünkü Seth ve benim ne olduğumuza dair bir kelime yok. En azından İngilizcede yok. Almancada muhtemelen *uzun zaman önce birlikte olmuş ve kısa birliktelikleri kaçınılmaz olarak öfke ve kalp kırıklığına yol açsa da, o zamandan beri tekrar tekrar ve akılsızca bir araya gelmiş insanlar* için bir kelime vardır.

"Fuckbuddies?" Lainey teklif ediyor. "Biz gerçek dost değiliz."

"Sikiş... yurttaşlar?"

Bir an için bunu düşündüm. Ayrıca ona bu öğleden sonraki kavgamızı anlatmayı da düşünüyorum ama bunu onun barında, her on saniyede bir kız kardeşlerimden birinin dinleyip dinlemediğini görmek için omzumun üzerinden bakarken yapmak istemiyorum.

"Teknik olarak doğru," diyorum sonunda.

"Sunduğum pek çok hizmetten sadece biri," diyor ve bardağını benimkiyle tokuşturuyor, sonra yukarı bakıyor. "Wyatt'ın garip çenesinden bahsetmeyi bırak, o

geri geliyor."

"Artık benimle dalga geçtiğini biliyorum," diyor Wyatt, oturmuş ve eğlendiği her halinden belli olan Lainey'ye sırtarak. "Çenem *mükemmel*."

Tıraş reklamındaymış gibi yüzünü ovuşturur ve Lainey güler. Bir kez daha Wyatt'ın yanında oturan Georgia, küçük kardeşine gözlerini deviriyor.

"Çene kıskançlığı," diyor. "Tamamen normal. Anlıyorum. Ben de çenemi kıskanırdım. Harika bir çene."

Lainey gülerek, "Elbette, işte bu," diyor. "Bilirsiniz, bu tür kendini aşırı yücelten davranışlar genellikle savunmaya yönelik olabilir-"

"LAINEY! HIIIIIIII!"

Ava geri döndü ve sarı saçları ve masamızdaki enerjinin altıdan on bire yükseldiği hissiyle oturuyor.

"Merhaba," diyor Lainey, sevimli ve sarhoş küçük kız kardeşime sırtarak. "Düğününüz için tebrikler! Gergin misin?"

"Aman *Tanrım*, evet," diyor Ava, gözleri fal taşı gibi açılmış, iki eliyle yarısı boş bir bardağı tutuyor. "Birkaç gün önce prova yaparken nedimelerden biri çiçek yapraklarına takıldı ve yüzük taşıyıcısının dikkati sandalyelerden birinin üzerindeki bir şeye ve orkestranın giriş ipuçlarımızı kaçırmamasından ya da yanlış şarkı çalmasından gerçekten endişeleniyorum! Birkaç ay önce kız kardeşlerimden birinin düğününde bunun olduğunu gördüm ve *korkunçtu*."

Lainey kibarca gülümsüyor, gülmemeye çalışıyor.

"Bir şeyler ters gitse bile harika vakit geçireceğinize eminim," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Bu size daha sonra gülecek bir şey verecektir."

"Herkes bunu *söyleyip* duruyor," diye homurdanıyor Ava, sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Ama ben gülünecek şey istemiyorum, ben bir şey istiyorum

- *oh!*"

Son kelimeyi ciyak ciyak bağılıyor, sonra öyle bir işaret ediyor ki hepimiz biralarmızı kapıp başımızı çeviriyoruz, başıboş bir ayı ya da en azından bir sincap bekliyoruz.

Bu bir hayvan değil. Bir insan ve doğrudan bize bakıyor.

Bir an için iim dışıma çıkacakmış gibi oluyor. "DELILAH!" Ava

fısıldar Yani yüksek sesle O
muhtemelen sesli içinde

Richmond, kolu hâlâ bara doğru uzanmış, parmağını . "SETH!"

"Bu Eli," diyorum, elini tutup masanın üzerine koyuyorum ve başımı barın arkasında durduğu yerden çeviriyorum.

Ava dramatik bir şekilde kaşlarını çatıyor.

"Emin misin?" diyor, hâlâ birkaç desibel fazla yüksek sesle. "Sanırım bu Seth."

Yine işaret etmeye alışıyor. Yapamamın diye bileğini tutuyorum.

"Evet, eminim ve Tanrı aşkına *işaret etmeyi kes*," diye tıslıyorum. "Seni kurtlar mı büyüttü?"

"Seth'e benziyor," diyor kuşkuyla.

"Akrabalar."

"Seth de biraz seksi mi?" diye soruyor birasını yudumlayan ve operada locada oturuyormuş gibi Eli'ı rahatça gözlemleyen Georgia.

"Lütfen hayvanat bahçesindeki bir kaplan gibi aval aval bakmayı bırakın."

Lainey, "Hepsi biraz seksi," . "Onların bütün olayı bu."

Georgia kaşlarını kaldırarak, "Sakıncası yoksa *her şeyi* detaylandırmanızı istiyorum," diyor.

Aval aval bakmayı bırakmıyor ama en azından bunu biraz kibarca yapıyor.

"Beş tane Loveless kardeş var," diye açıklıyorum Ava'nın bileğini dikkatlice bırakarak. Yine işaret etmiyor ama gözüm üzerinde. "İkisi bu bira fabrikasının sahibi, biriyle lisedeyken çıkmıştım."

"Ama çoğunlukla evliler," diyor Lainey, sonra bana bakıyor ve başparmağını Eli'a doğru sallıyor. "şu evli mi?"

"*Bu da işaret ediyor*," diye tıslıyorum.

Georgia, "Yüzüğü varmış gibi görünüyor," diyor.

"Bunu söylemek için biraz uzakta," diye ekliyor Ava.

"O evli," diye araya giriyorum, Eli'nın Seth'e Delilah'nın bira fabrikasında olduğunu ve küçük kız kardeşinin safarideymiş gibi davrandığını ve onun dünyanın son gergedanı olduğunu söylediğini hayal ediyorum. "Şu evli, ortanca evli ve en büyükleri de nişanlı."

Şimdi herkes bana bakıyor ama en azından artık kimse Eli'ı işaret etmiyor.

"Başka sorunuz var mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Yani sen bir uzmansın," diyor Wyatt, belli ki bundan keyif alıyor.

"Birinin evli olduğunu bilmek içeriden bir bilgi değildir," diyorum.

Bu teknik olarak doğru, ama bazen bir iki kadeh içip Seth'i ve dolayısıyla kardeşlerini internette takip ettiğim de oluyor mu?

Tabii ki biliyorum. Bana eski sevgilisini hiç merak etmeyen birini gösterin, ben de size lanet bir yalancı göstereyim.

En büyükleri olan Levi'nin kendine ait bir sosyal medyası yok, ancak zaman zaman Orman Hizmetleri'nin paylaşımlarında yer alıyor. Birkaç ay önce zehirli sarmaşığı tanımlamakla ilgili kısa bir video hazırladı ve bu video neredeyse beş yüz bin kez izlendi, *çok* sayıda yorum aldı ve birkaç Buzzfeed listesine girdi. Bunun sebebinin pratik yaban hayatı tavsiyeleri olduğunu sanmıyorum.

En büyük ikinci çocuk olan Eli'nin tüm eşyaları gizli olarak ayarlanmış, ancak zaman zaman güney Virginia'da bir yemek blogunun "En Seksi Beş Şefi" de dahil olmak üzere yemekle ilgili makalelerde ve diğer şeylerde ortaya çıkıyor.

Ne Daniel ne de Seth kendilerine ait bir şey paylaşmıyor gibi görünüyor, ancak Loveless Brewing'in oldukça aktif sosyal medya hesapları var ve bunlar bana tamamen kişisel olmayan ve bira satmak için tasarlanmış olsalar bile sahiplerinin birçok güncellemesini ve fotoğrafını sağladı.

Ve son olarak, en küçükleri Caleb, Virginia Southern Üniversitesi'nde matematik profesörü. Kendisini internette bulmak kolay, ancak akademik makaleler veya sempozyum oturumlarıyla gerçekten ilgilenmiyorsanız sıkıcı.

Georgia iç çekiyor.

"İyi olanlar her zaman eşcinseldir ya da kaçırılmıştır," diyor Eli'ye bakmak yerine sonunda bize dönüp bakarak.

"Hey, ben buradayım," diyor

Wyatt. "Sen benim *kardeşimsin*."

"Ama ben bekâрім, heteroyum ve harikayım." "Dur bakalım," diyor Lainey.

Eli'bir kez daha bakma riskini göze alıyorum, tam zamanında onun bira fabrikasının arka tarafında görüyorum.

Sonunda nefesimi verdim.

Wyatt, "Basit bir özgüven ifadesinin neden ikinizin de boğazıma atlamanız gerektiği anlamına geldiğini anlamıyorum," diyor ama sırtlıyor. "Modern bir centilmen kendine güvenemez mi?"

"Nedir bu *centilmenlik*?" Lainey alay ediyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Georgia bira bardağına doğru.

Ava başka bir yere, muhtemelen kız öğrenci birliğindeki kız kardeşlerinin kollarına doğru uçar. Nişanlısı Thad, bir grup uyumlu kardeşlik üyesiyle birlikte ortaya çıkmıştır ve iki havuz birbirine karışıyor gibi görünmektedir.

Georgia ve Lainey Wyatt'ı taciz etmeye devam ediyor, Wyatt da bunu sadece neşeyle karşılamakla kalmıyor, aynı zamanda onlara yumurta atıyor. İçten içe Lainey'nin ilgisinden hoşlandığını düşünüyorum ama bunu ikisine de yüksek sesle söylememem gerektiğini biliyorum.

İsmimin *haykırıldığını* duyduğumda, muhtemelen yakalayıcı olduğunu kanıtlamak için kolunu yukarı çekmiş ve pazusunu esnetiyordu.

"Delilah!"

Bu Ava ve ben daha tepki veremedenden , sarı saçlarıyla bir kasırga gibi, kolu yüzümün hemen yanından geçiyor.

"*Bu* Seth," diyor ve vurgulamak için diğer elini masaya vuruyor. "Değil mi?"

Kolundan tutup masaya doğru çekiyorum.

"Eğer durmazsan seni keseceğim-" Lanet olsun.

Ava bu sefer haklı.

Bu Seth'ti ve barın arkasında durmuş, bir eli kalçasında, diğer eli saçındaydı; bir durumla başa çıkmaya çalışırken her zaman yaptığı hareketin aynısını yapıyordu.

Sonra bana baktı, muhtemelen küçük kız kardeşim tam bir deli gibi davrandığı için.

Çiğerlerimdeki hava sıkılmış gibi hissediyorum. Masanın altına eğilmemek için kendimi zor tutuyorum ama yapmıyorum. Sadece susuyorum ve ağzım açık bir şekilde arkama bakıyorum, kız kardeşimin elini masanın üzerinde tutuyorum, sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğu içkimden uzak tutmaya çalışıyormuşum gibi.

Sonunda gözlerimi kapattım.

"İnsanları işaret ederek, ve evet, bu Seth, bu sefer doğru yaptığın için tebrikler."

"Gerçekten de birbirlerine benziyorlar," diye düşünüyor Georgia. "Değil mi?" diyor Ava. "Elimi geri alabilir miyim?"

"dans eden bir ayıymış gibi mi göstereceksin?" "Sadece onu gördüğünden emin olmak istedim," diye somurtuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum diplomatik bir şekilde. "Onu gördüm. Bu gerçekten de Seth.

Başka sorunuz var mıydı?"

Bize doğru eğiliyor, sarı saçları masanın üzerinde sürükleniyor ve yine sahnede fısıldıyor.

"Bazen geceleri burada oluyor," diyor. "Daha önce yalan söyledim! Güle güle!"

Bir anda gitti ve kıkırdayan arkadaşlarının yanına döndü. Sanki biri gözlerime çok parlak bir ışık tutmuş ve benden uzun bölme işlemi yapmamı istemiş gibi hissediyorum ama buna rağmen Seth'in olduğu yere bir daha bakmıyorum.

Ben buradayım, o da orada ve biramın kalan üçte birini hızlıca içip gideceğim ve her şey tamamen yoluna girecek.

"Ee," diyor Lainey parlak bir sesle, omurgası dikleşiyor. "Şu anda iyi bir televizyon izliyor musunuz?"

Tanrı onu korusun.

ON DAKİKA BEKLİYORUM ve sonra kendimi bir kez daha beklemeye zorluyorum, sırf Seth karşıda, barın arkasında içki dolduruyor diye odadan çıkmayan olgun, yetişkin bir kadın olduğumu kanıtlamak için.

On bir dakika sonra biram boşaldı, ben de esnedim, bahaneler uydurdum, ceketimi giydim ve çıktım.

Kapı arkamdan kapandığında nihayet rahatlıyorum. Derin, soğuk bir nefes alıp gece havasına üflüyorum ve birahanenin otoparkına dolan turuncu ışıkla zaten yarı yarıya gizlenmiş olan yıldızları bulanıklaştırıyorum.

Sorun değil, kendime söyledim.

Daha iyiye gidiyor.

Ama Tanrım, kendimi berbat hissediyorum. Vera, Ava, kuzenlerim, prova yemeğinin çılgınlığı ve bira fabrikasına girme telaşı arasında ilk kez bütün gün duygularımla baş başa kaldım.

Ve dürüst olmak gerekirse? Berbatlar. Seth'i görmek ve lanet olası hava durumu hakkında konuşmak, kurabiye kavanozunu açıp içinin talaşla dolu olduğunu görmek gibi eşsiz ve berbat hissettiriyor.

"Delilah!"

Sikeyim.

Vücudumdaki her bir kas geriliyor. Nefesimi tutuyorum, dişlerimi sıkıyorum, onu duymamış gibi yürümeye devam ediyorum.

Belki kulaklık falan takıyormuş gibi yapıp arabama daha önce varabilirim-

"Hey. Delilah."

Görünmez bir kuklacı tarafından tutulan bir ipin ucundaymışım gibi kendime rağmen dönüyorum.

"Burada olacağını düşünmemiştim," diye seslendim.

Benden bir sıra ötede, koyu renkli bir sedan ile orta renkli bir SUV arasında yürüyor, ikisi de projektörlerin kasvetli rengine grinin tonları. Ellerini ceplerine sokmuş ve savunmamı ateşleyecek kadar hızlı hareket ediyor.

"Biliyorum-"

"Beni otoparkta kovalamana gerek yok, geri dönmeyeceğim," diye kestim sözünü, kelimeler soğuk bir esintiyle aramızdaki kaldırıma savruldu. "Bu benim fikrim değildi. Ava beni bu gece gelmeye ikna etti ve *yarın evleniyorum* numarası yaptı ve senin burada olmayacağına dair yeminler etti."

Asfaltın ortasında durmuş, elleri hâlâ ceplerinde, gecenin soğukunda üzerinde bir gömlek ve kot pantolondan başka bir şey yok.

Çözülen bir iplik yumağı gibi konuşup duruyorum.

"-Ben de senin barmen değil ev sahibi olduğumu düşünmüştüm, o yüzden Cuma gecesi neden burada olasın ki? Ama görünüşe göre Eli'nin sizinle bir yemek işi var-"

"Delilah," diyor, sadece tek bir kelime ama iliklerime kadar hissediyorum.

Konuşmayı kesiyorum, nefes veriyorum, yutkunuyorum. Ellerim ceketimin cebinde yumruk olmuş, bedenim aptal, savunmasız kalbim uğruna savaşmaya hazır.

"Ne?" Şimdi daha yumuşak bir sesle söylüyorum, kelime otoparkın ışıklarına, yukarıdaki yıldızlara doğru süzülüyor.

"Seni buraya kavga etmek için kovalamadım. Özür dilemeye geldim." Bu ifadeyi hesaplamam birkaç saniye sürdü.

Sonra afallıyorum ve ağzım açık bir şekilde Seth'e bakıyorum.

Ellerini önünde birbirine sürtüyor, çoğunlukla bordro ve fatura işleriyle uğraşan birinin ellerinin olması gerektiğinden daha büyük ve sert. Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görebiliyorum, çünkü burada hava kırkların altında olmalı.

"Az önce biraz boktan davrandığım için özür dilerim," diyor hâlâ ellerini ovuşturarak. Benden uzağa, bira fabrikasının dışına park etmiş parlayan arabalara bakıyor.

"Ben sadece..."

Gözlerini kapatıyor, başını arkaya yatırıyor, elleri hala önünde çalışıyor ve boynundaki kordonları, kollarındaki kasları fark etmemek için elimden geleni .

"Siktir," diye iç geçiriyor.

Bu Seth'ten aldığım en iyi ve tek özürdü ve dürüst olmak gerekirse halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyorum.

"Haklısın," diyorum bir süre sonra. "Dört düğün oldu."

Kollarını önünde kavuşturuyor, bana bakıyor, yarı gülümsüyor. Öne doğru bir adım atıyorum, yanında durduğum devasa kamyonundan uzaklaşıp otopark koridorundaki boş alana giriyorum.

"Bunu belirtmememe gerek yoktu," diyor omuz silkerek.

Kollarımı açıyorum ve küçük bir adım daha atarak Seth'in yüzünü inceliyorum, belki gerçekten Eli ya da başka bir sahtekârdır diye.

Öyle değil. Olmadığını biliyordum. Sanırım Seth'in gözleri kapalı ve suyun altında olduğunu elli metre öteden anlayabilirdim.

"Bazen benimkileri saymayı unutuyorum çünkü geçen haftayı gelinin kral olduğu ve D-kelimesinin yasak olduğu bir tür evliliğe tapan tarikatta kapana kısılmış olarak geçirdim," diyorum ona. "Yavaş ama emin adımlarla beynimi yıkıyorlar."

Tek kaşını kaldırıyor.

"*Boşanma.*" Gülüyorum. "Dürüst olmak gerekirse Vera'nın önünde *sik* demeden önce ölürdüm."

"Düğün gecesi tavsiyelerinin olduğunu ancak hayal edebilirim," diyor. "Hayır," diyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Lütfen, hayır."

"Sokaklarda başka, çarşıflarda bambaşka bir şey olacağını hayal ediyorum," diyor Seth, sesi alçak, sessiz ve gülerek.

"Tamam, şimdi keşke buraya gelip kavga çıkarsaydın," diyorum tek gözümü açıp ona bakarak.

Sadece sırtıyor. Bu gerçek bir gülümseme, sanki gülmek üzereymiş gibi ve bu benim aptal kalbimin bir kez daha atmasına neden oluyor.

"Tarikatın bakire bir kurbana ihtiyacı varsa, en azından güvendesin," diyor ve göz kırpmıyor.

Göz kırpmasını görmezden gelip başımı ona doğru eğiyorum.

"Zaten korkunç bir kurban olurdum," diyorum. "Barışçıl bir şekilde gitmeleri gerekiyor, ama sunağa kadar tekmeleyip çılgılık atacağımı biliyorsun."

"Ben seni daha çok rahibe tipi olarak görüyorum zaten," diye takılıyor.

"Yani bıçağı masum bir genç kızın üzerinde tutan ben miyim?" Soruyorum ama gülüyorum.

"Sen masum bir bakire değilsin," diyor. "Ve eğer eski bir tanrıya giden bir kanal olduğunu söyleseydin, buna inanırdım."

"Teşekkürler, sanırım," diyorum. "Ama bakirelerin benden korkacak bir şeyi yok. En azından kurban töreni söz konusu olduğunda."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bence çok az sayıda kişi konuda endişeli" diyor.

Aklımdan şu düşünce geçiyor - *çok bakire tanıyor mu? Hâlâ tanıyorlar mı?*
- ama onu uzaklaştırıyorum.

"Bakirelerin ne endişelendiğini öğrenmeyeli uzun zaman oldu," diye itiraf ediyorum ve Seth tekrar gülüyor, nefesi puf puf çıkıyor.

"Değil mi?" diye onaylıyor.

İkimiz de bir an için sessiziz, yalnızız, soğukta ve karanlıkta ve bu güzel. Bir bıçak üzerinde, bir uçurumun kenarında dans ediyormuşuz gibi hissettiriyor ama şu an için dönüyoruz ve dik duruyoruz ve eğer kendime izin verirsem, bunun her zaman böyle olabileceğine inanabilirim.

"İçeri girmelisin, burası buz gibi," diyorum sonunda.

"Anlaşmaya geri dönelim mi?" diye soruyor ve sesi birden samimi, sessizleşiyor ve ben daha düşünmeden başımı sallamaya başlıyorum.

"Evet," diyorum. "yarıyor, değil mi?"

"Çoğunlukla," diyor Seth ve omzunun üzerinden binaya, sonra tekrar bana bakıyor. "Haklısın, geri dönmeliyim."

Üzerinde bir şey parlıyor ve başımı eğiyorum.

"Boynunda bir şey var," diyorum.

Bir eliyle ovalıyor. "Diğer taraf," diyorum.

Tekrar deniyor, ısıtıyor, pembe ve parlak bir şey karanlıkta bana göz kırptıyor.

"Tam burada," diyorum, bir eşarpla örtülü kendi boynumu göstererek ve kaşlarını çatıyor, parmağını oradaki kabloların üzerinde gezdiriyor, hala anlamıyor.

"Bir şey var mı?" diye soruyor, hâlâ pençeliyor. "İşte."

Öne çıkıyorum, mesafeyi kapatıyorum, uzanıyorum ve boynunun omzuyla birleştiği noktadan pembe bir çıkartma alıyorum, teni parmak uçlarımda altında sıcak. Kat kat giyinmiş olmama rağmen, geri adım atıp bir parmağımı kaldırıma kadar vücudumdaki her tüyün diken diken olduğunu düşünüyorum.

Üzerinde parlak, kaykay yapan bir köpekbalığı var ve Seth'in görmesi için onu kaldırıyorum. "Rusty daha önce buradaydı," diyor. "Beni yakalamış olmalı." "Görünüşe göre," diyorum. "Geri mi istiyorsun?"

"Elbette."

Almak için hiçbir hareket yapmıyor. Bir süre sonra eğilip etiketi göğsüne bastırıyorum.

"Teşekkürler," diyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum ve kendime nefes almayı hatırlatıyorum. Her nasılsa, soluk karanlıkta bile, gözleri her şey gibi mavi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla tam olarak seçemediğim bir ton. Tam olarak kobalt değil, tam olarak ultramarin değil, çivit veya cerulean veya lapis veya başka bir şey değil. Şimdiye kadar bir tuval üzerine koydum.

Berrak mavi gözler, koyu renk dağınık saçlar, uzun bir günün sonunda bıraktığı kirli sakal izi, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi.

Onu öpmek istiyorum. Kendimi ona doğru bastırmak, parmaklarımı saçlarında dolaştırmak, dudaklarını dudaklarıma bastırmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, bir an için hareket etmek için kendime güvenemiyorum, bu yüzden orada öylece duruyorum, sessiz, sıkışmış.

Sonra bir elini kaldırıp etikete kendisi dokunuyor ve Tanrı'ya şükür, büyü bozuluyor.

"Donmadan önce içeri gir," diyorum ona.

"Demek önemsiyorsun," diye takılıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Hoşça kal Seth," diyorum geriye doğru bir adım atarak.

"Hoşça kal Delilah," diyor ve ikimiz de arkamızı dönüp zıt yönlerde doğru yürüyoruz.

Başımı sallıyorum, cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum, arabamı bulmaya, kilidini açmaya, binmeye ve motoru çalıştırmaya odaklanıyorum, böylece onun peşinden gitmeyi . Arabayla uzaklaşıyorum, böylece geri dönmek, onu çevirmek ve binanın kenarına yaslayıp öpmek aklıma gelmiyor.

Bizim aramız hep böyle, itme ve çekme, Seth'le birbirimize lastikle bağlıymışız gibi hissetme ve ne kadar kaçmaya çalışırsak o kadar sert bir şekilde tekrar bir araya gelme. Genelde kavga etmeden önce en azından sevişiriz, ama görünüşe göre bu sefer eğlenceli kısmı atlamışız.

Belki de daha iyiye gittiği anlamına geliyordur.

Bira fabrikasının garaj yolunun sonunda durup dikiz aynasına bakıyorum ama arkamda arabalarına doğru yürüyen birkaç kişiden başka bir şey yok. Ne göreceğimi düşündüğümü bilmiyorum - Seth, kimsesiz, beyaz bir mendili benim ayrılışıma doğru sallıyor mu?

Müziğimin sesini açıyorum, ısıtıcıyı açıyorum ve ana yola çıkıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SETH

Bira fabrikasına GERİ DÖNÜYORUM, ayaklarım kaldırımda sürtünüyor ve sonra birkaç ölü olan kahverengi çimenlerin üzerinde çıtırdıyor, ince soğuk saplar hala yerden dışarı çıkıyor.

Özür dilemek. Bu kadar kolaydı. Hıyarlık ettim, özür diledim ve şimdi - görünüşe göre- plana geri döndük. Kahve dükkanlarında havadan sudan konuşmaya, ailelerimiz ve işlerimiz hakkında anlamsız gevezeliklere ve bazen markette karşılaşp çileklerden bahsetmeye, bu tür şeylere geri döndük.

Her şey yolunda. Yeterince iyi. En azından onunla sebepsiz yere kavga etmekten, sonra da sanki biri göğsüme bir örs sıkıştırmış da onu sürüklemek zorundaymışım gibi hissederek saatler geçirmekten daha iyi.

Bira fabrikasının arka kapısının dışında, projektörün kenarında duruyorum. Binanın arkasındaki sık orman siyah, üzerindeki gökyüzü en koyu mavi, binayı çevreleyen çimenlik alan ise kömür grisi.

Virginia'da Ocak ayındayız: renklerden arınmış, soğuk ama derin bir soğuk değil, karanlık ama derin bir karanlık değil. Bir tişört ve kot pantolondan başka bir şey giymediğim için donacak kadar soğuk ama kendimi toparlayamayacağım kadar da soğuk değil.

Bana iki kez dokundu. Tenimdeki izler gibi hissediyorum, sanki parmak izlerinin çıkıntılarını ve girdaplarını üzerime basmış gibi.

Gömlek. Elimi üzerlerine sürüyorum - boyun, göğüs - kendi parmaklarım üşüyor, ama faydası olmuyor. Hâlâ oradalar.

Plana geri dönelim o zaman. Derin, soğuk bir nefes alıp gökyüzüne bakıyorum.

Şu anda orada olmadığını biliyorum. Kış aylarında neredeyse sabah olana kadar gökyüzüne çıkmıyor ve sonra yükselen güneş soluk yıldızları yok ediyor, ama önemli değil çünkü her zaman yanımda, değil mi? Solup maviye dönüşse, noktalar ve çizgiler hafifçe bulanıklaşsa bile, o hala orada.

"Zemin incelemesi tamam mı?" Eli eşiği geçtiğim anda soruyor.

Derme çatma mutfağının sıcaklığı tenimde karıncalanıyor ve kapı arkamdan kapanıyor.

"Dışarıda *bitkiler* olduğunu biliyor muydun?" Başparmağımı kapıya doğru sallayarak soruyorum. "Sadece bitkiler ve bitkiler, göz alabildiğince. Ağaçlar, çimler ve her türlü şey."

Eli ızgarayı izlemeyi bırakıp bana yarı endişeli, yarı ne oluyor der gibi *bakıyor*.

"Şüphelenmiştim," diyor.

"Birileri bir şeyler yapmalı," diyorum ve Delilah'nın artık orada olmadığını bilmeme rağmen kalbim küt küt atarak büyük odaya açılan kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

Dışarıda değil ve *anlaşmaya geri döndük*.

Ellerim hâlâ soğuk ve fiçileri sakladığımız barın arkasındaki dolabın önünden geçerken onları birbirine sürtüyorum. Binanın görece sıcaklığı geçtiği için tenimde bir tüylenme dalgası daha oluşuyor ama bunu görmezden geliyorum.

Ben yürüyorum. Bardan, mutfakta yemek pişiren ve bir şeyler fark eden Eli'dan uzağa. Işıktan, gürültüden ve şu anda benimle mantıklı bir şekilde konuşabilecek herkesten uzağa.

Anlaşmaya geri dönelim.

Bira fabrikasının arka tarafına ve devasa metal tankların arasına doğru ilerliyorum, ekmekli, tatlı koku yoğunlaşıyor. Işıkları kapalı tutuyorum, çünkü bu yolu ezbere biliyorum. Sadece ofisimdeki ışığı yakıyorum, o da ofis telefonumun ekranını görebilmek için.

Bana bilerek son dokunuşunun üzerinden iki yıl, üç ay ve on altı gün geçti. Bu sayıyı bilmek istemiyorum ama sanki kafamın içinde yavaşça yukarı doğru ilerleyen bir takvim varmış gibi elimde değil. Elim hâlâ soğuk olan dudaklarıma götürüyorum, elimin tersini ağzıma sürüyorum ve kendime bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyorum.

Aradığım telefon numarasını bulana kadar ofis telefonundaki aşağı oka basıyorum.

Ahize elimde ve tek bir hareketle arama düğmesine , kulağıma tutuyorum, geri çekiliyorum, sanki karanlık yapmak üzere olduğum şeyi daha iyi hale getirecekmiş gibi ışığı kapatıyorum. Hattın diğer ucu bir kez, iki kez çalarken nefesimi tutuyorum-

"Alo?" Vera'nın sesi ve sonunda nefes veriyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SETH

TMO YIL, ÜÇ AY VE ON ALTI GÜN ÖNCE

Deponun ışıklarını yakıyorum, etrafa bakıyorum ve fiçılarımızı kim düzenliyorsa sessizce lanetliyorum, çünkü bunu bilgisayarımın sabit diskinin verileri depoladığı şekilde yapıyorlar: rastgele şeyleri uygun olan her yere tikiştiriyorlar.

Ancak bilgisayarımın dosyalarını bir şeye tıklayarak açabilirken, depolarımızın dosyalarını açmak çok daha fazla fiziksel emek gerektiriyor. Genellikle bu benim fiziksel emeğim oluyor, çünkü aklında belirli bir dosyalama sistemi olan kişi benim. Bazen Daniel yardım ediyor ama onun uğraşması gereken Rusty var, bu yüzden onu rahat bırakıyorum.

Çocuğu seviyorum ama geçen hafta bana büyükbabamın ölmesine rağmen birçok suçlunun hâlâ hayatta olmasının adil olup olmadığını sordu.

Fıçıları saatlerce yüksek raflara kaldırmak, altı yaşında bir çocukla doğası gereği kaotik bir evren kavramını keşfetmeye çalışmaktan daha kolay, özellikle de *My Little Pony'nin My Little Wombat* adlı yan ürünü için yaptığı sunumu tartışmayı beklerken.

Elimi saçlarımın arasından geçirip aramaya başlıyorum. En azından fiçılar etiketli ve renk kodlu, bu yüzden daha fazla Bonfire Stout aramak için hepsinin arasından geçmem gerekmiyor.

"Seth?" diye sesleniyor bir ses ve ben de depodan çıkıp en küçük kardeşim Caleb'in bana doğru geldiğini görüyorum.

"Sorun nedir?" Geri arıyorum, bir elim otomatik olarak telefonumu kontrol etmeye gidiyor. Yeni bir şey yok.

"Yanlış bir şey mi var?" diye sorar. "Yok bir şey! Sadece yardıma ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

"Ön tarafta başka bir şey kalmamış mı?" "Beth bir şeye ihtiyacı olduğunu söylemedi."

Caleb bana doğru yürüyor, elleri ceplerinde, uzun saçları erkek topuzu şeklinde arkaya toplanmış ve bana gülümsüyor.

Tam olarak anlayamıyorum ama garip bir şeyler dönüyor. Caleb'ı yirmi altı yıldır tanıyorum ve adam bir şeylerin peşinde.

"Daha fazla bira bulmaya çalışıyorum," diyerek odaya geri dönüyorum. "Eğer bir fiçı görürseniz, ön tarafa götürün. Düşündüğümünden daha hızlı bitiyor."

"Yakaladım," diyor.

Sonra şaşkınlıkla etrafına bakınır. "Burada bir sistem var mı?"

Sadece iç çektim.

"Sistem, organizasyonun önemini vurguladığımız bir tüm personel toplantısı yapmamız gerektiği yönünde" diyorum.

Uzun bir süre ikimiz de sadece baktık. Sonunda Caleb işaret etti.

"Sarı bantlı olan bu mu?" diye soruyor. "Gözlüklerimi takmadım."

"Elbette öyle," diyorum ona ve fiçıya doğru ilerliyorum. "Sen değil miydin temas kuracak mısın?"

"Gözlerimi rahatsız ediyorlar," diyor. "Sanırım hemen yanında bir tane daha var."

Her birimiz bir tane alıyor, sonra onları dışarıya, depoya ve devasa gümüş fiçıların arasına taşıyoruz. Bugün bira fabrikasının Sonbahar Festivali var ve geçen yılkinden çok daha iyi geçiyor.

Ön oda bira alan insanlarla tıklım tıklım dolu. Ön salonun en az iki katı büyüklüğündeki veranda da tıklım tıklım. Bu yıl taşan otoparkta birkaç yiyecek kamyonu kuruldu, balkabağı şeklinde bir şişme ev kiraladık ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde şenlik ateşlerini yakacağız.

Bir yanım tüm bunların gerçekten olduğuna inanamıyor ama aynı zamanda ne kadar kan, ter ve gözyaşı döktüğümü de biliyorum. Hesap çizelgeleri elimde.

Fıçıları yere koyarken Caleb'a "Teşekkürler," dedim. "Bunu bağlayacağım, sonra da çıkacağım-"

"Daha fazla sarışına ihtiyacımız olduğunu düşünmüyor musun?" diyor. "Çıktık mı?"

"Emin olmalısın gibi görünüyor. Ayrıca elma şarabı. İnsanlar bunun hakkında çok konuşuyor, muhtemelen bundan da biraz daha almalısınız."

Boş fıçının yanına çömelmiş, musluğun bağlantısını kesiyordum ama yaptığım işi bırakıp ona baktım.

" oluyor?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor çok ama çok hızlı bir şekilde.

"Caleb," diyorum yavaşça. "Uzun kuyruklu bir kedi kadar ürkeksin-"

"İşte buradasın!" diyor bir kadın sesi ve ben dönüyorum.

Daniel ve nişanlısı Charlie, ikisi de bana doğru geliyor.

"Merhaba," diyorum onlara, her saniye daha da şüphelenerek. "Her şey yolunda mı?" "Tamamen iyi," diyor Charlie. "Ama büyük oda için özel masa yapıp yapamayacağımı sorduğun zamanı hatırlıyor musun? Ne büyüklükteydin?"

Düşünüyor musun?"

Eski fıçının kancasını çıkarıyorum, yoldan çekiyorum, yenisine dokunuyorum ve cevap vermeden yerine kaydırıyorum. Ben çalışırken üçü de orada durmuş beni izliyor.

"Ne *oldu*?" Sonunda ayağa kalkıp ellerimi birbirine sürterek soruyorum.

bakarlar. "Hiçbir şey,"
diyor Daniel.

"Biri zıplama evini patlattı ve sen de ben görmeden önce tamir etmeye çalışıyorsun, böylece benim sigorta konusundaki sızlanmalarımı dinlemek zorunda kalmayacaksın?" Ben soruyorum. "Bir şey mi var..."

Sözümü kesiyorum. Kafam o kadar karışık ki neler olup bittiğine dair bir şüphem bile yok. Sadece gerçekten bir şeyler olduğundan eminim.

"Aklını kaçırmışsın sen," diyor Daniel. "Sadece merhaba demeye geldik."

"Yani dışarı çıkıp zıplama evinin hâlâ hazır olduğundan emin olsam sorun olur mu?"

Kod," diyorum kapıyı göstererek.

"Masalar hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum-"

Ben onun yanından geçip dışarı açılan kapıya doğru yürürken Charlie bundan vazgeçiyor.

"Seth!" Daniel bağırıyor. "Burası çok güzel!"

"Kahretsin," dediğini duyuyorum Caleb'ın, ben içeri girerken kapı arkamdan kapanıyor. Bugün hava çok *güzel*. İşte bu yüzden insanlar Virginia dağları: hava açık, berrak ve serin, bira fabrikasının arkasındaki orman turuncu, kırmızı ve altın rengine bürünmüş, dağlar sonbaharın aynı parlak tonlarında uzaklara doğru açılıyor.

Güzel kokuyor. İyi hissettiriyor ve sonbaharın asla yeterince uzun sürmediğini bilmek çok daha iyi.

Bununla birlikte, bira fabrikasının arkasında yanan bir şey yok gibi görünüyor, bu yüzden yan tarafa doğru ilerliyorum, bulabileceğim şey midemin çukurunda tatsız bir bükülme. Gerçekten, beni rahat bırakmalıydılar. Muhtemelen hala orada olurdum, her tür biradan yeterince olup olmadığını iki kez kontrol ederdim.

Yürürken, yanlış bir şey bulamıyorum. Zıplama evi iyi, eğer zıplıyorsa. Saman balyalarından oluşan kule . Herkes burada gayet iyi vakit gibi görünüyor, belki de kardeşlerim sadece-

Sonra saçı gördüm.

Beni neden burada istemediklerini *hemen anladım*.

O burada, elli adım ötede duruyor. Sırtı bana dönük ama rüyalarımnda hâlâ o kırmızı bukleleri görüyorum. Nerede olsa tanırım.

Hâlâ yürüyorum. İstesem de durabileceğimi sanmıyorum.

Şehirde olduğundan haberim yoktu. Onu iki yıldır görmemiştim - ondan *haber almamıştım* - arkadaşımın düğününden sonra gece yarısı, biraz sarhoş ve güzel kışlı bir yabancıнын düzeltmeyeceği türden bir yalnızlıkla dolu olarak aradığımdan beri görmemiştim.

"Seth!"

Yine Caleb ve şimdi güçle avluda yürüyor, bana doğru geliyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Oraya geri dönmelisin," diyor mesafeyi kapatarak. "Orada her şey patladı. Bütün tanklar. Eşyalar yanıyor mu? Bilgisayarın artık bir ark reaktörü mü oldu? Kargaşa var."

"Eminim Daniel bunu düzeltebilir," diyorum ve tekrar yürümeye başlıyorum. Arkasında Levi, gizli kız arkadaşı June ve en iyi arkadaşı Silas'ın bizi izlediğini görebiliyorum. Görünüşe göre artık bir seyirci sporu olduğum için el sallamak istiyorum.

"Godzilla ortaya çıktı," diyor. "Ve bir rehine durumu var." "Sadece merhaba diyeceğim," diyorum ona. "Hepsi bu kadar. Yemin ederim Caleb." "*Kahretsin*," dediğini duyabiliyorum etrafından dolanırken.

Bir meltem esiyor. Yemin ederim tüm sesler susuyor. Yürüdüm, uzandım, omzuna dokundum.

Delilah dönüyor ve bir an için sadece bana bakıyor. Sonra gülümsüyor ve ben güneş açmış gibi hissediyorum. "Selam," dedi. "Burada olabileceğini düşünmüştüm."

"Doğru düşünmüşsün," diyorum. "?"

ALTINCI BÖLÜM

DELİLAH

HALA TMO YILLAR VE ÜÇ AY ÖNCE

Karanlık avludan Lainey'e sesleniyorum: "İLERİ GİT, biriyle vedalaşmak istiyorum."

"Beklememizi ister misin?" "Yok, ben böyle iyiyim," diyorum.

"Yarın sana yürüyüş hakkında mesaj atarım," diye bağıyor Beau, şenlik ateşlerinin ışıltısını geçerek yola koyulurlarken.

Beynimin bir kısmı benim için neyin iyi olduğunu biliyor. Bu mantıklı kısım. Rasyonel kısım. Kalıpları tanımlayan ve neden-sonuç ilişkisini anlayan kısım.

Beynimin o kısmı kibarca belki de şu anda gitmemi öneriyor.

Ama geri kalanım - sadece beynim değil, tüm varlığım - ayrılmakla ilgilenmiyor. Geri kalan kısmım örüntü tanımlamayı, neden-sonuç ilişkisini ya da benim için neyin en iyi olduğunu bilmeyi umursamıyor.

Seth Loveless'ın tekrar orada olması ve üç saat önce bana öyle bir sarıldı ki, o zamandan beri sonsuz bir döngüde tekrar ediyorum.

Hepsi bu kadar. Bir kucaklaşma. Kucaklaşma değildi. Beni kollarına almadı. Beni kesinlikle kendine yakın tutmadı. Bir süredir görmediğim bir arkadaş gibi sarılmaktan başka bir şey değildi ve ben hala onun vücudunun benimkine karşı hissettiği o kısa hissi düşünüyorum.

Şenlik ateşlerine geri dönerken rahat görünmeye çalışıyorum, sanki gözüm birini arıyormuş gibi ama onu bulup bulmamam gerçekten önemli değil. Sanki o kişiyi bulup düzgün bir şekilde vedalaşmayı *tercih ediyormuşum* gibi yürüyorum ama bulamazsam da önemli değil.

Gerçek şu ki, sanırım ellerim titriyor. Gerçek şu ki, bugünden önce onu iki yıldır görmedim, gece yarısı beni aradığından beri, sesi ipek ve zımpara kağıdı gibiydi, ikimizin ortasında bir yerde buluşabilir miyiz diye sordu.

Evet dediğimden beri onu görmedim ve o bir şehrin adını söylerken anahtarlarımı aldım. Yolda o zamanki erkek arkadaşım Joshua'yı aradım ve artık görüşmemiz gerektiğini düşünmediğimi söyledim. Old Dixie Inn'e vardığımda yaklaşık iki saattir yalnızdım.

İki gün sonra, o hâlâ uyurken sabahın dördünde ayrıldım. Veda etmedim. Hiçbir şey söylemedim, sadece gelirken giydiğim kıyafetleri giydim ve ayrıldım.

Bugüne kadar hiç konuşmadık. Hala gerçekten *konuşmadık*, çünkü *merhaba, nasılsın, bugünlerde neler yapıyorsun, şehre geri mi döndün* gibi kibar *konuşmalar konuşmak* olarak sayılamaz.

Tıpkı o sarılmanın sarılma olarak sayılamayacağı gibi. Yine de burada, yarı karanlıkta ellerim titreyerek ve göğüs boşluğumda çırpınan bir yarasa yuvasıyla dolaşıyorum, geceye patlayacakmış gibi hissediyorum.

Belki şu anda biriyle görüşüyordur. Belki de biriyle görüşmüyorsa - ki Seth asla biriyle *görüşmez* - bu gece başka bir kızla birlikte.

Belki de ona doğru gideceğim ama kolunun kızın boynunda olduğunu fark edeceğim ve kendimi aptal gibi hissedeceğim. Belki de son sefer gerçekten son seferdi, her zaman yemin ettiğimiz gibi.

Sonunda onu gördüm. Kalbim yerinden fırladı. Benim aptal kalbim her zaman sıçrar.

Orada durmuş, elinde bira, biriyle konuşuyor. Bir adamla. Ateş ışığında söylemek zor ama ağabeyinin en yakın arkadaşına benziyor, şu anda adını hatırlamıyorum ama Loveless'ların evine ara sıra gelirdi.

Steve mi? Simon? Skip?

Sonra Seth bana bakıyor ve karanlıkta yüzü tam da hatırladığım gibi.

Başka biriyle olup olmadığını merak etmeyi bıraktım.

"Delilah," diyor Seth ben . "Silas'ı hatırlıyor musun? Levi'nin arkadaşı."

"Merhaba," diyorum ve el sıkışıyoruz. "Tanıdık geliyorsun."

"Aynı şekilde," diyor bana gülümseyerek.

Güzel bir gülümseme. Lisedeyken birçok kızın bu gülüş hakkında konuştuğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Seth ona "Delilah dövme dükkânı açmak için geri taşındı," diyor.

Bir şey ceketime dokunuyor, sırtıma doğru hareket ettiriyor. Tam omurgamın dibine bastırıyor.

Seth'in eli. Nefes alıyorum, nefes alıp odaklanıyorum.

"?" Silas soruyor. Seth'in ne yaptığını gördüyse de bir şey söylemiyor.

"Leesburg, kuzeyde," diyorum. "Birkaç hafta önce döndüm." "Birkaç hafta mı?" Seth kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Evine hoş geldin," diyor Silas. "Kendi adıma burada olmana sevindim çünkü şu anda dövme yaptırabileceğiniz tek yer Grotonsville'deki Deadbeat Tattoos duyduğuma göre tükenmez kalem ve iğneyle daha iyi oluyormuşsunuz."

Seth bana bakıyor, gözlerinde tuhaf bir ifade var. Avucunu sırtıma bastırıyor ve ceketimin ve gömleğimin içinden bile sıcaklık fışkırıyor.

Silas iyi birine benziyor ama bu konuşmayı bitirmek *zorundayız*. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum Silas'a. "Güney Yıldız Dövmeleri. Büyük açılış birkaç hafta içinde. Tüm arkadaşlarınıza söyleyin!" "Cezbedici," diyor. "Ben de Beşinci Yıldız'ın metnini almayı düşünüyordum.

Böylece yasaları bilmeyen zengin aptallara kendimi tekrarlamaktan vazgeçebilirim. Belki kıcımda."

Gülüyorum, Silas'ı biraz daha iyi hatırlamaya başlıyorum.

Seth'in başparmağı omurgamı okşuyor. Biraz daha dik duruyorum, biraz daha konsantre oluyorum.

"Burası metin için iyi bir yer aslında," diyorum. "Bolca alan var ve fazla güneş ışığına maruz kalmadıkları için sanat eserlerinin solma ve bulanıklaşma olasılığı daha düşük."

"Huh," diyor düşünceli bir şekilde. "İlginç."

Tekrar Seth'e bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlıkta çivit rengi. Sırtımdaki eli kısa bir süre kalkıyor, sonra ceketimin altına kayıyor. Ten tene.

Ellerim titremeyi bıraktı.

"Aslında sadece iyi geceler dilemek için uğramıştım," diyorum ikisine de, hayatım boyunca aldığım nezaket eğitimi devreye giriyor. "Bugün sizi görmek güzeldi."

"Aynı şekilde," diyor Silas, birasını havada sallayarak.

Seth hâlâ bana bakıyor, yüzünde o ifade var ve sanki ateş ışığı onun bakışımı gibi hissediyorum: aceleci, titrek, ateşli, acımasız.

"Seni arabana kadar geçireyim," diyor bir süre sonra, ağzının bir tarafı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Başparmağı yine sırtımı okşuyor, omurgamın vadisine .

"Teşekkürler," diyorum usulca. "Burası ile otopark arasında ne olacağını asla bilemezsin."

"Hayır, ama bir tahminde bulunabilirsiniz," diyor.

Başparmağı sırtımı bir kez daha okşuyor. Nazik bir vuruş değil. Sert, sanki omurgamdaki çentikleri bulmaya çalışıyor. Sanki beni test ediyor.

.

Silas'a, "Sonra görüşürüz," der ve başını çevirir.

Silas birasını kaldırarak, "Sonra," diyor ve karanlığa doğru yürüyoruz.

YEDİNCİ BÖLÜM

SETH

HALA TMO YILLAR VE ÜÇ AY ÖNCE

Şenlik ateşi ile park yeri arasındaki ÜÇ YÜZ metre, şimdiye kadar yaptığım en uzun yürüyüştü. Uzun çünkü yol boyunca kardeşlerimin şenlik ateşinin yanında durdukları yerden beni izlediklerini hissedebiliyorum ve ne düşündüklerini biliyorum. Ne de olsa daha önce beni ondan uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Uzun çünkü hâlâ burada, Güz Festivali'nde el sallayan ve merhaba diyen insanlar var.

Ama çoğunlukla uzun çünkü iyi geceler demek için yanıma geldi. Uzun çünkü sırtındaki elimden uzaklaşmadı, çünkü gömüldü. Uzun çünkü ona dokunduğumda bana öyle bir baktı ki sanki şimşekler çaktırıp yağmur yağdırabilirmişim gibi hissettim.

Aklımın daha az yerinde olduğu anlarda, bazen onun bir büyücü olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bir cadı. Bir çeşit büyüleyici iblis, çünkü kara büyüden başka ne onun üzerimdeki etkisini açıklayabilir ki?

"Bunu her yıl mı yapıyorsun?" diye soruyor sonunda. "*Bununla* Sonbahar Festivali'ni mi kastediyorsun? Evet," diyorum. "İyi bira yapıyorsunuz."

"Daniel iyi bira yapıyor demek istiyorsun," dedim. "İyi iş kararları veriyorum."

Bu onu gülümsetir, hızlı bir kahkaha attırır.

"Tabii ki var," diyor alay ederek. "Eminim her karar için karmaşık bir akış şemanız vardır."

"Karmaşık olduklarını kim söyledi?"

"Yani akış şemaları *var*," diyor gülerek.

Gülüştü beni aptal bir macun gibi hissettiriyor, sanki beni istediği gibi şekillendirebilirmiş gibi. Her zaman öyleydi.

"Bir heves ve duaya dayanarak personel ve genel gider kararları veremem, değil mi?"

"*Yapabilirsin*," diye .

Bana bakıyor, gözleri dans ediyor, gülümsemesi gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıklarda. Bir tüy kadar hafif, bir kara delik kadar muhtacım. Arabası park yerinin diğer ucunda ve kilometrelerce uzakta gibi geliyor.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" "Ne?"

Cebine uzanıp elini tutuyorum. Az önce ayrıldığımız şenlik ateşi kadar sıcak ve parmakları tıpkı hatırladığım gibi benimkileri sarıyor.

"Sürpriz," diyorum ve bira fabrikasının arkasındaki gölgeye, otoparktan gelen ışıkların ulaşmadığı bir noktaya doğru ilerliyorum.

Şaşırtıcı olan, karanlığa ulaştığımızda dönüp onu içeri çekmem ve duvara doğru itmem. Şaşırtıcı olan, ben bunu yaparken onun beni kendine doğru çekmeye başlamış olması, başını geriye atmış, dudaklarını hafifçe aralamış olması.

Ceketinin fermuarını açtığımda meme uçlarının çoktan sertleşmiş olması sürpriz oldu.

"iyi geceler bu muydu?" "Onun gibi bir şey."

Kendimi ona doğru itiyorum, zaten kaya gibi sert. Bir ses çıkarıyor. Tekrar yapıyorum.

"İyi, yanlış yorumlayabileceğimden korkuyordum," diyorum. "Genelde beni çağırdığında biraz daha açık sözlü olursun."

"Silas oradaydı," diyor, ceketimin fermuarını açıyor, elleri gömleğimin üzerinde geziniyor. "Ailenin yarısı on adım ötedeydi, öylece yürüyüp *hey Seth, sevişmek ister misin* diyemezdim."

Bir bacağını tutup kalçamın üzerine kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor, bir eli gömleğimi sıkıyor, soğuk parmak eklemleri sıcak tenime değiyor.

"Şimdi söyleyebilirsin," diyorum başparmağımla kot pantolonunun okşayarak.

"Hey Seth," diye fısıldıyor, dudakları o kadar yakın ki benimkilere değiyor. "Sevişmek ister misin?"

Sonunda ağzımı onunkine yapıştırdım.

Bir şekilde, kıyafetlerimizle arabasına ulaştık. Arabayı o kullanıyor ve ben nereye gittiğimizi sormuyorum. Sadece onu izledim, yüzü gösterge panelinin ışıklarıyla aydınlanmıştı. Dudakları koyu, teni solgun, göğsü hala inip kalkıyor.

Ana yoldan çıkıp ormanın içinde kaybolan çakıllı bir yola sapıyor ve sağa dönüyor. Farları kapatmadan önce YOL GEÇİLMEZ tabelasını görüyorum, sonra ortalık mezar gibi karanlık oluyor ve onu kendime çekiyorum.

İlk sefer her zaman sert, gelişigüzel ve çılgıncadır. Saatli bomba gibi sevişiriz. Genellikle yerde, bazen bir masada. Bu sefer arabasının arka koltuğuna dökülüyoruz, sanki tekrar lisedeymişiz gibi kıyafetlerimizi yarıya kadar atıyoruz.

Söylediği tek şey *hâlâ iyi misin?* Ben *de sen iyi olduğun sürece* cevabını veriyorum ve sonra onun içinde, arka koltuğa yaslanıyorum ve o bir bacağını sürücü koltuğuna dayamış, bir elinde İsa'nın sapı, ben emniyet kemerini yumruğuma dolayıp kaldıraç olarak kullanırken gömleği ve sütyeni göğüslerinin üzerine doğru itilmiş durumda.

Uzun sürmez. İlk raunt asla uzun sürmez. İkimiz de bitirdiğimizde uzuvlarımız, giysilerimiz ve araba parçalarımız birbirine karışıyor ve alnımı onunkine yaslıyorum ve birkaç dakikalığına dünya dönmeyi bırakıyor ve süzülüyoruz.

Sonra boğazımı temizledim ve arabasında peçete bulundurup bulundurmadığını sordum.

DELILAH ailesinin misafırhanesinde **kalıyordu**, ben de onu evime götürmeyi teklif ettim. İşimiz bitmiş gibi davranmanın bir anlamı yok, o yüzden yapmıyorum.

Onun yerine bizi ulusal ormanın hemen dışındaki Hillside Motor Hotel'e götürdü. Neden benim evime gitmek istemediğini söylemiyor, ben de sormaya zahmet etmiyorum. Kavga etmektense tekrar sevişmeyi tercih ederim.

İkinci turu daha yavaş atıyoruz ama çok değil. Delilah'yla birlikte olmak uhrevi, heyecan verici ve ürkütücü, bağımlılık yapıcı. Kendimi başka bir versiyonum gibi hissediyorum, dış dünya tarafından tartılmamış, saf ve ilkel ve bunun ötesinde bir düzlemde. Sanki yanlış parçalarım gitmiş ve geriye kalan her şey doğruymuş gibi hissediyorum.

Güneş doğduğunda hala yataktayız, pembe ışınlar kapalı perdelerden içeri süzülüyor. Yarı üstümde, parmakları göğüs kıllarımın arasından geçiyor, ayak başparmağı bacağıma doğru yavaşça kıpırdıyor.

Biliyorum, tıpkı bir uyuşturucu gibi, bu da yüksek ve inişi yakında burada olacak. Bunu biliyorum ama kendime bu sefer farklı olacağını söylüyorum. Bu sefer, birbirimizle işimiz bittiğinde, karşılıklı dostane şartlarda ayrılıp hayatlarımıza geri döneceğiz.

Yıllardır kendime bunu . Sonunda
uykuya daldık.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

HALA TMO YILLAR VE ÜÇ AY ÖNCE

Telefon rehberini yatağın üzerine fırlatıyorum, sonra da kendimi önüne bırakıyorum. Cumartesi günü öğleden sonra, güneş perdelerin arasından içeri süzülüyor.

"Buraya teslimat yapan var mı?" diye sordum. "Sanırım çoğu yerin teslimat yarıçapı beş mil ya da onun gibi bir şey."

Yatağın diğer tarafında, çırılçıplak yatan Seth hafifçe kaykılır ve bir kolunu başının üzerine uzatır.

"Nerede bile bilmiyorum," diyor. "Kasabadan beş mil uzakta mıyız?"

"238 numaralı yoldan

çıktık." "Bu uzun bir yol."

"Bitterroot Deresi'ni geçtikten hemen sonra."

Hafifçe şaşırmış gibi, "Kasabanın tam tersi yönde," diyor.

Bir sayfa çeviriyorum, bir cevap beklemediğinden oldukça eminim.

"Dün gece buraya gelirken bu kısmı düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. Göz teması kurmuyorum. Bunun yerine, daha önce vasat Çin yemeklerini hiç duymamışım gibi Golden Dynasty Pan- Asian Buffet'in reklamını okuyorum.

"Ama evime gitmek istemeyecek kadar düşünüyordun?" diyor, hâlâ tembel. Yine de bakışlarını hissedebiliyorum ve büfenin saatlerini beşinci kez okuyorum.

"sevdim," diyorum. "Şirin bir yer. Rustik. Komşusu yok."

"Benim evimin çok kalın duvarları ve bir kileri var" diyor.

"Tabii ki var."

Ağzımdan çıktığı anda gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve keşke söylemeseydim diyorum. Birine pasif-agresif bir şekilde laf atılmaması gerektiğini iyi biliyorum ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor.

"Sanki burayı ben inşa etmişim gibi konuşuyorsun," diyerek kendini oturmaya zorluyor.

"Sanki bir evde olması gerekenler listende varmış gibi söylüyorum," diyorum ve sonunda gözleriyle buluşuyorum.

Uzun, çok uzun bir süre bakışıyoruz ve gözlerini kaçırın ilk kişi ben oluyorum. Şirret bir şey söylememeyi , *mesela komşularının senin bitmek bilmeyen bir kadın geçidini becerme sesinden kurtulduklarına sevindiklerinden eminim.*

Öyle olsa bile, şimdi kendimden nefret etmeye başladığım zaman. İşte o zaman yüksekte inmeye başlıyorum, bunu her zaman yapmamamızın nedenlerini hatırlamaya başlıyorum.

Sebeplerin isimleri var, Mindy, Danica, Laura ve muhtemelen daha düzinelercesi gibi. Onu son gördüğümde kaç tane ve kim olduğunu soracak kadar aptaldım ve Seth bana o acımasızca dürüst tarzıyla anlattı.

Ve sonra bana söyledikten sonra bile onu bir kez daha becerdim, sanki birkaç orgazmın daha bildiğimi unutturacağını düşünmüştüm. Ama unutturmadi.

Derin bir nefes alıp telefon rehberine tekrar bakıyorum. Bunlardan birini kullanmayalı yıllar olmuştu ama bu gezintiyi tam olarak planlamadığımız için ikimizin de telefonu ölü.

"Dışarıdan bir şeyler alabilirim," diye teklif ettim. "Ne istersin?"

"Şehirde artık bir Tayland restoranı var," diyor. "Ve ben her zaman makarna yiyeceğim.

Ya da..."

Ona baktım, tek kaşımı kaldırdım.

"Woodhouse'da beşten yediye kadar happy hour var."

"Paket servisle içki alamazsın," diye belirttim.

"Gidebiliriz," diyor ellerini başının üzerine koyarak.

Hadi canım. Uyumaktan çok seks yapmanın ve dünden beri yemek yememenin birleşimi, oyunumun zirvesinde olmadığım anlamına geliyor ve uzun bir süre boyunca, iki parmağım açık telefon rehberine dokunarak onu izliyorum.

İstemiyorum. Sprucevale küçük bir kasaba ve Pazar gecesi bile tanıdığım ya da daha kötüsü Vera'nın tanıdığı biriyle karşılaşmam neredeyse garanti. Yarın bu saatlerde herkes Delilah Radcliffe ve Seth Loveless'ın birlikte içki içtiğini öğrenmiş olacak ve oradan da kasabanın bisikletine biniyorsam kendime ne kadar az saygım olduğuna dair şirret yorumlara yarım adım kalmış olacak.

Onun yatak direğindeki tek çentik olmadığımı biliyorum. Bu sevdiğim anlamına gelmiyor.

o.

"Neden ayrılıyorsun?" Diyorum ve ona gülümsemeyi başarıyorum.

"oldukça güzel." "Orası da güzel," diyor.

"Sadece dün giydiklerim var." "Kimse

bilmeyecek."

Ayağa kalkıyorum, bir elime yaslanıyorum, ona cilveli ve flörtöz olduğunu umduğum bir

Bak.

"Evde kalıp yatakta paket yemek yemenin nesi yanlış?" Başımı bir tarafa eğerek soruyorum.

İşe yaramıyor. Gerçekten işe yarayacağını düşünmemiştim.

" içinde birlikte görünmenin nesi yanlış?" diye soruyor sessizce.

Cevap vermiyorum, çünkü o cevabı biliyor. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve düşünüyorum: *genellikle dövüşe bu kadar hızlı gelmeyiz.*

"Doğru, birileri bizi görebilir" diyor, sonunda gözlerini kaçırarak. "İnsanlar konuşabilir."

"Kalan haysiyet kırıntılarımı korumak istediğim için beni bağışlayın," diyorum alaycı bir tavırla, yataktan kalkarken.

"Saygınlık mı? Dün gece beni arabanda becerirken istediğin bu muydu?" Homurdanıyorum.

"Sadece bir kaşıntımın kaşınmasını istedim," diyorum yatağın ayak ucunda atmaya başlayarak. "Listendeki yüzüncü isim olmayı neden umursamamam gerektiğine dair bir referandum değil."

"Yüz, ha? Tahminin bu mu?" Birden midem bulandı.

Çünkü yemek yemedin, diyorum kendime.

"Tahmin etmiyorum," diyorum. "Kimi becerdiğin ya da kaç kişi oldukları umurumda değil-"

"*O kadar da* değilsin."

Mide bulantısı yükseliyor ve .

"Sormuyorum ve umurumda da değil," diyorum.

Şimdi Seth yataktan kalkıp pencereye doğru yürüyor. Perdenin arkasına park yerini kontrol ediyormuş gibi gelişigüzel bakıyor.

"değilmiş gibi görünüyorsun."

"Kimi istersen sikmekte özgürsün. Sana engel olmayacağım. Tanrı korusun."

Seth gülüyor. Tek, sert bir kahkaha, sadece bir *ha!* Tüylerimi diken diken ediyor.

Sonra küçük odanın karşısında, önümde durup aşağıya bakıyor. Çenemi avucunun içine almış, başımı yukarı

kaldırıyor. "Sen *evlendin*," diye homurdanıyor.

"Dokunma bana."

Eli düştü.

"Whiskey Barrel'ın önündeki kaldırımda durup beni hiç sevmediğini söyledin, şimdi de başkasıyla yattığım için mi kızgınsın?" diyor zehirli ve öfkeli bir sesle. "Sanki başka biriyle ve daha fazlasıyla yatmadın mı?"

Mavi gözleri soğuk, sert ve düz, siyah saçları vahşi ve alnının bir tarafına yapışmış.

Suçluluk duygusu beni her zaman olduğu gibi bıçaklıyor ve şöyle düşünüyorum: *En azından gözlerimin içine bakarken beni önümden bıçaklıyor. En azından ne zaman bıçaklandığımı biliyorum.*

"Ve sen bunu bile doğru yapamadın," diye düşünüyor.

Öfkeyle titriyorum, sıcak sıvri uçları boğazıma, gözlerimin arkasına batıyor. Öfkeli gözyaşlarına dönüşmemesi için nefesimi tutuyorum.

Sinirlendiğimde ağlamaktan nefret ediyorum.

"Belki de bunun yerine tüm mezuniyet sınıfımızı ve kuzenlerini becermeliydim," diyorum. Seth görüş alanımda bulanıklaşıyor. "Her zaman adımın *sürtük* anlamına gelen başka bir kelime olmasını istemişimdir."

"Yalnız kalma ihtimaline karşı beni telefonunda tutacak kadar seviyorsun."

Alaycı görünmeye çalışarak homurdanıyorum. Bir gözümünden yaş akıyor ve Seth'ten uzaklaşıp pantolonumun yere serildiği yere doğru yürüyorum.

"Beni henüz geri çevirmedin," diye karşılık veriyorum. "Her seferinde, şimdiye kadar yeni birini bulmuştur diye düşünüyorum, ama sen hiç bulmadın."

Odadaki diğer yatağa doğru ilerliyor ve gömleğini yastığın üzerine düştüğü yerden çıkarıyor.

"O kapı iki tarafa da açılıyor."

Kotumun düğmelerini ilikliyorum, dudağımı ısırarak kan akıtıyorum ama işe yaramıyor. Bir gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Seni sevmeyen birini beklemek acınası bir duygu mu?" Sesim titreyerek söylüyorum.

"Beni seviyor musun?" diyor inanamayarak, gömleği üzerinde, kot pantolonu bir elinde.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Seni *yıllardır* sevmedim," diye devam ediyor. "Bugünlerde sadece iyi bir sikişçisin."

Gömleğimi bulup aldım, sütyenim ortalıkta yoktu. Umurumda değil.

"Güzel," diye hırlayarak gömleğimi başımdan geçirdim. "Seni sevmedim."

Ceketimi sandalyenin arkasından alıp kapıyı çarparak açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Çıplak ayaklarım soğuk betona çarptığı anda ayakkabılarımı unuttuğumu fark ediyorum ama geri dönemiyorum. Siktir et geri dönmeyi.

, Seth gülüyor. Çirkin, sert bir kahkaha.

"Bir sonraki erkek arkadaşın senin gerçekte kim olduğunu anladığında beni ara," diye bağılıyor. "Senden hoşlanmadan seni becermekten mutluluk duyarım."

Kapı kapandı. Ayaklarımın altında hala soğuk, dişlerim birbirine kenetlenmiş, nefesim kesilmiş, gözlerimden yaşlar akarken beton yürüme yolundan park yerinin kaldırımına çıkıyorum.

En azından hıçkırmaya başlamadan önce arabama varıyorum, direksiyonu iki elimle ölümüne kavırıyorum, burnum akıyor, ağzım açık. Sanırım salyalarım akıyor ama umurumda değil.

Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Beş dakika mı? Beş saat mi? Kendimi yerde buruşmuş boş bir çuval gibi hissediyorum. Sonunda devrilmiş içi boş bir ağaç gibi. Seth'in beni pencereden görmemesi için dua ediyorum.

Sonunda kendime geldim. Sayılır. Dik oturacak, emniyet kemerimi bağlayacak ve dikiz aynasını düzeltecek kadar kendime geldim. Hala ağlıyorum, ama ön camdan göremeyecek kadar değil, bu yüzden arabayı çalıştırıyorum, ısıtmayı açıyorum ve motelin otoparkından ayakkabısız, sütyensiz veya iç çamaşırsız çıkıyorum.

Araba sürüyorum, sürüyorum ve tekrar tekrar düşünüyorum: *Bunu kendime neden yapıyorum?*

DOKUZUNCU BÖLÜM

SETH

HALA TMO YILLAR VE ÜÇ AY ÖNCE

KAPI arkasından kapandığında, sanki hava sallanıyormuş, tüm oda sarsılıyormuş gibi hissediyorum, ama sadece ben varım, o kadar kızgınım ki neredeyse titriyorum.

O *bana* geldi. Bira fabrikamdaki etkinliğime gelen oydu. Dün gece bana doğru yürüyen, kirpiklerini kırpıştıran ve kızıışmış bir kedi gibi neredeyse bana sürtünen oydu. Arabasının arka koltuğunda sevişebilmek için yoldan çıkıp terk edilmiş bir garaj yoluna giren oydu.

Tüm bunlara rağmen benimle içki içmiyor, sanki o başkasıyla evlenirken ben ona bekârlığımı borçluymuşum gibi. Siktir et onu. Siktir et onu.

En önemlisi, bunun olmasına izin verdiğim için beni sikin.

O gittikten sonra duş alıyorum, çünkü her şeye rağmen pencereden dışarı bakıp hala orada olup olmadığını görmek istiyorum. Peşinden gitmek istiyorum, çünkü onu incitecek on şey daha düşündüm ve hepsini duymasını istiyorum.

Duştan çıkıp motel odasından çıkana kadar arabamın orada olmadığını hatırlıyorum. Hâlâ bira fabrikasındaydı, azgın aptal benliğimin dün gece bıraktığı yerde.

"Siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime.

İyi hissettiriyor.

"S.KTİR!" Daha yüksek sesle fısıldıyorum.

Sonra derin bir nefes alıp sonbahar havasını içime çekiyorum. Yağmur ve yapraklar gibi kokuyor ve çok yakında gelecek olan karanlığın ve soğuğun sert vaadi.

Beni bırakmaları için arayabileceğim insanlar var. Telefonum ölmüş olsa da numaraları ezberledim ve odada sabit hat var.

Onun yerine bira fabrikasına kadar yürüdüm. Kaç kilometre olduğunu bilmiyorum ama oraya vardığımda hava tamamen kararmış, yarım ay ve bir sürü yıldız var. Neredeyse tesadüfen, otoyol boyunca yürürken akrebin kuyruğunu buluyorum, kara ormanın üzerinden bakıyor.

"Siktir git," diye ama ağızım kurudu, ayaklarım acıyor ve yorgunum. Şimdi, sadece içi boş geliyor.

"Hadi ama," diye mırıldandım, öne doğru eğilerek. "ama, yapma ."

Ekranıma kırmızı bir renk sığıyor ve başımı öne eğerek iç çekiyorum. Bu aptal görevi üst üste beşinci kez deniyorum ve yemin ederim, bu benim ölümüm olacak.

"Tamam," diyorum. Sol elimin parmak eklemlerini kırıyorum, kumandayı değiştiriyorum, sağ elimdekileri kırıyorum. "Sadece merdiven boşluğu ve işin bitti."

Gözlerimi kırıştırıyorum, çünkü gözlerim zımpara kağıdı gibi oluyor ve sonra güvenlik görevlisiyle tekrar konuşmaya gidiyorum.

Tam *Görevi Kabul Et*'e basmıştım ki, kapı çalındı.

İlk başta oyunda olduğunu düşünüyorum, çünkü ne de olsa mafya kontrolündeki bir apartmandayım, ama sonra *pause* tuşuna basıyorum ve sesi tekrar duyuyorum.

Sonra endişelenmeye başlıyorum, çünkü saat gecenin dokuz buçuğu. İyi bir kapı çalma olsaydı önce bir mesaj alırdım, bu yüzden "Geliyorum!" diye bağırıp ön kapıma doğru yürürken senaryolar uyduruyorum.

Annem bir araba kazası geçirdi. Kardeşlerimden biri araba kazası geçirdi, ya da Rusty'ye bir şey oldu, ya da Levi uçurumdan düştü, ya da

-

Önce gözetleme deliğinden bakıyorum.

Bu Delilah. Ön merdivenlerimde duruyor, elinde bir şey var, sanki karanlıkta bir şey izliyormuş gibi yana bakıyor.

Neredeyse kapıyı açmayacaktım. Beni motelde bırakıp gittiğinden beri üç hafta geçti ve onu bir daha asla görmek istemiyorum. Dizlerinin üzerinde seksi bir Fransız hizmetçi kıyafetiyle gelse bile onu bir daha görmek istemem.

"Seth?" diye sesleniyor kapıdan.

Belki Fransız hizmetçi kıyafeti giysem giyerdim. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

Bu bir meyve sepeti. Elinde tuttuğu şey, bir tarafında ananas, diğer tarafında bir demet muz ve ortasında egzotik görünümlü bir şeyler olan bir meyve sepeti.

"Merhaba," diyor.

"da ne böyle?" "Bu bir meyve sepeti."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece o tekrar konuşana kadar onu izliyorum. "Şimdi iyi bir zaman mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yalnız olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Hayır, iyi bir zaman mı diye soruyorum."

O anda, keşke yalnız olmasaydım dedim. Keşke rastgele bir kız bulup onu eve getirseydim de Delilah'ın dışarı çıktığında yüzünü görebilseydim. Keşke eve iki tane getirseydim.

"değil," diyorum ona.

Önce sepete, sonra bana bakıyor.

"Ben..." diye eliyle kapıyı işaret ediyor.

Çerçeveye yaslanıyorum. Hayır, içeri giremez. Orada durabilir. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Şartlar sunmaya geldim," diyor, sesi yumuşak, mükemmel bir şekilde sabit. Sanki bu konuda alıştırmayı yapmış gibi.

"Ne için şartlar?"

"Aynı kasabada varlığımızı sürdürmemiz."

Eğer hala kızgın olsaydım, ona şart istemediğimi, her zaman burada yaşadığımı ve siktirip gidebileceğini söylerdim. Eğer kızgın olsaydım, yüzüne güler ve kapıyı kapatırdım.

Bilmiyorum.

"et," dedim ona.

"Birbirimizi çok az tanıyormuş gibi davranmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum," diyor gözlerini kırpmadan. "Belli ki birbirimize rastlayacağız ve bence bir planımız olmalı."

"Hangisi?"

"Eğer sen bana karşı nazik olabiliyorsan, ben de sana karşı nazik olabilirim." Kulağa gayet mantıklı geliyor. Son derece normal.

Yine de sözleri ağaç kökleri gibi geliyor, çatlaklarımda büyüyor ve beni yavaşça parçalara ayırıyor. Delilah derin bir nefes alıyor.

"Amaçlı temas yok," diye devam ediyor, bakışları sert bir şekilde benimkilere dikilmiş. "Aramak yok, mesaj atmak yok, bira fabrikana gitmek ya da dükkanıma uğramak yok."

"Yabancı olmamızı istiyorsun."

"Tanıdık olmamızı istiyorum."

Onu incelemek için uzun bir an ayırıyorum, şu anda verandamın ışığı altında nasıl görüldüğünü. Meyve sepetini tutuyor, parlak renkli gömleğinin üzerindeki deri ceketini açık, boynundan bir şey zar zor görünüyor. Bant gibi görünüyor. Belki de gazlı bez.

Baktığımı gördü ve kaşlarını çatı.

"Ah, tüh," diyor ve gömleğinin boynunu bir santim kadar yukarı çekiyor.

"Ne oldu?" "Bir şey

yok."

Bir duraklama daha. Göğsünde ne olduğunu merak ediyorum. Ondan tam olarak ne istediğimi merak ediyorum. Neden meyve sepeti getirdiğini merak ediyorum.

"Cidden, önemli bir şey değil," diyor tekrar.

"Tamam."

"Tamam...?"

"Tamam, biz tanışıyoruz."

Gözlerimle dolu bu konuşmada bir süre daha gözlerimi tutuyor, sonra derin bir nefes alıyor ve aşağı bakıyor.

"Teşekkürler," diyor ve meyve sepetini uzatıyor. "Al bakalım. Sana bunu getirdim."

İstemiyorum ama kabul ediyorum.

"Meyve," diyor. "Bilirsin, asla birinin evine eli boş gitme. Kabalık olur."

Ona biriyle yatıp sonra da toplum içinde yanınızda durmaya uygun olmadığını söylemenin kabalık olduğunu söylemiyorum. Ona birini ıssız bir yerde bir motelde bırakmanın kabalık olduğunu söylemiyorum.

"Teşekkürler," diyorum basitçe, sadede . "Başka bir şey var mı?"

Ellerini ceketinin ceplerine sokarak, "Bu kadardı," diyor. "Sanırım sonra görüşürüz."

"Sanırım," diyorum.

Sonra arkamı dönüyorum ve o hala verendamdayken kapıyı kapatıyorum ve bu *iyi* hissettiriyor. Meyve sepetini mutfak tezgahımın üzerine koyuyorum, koltuğa yığılıyorum ve düşünmeye başlayamadan rakip mafya üyelerini öldürmeye başlıyorum.

Meyve sepeti orada kalır, yavaş yavaş çürür, ta ki kardeşlerimden biri haftalar sonra hepsini çöpe atana kadar.

ONUNCU BÖLÜM

DELİLAH

GÜNÜMÜZ

Koridor boyunca Ava'nın düğün koordinatörü Monica'ya **bakıyorum** ama meşgul görünüyor, bu yüzden çömelıyorum ve buketimin ucunu istendiği gibi yere tutuyorum.

"Orada büyük bir ağaç var," diyor iki inç uzunluğunda mavi plastik bir plesiozor. "Bence onu yemeliyiz," diye cevap veriyor yeşil bir stegosaurus.

"Lütfen beni yemeyin," diyorum buketi hafifçe kıpırdatarak. "Katılmam gereken bir düğün var!"

Bree, üç yaşındaki yeğenim, kıkırdamaya başladı. Dinozorlar ilerliyor.

"Hayır," diyor çiçeğim. "Benim çiçeklerim olmaz!"

yoğunlaşıyor ve bana bakıyor, mavi gözlerinde saf bir yaramazlık var.

"CHOMP!" diye kıkırdayarak bağırıyor, plesiosaur bir şekilde kendini bir zambağın içine yüzüstü fırlatırken. "Chomp chomp chomp!"

"Auuugh!"

"CHOMP."

Bu stegosaurus aksiyona katılıyor. "Benim güzel ağacım!" Yakınıyorum.

"Bu çok lezzetli," diyor dinozorlardan biri, ama hangisi olduğunu anlayamıyorum. "Mmmm."

"Çiçekçi kız?" Monica sesleniyor ve kafamı kaldırıyorum. "Çiçekçi kıza ihtiyacımız var, lütfen."

Bree'ye "Bu sensin evlat," diyorum.

"Çuf çuf," diyor, tekrar bukete bakarak.

"Yerlerinize lütfen," diyor Monica bize doğru adım atarken. Elinde bir pano ve kulağında bir Bluetooth alıcısı var, bu yüzden iş konusunda ciddi olduğunu anlıyorsunuz.

"Hadi, Ava teyzenin evlenebilmesi için çiçek atmalısın," diye ikna ediyorum. "Çıplak bir koridorda yürüyemez, değil mi?"

Bree yine kıkırdıyor.

"Koridor çıplak mı?" diye soruyor ve ben seçtiğim kelimelerden hemen pişman oluyorum.

"Sadece üzerine çiçek koymazsan," diyorum ve bir elimi uzatıyorum. "İşte, dinozorları güvende tutacağım, tamam mı?"

"Bree, tatlım," diye annesi Winona.

Plastik figürleri elime bırakıyor, çok ciddi görünüyor. Başımı sallıyorum ve o da sıranın önüne doğru koşmaya başlıyor.

Ayağa kalkıp eteğimi düzeltirken ve dinozoru cebime koyarken annesinin "Koşmak yok," dediğini duyuyorum.

Cepler: bu elbisenin sahip olduğu tek kurtarıcı lütuf. Bu nedime elbisesinde gerçekten yanlış bir şey olduğundan değil, ama gerçekten doğru bir şey yok. Uzun, koyu pembe ve dantelli ve hiç de kendim için seçeceğim bir elbise değil.

Ceplerin yanı sıra. Cepleri herkes sever.

Monica dikkatimizi çekmek için bir elini kaldırarak, "Pekâlâ millet," diye sesleniyor.

Büyük bir çift kapının önünde duruyor, düzgünce sıralanmış düğün partilerine bakıyor

"Sağdıçları serbest bırakmaya hazır mıyız?" diye sorar. "İşaret verme zamanı geldiğinde bana haber verin."

Tüm gözler Thad'a döner ve kısa bir an için dehşete düşmüş gibi görünür.

Sonra gülümsemeyi hatırlar ve bunu çok fazla gülümseyerek ve kalabalığa kocaman bir çift başparmak vererek telafi eder.

"Hazır ve istekli!" diyor ve kibar kahkahalar atılıyor.

Kimse Ava'ya sormuyor çünkü o gelin odasında. Koridorda yürüyene kadar Thad'ın onu görmesini istemiyor ve kendime defalarca geleneklerin iyiliği için böyle istediğini söylesem de, bunun aynı zamanda geri adım atamaması için olduğuna dair sessiz şüpheyi atamıyorum.

Alaca pembe güller ve beyaz zambaklardan oluşan buketime, çıplak parmaklarıma bakıyorum ve huzursuzluğumu görmezden geliyorum.

Thad, Nolan değil. Ava ben değilim. Endişelerimin onlarla hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili.

Canon in D'nin başlangıç tınıları kapıdan içeri süzülüyor. Nefesimi tutuyorum, kendimi her düğünün en sevmediğim kısmına hazırlıyorum.

Kapılar açılır.

Siktir oradan, bir sürü insan var ve *hepsi* bana doğru bakıyor.

Yol arkadaşım Thad'in ağabeyi Chad'in koluna giriyorum. Dik duruyorum. Talimatlara uygun olarak buketimi göğüs hizamda tutuyorum ve sıra bize geldiğinde, lanet olası bir *yürüyüş* yapıyorum.

Heyecan verici bir şey olmuyor. *Tanrıya* şükür.

Güzelce gülümserim, ayağım takılmaz, öndeki yerimi bulurum ve işim biter. Bütün işim bu. Bu büyüklükteki bir düğünde koridorda son kez yürüyeceğim neredeyse kesin ve bu konuda en ufak bir üzüntü bile duymuyorum.

Ondan sonra, bu bir düğün. Çok hoş, anlamlı ve içten bir düğün ama itiraf etmeliyim ki törenin büyük bir bölümünü tavanı inceleyerek, süslemelerin malikanenin orijinali mi yoksa yeniden mi yapıldığını merak ederek geçiriyorum.

Yeminlerini ve yüzüklerini değiştirdiler. Thad gelini öpüyor ve ben dahil herkes alkışlıyor. Hepimiz koridordan geri yürüyoruz ve tam bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağım için ne kadar mutlu düşünürken, yemin Seth'i görüyorum.

Ya da en azından kafasının dörtte birine kısa bir bakış atıyorum. Gerçekten de, yaklaşık olarak doğru yükseklikte koyu renk bir saç sadece, ama beynimin her zaman tetikte olan kısmı bağırmaya ve beni dürtmeye başlıyor, ama o çoktan kalabalığın arkasında kayboldu.

Başımı öne eğiyorum ve yolculuğumu tamamliyorum.

Seth değil, kendime söylüyorum. Başkalarının saçları var ve ayrıca o gelseydi biri sana söylerdi.

Değil mi? Doğru.

Bu zihinsel yolda daha fazla ilerleyemeden, pembe bir çizgi bana doğru yaklaşıyor.

"Delilah!" Bree nefes nefese kaldı ve ben de onun boyuna doğru eğildim. "Seni bunlardan kurtardım!"

Yüzüme bir avuç gül yaprağı fırlatıyor ve gülüyor.

Fotoğrafçı elini evrensel bir hareketle sallayarak, "Sondaki nedimenin biraz araya girmesine ihtiyacım var," diye *sesleniyor*.

Onun arkasında, büyük kemerli pencerelerden düğün konuklarını görebiliyorum, birbirlerine karışmışlar, içki içiyorlar ve el yapımı yiyecekler yiyorlar. Sıcak görünüyorlar.

Sonunda mini yengeç keklerinden aldılar mı? Uzun mavi elbiseli bir kadının tepsiden bir şeyler almasını izlerken merak ediyorum. Onlar güzeldi ama Ava'nın endişelendiğini biliyorum-

"Delilah," diyor Vera fotoğrafçının yanındaki yerinden ve ben irkilerek dikkat kesiliyorum.

Doğru. Ben sondaki nedimeyim.

Ayağımı kaldırım taşlarına yanlış basmamaya dikkat ederek kayıyorum ve Chad de benimle birlikte kayıyor. Mezuniyet balosundaki narin, gerçekten dokunmadan durma pozumuza devam ediyoruz. Kamera tıklıyor.

"Gülümse!" Vera sesleniyor ve ben *zaten gülümsediğimi* haykırmaya dürtüsüne direniyorum, *lanet olsun*.

Daha fazla resim. Daha fazla ayarlama. Sahte kürk pelerinine rağmen burada donuyorum ve sessizce bir tepsi şampanya olan garsonlardan birinin bize merhamet edip fotoğraf çekimine uğramasını umuyorum. Dışarı çıkarılmadan önce sadece bir kadeh alabildim ve bu da yeterli değildi.

Başka bir ayarlama sırasında yanlışlıkla Chad'e dirsek atıyorum ve özür diliyorum; bu konuda çok nazik davranıyor. Gülümsüyorum ve pencereden tekrar bakıyorum, çünkü o kesinlikle Seth değildi, değil mi? Sadece biraz çılgınlık yapıyorum, değil mi?

"*Delilah*," diyor Vera. Belli ki adımın ilk kez söylemiyor. "Özür dilerim," diyorum ve sağdıçların gitmiş olduğunu görmek için etrafıma bakıyorum.

"Nedime fotoğrafı!" Ava cıvıltıyor. "Oh, ben de onlardan bir tane yapmak istiyorum

herkesin havaya zıpladığı yer!"

Lütfen, Tanrım, hayır. Topuklu ayakkabı ve askısız sütyen giyiyorum. Bu bir atlama kıyafeti değil.

"Önce resmi olanı çekeyim," diyor fotoğrafçı. "Güzel, güzel
-"

"O zıplama fotoğrafları hiç çıkmıyor," diyorum, hâlâ gülümseyerek. "Onları gördüm," diyor Ava.

"Bunlar vardır	modeller,"	I	nokta	Dışarı,
ayarlama	benim	Buket	Biraz.	

"Fotoğraf profesyonellerini zıplatıyorlar. Normal insanlarla asla işe yaramaz."

"Şimdi geline bakın," diye talimat veriyor fotoğrafçı.

Ava gülümsüyor. Işıl ışıl, saf ışık ve neşe dolu. Nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Şimdi doğal davran!" diye fotoğrafçı ve ben nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden biraz hareket ediyorum.

"Delilah, her şey yoluna girecek," diyor Ava gülerek. "Ben sana inanıyorum." "Sırada atlama fotoğrafı var," diyor fotoğrafçı. "İyi bir fotoğraf çekmenin anahtarı

Birincisi herkesin aynı anda zıplaması ve gülümsemeyi unutmaması! Birkaç çekime ihtiyacımız olacak, o yüzden hazır olun."

Küçük kız kardeşim için yaptığım şeyler.

Fotoğrafçı üçten geriye sayıyor. Atlıyorum - topuklu ayakkabılarla, kaldırım taşlarının üzerinde, askısız bir sütyen parçası giyerek - ve ölmüyorum.

Sonra tekrar yaparız. Ve tekrar. Gülümsemeyi unutmuyorum. Ellerimizi gerçekten havaya kaldırmamız ve ayaklarımızı dışarı atmamız tavsiye ediliyor ve vallahi *deniyorum*. Tamamen deli ve muhtemelen trampolin üzerindeki yavru bir deve gibi göründüğümünden eminim ama deniyorum.

İç çamaşırlarımın kaymaya başlaması için iki sıçrama gerekiyor. Pelerinimin altından gizlice ayarlamaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Üç atlayıştan sonra, başım belada.

Dörtten sonra, sol meme ucumda dantelin kusursuz hissini hissediyorum. Bunun tek bir anlamı olabilir: Meme ucum serbest bırakıldı.

Altıdan sonra, sağ meme ucum partnerine katılıyor. Bu pelerin için Tanrı'ya şükürler olsun.

Sekiz zıplamadan sonra duruyoruz. Diğer nedimeler birbirleriyle , hala mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyorlar, sanki sık sık askısız sütyenlerle zıplama hareketi yapıyorlar ve sorunu görmüyorlar. ", sağdıçları buraya alabilir miyim?" diye soruyor fotoğrafçı. arar ve ben özgürüm.

Tıpkı meme uçlarım gibi.

Pelerinimi sıkıca kapatıyorum ve grubun kenarına doğru ilerliyorum, kurnazca her şeyi yerine oturtmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. Yemin ederim bu sütyen bir şekilde kendini ters yüz etmiş.

Bir sonra kız kardeşim Winona geldi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Yüzümü buruşturdum ve kıpırdandım. O da gülüyor.

"Göğüslerim kaçmaya başladı," diye mırıldandım. "Tuvalete gitmek için zamanım var, değil mi?"

Winona yüzünü buruşturup fotoğrafçıya bakıyor. Gün batımına dakikalar var ve Resmi Fotoğrafçılık Planına göre büyük grup çekimlerini o zaman yapacağız.

"İşte," diyor ve başıyla yan tarafını işaret ediyor. "bakalım. Callum az önce şuradaki bir çalılığa işedi, saklanacaksınız."

Beni yönlendirmesine izin veriyorum ve Callum'un yürümeye başlayan bir çocuk, benim ise yetişkin bir kadın olduğumu ve mahremiyet konusunda farklı beklentilerimiz olduğunu belirtmiyorum.

Pinehall Malikânesi, 1890'larda antebellum Güney'e ciddi bir hayranlık duyan bir Yankee sanayicisi için bir dağ kaçamağı olarak inşa edilmiştir. Kocaman ve beyaz bir bina, bir pergel gülünün merkezi gibi her yanından uzanan tuğla yürüyüş yolları, iki katın her birinde etrafı saran bir sundurma.

Winona beni alt verandaya götürüyor, bir köşeyi dönüyoruz, ayakkabılarımız ahşap yüzeyde tuğladan daha yüksek ses çıkarıyor. Tül perdeli bir pencereden içeri bakıyorum ama konukların kokteyl saati birinci değil ikinci katta, yani içeride kimse yok.

"Tamam," diyor. "Pelerininizi kaldırın ve plajda mayonuzu değiştiriymiş gibi kullanın. Ben de seni buradan çözeğim."

Pelerininin arkasını kaldırıp işe koyulduğunda kısa bir soğuk hava dalgası oluyor. Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, bu elbisenin belden başlayıp kadar uzanan bir dizi minik düğmesi var. Dürüst olmak gerekirse, bu elbisede benim seçmeyeceğim pek çok şey var. Pembe, ki bunu sevmiyorum. Uzun kollu dantel bir kaplamaya sahip daldırma, düşük sırtlı askısız bir korsajı var, bu da sütyen bulmayı

Kutsal Kase arayışı.

Sonunda O Kişi'yi bulduğumda, göğüslerimi bantlayıp işe yaramasını ummaya çok yaklaşmıştım. Şimdi, keşke yapsaydım diyorum.

Etek uzun, dökümlü, A kesim ve cepli, bu da onu tüm kıyafetimin en iyi parçası yapıyor. Etek ve pelerin, ki bu beni biraz Rus imparatoriçesi gibi hissettiriyor.

"İşte," diyor Winona ve ben elbisenin üstünden sıyrılmaya başlıyorum, pelerin hala omuzlarımda. "Sen kendini toparla, ben nöbet tutacağım."

"Teşekkürler," diyorum, sutyeni çoktan kaldırmıştım, ki bu herhangi bir sutyen değil. Daha çok önden göğüs kafesime kadar inen ama bir mühendislik mucizesi sayesinde her iki göğsümü de yerinde tutarken arkadan görünmeyecek kadar aşağıdan bağlanan bir sutyen ve korse kombinasyonu gibi.

Bir sürü dolgu, elastik, teller ve Tanrı bilir başka neler var. Gerçekten, harika bir giysi.

Doğruluyorum, ayarlıyorum ve kıpırdanıyorum. Etrafıma bir göz attıktan sonra eğilip iki elimle çekiştirerek yerçekimine bırakıyorum. Tekrar dik durduğumda Winona arkadan tutuyor ve ben zıplarken birlikte çekiştiriyoruz, ikimiz de hafifçe homurdanıyoruz.

Nihayet yerine oturdu. Göğüs güvenliğini iki kez kontrol ederek hafifçe sallanıyorum ama tekrar havaya sıçramam gerekmediği sürece her şey yolunda görünüyor.

"Hazır," diyorum, pelerini yukarı çekerek.

"Anladım," diyor ve düğmelerini iliklemeye başlıyor. Birkaç düğmeden sonra iç geçiriyor.

"Pelerini bir saniyeliğine çıkarabilir misin?" diye soruyor. "Bu düğmeleri iliklemek çok zor ve göremiyorum. Ava'nın bu elbiseyi *neden* seçtiğini bilmiyorum."

"Hassas detayları severdi," diye öneriyorum ve Winona sadece iç çekiyor.

"Thad'la çocukları olduğunda, ona binlerce çıtçıt, çok şirin bebek pijamaları vererek intikamımı alacağım," diyor. "Bakalım nasıl sevecek-"

Arkamızda bir çocuk *ağlıyor*.

"Kahretsin," diye tıslıyor Winona ve ben daha arkamı dönmeden, elbisemin düğmeleri hâlâ yarım açıkken gitmiş oluyor.

"Winona?" Etrafımda d6nerek sesleniyorum.

Feryat bir ıgılığa d6nüşüyor. İlkinе başka bir feryat katılıyor ve yüzümü buruşturuyorum. Muhtemelen kardeş kaynaklı bir sıyrıktan daha kötü bir şey olmadığını biliyorum, ama bu çok kötü bir ses.

Birkaç dakika bekledim. Feryat bir ıgılığa d6nüşüyor, sonra kayboluyor. Bir dakika kadar daha bekliyorum, gölgelerin daha da uzamasını izliyorum, Winona'nın geri gelip beni bitirmesini diliyorum.

Öyle değil. Sanki Winona hiç var olmamış gibi.

Bu arada, pelerinimi nazikçe bir çalının içine atıyorum ve düğmelerimi iliklemeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor. *Neredeyse* alışmıyor bile.

"Winona!" Bağırıyorum.

Hiçbir şey.

"*Winona!*"

Belki bir kadın akrabamı bulurum umuduyla binanın köşesine gizlice yaklaşp etrafı kolaçan ediyorum.

Kimseyi görmüyorum. Tek bir ruh bile. Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum, şu anda etrafta en az dört yüz kişi var ama hiçbirisi burada değil.

Kahretsin.

"WINONA!" Bağırıyorum. "YARDIM EDİN!"

Sessizlik bana geri dönüyor, sanki insanlığın geri kalanı yeryüzünden kaybolmuş gibi.

şimdi bir ikilemdeyim. Burada kalıp bekleyecek miyim? Bu elbiseyi kendim ilikleyebilme umuduyla bir omzumu çıkarmaya mı çalışayım?

Kayınbiraderlerimin üçünün ve babamın da bulunduğu gruba doğru elbiselerimi çıkararak yürüyeyim mi?

Sadece sırtım ve sütyen kopçam olduğunu bilsem de, bu son seçeneği gerçekten sevmiyorum. Winona'nın ya da Olivia'nın kocalarının iç amaşırlarımın bir kısmını bile görmesi düşüncesi... yanlış geliyor.

Tamam, bu son çare, diye karar veriyorum ve binanın yan tarafına doğru yürüyorum. Derin bir nefes alıyorum. Biraz esnedim, sonra omuzlarımı dikleştirdim.

Bunu yapabilirsin, kendime söylüyorum. *Sonunda tüm o yogayı kullanacağım.*

Yavaş. Doğal değil. Omuzlarımı bu şekilde bükmek biraz acıtıyor, ama sonunda bir tane alıyorum.

O zaman iki tane alırım.

Arkamdan ayak sesleri geldiğinde üçüncü küçük, ipeksi, kaygan düğmeyi neredeyse kumaş ilmeğinden geçirmiştim.

"Tanrı'ya şükür," diyorum. "Sanırım bu rotator manşetimi yırttım."

Winona hiçbir şey söylemiyor, bu garip ama her neyse. Düğmeyi bırakıyorum ve başımı öne eğerek elbisenin üst kısmını bir arada tutuyorum.

"Bu şeye neden fermuar da koymamışlar anlamıyorum," diyorum hâlâ elbiseden şikâyet ederek. "Yine de *ince detayları* olurdu ama düzgün giyinmek için bir hizmetçiye ihtiyacımız."

Yine sessizlik ve bu sefer tüylerim diken diken oluyor çünkü arkamdakinin Winona olmadığından şüphelenmeye başlıyorum ama bulunduğum konumdan görebildiğim tek şey koltuk altım.

"Winona," diyorum, onlar bir sonraki düğmeyi çekiştirirken başımı daha da çeviriyorum. Hâlâ göremiyorum, bu yüzden doğrulup kollarımı indirmeye başlıyorum.

"Sen-"

"*Kıpırdama,*" der Seth. "Bunlar imkânsız şeyler."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

SETH

DELILAH hıçkırıyor, benden o kadar hızlı uzaklaşıyor ki parmaklarımın arasından bir düğme .

"Seth?" diye ağzından
kaçırıyor. Sonra: "Ne
oluyor *lan*?"

Sanki her zaman yaptığım bir şeymiş gibi, "Başı dertte bir genç kızın sesini duydum ve koşarak geldim," diyorum.

"*Nereden*?" diye sorar. "Sen... ."

Kızgın değil. Henüz değil. Şu anda sadece şaşkın, dudakları aralanmış, kaşları çatılmış bir halde bana bakıyor ve burada en iyi takım elbisemle durduğumu fark ediyor.

Arkamda, güneş gökyüzünde batıyor ve solan ışınlar ışığında onu yakalıyor. Delilah gözlerini kapatıp, silebileceği bir eskizmişim gibi başını sallarken bile altın renginde parlıyor.

Yumruğumu küçük pembe düğmenin etrafına kapatarak, "Özellikle, sıkıntıda olduğunuzu duydum," teklif ediyorum.

"Sanki bir genç kızın imdat çağrısına cevap vermeyecekmişsin gibi," diyor kıpırdamadan, gözleri hâlâ kapalı.

Düğmeyi biraz daha sıkıyorum, nefes alıyorum, dudaklarımdan dökülen ilk üç cevabı ısııyorum.

"Buraya kavga etmeye gelmediğime eminim," diyorum bir süre sonra.

"Doğru," diye nefes alıyor, yüzünü buruşturuyor, başını tekrar sallıyor. Gözlerini açar. Boğazını temizler. "Üzgünüm, bu haksızlıktı."

"Teşekkürler," diyorum ve neredeyse yaptığımız kavga bir toz gibi rüzgârda uçup gidiyor.

Sonra birbirimize bakarız. Sadece bakıyoruz. Tuhaf, sabitlenmemiş bir an ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Az önce şaşırtıcı bir olgunluk mu gösterdik?" diye sordum. Güldü.

"Senin için şaşırtıcı olabilir," diyor.

"Affedersiniz, ben bir olgunluk timsaliyim."

"Ahududu patlatmamana ve bana aptal suratlı dememene şaşırdım," diye takılıyor.

Sırıtiyorum, sonra dilimi çıkarıyorum. Tekrar gülüyor ve kendimi şekerlemelerin üzerinde zıplıyormuşum gibi hissediyorum.

Başından beri bu kadar kolay olabileceğini söyleme bana.

"Yine de sorumu yinelemek isterim," diyor eğilip bir banktan kürk pelerinini alarak. "O da şuydu: Ne oluyor lan?"

"Sana söyledim, duydum-"

"Ne demek istediğimi anladığınızı biliyorum, Seth."

Biliyorum, çünkü aptal değilim, ama ona söylemek istemiyorum. Bu çok hoş. *Eğlenceli*. Bu sadece ikimiziz, bir kez olsun ağırlıksız ve ona arkasından iş çevirdiğimi ve Vera'yla bir anlaşma yaptığımı söylemek kesinlikle bunu mahvedecek.

"eminim," diyorum ona.

Delilah gözlerini kısar, sonra etrafına bakar. Omzunun üzerinden. Hâlâ boş olan birinci katın penceresinden, bana doğru bir adım atarken saçları alçak güneşte alev alev yanıyor.

"Kaza mı yapıyorsun?" diye soruyor, sesi alçak, tek kaşı kalkık. "Kaza mı?" Şaşırmış gibi. Ciddiyetle, bir elimi kalp. "Asla yapmam."

"Eminim yaparsın."

"Başka bir düğünü basabilirim ama bir Vera Radcliffe olayını basacak kadar cesur değilim," diyorum ona. "Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği ve sen de bunu biliyorsun."

Delilah sadece gülüyor, gözlerinin kenarları kırışırken ellerini pelerinin içine gömüyor, omuzları titriyor.

"Tamam, buna inanıyorum" diyor. "Birayla ilgili bir sorun vardı ve Vera bunu düzeltmek için sana takım elbise mi giydirdi?"

"Hayır," dedim. "Ben davetliydim." "Hayır, davet edilmedin."

"Tanrı'nın eli."

"Seth, dün davetli listesini gördüm ve sen yoktun," diyor, sanki bir çocuğun yalanını yakalıyormuş gibi.

"Adımı kaçırmış olmalısın." "Hiç sanmıyorum."

"Burada beş yüz kişi var," diye belirttim. "Bir listedeki tek bir girişi gözden kaçırmak kolay."

"Burada üç yüz altmış küsur kişi var ve onlardan biri olsaydın bilirdim," diyor basitçe.

Bu bir itiraf ve uzun zaman önce oyduğu bir çentiğe bağlanmış, omurgamı çekiştiren bir ip gibi derinlerde hissediyorum. Yakaladım, tuttum.

"Biri beni son dakikada davet etti," diyorum ve en azından bu doğru.

Delilah yere bakıyor, elindeki pelerini açıyor, kendi etrafında döndürüyor, omuzlarına yerleştiriyor ve tüm bunları bana bakmadan yapıyor.

"Var mı Bu *biri* Biliyorum sen dışarı Burada, kurtarmak genç kızlar Sıkıntıda mısın?" diye soruyor ve tokayı sıkıyor.

Randevuda olduğumu sanıyor. Sesi hafif ama kırılgan, her an patlayıp parçalara ayrılacak bir cam balon gibi.

"Hangi genç kız?" Ben soruyorum.

"Senin ifaden, benim değil," diyerek pelerini düzeltiyor ve hâlâ bana bakmıyor.

"Geri yürümeyi düşünüyorum."

"Topuklu ayakkabılar ve korse içinde çok çaresiz olmama rağmen mi?" diyor, sesinde hâlâ o keskinlik var. "Kendi giysilerimi bile ilikleyemiyorum, Tanrı aşkına."

Korse mi?

Onu büyük ölçüde örten pelerin için yoğun ve hararetli bir şekilde memnunum. "Böyle bir ağzın varken genç kız olmana imkân yok," diyorum. "Beni bir de doğal halimde dinlemelisin," diyor.

Kendimi tutamayarak, "Düşündüm de, var," diyorum. "Ve *inanılmaz derecede hanımefendilikten* uzak olabiliyorsun."

İşe yarıyor, pembe yanaklarını aşağıdan alevlendiriyor. Her zaman bu kadar kolay, bu kadar açık bir şekilde kızarırdı ve ben de bunu gerçekleştirmekten her zaman hoşlanmışımdır.

Tek gereken hızlı bir fısıltı. Bir öneri. Bazen bir bakış.

"Muhtemelen randevuna geri dönmelisin, eminim seni arıyordur," diyor, kızarmasına neden olmamışım gibi davranarak. "Yani, eğer gerçekten bir randevun varsa ve sadece bedava atıştırmalıklar ve viski için gizlice girmediyse."

İşte yine. Randevum. Delilah *kıskanıyor* ve Tanrı yardımcım olsun, bundan nefret etmiyorum.

Canım yanmış gibi bir elimi göğsüme koydum. "Beni ne tür bir serseri olarak görüyorsun?"

"Buna gerçekten cevap vermeli miyim?" diye soruyor, ama sözlerinin altında bir gülümseme var.

"Belki biraz daha bedava viski içtikten sonra," diyorum, sonra duraklıyorum. "İstersen elbisenin düğmelerini iliklemeyi bitirebilirim."

"Hepsini söküp atacak mısın?"

İyi vakit geçirmek için beni kışkırtma.

"O senin hatandı," diye . "Neredeyse yakalayacaktım ama sen geri çekildin."

"Soyunmuş haldeyken bana gizlice yaklaştın," diyor ve şimdi duyulmasını istemiyormuş gibi sesini alçak tutuyor.

"Bunu daha önce de görmüştüm," diyorum, onun ses tonuna uyarak.

Hayal görüyor olabilirim ama sanırım pembenin soluk ışıltısıyla ödüllendirildim.

"Bu, şu anın uygun olduğu anlamına gelmez."

"Darmadağın olacağını bilmiyordum," diyorum sesimi alçaltarak. "Şaşkınlığımı hayal et. Neden verandada giyindiğini bile sormadım."

"Biraz daha bedava şampanya içtikten sonra anlatırım," diyor gülerek.

Bir adım daha yaklaştım, ya da o yaklaştı ve şimdi aramızda fazla bir mesafe yok, güneş hala alçalıyor, esinti evin köşesine doğru sürükleniyor.

Bir parlama anında, dün gece bana dokunduğu noktaları hissediyorum. Boyun ve göğüs, tek parmak, kalbimin her atışında nabız gibi atıyor.

Eğer yaklaşırsa, yapmayacağıma söz verdiğim bir şeyi yapabilirim. "Winona sana ne *yaptı*?" Şimdi fısıltıya yakın bir sesle soruyorum.

"O değildi," diyor, inanılmaz derecede uzun, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak. "O da bir kurban, sadece benden daha iyi durumda."

"İntikam almak istiyorsan söylemen yeterli," diye mırıldanıyorum. O sadece gülüyor.

"Ava'ydı," diyor ve ben tek kaşımı kaldırıyorum. "Ve sana söyledim, önce biraz daha şampanya."

"Madem ısrar ediyorsun."

Delilah kürk pelerininin tokasını çözüyor, bankın üzerine geri atıyor ve bana sırtını dönüyor.

"Teşekkürler," diyor. ", sevgiline bundan bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

Sırtı aynen hatırladığım gibi, sadece yarısı narin pembe dantellerle kaplı. Ay, güneş, sekiz köşeli bir yıldız, omurgasından aşağı iniyor.

Çizgiler kalın, titiz, renkler cesur, tıpkı Sailor Jerry tarafından işlenmiş vitray bir pencere gibi. Bir omuzdan, bir kalamarın iki kırmızı dokunacı kıvrılıyor; diğerinden, iki cesur ama narin yapraklı sarmaşık.

Ona dokunmuyorum. Diğer düğmelerini dikkatlice iliklerken parmağımın arkası çok hafifçe tenine değiyor ama istesem de ona *dokunmuyorum*.

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de ona uyuyorum. Söyleyebileceğim yüzlerce şey düşünüyorum ama hiçbirinin dudaklarımdan geçmesine izin vermiyorum.

"İşte böyle," diyorum sonunda, geri çekilerek. "Kırık olan için üzgünüm."

"Sorun değil," diyor, bir eli omzuna geliyor, parmakları düğmelerin üzerinde geziniyor, onları kontrol ediyor. "Zaten kimse nedimelere bakmaz."

Çenemi sıkıyorum, böylece ona bunun ne kadar inanılmaz, çılgınca gerçek dışı olduğunu söylemiyorum. Ona tüm düğün törenini kimsenin söylediği tek bir kelimeyi bile duymadan ona bakarak geçirdiğimi ya da kız kardeşi için bağırıldığını duymamın tek nedeninin onu arıyor olmam olduğunu söylemiyorum.

Gelinin ne giydiğini söyleyemem. Sanırım beyaz. Ama Delilah'nın kollarındaki dantelin bir yelkenli geminin gövdesini ancak örttüğünü, eteğinin yerden yarım santim yukarıda bittiğini, inci küpelerinin sallandığını ve başını çevirdiğinde boynuna çarptığını biliyorum.

Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum ve sonra birinin verandaya adım attığını duyuyorum.

"Üzgünüm!" diye sesleniyor Winona. "Callum Bree'lerden birini ele geçirdi-"

Delilah'nın küçük kız kardeşi o kadar kısa durur ki, elbisesi ivmenin etkisiyle akıp gider.

"Seth?" diyor, açıkça şaşkın. Sanırım Vera bunu gizli tutuyor.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim Winona," diyorum, çünkü görgü kurallarını biliyorum.

"Aynı şekilde," diyor. "Özür dilerim, Delilah'ya yardım etmek için geri geldim, ben..."

"Bağırdığımı duydu ve ortaya çıktı," diyor Delilah, pelerini tekrar tutarak.

"Ah," diyor Winona, belli ki daha fazla sorusu var.

"Resim zamanı mı?" diye soruyor Delilah, pelerini tekrar kendi etrafında döndürdükten sonra sıkıyor.

"Evet," diyor Winona. "Şu anda Ava ve Thad sadece kıkırdıyor ve kamera için öpüşüyorlar ama eminim bu yakında eskiyecek ve seni grup çekimleri için isteyecekler."

"Bunu kaçırdığıma inanamıyorum," diye mırıldanıyor Delilah, verandadan aşağı, kız kardeşine doğru yürürken.

Winona kuru bir sesle, "Çok keyifliydi," diyor.

Delilah bir köşede kaybolmadan hemen önce, "Yardımın için teşekkürler, Seth," diyor. "Randevunla tanışmak için sabırsızlanıyorum!"

"Ne zaman istersen," diye sesleniyorum ve sonra o gidiyor, parlak sesleri hızla kayboluyor.

Kaybolduğu yeri izliyorum. Öğleden sonra takım elbise ceketimin içine işliyor, ama zaten bir viski içmiştim, bu yüzden görmezden gelmek yeterince kolay.

Ona sürekli bahsettiği kişinin kendisi olduğunu söylemem gerektiğini biliyorum. Biliyorum, ama içimde onun kıskançlığından zevk alan küçük, yaralı bir yan var. Ne zaman *seninle çıkıyorum* dese bir başka siyah çiçek açıyor ve benim memnuniyetimin zehirli olması önemli değil. Bu hala bir çiçek.

Sırtındaki dövmeleeri, daha önce üzerlerindeki teri nasıl yaladığımı, parmaklarımı saçlarına gömmek için elimi nasıl kaydıldığımı tekrar düşünüyorum-

Kendimi silkeledim. Kapılara doğru yürüyorum, birini çekip açıyorum ve doğruca bara yöneliyorum.

Bu gece daha fazla viski lazım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

Binanın köşesini döner dönmez Winona omzunun üzerinden bakıyor.

"Thad'la arkadaş mı?" diye sorar.

Omurgam saç çizgime kadar karıncalanıyor ve sanırım pelerinin altındaki her bir düğmeyi, birinin koptuğu nokta da dahil olmak üzere hissedebiliyorum.

O neden burada? Yanında biri mi var? Neden davetli listesinde yoktu?

Nasıl olur da hiç kimse

"Delilah?" diye soruyor, sesine endişe karışıyor. Son on saniyeyi hızla geri sarıyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sonunda. "Son dakikada davet edildiğini söyledi, belki de başka birinin randevusu iptal olmuştur."

Hâlâ bana bakıyor ve bakışı bir soru gibi ama görmezden . "Bir şey mi oldu?" Winona bir süre sonra soruyor.

"Ne? Hayır," diyorum kaldırım taşlarına dikkatlice basarak. "Neden bir şey olsun ki? Hiçbir şey yok."

"Seni az önce eski sevgilinle düğmelerini iliklerken buldum." Beni en terk ettiğine dikkat çekmiyorum. "O benim eski sevgilim değil, sadece lisede çıkmıştık," diyorum.

"Hiçbir şey olmadığına emin misin?" diye soruyor. Nezaketle, son ifademle ilgili tüm sorunları görmezden geliyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece geleceğini bilmiyordum. Şaşırdım, hepsi bu, gerçekten."

Yalan söylüyor olabilirim. Bir şey mi oldu? Ensemdeki saçları okşadığında, beni çıplak gördüğünü hatırlattığında ya da kavga etmeme izin vermediğinde *bir şey* mi oldu?

Burada olduğunu söylememesi bir şey miydi?

Ellerimi pelerininin altında esnetiyorum ve organlarımın birbiriyle yer değiştirdiği hissini görmezden geliyorum.

"Tamam," diyor Winona omuz silkerek. "Sadece emin olmak istedim. Biraz keyifsiz görünüyordun ve ben de kontrol etmek istedim. Bugünün senin için biraz sıkıntılı geçebileceğini biliyorum."

Pelerininin altından uzanıp kolumu eline alıyor ve yürürken birbirimize sarılıyoruz.

Teknik olarak Winona benim küçük kız kardeşim ama pratikte rollerimiz hep tersine döndü. Annem öldükten sonra onlarla yaşamaya başladığımda ben on beş, o ise on iki yaşındaydı, en büyük olmanın üzerinden on yıl geçmişti. Bana bebeklik yapmasına izin vermekten başka bir şey yapacak durumda değildim. Açıkçası hala daha büyüğüm, ama şimdi bile istikrarlı, mutlu bir evliliği, iki çocuğu, beş yıllık bir planı ve etkili bir şekilde yönetilen bir evi olan o.

Evim gayet iyi idare ediliyor, teşekkürler, ama aynı zamanda ben, birkaç ev bitkisi ve bir Roomba'dan oluşuyor.

"Sadece açım," diyorum

ona. Winona iç geçirdi.

"Amin," diye mırıldanıyor. "Meyve tabağı mı? Cidden mi? Ve *bir* tepsi şampanya?"

"Vera'ya şikayet ettiğini söyleyeceğim,"

diye takılıyorum. "Sakın buna cüret etme,"

diyor kız kardeşim.

MUCİZEVİ bir şekilde, aile fotoğrafı alanına geri döndüğümde, sanki gerçekten bir Tanrı varmış ve az önce Seth Loveless ile etkileşimimi izlemiş gibi, orada yeni bir şampanya tepsisi duruyordu. Aile fotoğraflarından önce bir kadeh, sonra da iyi bir önlem olsun diye bir tane daha içiyorum.

Fotoğraflardan sonra sıra *girişimize* geldi. Hepimiz dışarıda gülümseyerek, zıplayarak, donarak ve sütyenlerimizden düşerek beklerken, konuklar şu anda bir ziyafet salonu olan balo salonuna geri götürüldüler.

Girmek zorunda olduğumuz. Çiftler halinde. Müzik eşliğinde. İsimlerimiz anons edilirken. Bunun neden gerekli ya da arzu edilir olduğunu gerçekten anlamıyorum, ancak geçen hafta bir gece internette bir tavşan deliğine girdim ve bir saatimi senkronize dans ederken resepsiyona girmeye zorlanan düğün partilerinin videolarını izleyerek geçirdim.

Daha kötüsü de olabilirdi, demek istediğim bu.

Chad'in kolunda içeri girdiğimde, sahnedeki bir adam yüksek sesle *Bay Chad Middlebrook ve Bayan Delilah Radcliffe!* diye bağırırken üzerimdeki spot ışığı dışında ışıklar karartılmıştı, bu yüzden görmeye çalışsam bile Seth'i göremezdim, ki görmüyorum. Dans pistindeki yerlerimizi aldıktan sonra da onu görmeyi başaramadım, yine onu aradığımdan ya da kiminle birlikte olduğuyla özellikle ilgilendiğimden değil.

Bu benim: Seth'le, hareketleriyle ya da arkadaşıyla ilgilenmiyorum. "Ve şimdi," diye gürlüyor sahnedeki spiker. "Lütfen herkes Resepsiyona hoş geldiniz! *İlk defa!* Bay ve Bayan Thad ve Ava Middlebrook!"

Kapılar tekrar açılıyor ve el ele içeri giriyorlar. Ava'yı hiç bu kadar gülerken ya da mutlu görünürken görmemiştim ama yine de kafamın arkasındaki ses endişelenmem gerektiğini fısıldıyor.

El sallıyorlar. Sırıttıyorlar. Dans pistine giden yolun yarısında Thad onu kucağına alır, etrafında döndürür, yere bırakır ve öper.

Kalabalık çılgına dönüyor. Aramadığım Seth'i hâlâ göremiyorum. Thad ve Ava dans pistine doğru ilerliyor, Ava Thad'ın kollarına atlıyor.

Bilmediğim yavaş bir country şarkısı çalıyor ve dans ediyorlar. Kadın mutlu görünüyor, adam da çok konsantre olmuş gibi.

Sonunda, şarkının son, uzayan ölçüleri sırasında, Thad aniden onu geriye doğru yatırır, alçak bir dalışa geçirir ve herkes alkışlarken onu orada tutar.

Alkışlıyor olsam da gözlerimi kapatıyorum ve *ilk dansımız sırasında* çok ama çok belirgin bir şekilde *lütfe beni batırma* dediğim başka bir düğünü hatırlamamaya çalışıyorum.

Sonra tekrar ayağa kalktı ve öpüşmeye başladılar. Spiker tüm evli çiftleri dans pistinde onlara katılmaya davet ediyor, ben de Chad'e başımla veda ediyorum, sıvışıyorum ve dans pistinden çıkıp özenle dekore edilmiş masaların arasından geçerek bara doğru ilerliyorum.

İtiraf etmeliyim ki burası çok güzel, şimdiye kadar katıldığım hiçbir düğüne benzemiyor. Oda yüksek tavanlı ve eski, iki avizenin etrafındaki alçı işçiliği karmaşık ve detaylı, taç pervazı da aynı desende.

Duvar, lambri paneller arasındaki apliklerdeki ışıklarla noktalanarak odaya romantik, elektrik öncesi bir his veriyor ve uzun pencereler, peri ışıklarıyla süslenmiş rüya gibi, tül perdelerle asılıyor.

Asıl çılgınca olan şey ise Vera ve Ava'nın hayal ettiği süslemelerdi. Her bir masanın ortasındaki süsler bir metre boyunda, yaprak dökmeyen dallar ve beyaz çiçeklerden oluşan zarif kuleler, sanki bir kış ormanında yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

Ama gerçekten süslü bir orman gibi. Sıradan bir orman değil. Bu ormanda muhtemelen bir sürü şirin küçük kulübe ve huzurlu şırıl şırıl akan dereler vardır, terk edilmiş av kulübeleri, eski buzdolapları ve paslanmış arabalar değil.

Bir düğün için yarım milyon dolar harcamanın iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum - o kadar parayla kaç çocuğu üniversiteye gönderebilirsiniz ki? Bunun yerine bir burs başlatın, cidden - ama zaten burada olduğuma göre, tadını çıkarabilirim.

Birkaç dakika amaçsızca dolaştıktan sonra kendimi yer kartı masasının önünde, elimde yarısı boş bir kadeh şampanya ile buluyorum. Daha doğrusu masaların önünde, çoğul olarak, çünkü üç yüz altmış bilmem kaç isim tek bir masaya sığmıyor.

Gerçekten ihtiyacım olmamasına rağmen kendi yer kartımı alıyorum. Basit ve şık, çadır şeklinde katlanmış kalın bir kâğıt. Ön yüzünde *Delilah Radcliffe*'in kaligrafisi var ve arkasında *Masa İki* yazıyor.

Cebime sokuyorum ve şampanyamdan bir yudum daha alıyorum, sabah altıdan beri yaşadığım ilk plansız anda kendimi biraz amaçsız hissediyorum.

Şampanya bana bir fikir verdi ve çok tesadüfi bir şekilde ikinci isim masasına doğru yürüdüm. Kadehten son bir yudum alıyorum ve orada durup özenle yerleştirilmiş kartlardaki isimleri inceliyorum.

Hanson, Hemsfield, hayır. *Johnson*. Daha yakın. *Klein*.

Yanlara doğru adım atıyorum, gözlerim düzgün sütunda geziniyor.

Lee, Lewis, Long-

"Dans etmiyor musun?" diyor aniden arkamdan. Bu sefer döndüğümde hiçbir şeyi kırmıyorum.

"Birine gizlice yaklaşmanın kabalık olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kalbim güm güm atmasına rağmen soruyorum.

"Adını iki kez söyledim," diyor Seth, eğilip kolondan masasının yer kartını alıyor ve hızlıca arkasındaki masa numarasına bakıyor. "Belki bir dahaki sefere trompetler ve tellal olur?"

Elinde bir viski bardağı var ve şimdi onu dudaklarına götürüyor, her zaman sahip olduğu o soğuk, hafif alaycı ifadeyle beni izliyor.

"Evliler dansı," diye açıklıyorum başımı dans pistinin genel yönüne doğru eğerek. "Buraya bu sefer kavga çıkarmaya gelmedin, değil mi?"

Seth dans pistine doğru, yaprak dökmeyen yeşil ve beyaz bir ormanın içinden bakıyor ve o kolay, sıradan hareketinde bile içimi sızlatan bir şey var. Belki de sadece ayakta durma şekli, uzun boylu ve kendinden emin, tüm dünyaya sadece tam olarak olması gereken yerde değil, aynı zamanda sorumlu gibi bakıyor.

Belki de takım elbise yüzündendir. Seth çuval giyse iyi görünürdü - hatta kargo şortu bile - ama Seth Loveless'ın takım elbise giymesi *yıkıcı*.

Onu en son takım elbise içinde gördüğümde, kardeşlerinden birinin düğününden sonraydı - sanırım Daniel, ama yemin edemem - ve internette hafif bir araştırma yapıyordum. Fotoğrafta iyi görünüyordu.

Şahsen daha iyi görünüyor, çünkü fotoğraflar onun hareketlerini, size bakışını ya da Seth Elwood Loveless'ın çekim gücünü asla yakalayamıyor.

"Ben yapmadım," diyor ve şimdi bana bakıyor ve bu bardağın tekrar dolu olmasını diliyorum. "Sadece dans etmek ister misin diye bakmaya geldim."

"Sevgilin aldırılmaz mı?" Çok hızlı sordum. En

küçük, en sinsi gülümseme dudaklarını

büküyor. "Olmalı mı?" diye soruyor.

"Onun adına konuşamam," diyorum. "Diğer kadınların senden ne beklediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sakıncası var mı?"

"Seninle dans edebilir miyim?"

"Eğer benim flörtüm olsaydın, seninle dans etmemin bir sakıncası olur muydu?"

Başımı bir yana eğiyorum, kalçamı kaldırıyorum ve kısık gözlerle Seth'i inceliyorum. Genelde vücut dilimi bu kadar şımarık kullandığımı sanmıyorum, ama genelde tek başıma yarım şişe şampanya da içmem.

"Bu varsayımsal senaryoda ben miyim, yoksa senin flörtün mü?" diye soruyorum. "Evet," diyor Seth ve viskisinden bir yudum daha alıyor.

Gittikçe güzelleşiyor

Düşük.

"Ya-ya da sorusuna şu şekilde cevap veremezsin-"

"Eğer sen," diyor beni göstererek, "benim flörtüm olsaydın, seninle dans etmem seni zer miydi?"

"İstediğin kadar yüksek sesle ve yavaş söyle, yine de bir anlam ifade etmiyor," diyorum ona. "Ben ben miyim, yoksa senin randevuna mı dönüştüm ve uzaktan senin" -bana yaptiğı gibi biraz iğrenç bir şekilde onu işaret ediyorum- "benimle dans etmen gerekip gerekmediğine karar veriyorum, Delilah."

kendimi işaret ediyorum, işaret parmağımla havada büyük bir daire iziyorum. Seth ikisinden bir yudum daha alıyor ve belli ki gülmemeye alışıyor.

"Dönüştürülmüş diyelim," diyor. "Eğer başka bir kız olsaydınız-"

"Affedersiniz, sakıncası yoksa-"

"zr dilerim," diyorum ve orta yaşlı bir kadın masa kartını aramaya başladığında masadan uzaklaşıyorum. şarkı hâlâ çalıyor, çiftler dans pistinde sallanmaya devam ediyor ve ben Seth'e bakıp bara doğru yürümeye başlıyorum.

"Başka bir kız olsaydım, başka birine baktiğını gördüğümde muhtemelen seni ateşe verirdim," diyorum ona. "Ama yine de, düğünde seninle çıkacak olsaydım, muhtemelen hiçbir şeyin onu rahatsız etmeyeceği kadar soğukkanlı bir kız olurdum. Ya da belki sadece aptal olurdum, bilmiyorum."

Seth bu açıklama karşısında alçak sesle bir ıslık çalıyor ve ben de az önce söylediğim *seni ateşe* verme lafından pişmanlık duymadan önce konuşmayı ancak bırakıyorum.

"Peki ya sen sen olsaydın ve benimle ıksaydın?" diye soruyor, tam bardaki kısa sıraya girerken.

"O zaman bir şeylerin çoktan korkunç bir şekilde yanlış gittiği paralel bir evrendeyiz," diye kestirip atıyorum.

"Ah," diyor viskisine doğru. Oops.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"O kadar kötü, ha?"

Sıra ilerliyor ve Seth'e *bir bakış atıyorum* çünkü dünkü aptal kavgayı gündeme getirmek istemiyorum ama aynı zamanda yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önce neredeyse kavga ettiğimizi nasıl hatırlamıyor?

Ben onu her zaman incitmiş olacağım, o da beni her zaman incitmiş olacak ve bu yaralar aramızda köprü kuramayacağımız bir uçurummuş gibi geliyor.

"Gerçekten mi?" Sonunda sordum ve sanırım mesajı aldı çünkü bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diyor ve ben iç çekiyorum. "Bu işin peşini bırakacak mısın?"

"Muhtemelen hayır."

"Sevgilinin gelip seni alıp götürme ve beni kurtarma şansı var mı?"

"Bunun için de iyi görünmüyor. Hadi ama Delilah. Eğer benim flörtüm olsaydın, seninle dans etmeme kızar mıydın?"

"Şey-"

"Ama farklı bir sen. Sen sen değilsin."

"Kötü ikizim mi?"

"Elbette."

Boş şampanya kadehini ağzıma götürüyorum ve kalan son damlaları da kendime biraz daha cesaret vermek ve biraz daha zaman kazanmak için içiyorum.

"Bu cevapta kararlı olduğun kesin."

"Kesinlikle öyleyim."

Barın arkasındaki adamın gümüş bir kokteyl çalkalayıcısında bir şeyler çalkalamasını, üstünü çıkarmasını, süzgeçten geçirip bir bardağa dökmesini izliyorum.

Seth beni bir daha görmek istemediğini söyledikten iki yıl sonra neden birdenbire böyle davranmaya başladı bilmiyorum. Neden kavga çıkarıp sonra özür dilediğini, kız kardeşimin düğününde ortaya çıkıp aptalca sorularla beni taciz ettiğini bilmiyorum.

Ama nefret etmediğimi biliyorum. Biliyorum, içimde bir yerlerde bir randevusu olduğu gerçeğine sevinen kötü ve çirkin bir yan var, ama o burada, beni dansa kaldırıyor. Böyle hissetmek hoşuma gitmiyor ama hissediyorum.

"Bundan nefret ederdim," sonunda, hâlâ barmeni izleyerek. "Burada benimle olsaydın ve başka bir benle dans etseydin? Bundan *nefret ederdim*."

Uzun, çok uzun bir duraklama oldu. Sıra tekrar ilerliyor, neredeyse sıradaki biziz ve neden yalan söylemediğime dair hiçbir fikrim yok.

Sorun olmaz. Bunu neden söylemedim ki? "Bunun için beni yakar mısın, yoksa..."

"Asla öğrenemeyeceksin, değil mi?" Şampanya kadehi elimde kayganlaşmasına ve kalbim çok yüksek sesle atmasına rağmen alay ediyorum. "Ben senin sevgilin değilim ve kötü bir ikizim de yok. Sanırım."

Seth, "Eğer yapsaydınız bu çok şeyi açıklayabilirdi," diye düşünüyor ve çift bir bira ve bir kadeh şampanya alıyor ve sonunda, *nihayet*, ön taraftayız. Seth biraz daha viski alıyor. Ben daha fazla şampanya alıyorum. Evlilerin dansı nihayet sona eriyor, müziğin tınları hafif bir alkışla hafifçe kayboluyor, muhtemelen Ava ve Thad sevimli ve romantik bir şey yaptıkları için.

Onlarla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı midem kasılıyor. "Hangi?" Seth'e sordum. Yavaş yavaş, amaçsızca yürüyoruz, *Birlikte* yürüdüğümüzden bile emin değilim ama bir şeyler söylemem gerektiğini de hissediyorum.

"Güzel soru," der ve cebini karıştırır, tenteli kâğıt parçasını çıkarır, ters çevirir.

Sonra duraklıyor.

"Sanırım iki yazıyor," diyor arkasındaki el yazması yazıya kaşlarını çatarak.

"İkinci masada değilsiniz," diyorum ona, karta bakarak. "Bu gelin partisi..."

Sözümü kesiyorum. Tam orada, siyah mürekkeple. Masa iki.

Ona bakıyorum, biraz utangaç bir ifadeyle gülümseyip omuz silerken parçalar bir anda yerine oturuyor.

"Şaka yapıyorsun," diyorum. "Ne - yaptı -"

"İşte buradasınız!" Vera aniden kalabalığın arasından, kraliyet mavisine bürünmüş ve şık bir şekilde ortaya çıktığını söylüyor. "Güzel, birbirinizi bulmuştunuz."

Sertçe yutkunuyorum ve nefes almaya çalışıyorum. Bu yeterli olmuyor, o yüzden tekrar yapıyorum ama yüzümde yükselen ısıyı ve boğazımın utanç, şaşkınlık ve parlak, keskin bir öfkeyle kapandığını hissedebiliyorum.

"Bize tuzak mı kurdun?" Sesim ikiye bölünecek kadar kırılganken soruyorum. "Ve oynadın mı?"

Vera uzanıp bir eliyle yüzümü kavıyor. Şerefime, onu tokatlayıp uzaklaştırmak yerine bir adım geri atıyorum.

"Delilah, nasıl olduğunu bilirsin," diyor. "Sana söylemeliydim ama onu tekrar gördüğün için çok mutlu olacağını biliyordum ve sırf detoksun uğruna düğünde tek başına olmak istemediğini biliyordum. Biraz mutluluğu hak ediyorsun, tatlım."

Konuşamıyorum. Hareket bile edemiyorum. Vücudumdaki tüm kan derime hücum etti ve kaynıyorum, bir damla ter ensemden aşağı süzülüyor, boğazım daralıyor.

"İyi eğlenceler," diyor ve beni yanağımdan öpüyor. "Şimdi gidip bir pasta bakmam lazım! Mini kişleri dene!"

Bir anda kalabalığın arasına karışıp gitti. Önemli bir değil, sadece benim açık isteklerime karşı , en iyisini bildiğine karar verdiğiinden ve beni tüm dünyada bir düğünde birlikte olmamam gereken tek kişiyle ayarladığından bahsediyor.

"İyi misin?" Seth soruyor.

Yutkunuyorum, nefes alıyorum, tekrar nefes alıyorum.

"Onu öldüreceğim ve sonra da seni öldüreceğim," diye fısıldıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SETH

DELILAH HAREKET ETMİYOR. Sadece Vera'nın kalabalığının arasına karıştığı noktaya bakıyor, çenesi bükülmüş, yüzü kıpkırmızı.

"O kadar kötü müyüm?" Alay ediyorum.

Söylediğim yanlış bir şey, çünkü kafasını çeviriyor ve şimdi öfkesinin tüm gücü üzerimde yoğunlaşıyor, sanki bir yüksek fırın açmışım gibi.

"Bana söylemeyi düşünmedin mi?" diye tıslıyor. "Dün seni *iki kez* gördüm ve sen yine de Ava'nın düğününde aptal gibi görünmeme izin vermeyi mi tercih ettin?"

Bugün temiz olması gerektiğini unutarak elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Sana söylemememi istedi," diyorum. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu." "Ona inanamıyorum," diye Delilah, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ben de sana inanamıyorum, çünkü *sen* de suç ortağısın ve *benim randevum değilsin*. İzninizle."

Delilah başka bir şey söylemeden adımlarını atar, sonra da koyu pembe ve öfke dolu bir girdabın içinde bir kapıdan geçerek gözden kaybolur.

Siktir. *Siktir*. Böyle olacağını düşünmemiştim. Hoşlanacağını düşünmemiştim ama bu kadar saf, yanardöner bir öfkeyle tepki vereceğini de düşünmemiştim. Benimle birkaç saat geçirme fikrinden nefret etmeyeceğini düşünmüştüm.

İki yıl boyunca birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davrandıktan sonra yeni bir şeye hazır olduğumuzu düşündüm. Arkadaşlık, belki.

Ama belli ki öyle değil. Belli ki beni görmekten nefret ediyor, beni düşünmekten o kadar nefret ediyor ki, akşam yemeğinde onun yanında oturuyor olabileceğimi düşünerek resepsiyonu terk etti.

Viskimin geri kalanını iki yudumda içiyorum, bu kadar pahalı bir viskiyi içmek için utanç verici bir yol ama Radcliff'ler masrafı karşılayabilir. Bardağı diğer boş bardaklarla birlikte masaya koyuyorum ve başparmağımı dudağıma sürterek viski damlalarını topluyorum.

Sonra garip bir şey oluyor: Kendimi kötü hissediyorum. Belki de . Belki de ona söylemeliydim.

Belki de bu tam bir pislik hareketiydi.

Başımı sallıyorum, kravatımı düzeltiyorum ve yengeçli kekleri olan adamı bulmaya gidiyorum.

Sonunda onu üst katta, kokteyl saatinin yapıldığı odada buluyorum. Tepedeki ışıkların hepsi kapalı, tek aydınlatma duvardaki süslü braketlerdeki sahte mumlar ve çok ama çok sessiz.

Derin bir pencere pervazına oturmuş, yan dönmüş, sırtını köşenin bir tarafına dayamış, ayaklarını diğer taraftaki duvara dayamış ve dışarı bakıyor.

Odaya girerken boğazımı temizliyorum, çünkü sanırım bugün onu yeterince şaşırttım. Delilah kımıldamıyor.

"Şaka yapmıyordum," diyor, hâlâ pencereye bakarak. "Randevular için rıza gerekir. Birine onunla çıkmayı *teklif* etmelisiniz ve eğer hayır derse, aynı etkinliğe katılsanız bile, bunu sevgili olarak yapmıyorsunuz. Bunu sadece aynı odada bulunan insanlar olarak yapıyorsunuz."

Sesi tuhaf geliyor ve hâlâ bana bakmıyor. Sertçe yutkunuyorum, dişlerimi sıkıyorum, sonra çenemi gevşetiyorum. Delilah her zaman benzinin yanında yanan bir kibrit gibi hissettirmiştir ve alev almamak zordur.

"Bir barış teklifi getirdim," diyorum, bir tabak yengeç keki, brie puf ve bir bardak su tutarak.

"Seni o mu yaptı?" Delilah acı ve alaycı bir şekilde sorar. "Delilah'nın sinirlenip düğünü mahvetmesine izin veremem. İnsanlar *konusabilir*."

"Bunu kendim düşündüm, teşekkürler," diyorum, sonra duraksıyorum. "Şey, sayılır. Daniel bir keresinde bana Rusty'nin kötü bir ruh halindeyken, onu ikna etmeye çalışmadan önce her zaman ona bir şeyler atıştırıp bir şeyler içirdiğini söylemişti."

"Sakın beni ikna etmeye çalışma," diyor ama sonunda başını çeviriyor. "Ve beş yaşında bir çocukla karşılaştırılmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum?"

"Dokuz," diye düzeltiyorum.

Yüzü lekeli, gözleri kirpiklerinin altında şiş, dudakları koyu pembe, başını duvara yaslamış, dirseklerini dizlerine dayamış, elbisesinin eteği inciklerinden aşağı düşüyor.

"Şaka yapıyorsun," diyor. "Bu çocuk dokuz yaşında mı?" "On dokuza yaklaşıyor," diyorum ve tabağı uzatıyorum.

Delilah dik oturuyor, ayaklarını yere doğru sallıyor, topukları ayağa kalkarken sessiz bir *gümbürtü* çıkarıyor.

"Sana ne teklif etti?" diye soruyor, bir yengeç keki kapıp ağzına atarken. "Zenginlik mi? Bir at mı? Bir tür iş anlaşması mı?"

"Bir at alabilir miydim?"

"Yani sana şantaj yaptı," diyor. "Muhtemelen dün bana söylememenin nedeni de buydu. Vera'nın intikamından korktun."

Sol kolunu göğüs kafesinin etrafında tutuyor, brie pufunu yerken sağ dirseğiyle sıkıyor ve beni izliyor. Sesinde sert bir ton var ama artık süngü keskinliğinde değil.

"Aslında seni otoparkta kovaladıktan sonra kabul ettim," diye itiraf ediyorum.

Delilah telaşla kaşlarını çatır.

"Bira fabrikasından dün gece on bir buçuk gibi ayrıldım," diyor. "Bu sabah onunla konuştun mu?"

Bir yengeç keki alıp ağzıma attım.

"Hayır," dedim. "Aslında bira fabrikasına ilk gelişinden sonra sordu, ben de hayır dedim. Ama sonra onu tekrar aradım."

"Gece yarısı."

"Teknik olarak henüz gece yarısı değildi."

İki kolunu göbeğinin üzerinde kavuşturarak bir dakika boyunca çiğniyor.

"Güzel," diyor bir süre sonra. "Umarım onu gerçekten harika bir rüyadan uyandırmışsındır ve umarım bir daha doğru düzgün uyuyamamıştır. Umarım *bütün gece boyunca* her otuz dakikada bir uyanmıştır."

"Bu konuda çok nazikti," diyorum.

"Tabii ki öyleydi," diyor Delilah. "Vera görgü kurallarını bilir, tabii siz onun gerçek ailesi değilseniz, o zaman da arkanızdan böyle şeyler çevirir çünkü öyle olduğunu düşünür-"

Yumruklarını sıkıyor ve dudaklarını dişleriyle kenetleyerek uzun, derin bir nefes alıyor.

"Onu öldüreceğim," diyor tekrar, nefesinin altında. "Seni de öldüreceğim ama onu *gerçekten* öldüreceğim."

"Su da getirdim," diyorum bardağı kaldırarak.

"Gerçekten Batı'nın Kötü Cadısı olursam diye mi?" diye soruyor homurdanarak, gözleri hâlâ kapalı.

"Susarsan diye."

Tekrar nefes alır, sonra nefes verir.

"Teşekkürler," diyor. "Bu çok kötü, şu anda emrimde birkaç uçan maymun olmasını çok isterdim. Ve ateş topu fırlatabilen bir süpürge. Biliyor musun, ona hep haksızlık yapıldığını düşünmüşümdür."

Ben de sudan bir yudum aldım.

"Dün bakire kurbanlardı, bugün ise Kötü Cadı'nın savunucusu mu oldun?"

Ben de öyle dedim. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Delilah gülüyor, başı geriye doğru eğiliyor, küpeleri kulaklarından sallanıyor.

Parmaklarını havada sallayarak, "İki kat, iki kat, zahmet ve sıkıntı," diye bağırıyor. "Kazan yanığı ve ateş... bekle, hayır."

Kendime bakıyorum.

"Kurbağa değil," diyorum ve Delilah sadece iç geçiriyor.

"Denedim," diyor. "Oturabilir miyiz? Bu ayakkabılar çok aptalca."

Delilah dönüyor, beni pencere kenarına götürüyor, zıplıyor. Ben diğer tarafa oturuyorum, meze tabağı ve bir bardak su aramızda.

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum," diyor, şakağını duvara yaslamış, boynu uzun. Kolunun dantelinin altından karla kaplı dağları, bir gölü, bulutları, güneşi görebiliyorum.

"Sana atıştırmalık getirdim, kadar kötü olamam" diyorum.

Delilah gülüyor. Kısa, hızlı, kaba bir kahkaha, ama bu bir kahkaha ve ben bunu alacağım.

O.

"Evet, öylesin ama *şunu* demek istiyorum," diyor ve kolunu havada sallayarak

tüm binayı işaret ediyor. "Demek istediğim, isteklerimi son derece net bir şekilde ifade etmeme rağmen, bekar olmama izin verilmemesine karar verdi."

Derin bir nefes daha aldı, eteği parmaklarının arasında kıvrılıyordu.

"O hep böyleydi," diyor ve şimdi sesinde kararsız bir ton var. "Bekâr ve otuz yaşında olduğum için her gece ağlayarak uyuması gereken zavallı, üzgün bir kız kurusu olduğumu düşünüyor çünkü hepimizin bildiği gibi mutluluğa giden tek gerçek yol sikten geçiyor. Düzeltmesi gereken bir acıma nesnesi olduğumu düşünüyor."

Gözleri yine parlıyor, loş odaya dümdüz bakarken çenesi sıkılıyor. Ona dönük olacak şekilde dönüyorum, bir bacağıma katlıyorum, diğer

diğer ayak yerde düz, dizler havada. Takım elbiseyle bu şekilde oturmam gerektiğinden şüpheliyim ama James Bond her zaman smokinle koşuyor ve iyi görünüyor.

"Değilsin," diyorum ona.

"Ve onca insan arasından *sana* yalnız olduğumu ve biriyle çıkmak için yanıp tutuştuğumu söylemek zorunda kaldı," diyor. "Ve sen de kahrolası bir nedenden ötürü bu boktan gösteriyi kabul etmek zorundaydın."

Takım elbise ceketimin cebinden mavi mendili çıkarıp uzattım.

"Al," dedim.

Delilah onu alır, nadir bir kuşmuş gibi bir dakika tutar, sonra geri vermeye çalışır.

"Bu ipek," diyor.

"Tamam," diyorum ona, sözümü geri almadan.

"Aslında kullanamam, içine ederim. Üzerimde on beş kat makyaj var."

Sadece omuz silkiyorum.

"Kravatına ve her şeyine uyuyor."

"Sadece şu lanet şeyi kullan," diyorum, başımı köşedeki ahşap panellere yaslayarak.

Delilah gülüyor, hoş bir kakhaha ama dengesiz, sanki bir denge kirişinin üzerinde yürüyor ve her iki tarafa da düşebilirmiş gibi.

"Teşekkürler," diyor, sonra derin bir nefes alıyor ve gözlerinin altını çok ama çok dikkatli bir şekilde siliyor. "Kızdığım zaman hâlâ ağlıyorum. Senin de anlayabileceğin gibi."

Uzun bir süre, loş ışıktaki onu izliyorum. Delilah suyu içiyor, birkaç derin nefes alıyor ve gözleri kapalı, boynu uzun, göğsü inip kalkarak yüzünü tavana doğru eğiyor.

"Seninle çıkmayı kabul etmedim çünkü zavallı olduğumu düşünüyorum," diyorum sonunda ona.

"Benim randevum değil," diyor kıpırdamadan.

"*Bu etkinliğe seninle birlikte katılmayı* kabul ettim çünkü kulağa hoş geliyordu." Şimdi bana bakıyor, yüzü daha az kızarmış, dudakları daha az şişmiş.

"Güzel mi?" diyor, sesi gerçekten şaşırılmış gibi çıkıyor.

"Ya arkadaş olsaydık?" diye sordum. "Uzun zaman oldu. Normalde yaptığımız şeyleri bile yapmadık."

Delilah kendini bana bakacak şekilde itiyor, bir bacağı köşenin kenarından sarkıyor, diğeri altına sokulmuş, pembe elbisesi etrafında toplanmış.

"Yani sevişip sonra da kavga mı edelim?" diyor, bana bakıyor, dalgın dalgın ipek mendili bir parmağına, sonra diğerine doluyor.

İstemediğim için değil. Şu anda bile, ona uzun zaman olduğunu söylerken, sonunda onu unuttuğumu ima ederken bile, unutmadım. Bu pencere pervazına şiş dudaklarını öpmek, elimi eteğinin altına sokmak, daha önce bağladığım tüm o düğmeleri açmak istiyorum.

Ancak bazı eski acıların iyileşmek yerine iltihaplandığını da biliyorum ve onun cazibesine kapılmak bir bandajı yırtıp yaraya tuz basmak gibi bir şey.

"Aynen öyle."

"Kavga ettik," diye belirtiyor, kuşkulu bir sesle. "Bu denklemin sadece yarısı."

"Dürüst olabilir miyim?"

"Sakın bana daha başladığını söyleme." Delilah gözlerini deviriyor, yarı gülümsüyor.

"Seninle nasıl arkadaş olunacağı konusunda hiçbir fikrim yok," diyor boştaki bacağını sallayarak. "Biz hiç *arkadaş* olmadık, Seth."

"Buraya kadar her şey yolunda," diye belirtiyorum.

"Evet, harika bir beş dakika," diye kestirip atıyor. "Her şey daha farklı olabilirdi."

Sadece bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor, sanki daha sonra bir sınav için beni ezberlemesi gibi.

"Doğru," diyor sonunda, sonra bacağını köşeden sıyırıp ayaklarının üzerine düşüyor, eteğini silkeliyor, dik duruyor, derin nefes alıyor.

"Biri bizi aramaya gelmeden geri dönmeliyiz," diyor ve sonra bir elini uzatıyor. "Hadi."

İnmeme yardım etmesi için eline ihtiyacım yok ama yine de tutuyorum, ayağa kalktığımda bir süre daha tutuyorum.

"Bekle," diyor, biz çıkmadan önce. "Dürüst ol, şu anda Courtney Love'ın kötü bir günündeymişim gibi mi görünüyorum? Göz kalemim *her yerde* mi?"

Ona dönüyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. Başını hafifçe yukarı kaldırıp beni izliyor ve kendime rağmen, ona söylediğim her şeye rağmen, elimi çenesinin altına koyuyorum.

Delilah'nın gözleri dalgalanarak kapanıyor, imkansız kirpikleri yanaklarını okşuyor.

Nefesimi tutuyorum. Bu andan, onun bana yapacaklarından korkuyorum ama en çok kendimden korkuyorum. Sekiz yıldır kızgın ve incinmiş olan Seth'i sevmiyorum. Yirmi iki yaşındayken yaptığı bir şey yüzünden hâlâ kalbi kırık olan Seth'ten hoşlanmıyorum.

Ondan hoşlanmıyorum ama orada olduğunu, hata yaptığım anda ortaya çıkmak için beklediğini biliyorum.

"Bence iyisin," diyorum, hâlâ parmak uçlarımda altındaki tenini, güneşin vurduğu yerlerde daha koyu, gölgelerinde ise daha soluk olan çillerini inceliyorum.

"Kirpiklerim mu?"

Duraksadım, kafam karıştı. Bir an sonra gözleri açılıyor.

"Onlar sahte," diyor.

"Oh," diyorum ve elimi çenesinden çekiyorum.

Delilah gülüyor.

"Gerçek kirpiklerim neredeyse bir inç uzunluğunda değil," diyor ve elini dirseğıme doluyor.

"Biliyorum," diye yalan söyledim ve o da güldü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DELİLAH

Balo salonunun uçsuz bucaksız alanında, denizde kaybolmuş bir geminin çan sesi gibi **TEK ve** yalnız bir çınlama duyulur.

Şarabımı elime alıyorum ve ses omuzlarımla bir santim gerilmesine neden olsa da duymamış gibi yapıyorum.

Kayınbiraderim Michael parmaklarını peçeteye sildikten sonra sandalyesinde arkasına yaslanırken, "Bu yaygın bir yanlış kanı aslında," diyor. "Herhangi bir aracın üzerinde topa vuran ve buna polo diyen insanların videolarını bulabilirsiniz ama *gerçek* polo sadece atlar üzerinde oynanır."

Onun yanında, kız kardeşim Olivia şarabına dokunmadan başını sallıyor. El değmemiş şarapla ilgili şüphelerim var ama şimdi ne yeri ne de zamanı.

"Peki ya su topu?" diye soruyor Chris, diğer kayınbiraderim, Winona'nın kocası. "O polo, değil mi?"

Arka plandaki şingirtı, vahşi doğadaki tek ve kimsesiz bir sestense... birçok sese dönüştü sanırım. Demek istediğim, giderek daha da yükseliyor.

Michael elini sallayarak ve biraz daha yüksek sesle konuşarak, "Bu tamamen farklı," diyor. "Ben gerçek polodan bahsediyorum, burada manevra gerekir" -ellerini önünde tutuyor, sanki

reins- "a form . TAŞIMA Bu değil kendin, İSE TOPU DA MANİPÜLE EDİYOR."

Cümlelerin sonunu bağırarak söylüyor, çünkü şimdi yüzlerce insan gümüş çatal bıçaklarını bardaklarına vururken bir kakofoni oluşuyor. Hepimiz duruyoruz, odanın ön tarafında Ava ve Thad'ın birlikte oturduğu küçük masaya doğru dönüyoruz.

Öpüşürler. Bir tezahürat yükseliyor. Biraz gönülsüzce alkışlıyorum, çünkü bu on dakika içinde dördüncü kez oluyor ve artık sıkmaya başladı.

Ya da ben romantizmden nefret eden bir pisliğim. Bu ikisinden biri.

"Nerede çalışıyorsun?" Seth elinde kendi şarap kadehiyle soruyor.

Yemin ederim, masadaki her kadın ona doğru eğiliyor, sanki onlar çiçek, o da güneşmiş gibi. Elbette mikroskobik ama fark etmemek imkansız.

"Arkadaşım Edward'ın Blythe'da bir arazisi var, o yüzden sık sık oraya gidip onun arka kırkında gol atıyoruz," diyor elini havada sallayarak. "Gerçeği söylemek gerekirse, gerektiği kadar pratik yapamıyoruz."

Bazı araziler birkaç gölet, ahırlar, bir malikane ve en az bir at ahırını içeren birkaç yüz dönümlük güzel, tepelik *arazilerdir*. Bu bir *arazi* değil, bir malikane, ama elbette Michael burayı sadece arkadaşının arka bahçesi olarak görüyor, çünkü tüm arkadaşları zengin.

Herkes zengin insanların sadece diğer zengin insanlarla takıldığını bilir. Başka türlü zenginliği nasıl azınlığın elinde toplayabilirsiniz ki?

"Her seferinde atları antrenman sahasına götürmek zorunda mısınız?

."

Seth'in sesi hoparlörlerden gelen yüksek bir *güm güm* sesiyle kesilir.

"Özür dilerim," der ardından gelen ses. "Bu şey açık mı? Haha."

Vera iç çekiyor. En azından Vera olduğundan eminim. Vera'ya bakmaya cesaret edemedim.

Çünkü aniden lazer görüşlü süper güçler geliştirip onu ateşe vermekten biraz .

Sözlerimi bir kenara yazın, Vera ve ben hesaplaşacağız. Sadece bu gece olmayacak, çünkü küçük kız kardeşimin düğününü mahvetmeyeceğim.

Michael Seth'e, "Evet, bu yüzden *çok* sık pratik yapmıyoruz," diyor. "Gerçekten bütün günümü alıyor."

Mikrofondaki adam cebinden çıkardığı birkaç kâğıdı açarak, "Selam millet," diyor. "Beni şahsen ya da ünümden tanımıyorsanız diye söylüyorum, ben Brad, bu adamın sağdıciyım."

Yine kibar kahkahalar yükseliyor. Gülümsüyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum, sormadan gelip beni dolduran şarap perileri sayesinde şarabım hâlâ dolu.

"Her neyse, bu onuru bana ilk teklif ettiğinde onu vazgeçirmeye çalıştım. Gerçekten söyledim. Ona bu iş için tamamen uygun olmadığımı söyledim ama nedense burada durmamı çok istiyordu..."

Omzuma hafifçe vuruluyor ve başımı çevirdiğimde Seth'in bana doğru eğilip bir parmağını kıvırdığını görüyorum. Elimde şarap kadehi, bacak bacak üstüne atıp ona doğru eğiliyorum, umarım şu anki eğilme kabiliyetimi abartıp kendimi onun kucağında bulmam.

Ya da belki öyle umuyorum. Konum olarak, Seth'in kucağı benim için oldukça iyiydi.

"Ne biliyorlar?" diye soruyor, sesi alçak, zengin, sessiz.

Ona bakıp tek kaşımı kaldırıyorum, sonra geriye yaslanıyorum. "Ailen. Bizim hakkımızda."

"...babamızın Z3'üyle bir eyalet polisini geçebileceğini düşündüğü zamanki gibi..."

Sandalyeme yaslanıyorum, başım hâlâ Seth'e dönük. "Hiçbir şey," diyorum ona.

"Belli ki *bir şeyler* biliyorlar."

"Biz *senin sorunlarını konuşacak* türden bir aile değiliz," diyorum daha da yaklaşarak ve sesimi alçaltarak.

Seth arkasına yaslanıp bir süre Brad'i izler. Thad'ın hız cezasından nasıl kurtulduğuna dair bir anekdot anlatıyor ve bunu sanki zengin beyaz bir çocuğun bir şeyden kurtulması şaşırtıcı ve komikmiş gibi anlatıyor.

"Beni *bir sorun* olarak sınıflandırdığınızı bir kenara *bırakırsak*-" "Özür dilerim."

"-Teşekkürler. Onların bilgisi tam olarak nerede bitiyor?"

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, iki elimle bardağı kavıyorum ve bir an Brad'i düşünüyorum.

Ailemle *bu* şekilde yakın değilim. Yaşça en yakın olduğumuz için Winona ile birkaç kez ilişki sorunlarını paylaştım, ancak genel olarak en yakın sırdaşlarım her zaman arkadaşlarım oldu, onlar değil.

Lainey gibi. Zavallı Lainey muhtemelen Seth ve benim kavgalarımızı neredeyse kelimesi kelimesine aktarabilir.

"Seth," diyorum başımı çevirerek.

Bana bakıyor. Bunca zamandır sadece bana mı bakıyordu? "tutmalısın," diye mırıldanıyorum. Bakışlarını kaçırıyor, bir gülümseme dudaklarına sürünüyor.

"Bu siyah kravatlı bir davet için uygun bir görgü kuralı mı?"

"Üniversite son sınıftaki karşılıklı ve dostane ayrılığımızdan beri birbirimizi görmediğimizi düşünüyorlar," diyorum aceleyle.

Seth bana bakıyor. Bir kez göz kırptı.

Şarabımdan bir yudum alıp arkama bakıyorum, çünkü sonunda başardım. Seth Loveless'ı sersemlettim. Bir süre sonra masanın geri kalanına bakıyor ve bana dönüyor.

"Karşılıklı mı?" diye mırıldanıyor, tamamen inanmaz bir halde. Dudaklarımı dişlerimle birbirine kenetliyorum ve başımı sallıyorum.

"*Dostane* mi?" diye devam ediyor, kaşlarını kaldırmış, ağzının bir köşesi her an kakhaha atacakmış gibi seğiriyor.

Ona özür dileyen, çekici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey veriyorum ve dramatik bir şekilde omuz silkiyorum. Seth başını sallar. Kendi şarap bardağını kapıyor, bir yudum alıyor.

içiyor, sandalyesinde tekrar geriye yaslanıyor.

Sonra kolunu sandalyemin arkasına doğru kaydırıyor, gömleğinin kumaşı sırtımın üst kısmını kaplayan dantelin üzerinden kayarak küçük düğmeleri çekiyor.

Omurgamdaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Sanırım onların da Whiskey Barrel'den haberleri yok," diyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Sprucevale'deki herkesin bunu bildiğini sanıyordum."

Kolları gömleğine değene, elbisem sırtıma değene ve sıcaklığının en zayıf fısıltısını hissedene kadar kendimi bir santim geriye yaslamama izin veriyorum.

"Hayal ettiğin kadar kötü şöhretli değilsin," diye mırıldanıyorum. "Ayrıca, onlardan herhangi birinin -" Brad'i sessizce dinleyen insanlarla dolu masayı başımla işaret ediyorum, "- o müesseseye sık sık giden arkadaşları olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Whiskey Barrel'ı seviyorum," diyor. "Ya da ben . "Ben de onu diyorum."

Brad bir oda dolusu insana, "...Thad'ın kendini bağlaması gerekiyorsa, Ava'dan daha iyi bir top ve zincir düşünemiyorum," diyor.

Bu arada, işte bu yüzden düğünlerde içiyorum.

"Pek   ," diye devam ediyor Seth, daha da eğilerek, dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Sanırım Harrisonburg'daki Mariott'tan da bahsetmedin?"

Bana dokunmaya yaklaşmadı bile, ama bunu hayal etmeden duramıyorum: dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor, sesi içimde titreşen p r z l  bir ipek gibi.

Başımı ona *doğru*  evirdim ve o *tam oradaydı*.

"Hayır," diyorum, kendi kendime zar zor duyabiliyorum. " ok düzgün, eski kafalı aileme, boşanma davası açtığım anda seni seks için aradığımdan bahsetmedim."

Bunu söyler söylemez geri adım atmak istiyorum. Bu kelimeleri havada kapmak ve *boşandıktan sonra* ile değiştirmek istiyorum, ama konuşmak böyle olmuyor, değil mi?

Seth sadece beni izliyor, Brad'in konuşmasını umursuyormuş gibi bile yapmıyor, sanki çillerimden doğru tepkiyi okumaya çalışıyor.

"Ne?" Sonunda söyledim.

"Yok bir şey," diyor ama dudaklarında o kadar belli belirsiz bir gülümseme var ki neredeyse kaçırıyorum.

o.

"Belli ki onlara başka bir şey söylemedim," diyorum hızlıca, içimden nefes al. "Muhtemelen bu yüzden onların gözünde hâlâ mükemmel, nazik, atılgan, yakışıklı bir altın çocuksun."

Şimdi ikimiz de öne doğru bakıyoruz ve Brad'in söylediklerine tamamen dalmış gibi davranıyoruz.

"Sanki öyle olmadığımı düşünüyormuşsun gibi söylüyorsun," diye takılıyor.

Brad bir şampanya kadehi alıp havaya kaldırırken, "Seni çok daha insan olarak görüyorum," diyorum.

"Lütfen bu kadehi küçük kardeşim ve onun güzel gelini için kaldırırken bana katılın!" diyor. "Thad ve Ava'ya!"

"Woo!" Diyorum. Masadakiler birbirleriyle kadeh tokuşturuyor. *Thad ve Ava'ya* mırıldanıyoruz, sonra içiyoruz ve Olivia yerinden kalkıp mikrofona doğru ilerliyor.

Kız kardeşim olduğu için konuşması sırasında sustum.

SETH şarap kadehinin sapını parmaklarının arasında çeviriyor. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvrımış, bir kolunu arkaya atmış oturuyor.

"Ne kadar büyüklükten bahsediyoruz?" diye soruyor, hâlâ dönerek.

"Büyük," diyorum ellerimi bir karış kadar . "Gerçek hayattakinden çok daha büyük. Sanırım yirmi saat sürdü, artı biraz da rötuş için."

"Ama *neden*?" diyor, hâlâ şaşkın olduğu belli. "Bir bahsi mi kaybetti? Eksantrik bir amcası öldü ve ona milyonlarca dolar mı bıraktı?"

o dövme'yi yaptırmak zorunda mıydı?"

"Hâlâ bilmiyorum," diyorum başımı tekrar elime yaslayarak. Sandalyemde yarı dönmüş, yüzüm Seth'e dönük, dirseğim masanın üzerinde. Yemek ve konuşmalar nihayet bitti, insanlar birbirine karışıyor ve sanırım her an dans edilebilir. "Kurnazca sormaya çalıştım ama hiç iyi bir cevap alamadım."

"*Neden kocaman bir Snickers bar dövmesi yaptırdığını denedin mi?*"

"Yargılayıcı görünmeden sorabileceğimi sanmıyordum," diye itiraf ediyorum. "Yani, baş başa yirmi saat geçirdik ve bu konuda sohbet başlatmaya çalışıp durdum, *yani sanırım Snickers seviyorsun?* Ama o hiç konuşmadı ve ilk seanstan sonra fırsatımın geçtiğini düşündüm. Artık asla bilemeyeceğim."

"Sormadığına inanamıyorum," diyor başını sallayarak.

"Delilah!" diye sesleniyor biri ve ben dönüyorum.

Bu Wyatt, iki masa arasında dolanıyor ve kuzenim için yeterince uzun olmayan yeşilliklerin altına giriyor.

"Er ya da geç bu şeylerden birini kazara indireceğim ve tüm şamatayı mahvedeceğim," diyor, geriye doğru güzel yaprak dökmeyen kemere bakarak.

"Orada hava nasıl?" Hâlâ yumruğuma yaslanarak soruyorum. "Çok komik," diye kestirip atıyor. "Ve orijinal. Nasıl oluyor da

Bunlar mı? Merhaba, ben Wyatt. Sen bira adamısın."

Son kısmı söylerken elini Seth'e uzatıyor ve el sıkışıyorlar. "Seth," diyor Seth.

"Evet," diye onaylıyor Wyatt. "Burada bulunmanızın Delilah için hiç de tuhaf olmadığına eminim."

"Wyatt," diyorum.

"Görünüşe göre burada olacağını kesinlikle biliyordu," diye devam etti, Seth'in eli hâlâ onunkindeydi.

"Burada olmanın bir sebebi var mı?" Ona soruyorum.

"Sadece fahri küçük kız kardeşimi kontrol ediyordum," diyor bana, sonra Seth'e dönüyor. "Bu arada, bu o."

"Ben senden üç yaş büyüğüm," diye . "O benim en sevdiğim kuzenim," diyor Seth'e.

"Eminim duygularınız karşılıklıdır," diyor Seth.

"Aslında şu anda kız kardeşini tercih ediyorum," diyorum. "Wyatt. Yardımcı olabilir miyim?"

Belli ki Wyatt da birkaç kadeh içmiş. Onu suçlayabileceğimden değil.

"Evet," diyor ve sonunda Seth'in elini bırakıyor.

Seth ise her şeyden çok eğlenmiş görünüyor.

"Yardım etmek istersen kaçış arabasına teneke kutu falan koyuyoruz," diyor bir başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Georgia bir ton flama getirdi. Sanırım amacı ilçe sınırına varmadan önce onları kenara çekmek."

Dönüp masanın geri kalanına bakıyorum.

Boş. Oops. Seth'e insanlara yaptırdığım garip dövmelerden bahsetmeye o kadar dalmıştım ki yalnız olduğumuzu fark etmedim.

"Doğru, evet," diyorum, ayağa kalkarak.

Şerefime, sadece hafifçe sallanıyorum. Gördün mü? Şarap perisi asla aşırıya kaçmaz. Şarap perisine selam olsun.

"Gidip nedimelik görevimi yapmalıyım," diyorum Seth'e. "Ben yapmazsam yoldaki herkes evlendiklerini nasıl anlayacak?"

"İyi eğlenceler," diyor sırtarak.

"Uslu dur," diyorum.

Sonra ona iki parmak silah doğrulttum. Parmak silahları. Şarabı suçluyorum. "Yapmak zorunda mıyım?" diye soruyor ve parmaklarıyla bana karşılık veriyor.

Sanki kaburgalarımın arasına bir kıymık batıyormuş gibi hissediyorum, çünkü her zaman bir hatırlatma var. Her zaman.

"Sanırım değil!" Yüzde elli fazla parlak bir sesle, "Sanırım hayır," diyorum ve sonra dönüp elbisemi savuruyorum ve Wyatt'ın koluna girip uzaklaşırken arkama bakmıyorum.

Tekrar yeşilliklerin altına giriyor, sonra bana bakıyor.

"*Her zaman* herkesin ne dűřündűđűnű söylemek zorunda olmadıđını biliyorsun, deđil mi?" Ben soruyorum.

"*zorunda* değilim, *yapmayı seçiyor*um," diyor. "Biri yapmalı." "Beni bunun dışında bırakabilirsin."

Birkaç masanın arasından kapının önündeki açık alana çıktığımızda Wyatt bir an sessiz kalıyor.

"Her şey yolunda, değil mi?" diye soruyor sonunda.

Siktir, bilmiyorum. *İyi*, şu anda olan biten için çok sıradan bir kelime gibi görünüyor, ama tam olarak kötü de değil, değil mi?

"Delilah?"

Duruyoruz. İ ekiyor.

"Vera'yı öldürüp öldüreceğim," diyorum ona, kesin bir ifadeyle. "Ama Ava'nın büyük gününü mahvetmemek için yarına kadar bekleyebilirim."

Wyatt tek kaşını kaldırıyor ve ben de elimi dramatik bir şekilde sallıyorum.

"Her şey zamanla ortaya çıkacak," diyorum, çünkü şu anda bunları yeniden anlatacak duygusal rezervim yok.

"Onu daha sonra öldürmek çok yetişkince" diyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz.

"Tüm senaryolarda olgunluk için çabalıyorum," diyorum ona. Wyatt bana kapıyı açarken sadece homurdanıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SETH

BERNADETTE gözlerini kırıştırıyor, elindeki şarap kadehi duruşunu değiştirirken bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Şu anda her zaman izopodlar var," diyor. "Yemin ederim, o kör kabus karidesleri beni öldürecek."

"Öyleler," diyor yanındaki adam başını sallayarak. "Geçen hafta bir gün yemin ederim çılgılık atarak uyandı, *izopodlar!*"

Bernadette sadece gülüyor.

"Çok mu fazla var, yoksa çok mu az?" Ben soruyorum.

"Evet. İkisi de," diyor. "Bak, bu soruya cevap bile veremiyorum. Bölgedeki her mağaranın biraz farklı bir alt türü olduğunu biliyor muydunuz? Bazen aralarında iki yüz metre oluyor. Farklı alt türler. Kabus gibi."

"Hiçbir fikrim yoktu," diyorum, ki bu kesinlikle doğru.

Bernadette Orman Hizmetleri'nde biyolog ve eskiden çıkıyorduk.

Tamam, biz çıkmadık. Sadece seviştik. Birkaç ay süren bir şey yaşadık. Tamamen fiziksel, sadece kaşınan iki insan. Yaklaşık iki buçuk yıl önce ciddi olduğu biriyle tanıştığında sona erdi - belki de bu adamla. Ayrılığımız, eğer buna ayrılık diyebilirsiniz, tamamen dostane bir şekilde gerçekleşti.

Birileriyle yattım. Bu bir sır değil.

Ama şunu söylememe izin verin: Bu konuda hıyar değilim. Niyetimi belirtiyorum.

Yalan söylemem, hile yapmam ya da vermek istemediğim bir şey için söz vermem.

Bu oyunu seviyorum. Bir kadının ilgisini çektiğimi fark ettiğim o netlik anını seviyorum. Yeni birini ilk kez çıplak görmenin heyecanını seviyorum. Ego artışını seviyorum. Çok fazla istemediğiniz sürece istediğinizi elde etmenin bu kadar kolay olmasını seviyorum.

Ya da en azından bir zamanlar bunları severdim.

"...bazı alt türlerin neslinin tükenmesinin bir önemi var mı?" diyor. "Yani, elbette biyoçeşitlilik nedeniyle önemli ve bir düzeyde her canlı değerli, ama *gerçekten* önemli mi?"

"Sarhoş olduğunda böyle oluyor," diye şaka yapıyor adam. "Hepsini yok etmekten bahsetmeye başlıyor."

Bernadette güler, sonra başını sallar.

"Asla yapmam," diyor, tam da bir el dirseğimin arasından kayarken. "Ama takip etmek çok yorucu oluyor."

"İşte buradasın," diyorum Delilah'ya bakarak. Sanki her zaman dirseğimi tutuyormuş gibi rahatça söylüyorum. Sanki gömleğimin ve ceketimin diğer tarafındaki eli bir anda düşünebildiğim tek şey değilmiş gibi.

"Üzgünüm, Georgia flamalar konusunda çok spesifikti," diyor gülümseyerek ve gözlerini devirerek. "Sonra zavallı Olivia *evli* kelimesini yanlış heceledi ve biz de yıkayıp baştan başlamak zorunda kaldık, bu işler nasıldır bilirsiniz. Merhaba, ben Delilah."

Kolumdaki eli sıkılaşıırken diğer elini uzatıyor, parmakları sivri ve parlak.

"Bernadette," diye cevap veriyor diğer kadın gülümseyerek. "Bu benim nişanım, Gary."

"Bernadette, Levi ile birlikte Orman Hizmetleri'nde çalışıyor," diye açıklıyorum onlar el sıkışırken. "Bana orman karidesleriyle ilgili tüm sorunları anlatıyordu."

Teknik olarak yalan söylemiyorum. Az önce söylediğim her şey tamamen doğru, ancak bu yalan midemin çukuruna yerleşirken hala kötü hissettiriyor.

"İlk sorun ormanda karides olması mı?" Delilah eli hâlâ kolumda, kibarca gülerek soruyor.

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır," diyor Bernadette ve ben daha ne olduğunu anlamadan Delilah ve Bernadette mağaralarda yaşayan kör tatlı su kabuklularından ve bunların hem çok fazla hem de az olduğundan, bir düzine farklı alt türe sahip olmanın neden önemli olduğundan ya da neden hiç önemli olmayabileceğinden bahsediyorlar.

Vedalaşıp ayrı yönlere gittiğimizde Delilah elini kolumun üzerinde tutuyor.

"İçki?" diye soruyor. "İlk içtiklerimin geçiyor ve hala çok düğün var."

Sözde ağaçların arasından geçip balo salonunun karşısındaki sahneye ve önünde dans eden kalabalığa bakıyorum.

"Var mı?"

"Henüz ayakkabı oyununu bile oynamadılar," diyor.

Sadece ona bakıyorum, çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Eli mahkemedeki düğününde ayakkabı oyunu oynamadı mı?" diye soruyor,

Kuru kuru.

"Bunun bir örtmece olup olmadığından bile emin değilim," diyorum ona.

"Maalesef hayır," diyor. "Gelin ve damat eğlenceli partiyi yarıda kesip sandalyelerde sırt sırta oturuyor, birbirlerinin ayakkabılarını tutuyor ve sonra biri *kim daha yüksek sesle horluyor* gibi sevimli sorular soruyor ve o kişinin ayakkabısını tutuyorlar."

Barda duruyoruz. Delilah, *Dark and Snowy* diye bir şey sipariş etti. bardağa sıkışmış bir ağaç parçası ile gelen. Ben sadece daha fazla viski alıyorum. "Nasıl puan topluyorsun?" Yürümeye devam ederken soruyorum.

"Bu o tür bir oyun değil." "Peki bir kişi nasıl kazanıyor?"

"Oh, herkes kaybeder."

Uzun pencerelerden birinin önünde duruyoruz, eski cam dalgalı, tül perdeler iki yanda tül gibi süzülüyor.

"Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum ve Delilah sonunda gülüyor. "Soruları ayakkabıları kaldırarak cevaplıyorlar ve kimse puan alamıyor ve kimse kazanamıyor mu?"

"," diyor neşeyle, kokteylinden bir yudum alarak. "İşte bu . Bütün mesele bu."

Pencereden karanlık bahçeye, onun ötesindeki ışık havuzlarına ve karelere, malikaneden uzaklaşan birkaç ışıklı yola bakıyorum.

Sorma, diyorum kendime. *Sorma*, .

Viskimden bir yudum daha alıyorum.

"Oynadın mı?" Kendi kendime söylediğimi duyuyorum.

Delilah kıpırdamadan duruyor, bir eli içkisini tutuyor, bir eli pencere kenarında. Beni dikkatle izliyor, sanki aniden dişlek bir canavara dönüşebileceğimi düşünüyor.

"Hayır," diyor uzun bir süre sonra, sesi kibar ve nötr. "Vera bunun için zorladı ama ben bir kez olsun yerimde durdum."

Ona yüzlerce şey daha sormak istiyorum. Düğününün böyle olup olmadığını sormak istiyorum. Koridorda yürürken Ava gibi parlayıp parlamadığını, her kadeh tokuşturduklarında öpüşüp öpüşmediklerini, kız kardeşlerinin kaçış arabalarını süsleyip süslemediğini sormak istiyorum.

Neden *o* diye sormak istiyorum. Neden *o* zaman. Onda olup da bende olmayan şey neydi? Onun yerine, daha fazla viski içiyorum.

"Ben de başkasının kirli ayakkabısına dokunmak istemezdim," diye itiraf ediyorum. "İyi ki yapmamışız. Çok kötü kaybederdik," diyor.

"Herkes kaybetti sanıyordum."

Delilah yine gülüyor.

"Doğru," diyor. "Ama ayakkabı oyunu, yeni evlenen iki insanın birbirini çok az tanıdığını belli ettiğinde gerçekten kötü oluyor."

Bir an için ayakkabı oyununda ne yapacağımızı merak ediyorum ama viskimden bir yudum daha alarak bu düşünceyi kovalıyorum. Kavgaya etmeyeceğimize söz vermiştik ve Delilah'ya düğünü hakkında soru sormak, bir lav havuzunun yanında durup içine girip girmemeyi tartışmak gibi geliyor.

"Hayal edebiliyorum," diyorum sonunda.

Başka tarafa bakıyor. Kokteylinden uzun bir yudum alıyor, başı bir tarafa, inci küpeleri boynunda sallanıyor.

Onu izliyorum, utanmadan. Açıkça. Dirseğinden başlayıp yukarıya, omuzlarına doğru renkleri ve şekilleri takip ediyorum, pembe dantellerin arasından görmek zor ama yine de çoğunu ezbere biliyorum.

Dövmeler yeni ama aslında değiller. Ayrıldığımızdan beri yeniler ve son sekiz yıldır, aralıklı birlikteliklerimiz sırasında onu her gördüğümde yeni bir tane yaptırıyordu. Onun nasıl değiştiğini görmek de bu telaşın, keşfin bir parçası.

Şimdi sol koluna bakıyorum: bir okyanus, bir yelkenli gemi, etrafına sarılmış bir dokunaç. Başka bir gemi, benzer bir kader; bir üçüncüsü bir kuş sürüsü tarafından yukarı doğru çekiliyor ve en tepede mor-kırmızı bir Kraken, dokunaçları kürek kemiği boyunca uzanıyor, göğsüne doğru kıvrılıyor.

Gerçi bugün dokunaç omzunun hemen arkasında bulanık bir çizgiyle bitiyor gibi görünüyor ve o konuşurken ben hala onu inceliyorum.

"Bernadette," diyor, hâlâ uzaklara bakarak. Bakışlarını diğer kadının odanın karşısında durduğu ve tanımadığım yaşlı bir çiftle konuştuğu yere doğru takip ediyorum. "Madem sorular soruyoruz. Sen sordun mu?"

Geri dönüp gözlerimin içine bakıyor. "Evet,"

diyorum ona ve kendimi durduruyorum.

Delilah önce ona, sonra bana baktı.

"İki buçuk yıl önce," diyorum. "Sadece bir yaz olayı. Önemli bir şey değildi."

"Bir şey olmadığını söyleme," diyor bana usulca, kadehini dudaklarına götürerek.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip pencereden dışarı, karanlığa bakıyorum. Delilah'ya her şeyi itiraf etme dürtüsüyle savaşıyorum, sanki bunu yapmakla ilgilenmediğini açıkça belirtmesine rağmen beni günahlarımdan arındıracakmış gibi.

"Sıradandı," diye düzeltiyorum kendimi.

"Hepsi bu." "İyi birine benziyor," diyor

Delilah.

"Öyle."

Söylemiyorum: Neredeyse sonuncuydu. Delilah'ya o yaz ve sonbahara kadar Bernadette olduğunu, sonra Susan adında bir kadınla tek gecelik bir ilişki yaşadığını, sonra Sonbahar Festivali ve Delilah'nın arabasının arka koltuğu olduğunu ve sonra hiçbir şey ve hiç kimse olmadığını söylemek istiyorum.

Kimsenin olmadığı iki yıl, üç ay ve on yedi gün.

"Sen yokken kısalmışsın," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Oh, arabayı yapmaya giderken şatoma uğradım ve üzerimi değiştirdim.

Bir ayağını yere kadar inen elbisesinin altından çıkararak, "Sanırım şimdiden su topladı," diyor. "Sanırım şimdiden su topladı."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

"Şatonuz mu?"

Delilah gülüyor ama yine de bana bakmıyor.

"Bu bir kulübe," diyor. "Ama burası servet değerinde olduğu için, kiralık kabinlere *şato* demekte ısrar ediyorlar çünkü bir şeye Fransızca bir isim verirseniz, geceliği birden bin dolar ediyor."

Sadece bir ses çıkardım. İstemedi ama olsun.

"Biliyorum," diyor sonunda başını kaldırıp bana bakarak. "Ve evet, eyaletteki açlığa son verip Ava'ya yine de çok güzel bir düğün yapabileceklerini söyledim ama düşüncelerim dikkate alınmadı."

"Lütfen bana musluktan sıvı altın çıktığını söyleyin," diyorum.

"Keşke."

"Çarşafın içine değerli taşlar mı dikilmiş?" "Sadece kumaş."

"Eğitilmiş maymunlar sizi yelpazeler ve olgun meyvelerle besler."

"Şömine, düz ekran televizyon ve küvette jakuzi jetleri var" diyor. "Dolapta güzel bornozlar olduğunu tahmin ediyorum. Gerçi kontrol etmedim."

Pencerenin dışı karanlık, ay malikânenin arkasında, bahçedeki patikalar alçak sarı ışıqla seçiliyor. Şatolar olması gereken iki sıra küçük bina ve onun ötesinde sadece orman olabilecek derin bir karanlık görebiliyorum.

"Ama hayır, geceliği neredeyse bin dolar edecek bir yer değil," diye devam ediyor. "Özellikle de bölgede yaşıyorsanız ve kolayca evinize geri dönüp orada uyuyabiliyorsanız, ama bunun için ödeme yapan ben olmadığım için, kapıda bir hediye odasına bakmamayı tercih ediyorum."

"Kapıda bir hediye odası var mı?"

"Şöminenin içinde mi?" diye tekrar deniyor, burnu kırışarak gülüyor. "Bunun *içinde* ne var?" İçkisini işaret ederek soruyorum.

"Bir ağaç dışında."

Çok küçük bir dalı iki parmağının arasına alıyor ve içkiyi onunla karıştırıyor.

"Bu, Seth, Ava ve Thad'ın özel içkisi, Dark and Snowy," diyor. "Ağaç da *biberiye garnitürü*, teşekkürler."

"Ağaca benziyor," diye kestirip atıyorum.

"Geçimini içkiden sağlayan biri için şaşırtıcı derecede sofistike değilsin," diye takılıyor.

Sırıyorum ve bardağımdaki son viskiyi de içiyorum. "Şok edici bir şekilde mi?" Bardağımı yere bırakarak söylüyorum. Boş elimi uzatıyorum.

"Deneyebilir miyim?"

Bir yudum daha alıyor, sonra bana uzatıyor.

"Rom, zencefilli bira, elma şarabı ve... unuttum, başka bir şey" diyor.

Bir yudum alıyorum, garnitür yüzümü sıyrıyor, bardağın kenarında belli belirsiz ruj lekeleri görünüyor.

"Kızılıcık," diyorum bitirdiğimde ve ona geri veriyorum.

"Fena değil, değil mi?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve işte yine o dürtü: ona dokunma, şakağından bir bukleyi alma, elini tutma dürtüsü. Tam olarak yapmam gerekeni yapıyorum ve görmezden geliyorum.

"Bitir ve gel benimle dans et," diyorum ona.

Uzun zaman önce öğrendiğim bir ifade olan gülmemek için kendini tutarken kaşları kalkıyor ve dudakları hafifçe bükülüyor.

"Sanırım demek istediğin, *beni bu dansla onurlandırırsan çok mutlu olurum Delilah*," diyor, sesi nefes nefese, en kötü *Rüzgâr Gibi Geçti* aksanını taklit ederken.

"Demek istediğim, *gel benimle dans et*," diyorum. "Bana hâlâ bir dans borcun var."

"Sana böyle bir şey borçlu değilim."

"Başka biriyle dans edersem beni yakacağının söylemiştin," diyorum. "İşte sana kundakçılıktan kaçınma şansı."

"Bu bir tehdit mi, Seth Loveless?"

"Hayır," diyorum ve şimdi o gülmemeye çalışırken ben sırtıyorum. "Bu bir fırsat."

"Tam olarak seni yakacağımı söylediğimi sanmıyorum," diye belirtiyor. "Bundan çok daha kafa karıştırıcı olduğuna eminim."

Bir adım daha yaklaştım. Ne kadar zaman önce çenesine dokunmuştum? Bir saat, doksan dakika? Çok uzun. Bir fanusun içindeymişiz gibi hissediyorum, dış dünya sessiz ve bulanık, sadece ikimiz varız.

Bunun doğru olmadığını bilsem de onu öpmem gerektiğini hissediyorum. "Delilah," diyorum, daha sessiz, daha alçak sesle. "Gel benimle dans et." "Bu hiç de kibar değildi," diye fısıldıyor, gözleri parlıyor.

"Kibarca sorsam, beni çiğneyip tükürürdün." "Hayır, yapmazdım," diyor ve gerçekten de şaşkın görünüyor. "Bunu öğrenme riskine girmeyeceğim," diyorum.

"O kadar kötü mü olurdu?"

"Beni çiğneyip tekrar tükürmene izin vermek mi?" Söylüyorum. Bu çok dürüstçe.

Diş izi bıraktığın sürece umurumda değil demeden önce dilimi tutmayı başarıyorum, ki *bırakıyor*. Birden fazla kez bıraktı. Sanırım kalbimde diş izleri bıraktı.

"Güçlerimi gerçekten abartıyorsun, Seth," diyor yumuşak bir sesle.

Hiçbir şeyi gözümde büyütmüyorum. Delilah'ın benim üzerimdeki gücü yüzünden büyücü olduğuna yarı yarıya ikna oldum.

Vücutlarımız birbirine değene kadar eğilip dudaklarımı kulağının bir santim ötesine koyuyorum.

"Lütfen?" Elimden geldiğince kibar konuşmaya çalıştığımı yemin edebilirim ama sözcük göğsümün derinliklerinde bir yerden kopup geliyor.

Eli omzumda ve bu, aç bir kurt sürüsüne bakmaktan daha tehlikeli hissettiriyor.

"Sadece kibarca sorduğun için," diye mırıldanıyor ve koluma girip dans pistine doğru ilerliyoruz.

ON ALTINCI BÖLÜM

DELİLAH

Seth'in nasıl dans edebildiğini unutmuşum.

Teknik açıdan harika bir dansçı olduğundan değil. Herkesle aynı bir avuç hareketi biliyor, ritme nasıl ayak uyduracağını biliyor, vücudunu aynı ritimlerde hareket ettirebiliyor.

Bunların hiçbirisi Seth'le dans etme deneyimini, sanki bu düğün cover grubuyla dans pistinde olmak hayatının taçlandırıcı deneyimiymiş gibi kendini tüm kalbiyle dansın içine atmasını açıklamıyor.

Büyüleyici, manyetik, en nefes kesici şekilde mükemmel derecede dikkatsiz ve ben farkına bile varmadan ailemi, kalabalığı, dans pistindeki diğer herkesi unutmuşum ve sadece ikimiz varız, dokunuyoruz ve dönüyoruz, grup altın eski şarkılardan oluşan uzun bir karışıklık boyunca çalışırken daha yakına çekiyoruz ve daha uzağa itiyoruz.

Üç, belki beş, belki de on şarkı boyunca hiç konuşmadan dans ediyoruz. Hiçbir fikrim yok, çünkü andan başka bir şey yok, Seth'in ellerinin belimde olmasından başka bir şey yok, ben dönerken ve o beni geri çekerken uzun elbisemin sallanmasından başka bir şey yok, ben ona yaslanırken ellerinin kalçalarımnda olmasından başka bir şey yok, başım omzunda, tekrar hareket etmeden önce kısa, durgun bir anda ciğerleri omurgama doluyor.

Herkes bizi izliyor. Bunu hissedebiliyorum, ilgi odağı olmanın ya da en azından yansıyan ışıltısının garip, baş döndürücü telaşını. Seth'in yanındaki kız olmanın, kimsenin görmezden gelemeyeceği bir erkeğe sahip olan kız olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Tabii ki Sprucevale'de kendi yolunu çizdi. Aksini nasıl düşünebilirdim ki?

Şarkıcı son bir nota daha söylüyor, trompetler çalıyor ve Seth gülümseyerek beni izliyor, ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamış, elim onun elinde. Omurgamdan aşağı ve göğüslerimin arasından ter damlıyor. Zor nefes alıyorum, sütyenimden yine şüpheleniyorum ve sadece makyajımın hala yerinde olması için dua edebiliyorum.

Ama bunun bir önemi yok çünkü şarkı biterken elim onun elinde ve beni sertçe kendine çekiyor, nefessiz ve hala ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz bir şekilde beni yakalıyor.

"Hatırladığımdan daha iyi dans ediyorsun," diyor, bir elini belime, diğerini kendi elime koyuyor, kolum onunkinin üzerinde, alnım kısa süreliğine onun sıcak omzuna değiyor.

"Ne hatırladığını sormaya korkuyorum," diyorum, bu şekilde birbirimize ne kadar kolay uyum sağladığımızı görmezden gelmeye çalışsam da. Seth'le birlikte olmak içgüdü ve kas hafızasıdır: kol burada, el burada, baş böyle döner ve kalçalar böyle hareket eder ve sonra, ve sonra, ve sonra...

"Mezuniyet balosu mu?" Sanırım.

"Bu gerçekten son muydu?"

Başımı omzundan kaldırıyorum, ona düştüğüm yerden kendimi düzeltiyorum, daha dik duruyorum. Çok dik değil. Hâlâ birbirimize değmeyecek kadar değil.

"Öyle olmalı," diyorum. "Ben resmi tören yapan bir kız öğrenci birliğine katılmadım ve Ekonomi bölümünüzün bahar galası gibi bir şey yaptığını da hatırlamıyorum."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Gülüyor. "O ineklerin dans etmeye çalıştığını hayal edebiliyor musun?"

"İnek Kral öyle diyor."

Seth sadece gülüyor. Parmakları sırtımı sıkıyor. Sadece hafifçe. Yeterince.

"Bu on sekiz yaşında olmaktan daha iyi," diyor. "Bir viski beni daha iyi bir dansçı yapıyor."

"İkincisi, alt tarafım mor pamuk şekerden yapılmış gibi görünen kabarık bir prenses elbisesi giymiyorum," diyorum.

"Daha sonra işe yaradı," diyor Seth.

"Bunu unutmuştundur diye

umuyordum." "Hiç şansın yok Bird."

Eski lakap o kadar hafifçe üzerimde dalgalanıyor ki ne dediğini anlamam bir anımı alıyor. Neredeyse unutuyordum.

"Korkarım ki Memur Capaldi'ye sadece kontak lensinizi aradığınızı açıklarken kendimi mor taftayla örtmem sonsuza dek hafızama kazındı" diye devam ediyor.

Gülmeye başladım. Elimde değil. Cama vurulduğunda arabamın arka koltuğunda tam anlamıyla cinsel birleşmenin ortasında olduğumuz düşünülürse, bu anı muhtemelen garip olmalı, ama her nasılsa... komik.

"Sana inanmadı," diye .

Seth kuru bir sesle, "Evet, hiç de bile," diyor. "Tutuklanmamamızın tek nedeninin babamı tanıması olduğuna eminim."

"Sana o gece eve döndüğümde aldığım dersten bahsetmiş miydin?"

"Kimden, Vera?"

"Tabii ki. Görünüşe göre geldiğimde biraz dağınıktım ve o hala uyanıktı, bu yüzden iyi kızların nasıl yapmadığını duydum," diyorum.

Seth, "Bunu söyleyemem," diyor.

"Clara'nın elleri doluydu," diye belirtiyorum.

"Yine de bir yere gitmek için arabaya binerken verandaya çıkıp bağırdığı ve kimseyi dövmeyin! dedikten sonra hiçbir şey olmamış gibi içeri girdiği zamanı çok net hatırlıyorum."

Gülmeye başlıyorum ve Seth bana sırtıyor. Sırtımda, parmakları sütyen-korse-cihazımın tutturulduğu çıkıntının üzerinde aşağı yukarı dolaşıyor. Acaba bunu yaptığının farkında mı yoksa bu da kas hafızası mı?

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bundan ne anlam çıkaracağımı hiç bilemedim."

"Oldukça basit bir talimat gibi görünüyor," diye .

"Harfiyen uyguladım, değil mi?"

"Doğru."

Hala doğru mu diyeceğim ama demiyorum. Seth birini hamile bıraksa bütün kasaba bilirdi.

Bir an sessizlik içinde dans ediyoruz. Başımı tekrar omzuna yaslıyorum, ceketi bir yerlerde kalmış, gömleğinin kolları kıvrılmış, ön kolları açıkta. Boynundan aşağı, favorisinden yakasına doğru bir ter damlası süzülüyor ve kendime rağmen onu yalamak istiyorum.

Daha önce yalan söyledim.

Seth'e hiçbir şey bilmek istemediğimi söylediğimde yalan söylüyordum. Ben her şeyi bilmek istiyorum.

Becerdiği her kadının adını bilmek istiyorum. Tarihlerini, saatlerini, sıklığını bilmek istiyorum. Hangi pozisyonda yaptıklarını ve nerede olduklarını ve ne kadar sapık olduğunu ve yatakta benden daha iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Hangilerini sevdiğini, hangilerini sevmediğini bilmek istiyorum.

Her şeyi istiyorum. Her kirli ayrıntıyı istiyorum, ama sonunda istediğim şeyin her zaman benim için iyi olmadığını bilecek kadar da akıllandım.

O yüzden bana söyleyeceğini bilsem de sormayacağım. Bu hatayı daha önce de yaptım. Atlatmam uzun zaman aldı.

Bu beni ilgilendirmez, önemli de değil, önemli de değil, beni ilgilendirmez. Biz sadece bu düğünde birlikte olan, dans eden ve eskiden nasıl aşık olduğumuzu anımsayan arkadaşlarız.

Bir süre sonra, "Şimdi bakmayın ama sanırım bir tür toplantı ," diyor.

"Ne tür bir toplantı?"

"Kız kardeşlerin, üvey annen ve diğer nedime," diyor. "Evelyn."

"Elbette. Evelyn başını sallıyor, bir kız kardeşin inci tutuyormuş gibi bir hareket yapıyor, ama inci taktığını sanmıyorum-"

"Döndür beni."

Yavaş şarkı sona doğru süzölmeye başlar, yerine daha hızlı bir şey yükselir. Dans pistindeki kalabalık yer değiştiriyor, ayaklarını yeniden yere basıyor. Hafifçe dönüyoruz, Seth şimdi aileme döndü.

"Seni onlardan saklıyor muyum, yoksa benim oyunumdan sıkıldın mı?" soruyor sırtarak, hafifçe birbirimizden ayrılırken.

Elimi bırakıp kravatını çekiştirirken "İkisi de," diye takılıyorum. "Benim play-by-play'im harikaydı," diyor.

"Hangi kız kardeş olduğunu bile bilmiyordun." Sırıttırıyor, omuz silkiyor, çekiştiriyor.

"Kes şunu," diyorum ve kravatını kendim tutup bir ucunu düğümünden yavaşça çekiyorum. Parmak eklemlerimin arkası tenine değiyor ve hafifçe çekiyorum, kravatını yeniden ortalıyorum, duraklıyorum. Ama bırakmıyorum.

Ve sonra, ne yaptığımı tam olarak bilmeden, gömleğinin en üst düğmesini açıyorum, yaklaşıyorum, malzeme sert ve düğme sarhoş parmaklarımda küçük.

Seth avucunu sırtıma yaslıyor, başparmağı yine sütyenimin kapağındaki çıkıntının üzerinde. Bir düğme daha açıyorum. Geri çekiliyorum, ellerim göğsünde. Ona bakıyorum.

"Beni herkesin içinde soymak mı?" diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki bandonun sesinden zar zor duyabiliyorum.

"Bu yılın en seçkin sosyete etkinliği," diyorum. "Ben buna pek halka açık diyemem."

"Yine de tüm bu insanların önündeyiz."

"Seni utandırıyor muyum, Seth?"

Grup yeni şarkının sesini ve temposunu yükseltip yanıtını bastırırken cevap veriyor.

"Ben yapmadım-"

Beni kendine çekiyor, eğiliyor ve sonra alını benimkine dayanıyor, burunlarımız birbirine değiyor, eli sırtıma dayanıyor, diğeri göğsünde benimkini örtüyor ve sanırım kalbim durdu.

"Hiç de değil Bird," diyor tekrar.

Gözlerim kapalı. Onları ben mi kapattım?

Müzik etrafımızda dönüyor, yükseliyor. Suyun altındaki yosunlar gibi hafifçe ileri geri sallanıyoruz, etrafımızdaki insanlar dans ediyor, gülüyor ve konuşuyor ve bazılarının bizi izlediğini biliyorum ve bu insanlardan bazıları *Sevgisiz çocuk ve onun son nedime fetihi* olduğunu düşünüyor. *Ne kadar klişe.*

Keşke insanların ne düşündüğünü umursamasaydım ama umursuyorum. Yüzlerimiz birbirine değerken ve dudaklarımız bir santim ayrılmışken birlikte sallanıyoruz ve düşünüyorum: *Buraya ilk ben geldim.*

Sanki bu beni bir şekilde özel yapıyormuş gibi. Sanki beni siktiği diğer kadınlardan farklı kılıyormuş gibi.

"Bana öyle demeyi bırakmalısın," diye mırıldanıyorum

sonunda. "Özür dilerim," diyor sesinde bir

gülümsemeyle. "Eski alışkanlık." Derin bir nefes

alıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Hâlâ sallanıyorum.

"Yıllar oldu," diyorum usulca. "Alışkanlıklar ölmez

mi?" "Öyle hissettirmiyor."

Cevap veremedi yüzünü benden uzaklaştırıyor, kollarını üzerimden çekmiyor.

"Geliyor," diyor ve gözlerimi açtığımda kız kardeşim Olivia'nın dans pistinde bize doğru yürüdüğünü görüyorum, çiftler etrafında sanki baş nedime Moses'mış gibi ayrılıyor.

Onurlu Musa mı?

"Delilah," diye sesleniyor, tüm işiyle.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, elimden gelenin en iyisini yaparak.

Birkaç adım ötede duruyor, kaşlarını kaldırıyor ve bize uzun, spekülatif bir bakış atıyor. Sabah sekizden beri saçını ve makyajını yaptırdığını ya da son birkaç saattir bir düğünde olduğunu bilemezsiniz, çünkü her nasılsa hala mükemmel görünüyor.

Henüz ustalaşmadığım bir beceri.

"Demek detoksu bitirdin," diyor. "Bir saat önce yeminler edip duruyordun-"

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Sözü

kestim. "Bıçak sende mi?"

Göz kırpıyorum.

"Neden bıçağım olsun ki?" Elini sırtımda tutmasına rağmen Seth'ten hafifçe uzaklaşarak soruyorum. "Bıçağım *nerede* olabilir ki?"

"Pasta bıçağı, diyor, sanki çok açılmış gibi.

"Pasta bıçağını nerede saklıyor olabilirim ki?"

"*Hayır*," diyor kızgın bir şekilde, bir elini sallayarak. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sorduğun bu değildi."

"mi? son sendeydi."

İkinci en genç kız kardeşime boş boş bakıyorum ve henüz bize söylemediği hamileliğinin beynini etkileyip etkilemediğini merak ediyorum

"Bree üzerine dinozorlar koyuyordu ve siz de onu gelin odasında tekne bir şey olarak kullanıyordunuz," diyor. "O zamandan beri kimse görmedi,

ve yakında pastayı kesmek istiyorlar."

Dans eden bir çifte birkaç saniye baktım. Aslında bir uzay asansörüydü ve Bree dinazorlarını uzaylıları bulma görevine gönderiyordu ama sonra düğün için sıraya girmemiz gerekti ve pasta bıçağına ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Orada bir yerde," diyorum sonunda.

"Çok yardımcı oldu."

"Normal bir bıçak kullanamazlar mı?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Bu *monogramlı*."

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, parmak eklemlerimi alnıma sürüyorum.

"Şu pencere pervazında olabilir," diyorum sonunda, onu en son gördüğümü hatırladığım yerde. "Eğer değilse, şu raflardan birini dene."

"Teşekkürler," diyor ve arkasını dönüyor. Sonra geri dönüyor. "Oh, ve senin ve flörtünün ayakkabı oyunu için şurada sıraya girmenizi istiyorlar."

"O benim randevum değil," diyorum, tam başparmağı sütyenimin kopçasının üzerinden tekrar geçerken, sonra duruyor.

"O zaman *sen* de şurada sıraya gir," diyor, müzikten yarı bağırarak. "Tüm çekimlerde arka planda olmamızı istiyorlar."

Şimdi arkasını dönüyor ve dans pistine doğru Musa'nın yaptığı şeyi yapıyor. Seth'in bana baktığını görmek için dönüyorum, eli sırtımdan kayarken hala çözülmüş.

"Ne? Yapmayacaksın," diyorum, gözlerimi kısa süreliğine kapatarak. "Şu şeyi yapmam lazım."

"Elbette," diyor, son derece kibar ama bir o kadar da soğuk ve mesafeli.

Uzaklaşıyorum, dans pistinde yürüyorum. Olivia'nın sahip olduğu güce ben sahip değilmişim gibi görünüyor, çünkü gelin partisinin geri kalanının durduğu yere geri dönmek için yol boyunca sallanıyorum ve kaçıyorum.

Oraya vardığımda Vera etrafa bakıyor. "Seth yok mu?" diye sordu.

Bir anda kendimi bok gibi hissettim. Vera hakkında değil. Vera hâlâ siktirip gidebilir ama Seth'e benimle çıkmayacağını söyleyip çekip gitmek biraz sıkık bir hareketti, değil mi?

Saçmalık.

"Hayır," diyorum başka bir açıklama yapmadan ve kaşları hafifçe çatılıyor, sonra rahatlıyor.

"Sanırım kenarların düzensiz olması gerekecek," diye iç geçiriyor. "Pekâlâ. Siz Ava'nın arkasında durup ona arka çıkacaksınız, sağdıçlar da Thad için aynısını yapacak."

"Harika, kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum ve Vera omzumu sıvazlayıp uzaklaşıyor.

Kız kardeşlerim birbirleriyle sohbet ediyor, bir şeylere gülüyorlar. Onların çemberine girdiğimde dans pistine bakıyorum ama Seth'i göremiyorum. Başka biriyle dans ederken bile. Bernadette belki.

Kesinlikle hıyarın tekiydim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SETH

Büyük taş sütuna **yaslanıyorum** ve soğuk, derin bir nefes daha alıyorum. Malikânenin etrafı çevrili verandasında, zar zor aydınlanan bahçeye, diğer uçtaki şatoların belli belirsiz ışıklarına bakıyor olsam da arkamda hâlâ düğünün gürültüsünü duyabiliyorum.

Geceliği bin dolar. Vay anasını. Delilah'ın ailesinin zengin olduğunu biliyorum.

- Malikanelerine gittim, at ahırlarını gördüm - ama arada bir paranın onlar için tamamen farklı bir şey ifade ettiğini sağlam, keskin bir şekilde hatırlatan bir şey alıyorum.

O şatodaki bir gece neredeyse benim evimin ipotek ödemesi kadar. Kim *bir gece* için bu parayı öder *ki*?

Bu tür etkinliklerde kendimi yetersiz hissetmek kolaydır. Smokin yerine takım elbise giyen tek kişi ben olmasam da kendimi yetersiz hissediyorum. Hayatımda hiç polo oynamadım. Golf oynamadım. Birinci sınıfta uçmadım.

Elbette başarılı bir işim var, bir evim var ve hatta geçen yıl öğrenci kredilerimin ödedim, ancak şu anda bunlar ailemin saçma servetinin yanında sönük kalıyor gibi geliyor. Çok çalışmak ve hedeflere ulaşmak mı? Güzel, ama hiç Avrupa'da bir ay geçirmeyi ve hiçbir şeyin ne kadar tuttuğuna bakmamayı düşündünüz mü?

Fiyatını bilmeden bir şey satın alabileceğimi hiç sanmıyorum. Kahretsin, şu anda size on dakika içinde her istasyondaki benzin fiyatını söyleyebilirim.

evimin bir mil yarıçapında.

Dışarıdaki esinti değişiyor, yakamdan aşağı doğru ilerliyor ve sonunda titriyorum. kadar soğuk, ama içerideki dans pistinin sıcaklığından sonra soğuk bir duştan sonraki en iyi şey gibi iyi hissettirdi.

Delilah'nın gömleğimin düğmelerini açması ve Olivia'ya onun kavalyesi olmadığını söylemesi gibi iki yumruktan sonra, soğuk bir duş kesinlikle işime yarayabilirdi.

Dik duruyorum. Başımı sallıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, saç diplerim terden hafifçe nemlenmiş. Kendime haklı olduğumu, onun kavalyesi olmadığını, Vera'nın isteği üzerine onu gafil avladığımı ve şu anda sadece aynı düğünde birlikte olan arkadaşlar olduğumuzu hatırlatıyorum.

Sonra içeri giriyorum ve kendime sadece kısa bir nefes aldığımı ve Delilah'nın üzerimde hiçbir gücü olmadığını söylüyorum. Belki kendime bunu söylemeye devam edersem, bir gün gerçek olur.

Kapı kapanıyor. Avlu boş, sıcak ve çoğunlukla sessiz, ancak balo salonuna açılan kapılardan müziğin sesini duyabiliyorum, orkestranın kornaları bir kez daha çalıyor.

Yoksa hiç durdular mı? Ne kadar zamandır yok olduğumu bilemeyecek kadar çok viski içtim ve ayakkabı oyunu oynamak üzere olup olmadıkları ya da her şeyin bitip herkesin dansa geri dönüp dönmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

En uzak kapı açılır. Alçak ışıktaki pembe bir elbise dışarı fırlıyor, kapı duruyor. Şampanya şişesi tutan bir kol ortaya çıkıyor ve o olduğunu anlamam için gereken tek şey bu. Kapının etrafında dönüyor, kaçıyor, kapanışını izliyor, diğer elinde de bir şey tutuyor.

Sonra beni gördü. Duraklıyor, belirsiz bir adım atıyor ve yürümeye başlıyor. "Bu sensin, değil mi?" Delilah seslendi.

"Başka kim olabilirdim ki?"

Bir elinde bir şeyi dengede tutarak bana doğru dikkatle yürürken onu izliyorum. Omuzlarının sert, dikkatli çizgisini, yan yana duruşunu izliyorum.

Kalçalarının sallanışı, hareket ettikçe her bir bacağına alaca pembeyle kısaca çizilmesi.

Lanet olası büyücülük, sana söylüyorum.

"Burada milyarlarca insan var, herhangi biri olabilirsin," diyor, bana doğru yürürken sesi daha sakın, sonra ellerini kaldırıyor: birinde bir şişe şampanya, diğerinde iki tabak düğün pastası. "Zehrini seç."

Şampanyayı alıyorum. Hala mantarlı, bu yüzden üstündeki folyoyu yırtılana kadar çekiyorum.

"Bütün şişeyi nasıl aldığını sormalı mıyım?" Tel kafesi çözerek söylüyorum.

"Bu gizli bir bilgi," diyor tek kaşını kaldırarak. "Sadece... yapışkan bir durum olduğunu söyleyelim."

tel kafesle birlikte buruşturup aynalı sehpanın üzerine koyuyorum ve ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

Gülüyor.

"Barmene sadece gelinin istediğini söyledim," diyor. "Saat geç oldu, ben nedimeyim, resmi düğün nedeniyle istediğimi varsayıyorlar."

"Kız kardeşinizin açılmamış bir şişe şampanya istemesi için nasıl bir resmi düğün nedeni olabilir?" Şişeyi elimde çevirerek soruyorum.

"Karı koca olarak ilk yemeklerini *özel* bir şeyle yiyebilsinler diye ikisi için monogramlı tabaklar yaptırdı" diyor. "Bu noktada kimse onu sorgulamıyor."

Avluya göz gezdiriyorum: duvara dayalı ince sehpalar, üstlerinde çiçek vazoları, pencereler, elektrikli mumlarla aydınlatılmış aplikler.

"Sence ışığı söndürebilir miyim?" Şampanya şişesiyle bir tanesini işaret ederek soruyorum.

"Eğer hayır dersem, bu seni denemek için daha kararlı hale mi getirecek?" "Bunu öğrenmenin bir yolu var."

"Seth, eğer bir şey kırarsan ben *hiç* burada değildim," diyor ama gülüyor, elinde hâlâ iki tabak düğün pastası var. "Yemin ederim seni burada Vera'yla başa bırakacağım, Tanrı ruhuna merhamet etsin."

Ona sırtıyorum, sonra mantarı bir elime alıp çeviriyorum. "Hiç eğlenceli değilsin," diyorum mantar avucumun içinde patlarken.

Şişeyi ağzıma götürüp içerken, "Sadece iyi bir abla olmaya ve Ava'düğününü mahvetmemeye çalışıyorum," diyor. "Tanrı biliyor ya, muhtemelen çok yaklaşımdır."

Güzel, soğuk, gazlı ve sert. Şişeyi indirirken elimi tersiyle siliyorum, sonra ona bakıyorum.

"Ne yaptın sen?"

Delilah düğün pastası tabaklarından birini uzatıyor, ben de şampanya şişesini yan masaya koyup alıyorum.

"Henüz Vera'yla kavga etmedim, eğer kastettiğin buysa," diyerek kendi çatalını eline aldı.

"Tabii ki hayır," diyorum ona. "Sen buradasın, malikânedeki at ahırlarını küremiyorsun."

Delilah homurdanıyor.

"O sıradan bir üvey anne, kötü bir peri masalı üvey annesi değil," diyor. "Ben tam olarak Kùlkedisi değilim. Bu elbise fareler ve kuşlar tarafından yapılmadı."

"Güzel. Ben tam olarak Beyaz Atlı Prens değilim," diyorum, ki bu arkadaşınıza söylemek için garip bir şey çünkü Sindirella ve Beyaz Atlı Prens aşık olmadılar mı? Gece yarısı öpüşüp sonsuza dek mutlu yaşamadılar mı?

Delilah boğazını temizler.

"Randevu meselesi için üzgünüm," diyor.

Bir parça düğün pastasını ağzıma götürüyorum ve viski ve şampanya bunu zorlaştırsa da gerçekten ama gerçekten ona odaklanmaya çalışıyorum.

Tadı kek gibi mi?

"Haklısın," diyorum bir çatal dolusu daha alarak. "Ben senin flörtün değilim. Ben sadece bu düğünde senin yanında oturan bir adamım."

"Buraya gelip tüm ayakkabı oyununu kaçırdığın için çok haklıydım." diyor. "Pasta kesiminden bahsetmiyorum bile. Servis spatulası *monogramlıydı*. Tüm töreni süper romantik hissettirdi."

"Biraz hava almaya ihtiyacım vardı," diyorum ve bir lokma daha yiyorum.

Delilah duvara dayanana kadar bir adım geri atıyor, sonra iç çekiyor, arkasına yaslanıyor ve tavana bakıyor.

"Seth," diyor bir süre sonra. "Küçük kız kardeşimin düğününde benimle çıkmak ister misin?"

Bir çatal dolusu daha yiyorum ve düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Ne zaman?"

Sadece bana bakıyor.

"Sanırım o gün meşgulüm," diyorum ona.

"Sen imkansızsın." Gülüyor. "Hadi, iyi viski olacak ve şişeden doğrudan şampanya içebilirsiniz."

"Viskiyi doğrudan şişeden içebilir miyim?" "Nesin sen, kurtlar tarafından mı yetiştirildin?"

"Şampanya getirip bardak getirmeyen ben değilim," diye belirtiyorum.

Delilah yaklaşıyor, etrafımda dolanıyor, boş pasta tabağını yan masaya koyuyor. O şişeyi alırken ben de benimkini onunkinin üzerine koyuyorum.

"Sadece iki elim var ve pastayı görgü kurallarına tercih edeceğini düşündüm," diyor ve uzun bir içki alıyor.

Belki viskiden, belki dans , belki ışıklandırmasından, belki de her şeyden, ama şişeden şampanya içerken hareket edişinde vahşi, meydan okuyan ve güzel bir şey var.

Sözlerini bitirdiğinde bir parmağının ucuyla ağzının kenarını siler, bu hareket o an için narin, hassas ve garip bir şekilde zariftir.

"Al," diyorum ve kendi alt dudağıma dokunuyorum. "Sende krema var." Parmağını dış kenarda gezdiriyor, kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Neredeyse. Köşeye daha yakın."

Delilah tekrar deniyor, ıskalıyor. Başımı sallıyorum ve tekrar deniyor.

Bir şey değil. Neredeyse fark edilmeyecek kadar ince, pembe bir krema çizgisi, birkaç dakika içinde kendiliğinden çıkacağı kesin. Ona gittiğini söyleyip yoluma devam etmeliyim ama yapmıyorum.

Elimi ona doğru uzattım, çenesinin bir santim önünde durdum. "Yapabilir miyim?" diye soruyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor.

Bir parmağımı ağzının kenarında gezdiriyorum. O yumuşak ve sıcak ve ben uçurumun kenarında durmuş, dalmayacağıma söz verdiğim bir havuza bakıyorum.

Ama yapabilirdim. Şu anda dalabilir, dipteki kayaları görmezden gelebilir, soğuk suyun beni içine çekmesine ve ciğerlerimdeki havayı bir kez daha boşaltmasına izin verebilirdim.

Hiç düşünmeden parmağımı ağzıma sokup yalıyorum. Şişeyi elinden alıp tekrar içiyorum.

Gözlerini dikmiş bakıyor ve bakışları erimiş çeliğin vücudumdan aşağı kayması gibi hissettiriyor. Güzel. Delilah bana istediği kadar bakabilir, özellikle de bu kadar viski içmişken.

"Hâlâ dans edebileceğini düşünüyor musun?" Şişeyi geri uzatarak soruyorum.

"Bence şampanya beni sadece daha iyi bir dansçı yapar," diyor içerken.

Başını yana çeviriyor. Bir adım öteden onu izliyorum, utanmadan, arlanmadan, fark edip etmediğini umursamayacak kadar sarhoş ve tepkisi hakkında endişelenmeyecek kadar geçmişin bilincinde.

Onun güzel olduğunu düşündüğümü bilmesini umursamayacak kadar çok zamanımı yüzüm onun kalçalarının arasında geçirdim.

Göğsünün üzerindeki dantelin arkasında, hafif göğüs dekoltesinde tuhaf, sert bir gölge var. Şişeyi ağzından çekiyor, tek parmağıyla dudaklarını siliyor.

"Yeni bir dövme yaptırmışsın," diyorum kendi göğsümü göstererek.

"Kahretsin," diyor ve danteli çekiştirerek aşağı bakıyor. "musun?"

"Sadece birazcık."

Şişeyi geri verir, dantelini göğsünden kaldırır, elbisesinin içine bakar.

"Nerede?" "Daha

aşağıda."

Sanki dokunmaktan korkuyormuş gibi göğsünü hafifçe

dürtüyor. "Daha uzağa," diyorum ve bana bakıyor.

"Don't izle," o diyor, Yine de O yarı gülerek. "Bu kadınlara yakışmaz."

"Bunu daha önce hiç

görmemiştim." "Hadi ama."

Her zamanki centilmenliğimle arkamı dönüp bir kadeh daha şampanya

içiyorum. "Ne oldu?" Yan masadaki çiçeklere soruyorum.

Bir duraklama olur.

"Hiçbir şey" diyor.

"Kibar toplumun görmesini istemediğin bir şey," diyorum. "Bu dövme ne kadar müstehcen, Delilah?"

"Bu kocaman, fotogerçekçi bir penis," diyor ve kendimi durduramadan geri dönüyorum.

Delilah yüzümü görünce kahkahalara boğuldu.

"Damarlar ve taşak kılları ve *her şey*," diyor, hala gülerek, gömleğinin boynundan göğsünü dürtüyor. "Bu sadece, şimdiye kadar yapılmış en sikik sik gibi."

Buna verecek bir cevabım yok, o yüzden danteli göğsünün üzerinde düzeltirken onu izliyorum, aşağıya bakıyorum.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, sırtarak.

Ona bakmak için uzunca bir an ayırdım.

"Daha iyi," diye onaylıyorum ve şişeyi geri veriyorum. "Bana bunun gerçekte ne olduğunu ve neden kimsenin görmesini istemediğini söyleyecek misin?"

"*Vera*'nın görmesini istemiyorum," diyor içerken.

"Hayatımda hiç bu kadar meraklı olmamıştım." Bir içki daha alır.

"Bu bir saat kalbi," diyor. "Vera hala bilmiyor çünkü tam göğsümün üzerinde dev bir dövme var ve sanırım bu ona felç geçirtebilir."

Bir anı beynime doğru süzülüyor: Delilah, kapımın önünde elinde bir meyve sepeti, gazlı bezi örtmek için gömleğini çekiştiriyor.

Şişeyi geri alarak " anlamadığımı öğrenmek üzere gibi görünüyor," diyorum.

"Şu anda yapacak daha iyi işleri var," diyor Delilah omuz silkerek. Bir içki alıyorum.

"Göğüslerine bakmaktan daha mı iyi?" Ben soruyorum. "Ne gibi?"

Tam burada, şu anda, hayatımı kurtarmak için daha iyi bir eğlence düşünemiyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Seth."

"Arkadaşça bir bakış," diyorum ama gözlerimi yüzüne kaldırıyorum. "Arkadaşlar dövmelere bakamaz mı?"

Birdenbire koridordaki ışıklar neredeyse sönene kadar alçalır, sonra yavaşça parlar. Durduklarında, daha önce olduklarından daha sönükler.

"Ne zamandır sende?" diye sordum.

Bu koridor o kadar sessiz ki, eski evin çöküşünü, her bir ahşap çitanın bir milimetre aşağı kaydığını duyabildiğimi düşünüyorum.

"İki yıl ve daha fazlası," diyor sessizce, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Elim beline doğru kayıyor ve içime doğru hareket ediyor. Elimin altındaki sıcaklığı hissedebildiğim tek şey olana kadar güçlenen küçük, neredeyse algılanamaz bir hareket.

Parmaklarımın altında nefes alışını hissedebiliyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum, güm güm atıyor ve kendimi zaman çizelgesini ya da dövmeyi okumamaya zorluyorum.

Onun yerine, yine ona doğru eğildim. Yüzüm yine onunkine dönük, kemiklerimin onun yakınlığında eridiğini hissediyorum, nasıl nefes alacağımı unuttuğumu hissediyorum.

"Yeni bir şey var mı?" diye soruyor, sesi neredeyse fısıltı gibi.

"Dövme yok," diyorum ve parmak uçlarımla danteldeki çiçekleri izlemeye devam ediyorum, yumuşak tenine bastırıyorum ve o elini göğsüme koyuyor, başparmağı gömleğimin düğmeleri arasında kayıyor. Bunun bir kaza olup olmadığını bilmiyorum ama her iki durumda da geri çekmiyor.

"Aptalca bir şey yaptım ve yeni bir yara izim oldu. Omzumda, istersen sana gösteririm."

Delilah'nın nefesi kesiliyor, en küçük, en hafif. "Şimdi mi?" diye mırıldanıyor.

"Tabii daha sonra görmeyi tercih etmezseniz."

Şimdi eli daha önce gevşettiği kravatın üzerinde, en hafif baskıyla boynumun arkasına doğru çekiyor.

"Başka ne var?" diye sorar.

"Hepsi bu kadar."

"İki yıl geçti ve hiçbir şey değişmedi mi?"

Başka kimseyle birlikte olmadım. Başka biriyle öpüşmedim bile, en son birlikte olduğumuzdan beri, şehre geri taşındığından beri.

Önceden, yüzlerce kilometre uzaktayken, onu aklımdan çıkarabiliyordum. Onu saatlerce unutabiliyordum.

Bu imkansız.

"İki yıl, üç ay ve on yedi gün," diyorum, sesim kaba ve gerçekle çiğ, kravatımı çekiştirirken ensemde bir çekilme oluyor ve sonunda, nihayet onu öpüyorum.

Işıklar söndüğünde bir stadyum gibi hissediyorum. Orkestra akort yapmayı bırakıp aniden bir senfoninin ilk notasını çaldığında bir konser salonu gibi. Arka plandaki gürültü durur ve nota kabarır, değişir, ahenge dönüşür.

Hepsi bu kadar.

Delilah yumuşacık ama asla uysal değil. batıyormuşum gibi hissederken bile hiçbir şey vermiyor, dudakları çoktan benimkilerin altında ayrılıyor. O yapar

en yumuşak ses ve beni daha sert çekerken ve ben ona doğru eğilirken sıcak su şoku gibi üzerimde patlıyor.

Elimi boynuna sokuyorum, nabzı parmak uçlarımla altında sıcak, hafifçe geri çekilirken başparmağımla elmacık kemiğini buluyorum, tekrar içeri girmeden önce alt dudağım dişlerinin arasında, yumuşaklığı meydan okuyor, itiyor, muhtaç.

Geri itiyorum. Kendimi ona doğru bastırıyorum. Göğsümün derinliklerinde bir yerden, yerini bulamadığım ve kontrol edemediğim bir gümbürtü geliyor, ama şimdi eli boynumda, parmakları saçlarımla karıştırıyor ve diğer avucumu gğslerinden, karnından, kalçasının dışından geçiriyorum, o bir ses daha çıkartıyor ve parmak uçlarında durup kalçalarını bana doğru itiyor.

Kaya gibi sertim. O da biliyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve o bana doğru yükseliyor ve ben elimi onun kalçasına dolayarak onu kendime çekmeye çalışıyorum ve o bunun nereye gittiğini biliyor ve ben de nereye gittiğini biliyorum.

Özel bir yere gitmek için beklemek istemiyorum. Tam burada diz çökmek, uzun eteğinin altına girmek ve kız kardeşinin düğününün dışındaki bu koridorda onu boşaltmak istiyorum. Onu duvara doğru itmek ve bizi kimin bulduğunu umursamadan becermek istiyorum.

Kendimi sayacı çalıştırılmış bir saatli bomba gibi hissediyorum: tik tak. Delilah beynimdeki kabloları yeniden ynlendiriyormuş gibi hissediyorum, sanki akıl, mantık ve özdenetim sinapslarını atlıyor ve şehveti dürtüye, düpedüz deliliğe bağlıyor.

Onu biraz daha sert kavırıyorum, biraz daha yüksek sesle hırlıyorum, dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve parmaklarımla saçlarında kıvırıyorum. Boğazında düğümlenen bir nefesle beni dllendiriyor.

Delilah dudaklarımız neredeyse birbirine değecek şekilde geri çekiliyor, saçlarımla avucunun içinde sıkıyor ve omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıyor. Zor nefes alıyor ve sanırım gülüyor, bu yüzden kıını bulup olabildiğince sert sıkıyorum, vücudunu benimkine bastırıyorum.

Balo salonunun kapısı açılır.

Delilah ağızımın içine doğru bir çığlık atıyor ve geriye doğru sarsılıyor, ama parmaklarım saçlarına dolanıp yakalıyor, eli bileğime gidiyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor açık kapı duraksarken, boşluğu bize bakıyor. "Kahretsin, bu benim saçım. Ow. Ow."

"Kıpırdama," diye fısıldıyorum, parmaklarımı esnetiyorum, gevşetiyorum, yavaşça ve istikrarlı bir şekilde geri çekiyorum, bukleleri sıcaktan, terden ve kadınların düğünlerde saçlarına koydukları şeyden yapış yapış.

Elli adım ötede kapı sallanıyor ve sonunda parmaklarım dışarı çıkıyor ve Delilah nefes veriyor.

"Evet," diyor bir erkek sesi, balo salonuna geri dönerek. "Bir saniye."

Dışarı çıktı, bizi gördü, bir an tereddüt etti.

"Delilah?" diye sesleniyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

"EVET?" Geri sesleniyorum ve rahatlamam için sesim sabit ve güçlü çıkıyor.
Normal.

Dik duruyorum, omuzlarım geride, ellerim önümde kenetlenmiş. Sanki kilise korosunda şarkı söylemeye hazırlanıyormuşum gibi, çünkü Wyatt ya da babası, amcam Doug olduğundan emin olsam da, bu kadar uzaktan tek bir kelimedenden bunu anlamak zor.

En azından Vera değil. Ya da, Tanrı korusun, babam.

Bir adım daha atıyor, ancak kapının kapanmasına izin vermiyor ve arkasından balo salonundan ışık ve müzik yayılıyor.

"Hey," diye tekrar sesleniyor, sesi çekingen çıkıyor.

"Seth'le mi görüşüyorum?" "Tekrar merhaba," diyor Seth.

Kolunu bana , avuç içi tam belimin kıcıma dönüştüğü yerdeydi.

"Huh," diyor Wyatt ve bir kolunu kapının kenarına, başının üzerine yaslıyor, sanki ikimizi düşünmek için zaman ayırıyormuş gibi.

"Bir mesajınız var mı, yoksa uslu durduğumdan emin olmak için mi gönderildiniz?" Sesim sivri bir şekilde soruyorum.

Wyatt gülüyor.

", ilki," diyor, kelimeleri uzatarak, açıkça eğleniyor. "Ava buketini fırlatmaya hazırlanıyor ve Vera Teyze

varlığınızdan onur duymayı talep etti."

Seth'in eli bir santim daha aşağı iniyor. Biraz daha dik duruyorum. "Yani orada durup Ava'nın bana çiçek fırlatmasına izin vermemi mi istedi? yüz?"

Wyatt kibarca, "Bu onun ifadesi değildi," dedi. "Onun anlamı buydu."

"Bu konuda konuşamayacağımdan eminim."

Seth'in eli aşağıya doğru bir santim daha hareket ediyor, sıcaklığı elbisemin ince kumaşını ıslatıyor, sahip olmaya çalıştığım diğer tüm düşünceleri boğuyor. Elimi arkama kaydırıp onunkine koyuyorum.

Wyatt'a, "Ona geleceğimi söyle," dedim. "Yapmam gereken..." Zihnim boşalıyor.

"Evet, devam et," diye kestirip atıyor

Wyatt. "Kendimi daha fazla saçmalığa mı hazırlayayım?" Bu Wyatt'tan bir sırtış alır.

"Önce tuvaleti kullanacağınızı iletirim," diyor. "Şu oyun yüzünü takın."

Geri dönüyor ve daha kapı kapanmadan Seth'in etrafından dolanıp şampanya şişesini kapıyorum.

"Hazırlanıyor musun?" soruyor ben yutkunarak içerken.

Sonunda şişeyi çektiğimde parmağımı alt dudağıma götürüyorum, nefesim daralıyor.

"Ayakkabı oyunundan sonra işimin bittiğini sanıyordum," dedim ona.

Orada öylece duruyor, loş ışıktaki kolları dirseğe kadar kıvrılmış, kravatı gevşek, yakasının düğmeleri açık ve ben ayaklarımı yere zor basıyorum. Eğer Seth bir çuvalın içinde seksi ve takım elbisenin içinde yıkıcıysa, o zaman bu şekilde, çözülmüş ve hafifçe buruşuk, şimdiye kadar gördüğüm en sikilebilir şey olabilir.

"Ama hayır," diyorum gözlerimi kaçırarak. "Buket atmayı unuttum, bu yüzden izin verirseniz, çaresiz ve istenmeyen dul kadın olmak zorundayım."

düşünen her kadın için bir uyarı niteliğindedir-"

Seth, kelimeler hala dudaklarımdayken beni öpüyor. Aceleyle, düşünceşizce. Eli belime dolanıyor ve dengemi sağlamak için geri çekiliyorum, arkamda çiçeklerin olduğu yan sehpayı buluyorum.

"İstenmiyor musun?" diyor, sesi sert, dudakları beni tekrar öpmeden önce dudaklarımı zorlukla terk ediyor ve bu sefer daha derin, daha sert, diğer eli boynumun arkasında kıvrılıyor. "Çaresiz mi?"

Bir elim şişeyi tutarken diğer elim göğsünde, "İltifat beklemiyordum," diyorum.

"Sana iltifat etmiyorum, gerçekleri söylüyorum," diyor her zamanki gibi açık sözlülüğüyle.

Öpüşüyoruz, tekrar öpüşüyoruz.

"Gerçek: Ava senin en kötü senaryo olduğunu düşünüyorsa, tüm dünya görüşü *mahvolmuş* demektir."

Kravatını tekrar kavrayıp ağzını kendime doğru çekiyorum. Arkamdaki yan masa kalçalarımızın hareketiyle titriyor, sert boyu karnımın alt kısmına değişiyor, arzu ve şehvet ve saf, hız kesmeyen *ihtiyaç* içimde kaynıyor.

Tatlı, melek gibi küçük kız kardeşim benim hakkımda gerçekten böyle şeyler mi düşünüyor? Bilmiyorum, ama bir yıl boyunca sürekli bu düşünüyorduktan ve bir hafta boyunca hazırlanmasına yardım etmekten başka neredeyse hiçbir şey yapmadıktan sonra, dünyanın o yüzüğü almak etrafında döndüğü ve benimkini tutamadığım için bana acındığı kesin gibi geliyor.

Birden biri yüksek sesle boğazını temizliyor. Arkasını dönüp bir elini sırtımda gezdiren Seth'ten irkilerek uzaklaşıyorum.

Wyatt kapıda duruyor.

"Kendimi savunmam gerekirse, ben de bunu sevmiyorum," diyor. "Ama, uh..."

Sanki Wyatt'ın anısını silebilecekmiş gibi bir adım öne çıkıp ellerimi eteğimin üzerinde gezdiriyorum.

"Bekleyeceğim," diyor Seth'in sesi kulağımda ve ona bakıyorum.

Sonra Wyatt'a, arkasındaki balo salonundan sızan ışığa bakıyorum ve içeri girdiğimi, Vera'nın beni doğru noktaya yönlendirdiğini ve Ava'nın atmadan önce beni görmek için omzunun üzerinden baktığını hayal ediyorum. Herkesin bana baktığını hayal ediyorum, her biri "*Zaten şansı yok muydu?*" diye düşünüyor.

Buket daha havadayken ona uzanan ellerin oluşturduğu ormanı hayal ediyorum, her biri bir *sonraki evlenecek* kişinin örtüsüne hevesli, benim giymekle bile ilgilenmediğim bir örtü.

"Şu tarafa doğru gitmek isteyeceksin," diyor Wyatt, işaret ederek.

"Siktir et," diyorum.

Wyatt duraksıyor.

"Buket atma, değil mi?"

"Doğru. Buket fırlatmanın canı cehenneme," diyorum Wyatt'tan Seth'e bakarak. "Vera hayatımdaki seçimlerim hakkında daha iyi hissedebilsin diye çiçek yakalamayı sikeyim." "Senden kelimesi kelimesine alıntı yapabilir miyim?" Wyatt'ın sesi bıkkın geliyordu. "Hey, Vera Teyze, Delilah buket atma işini siktir et diyor. Ow, neden beni aklınla mı öldürüyorsun?!"

"Yaşayacaksın," diyorum ve Seth'e bir adım daha yaklaşıyorum.

Kravatını iki elimle tutup hafifçe düzeltiyorum ve kocaman takma kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Buradan çıkmak ister misin?" Wyatt'ın duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde soruyorum.

Her türlü geçmişe ve kanıta rağmen, damarlarımda adrenalin yükseliyor. Hayır demesinden korkuyorum. Hayatına devam etmesinden, bunun benden intikam almak için oynadığı boktan bir oyun olmasından korkuyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşerek, "Evet, öyle," diyor.

"Beni hatırladın mı? Hâlâ buradayım, insan gözlerimle sana bakıyorum," diye sesleniyor Wyatt kapı aralığından.

Seth'in ellerini ellerime alıyorum. Merdivenin dibinde, malikânenin başka bir bölümüne açılan karanlık bir koridor var ve onu oraya doğru çekerek geriye doğru yürüyorum.

"Yanlış yol," diyor Wyatt, sesi yenilmiş gibi çıkıyor. "Benim için bir bahane uydur!"

Bağırıyorum.

"Ne var? Hayır," diye sesleniyor ama ben çoktan yarı yolda kalmışım. "Teşekkürler!"

"Delilah! *Delilah*. Gel *hadi*."

"Sen benim favorimsin!" Bağırıyorum ve sonra karanlığa karışıyoruz.

Tamamen karanlık değil. Bu salon malikânenin yan tarafı boyunca uzanıyor ve pencerelerden içeri girmeyen ay ışığında mavi-beyaz olan, mükemmel bir şekilde yönetilmiş dekoratif unsurların bulunduğu bir başka çimenliğe bakıyor.

Seth ellerini kalçalarımın doluyor, beni geriye doğru yürütüyor, başparmakları tam kalça kemiklerimin ucunda. Dağınık, dağınık, yüzünde her an beni öpecekmiş ya da gülecekmiş gibi bir ifade var.

"Eminim burası perilidir," diye mırıldandı bir süre sonra.

Beklediğim şey bu değildi.

"Perili mi?"

"Bilirsin, hayaletlerle."

"Oh!" diyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Kanguruların olduğu diğer tür musallattan bahsettiğini sanmıştım."

"Kangurular mı?" diye soruyor, sesi kısık, hâlâ beni geriye doğru yürütüyor. "Bu sadece-"

Seth tek eliyle kıcımlı tutup sıkıyor.

Şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

"-Vay canına, çok oynak bir hayalet," diyor sırtarak. "Bu kadar süslü bir yerde bu kadar uygunsuz hayaletler olacağını düşünmemiştim-"

Bu sefer iki eliyle kıcımlı kavırıyor ve ben gülmeye başlıyorum.

"Sanırım bize bir şey söylemeye çalışıyor," diye fısıldıyor Seth.

"Erkek bir hayalet olduğunu nereden biliyorsun?" Ben de fısıldadım.

Hâlâ beni geriye doğru yürütüyor, kıcımlı iki elinde sıkıca, parmakları her adımda elbiseyle biraz kayıyor.

"Belki de bir lezbiyendir," diye devam ediyorum. "Lainey'nin derbisinde çok popülerim

- oof."

Seth beni duvara yaslayana, ellerini kıcımdan çekip kalçalarımın üzerinde, gövdem boyunca kaydırana kadar arkamda bir duvar olduğunu bilmiyordum.

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diyor ve beni öpüyor. Kısa, alaycı bir öpücük ve ben parmak uçlarımda duruyorum. "Sen sadece inanılmaz göğüsleri ve altın madalyalı kıçı olan alingan, dövmele bir kıızılsın."

Tekrar öpüşürken hala gülüyorum ve alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum, yapabileceğimi bilmesini sağlayacak kadar sert.

"İltifatınız için teşekkürler ama ben daha kış olimpiyatlarına bile katılmaya hak kazanmadım," diyorum.

"Birkaç deneme ayarlayabilirim," diyor Seth, sesi alçak, çakıllı ve alaycı.

İki parmağımı pantolonunun kemerinin altından geçiriyorum, kalçasının sert sıcaklığının arasında beyaz gömleğinin kuyruğundan başka bir şey yok.

"Bu duyduğum en kötü tavlama cümlesi," diye mırıldanıyorum ağzına doğru. Parmak uçlarımda onu kendime doğru çekiyorum. Şimdiden kaya gibi sertleşmişti ve kalçalarımı ereksiyonuna doğru kaydırıyorum, dili ağzımda, kalbim çarpıyor.

Fermuarını indirmemek, bacaklarımı ona dolamamak ve beni bu duvara karşı becermesine izin vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"İyi olmak zorunda değil," diyor, diğer elim açık yakasına gidip bir sonraki düğmeyi bulurken. "Sadece işe yaraması gerekiyor. Bırak artık."

"Daha önce izin vermiştin," diyorum, parmaklarım hâlâ beceriksizce çalışıyor. Seth bileğimi tutuyor ve gömleğinden çekip çıkarıyor. "Beni burada öylece soyamazsın, biliyorsun." "Sadece bir düğme."

"Bir gömlekte sadece bu kadar çok var," diyor bileğimi bırakmadan.

"Onları çözmeye devam et ve her şey çıksın."

"Bu işler böyle mi yürüyor?" Sahte bir hayranlıkla alay ediyorum. "Peki ya pantolon?"

Aynı şey mi?"

"Onları burada da benden alamazsın," diyor ve bileğimi .

Onu tekrar öpüyorum, sırtım kamburlaşıyor. Tişörtü parmaklarımın altında yukarı kalkıyor ve tenimin tenime değme hissi omurgamda bir sarsıntı yaratıyor.

Elim göğsünde ve düğmeyi tekrar buluyorum.

"Sadece bir tane," diye pazarlık ediyorum, alay ederek.

"Kesinlikle olmaz," diyor. "Biliyorsun bir şey diğerine yol açar ve sonra tüm ailen o köşeyi döndüğünde beni dizlerimin üzerinde kafamı eteğine sokmuş olarak bulur ve sonra Vera beni bir daha asla başka bir etkinliğe davet etmez."

Bir an sessiz kalıyorum, kalçalarım birbirine yapışıyor, Seth'in eteğimin altında olduğu düşüncesiyle boğuşuyorum, içimdeki sıcaklık kaygan bir sızıya dönüşüyor.

İki yıldır seks yapmadım ve şimdi bolca şampanya içtim ve kartvizitinde *diliyle iyi anlaştığı* yazması gereken adam beni neredeyse herkesin içinde yemekten bahsediyor.

Biraz tahrik oldum, demek istediğim bu.

"Beni davet edeceğini de sanmıyorum," diyorum sonunda. "Dövmeler konusunda yeterince kızgındı."

"Ve hepsinden haberi bile yok."

"Onlardan nefret edecek kadar çok şey biliyor," diyorum, şakacı bir şekilde düğmeyi çekiştirerek.

"Ama yenisi değil."

"Hayır."

Burnu benimkine değiyor ve ben onu kıyafetlerinden tutup kendime doğru çekerken ağızımız açık öpüşüyoruz.

"Jartiyerleri biliyor mu?"

"Lütfen."

"Peki ya kelebek?"

Sorarken, avucunu eskiden olduğu yere, kalçamın uyluğumla birleştiği kıvrımın üzerine koyuyor ve sıkıyor. İpek kayıyor

Tenim, elbisem hafifçe eğri büğrü hareket ediyor, vücudumdaki her küçük tüy bu hissin etkisiyle diken diken oluyordu.

Bir ayağımı duvara dayıyorum, dizimi bacağının dış tarafına dayıyorum. "Ne kelebeği?" Tüm masumiyetim ve kirpiklerimle soruyorum.

"Yalamayı sevdiğin," diye homurdanıyor, başparmağı yine o noktanın üzerinde geziniyor. "Sakin bana ondan kurtulduğunu söyleme."

"Korkunç bir dövmeydi."

Şimdi başparmağı o noktanın etrafında dönüyor, külotumun kenarını yakalıyor ve her vuruşta kalçalarım sanki onları sarıyormuş gibi hareket ediyor.

"Hoşuma ," diyor. "Jartiyer mi? Sakin bana jartiyerlerin gittiğini söyleme."

Gömleğinin düğmesi nihayet parmağımın altında açılıyor, başparmağı hareket ediyor ve kalçalarım karşılık veriyor, diğer elim kemerine dolanıyor, parmak eklemlerim sıcak ete değişiyor.

"O eski şeyler mi?" Alay ediyorum.

"O eski şeyleri severdim," diyor ve eli kalçamdan uzaklaşıp uyluğuma doğru iniyor. "Tüm eski dövmelerinden öylece kurtulamazsın."

"*Yapabilirim.*"

Eli kalçamın etrafında, tam da dövmeli dantel jartiyerimin olduğu yerde duruyor.

"," diyor, sesi alçalarak. "Hadi ama."

"Öğren," diyorum ona, ağzını tekrar benimkine yaklaştırarak.

Anında bacağıma serin bir hava çarpıyor ve Seth'in ağzına doğru bir *hmmm?* sesi çıkarıyorum. Bir hamlede eteğimi tuttuğunu, yukarı çektiğini ve şimdi dizimi kalçasına doğru çekip diğer koluyla beni sabitlediğini ve sonra aşağı bakmak için öpüşmemizden uzaklaştığını fark etmem yarım saniye sürüyor.

"Daha sonra demek istedim," diyorum, biraz nefes nefese. "*Utangaç olmaya çalışıyordum-*" "İşe yaramadı," diyor, önce dövmeye, sonra bana bakarak,

sırıtarak. "Coy? Tanrı aşkına, Delilah."

"Bir kız deneyebilir."

Parmaklarını mürekkepli dantelin üzerinde gezdiriyor, parlak kırmızı bir fiyonk dövmesinin olduğu kalçamın arkasında dolaştırıyor, diğer bacağımda da bir tane var.

Boşandıktan sonra çılgın bir dönemden geçtim. Çok fazla kısa etek giydim, burlesk denedim, sigara içtim, çok fazla içtim, ilk ve tek gecelik ilişkiyi yaşadım ve vücuduma kalıcı olarak iç çamaşırı dövmesi yaptırdım. Bu dönem bir yıl bile sürmedi ama dövmeler aşağı yukarı sonsuza dek kalıcıdır.

Ayrıca, tüm kısa eteklerden kurtuldum. Jartiyer dövmelerini kimse görmüyor.

"Çekingen olmak pek de güçlü yanınıza ," diyor.

Parmak uçları kalçamdaki büzgülü pembe ipeğin altına giriyor. Aşağı bakıyorum, parmaklarının kumaşın altında kayboluşunu izliyorum: parmak eklemleri, el, bilek ve sonra eteğimin altından külotumun kenarını buluyor, onlarla oynuyor.

Kalp atışlarım tüm vücudumu dövüyormuş gibi hissediyorum, tenim büyük, lezzetli bir ağrıya dönüşüyor. Nefes almam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım, korse sütyenim göğüs kafesimi sıkıca sarıyor.

"Şimdi işe yarıyor gibi görünüyor," diyerek elimi ensesinde gezdiriyorum.

"Çünkü girişimin pek nazlı değildi, değil mi?" diye soruyor. Hafifçe, neredeyse gelişigüzel, başparmağının ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Tüm vücudum sarsılıyor ve nefesim kesiliyor.

Yemin ederim ki Seth'in gözbebekleri büyüyor, sanki fark etmiş bir yırtıcı gibi. En hınzır gülümseme yüzüne yayılıyor.

"Tekrar denememi ister misin?"

Fısıldıyorum. "Utangaç olmak için mi?"

Başparmağını tekrar hareket ettiriyor, bu sefer külotumun içinden klitorisimin üzerine kaydırıyor. Bu sefer hazırım ve hareket eden tek parçam kalçalarım, ona doğru yuvarlanıyorum, bir ritim arıyorum.

Sorusuna cevap vermek için başımı sallıyorum ve eli hareket etmeye devam ediyor: kayıyor, kayıyor, hareketleri istediğimden daha yavaş olsa da tempo kazanıyor.

"Devam et," diyor, yüzünde hâlâ o aç, memnun sırıtış. "Ben kız kardeşinin düğününün hemen dışında klitorisinle oynarken bana nazlı bir şeyler söyle."

Biraz daha hızlı hareket ediyor ve gözlerim kekeleyerek kapanıyor. Başım duvara yaslanıyor ve derin bir nefes alıp dudaklarımı dişlerimle ısırıyorum.

"*Siktir*," diye tısladım.

"olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi zorla açıyorum ve ona bakıyorum. "Bu..."

Bir zevk dalgası beni geriye doğru savuruyor. Düşüncelerim dağılıyor. Gözlerim tekrar kapanıyor ve boynunun arkası parmaklarımın altında serinliyor.

Bir süre sonra "Devam et," dedi.

Gülüyor. Belli oluyor. Onu öldürmek isterdim ama o zaman dururdu.

Seth'i en son becerdiğimden bu yana geçen iki yıl ve birkaç ay boyunca seks yapmadım. Tüm bu süre boyunca ben ve birkaç farklı vibratör oldu ve biraz kendini sevmekten şiddetle yana olsam da, aynı şey değil.

Bir vibratör, klitorisinizi istediğinizden biraz daha yavaş bir şekilde yavaşça kızdırmaz. Bir vibratör ses çıkardığınızda biraz daha hızlı hareket etmez. Başınızı bir tarafa çevirdiğinizde kulak memenizi ısırmaz, yanağınızın altında soğuk sıva, diğer elinizde tuttuğunuz lambri.

Ve bir vibratöre "Boşalacağım" diye fısıldadığımı hiç duymadım, vibratör de bana "Lütfen" diye fısıldamadı.

Her nasılsa, o dalga doruğa ulaşır içime çarptığında sesimi çıkarmıyorum. İnlemiyorum, Seth'in adını haykırmıyorum ya da sızlanmıyorum bile, sadece nefes nefese kalıyorum ve kendimi duvara yaslıyorum, yüzümün kızardığını ve bacaklarımın titrediğini hissediyorum.

Seth elini çekiyor. Beni tekrar öptüğünde eteğim henüz yere düşmemişti bile, eli yüzüme gidiyor ve parmakları geriye tutturulmuş, saç spreyi ve bir düzine başka şeyle yapış yapış olmuş imkansız saçlarıma kilitleniyor.

Beni duvara doğru itiyor, sanki beni duvardan geçirebilirmiş gibi, sanki sevişiyormuşuz gibi öpüyor. Gömleğinin düğmelerini açıyor ve elimi gömleğinin altına sokuyorum, mutlu izleri parmaklarımı gıdıklıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırslıyor ağzımın içine. "Sana beni burada soymamanı söylemiştim."

Cevap vermiyorum. Avuç içimi aşağıya doğru kaydırarak pantolonunun fermuarının altındaki kalın ve sert sikini buluyorum.

"Seni soymama gerek yok," diyorum ona. "Sadece fermuarını aç."

Beni daha da sert itiyor, kulağıma usulca inerken kalçaları ereksiyonunu avucumun düzlüğüne doğru itiyor.

"Kabin," diyor. "Şimdi."

"Burası bir şato," diye alay ediyorum onu tekrar okşarken, ucu köke kadar.

"Adının ne olduğu umurumda değil, biri bizi bu duvara karşı sevişirken yakalamadan önce oraya gitmeliyiz."

"Bu bir balo mu-"

Bir başparmağını ağzımın üzerine koyuyor. "Bunun bir söz olduğunu çok iyi biliyorsun," diyor.

Ağzımı açtım. Başparmağını yalıyorum. Dudaklarımın arasına itiyor ve dudaklarımı kapatıp hafifçe emiyorum.

Aleti avucumda seğiriyor ve başparmağını bir kez daha yalayıp elini çekmesine izin veriyorum.

"Sıradaki sonuncusu," diyorum. "On iki numara. İşte."

Cebimden anahtarı çıkarıyorum ve Seth alıyor, o vahşi gözleri parlıyor.

"Sen gelmiyor

musun?" "Gelsem iyi

olur."

Anahtar cebinde, iki eli de kıcımda. Karşılık olarak sıkıyor. "Bana eşlik etmeyecek misin?"

"Beş dakika içinde orada olacağım. En fazla on." "O kadar uzun mu?"

Parmakları kıcımla uyluğum arasındaki çentiği buluyor, içeri doğru kayıyor ve ben ona tekrar tırmanmak istiyorum.

"En azından kötü kardeş değilmişim gibi izin ver." "Oh, sen *çok* iyi bir kardeşsin."

"On dakika," diyorum ve kemerini tekrar çekiştirerek onu bir başka uzun, yavaş, derin öpücük için kendime çekiyorum.

"Eğer on dakika içinde orada olmazsan, seni bulup omzumun üzerinden atacağım," diye söz veriyor. "Ve bu sözü yerine getirmek için fazlasıyla viski içtim."

"Git," diye fısıldadım.

Son bir öpücük ve o da öpüyor. Seth karanlık koridordan aydınlık fuayeye doğru yürürken onu izliyorum. Göremediğim birine başını sallıyor ve ben derin bir nefes alıp başımı duvara yaslıyorum. Sanırım bacaklarım hâlâ titriyor.

Seth balo salonundan ceketini almaya zahmet etmez. Dış kapıya doğru yöneliyor; gömleği yarı açık, kravatı gevşek, kolları kıvrılmış, saçları sanki biri tarafından tutulmuş gibi rahat görünüyor.

Çıkarken bana son bir kez bakıyor, gözleri alev ve vaat dolu ve sonra gitti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SETH

Buranın geceliğinin neden bin dolar olduğunu **anlamıyorum**. Beni yanlış anlamayın, güzel bir yer. Taş şömine, iki deri kanepe, sayvanlı devasa bir yatağa sahip ayrı bir yatak odası, jakuzili mermer kaplı bir banyo - ama bin dolar mı?

Sadece söylüyorum, ben olsam farklı şekilde harcardım.

Delilah'yı beklerken, evdeki tüm düğmeleri çeviriyorum. Işıkları açıyorum, sonra kapatıyorum, sonra yarıya kadar kısıyorum. Panjurları kontrol ediyorum. Şömineyi çalıştırıyorum, yatak odasında bir tane daha bulup onu da çalıştırıyorum. Telefonumu verilen şarj yuvasına bile takıyorum, ama o hâlâ gelmedi, ben de kanepelerden birine yayılıyorum, iki kolum üstte, bekliyorum.

Duvara yaslanıp boşaldığında nefesinin nasıl kesildiğini düşünüyorum. Başparmağımın ağzında olduğunu, *sadece fermuarı açmasını* söylediğini, hala sahip olduğu jartiyer dövmelerini düşünüyorum ve o kadar sertleşiyorum ki acıyor.

Hâlâ gelmedi. Dokuz dakika oldu. İki dakikası daha var - bir tanesi on dediği için, bir tanesi de kibarlık olsun diye - ve ben de peşinden içeri giriyorum.

Tam kalkmak üzereyken kapı kolu dönüyor ve kapı açılıyor ve o orada, pembe elbisesi etrafında dönüyor, kürk pelerini omuzlarında, yanakları ve burnu yürüyüşten pembeleşmiş.

"Bakıyorum da kaybolmamışsın," diyor pelerini çıkarıp düzgünce bir kancaya asarken.

"Sanırım bu anahtar sadece bir kapıda çalışıyor," diyorum. "Buraya gel."

Delilah eğildi, ayakkabılarını çıkardı. Onları kapının yanında bir yığın halinde bırakıyor ve bana doğru yürüyor, elbisesinin perdeleri alçak ışıktaki usulca parlıyor, kalçalarının salınımı büyüleyici.

Sanırım Delilah'nın yürüyüşünü *saatlerce* izleyebilirim.

"On dakika demiştin," diye takılıyorum o odayı geçerken. "Ne kadar oldu, on bir mi?"

Bana ulaştığında eteğini yukarı, dizlerinin üzerine çekiyor ve sonra üzerime biniyor, sıcaklığı ve ağırlığı ağrıyan sikimin tam karşısında.

"Artık on ikiye yaklaştı," demeyi başarıyorum, eteğini kalçalarının üzerine doğru itiyorum, teni soğuk yürüyüşten dolayı serin.

Delilah eğilip alnını benimkine dayıyor. Kalçalarını döndürüyor ve bir elini gömleğimin altına sokuyor ve neredeyse yüksek sesle inliyorum, yarısı saf arzudan ve yarısı da bunu benim kadar kötü istediğini bilmenin zevkinden.

Bir gün, biliyorum, yapmayacak. Bir gün bensiz hayatına devam edecek, ama bugün değil.

"Fazladan iki dakikan vardı ve hala kıyafetlerini mi giyiyorsun?"

Ellerim eteğine kadar uzanıyor, çıplak kışını kavırıyor, parmaklarım içine batıyor, teni soğuk ama hızla ısınıyor.

"Sen yapınca daha çok hoşuma gidiyor," diyorum ona, kalçalarını tekrar döndürürken ve ikimiz de yarım saniye boyunca nefeslerimizi tutuyoruz, sürtünmenin o fısıltısı son derece lezzetli.

"Beni iki kez durdurmana rağmen mi?"

"Bu tamamen bağlamla ilgiliydi," diyorum. "Süslü şatonuz, herkesin girebileceği bir koridordan çok farklı."

Sürtünme. Onu daha sıkı kavıyorum, kendime doğru çekiyorum ve çıkardığı sesi hayal edip etmediğimi söyleyemiyorum.

"Kapı kilitli" diyor. "Bu yeterli mi, yoksa gidip kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırayım mı?"

"Duruma göre değişir," diyorum ve şimdi kalçalarım onunkilerle buluşmak için zar zor yükseliyor, iki eli de tenimde. "Birileri itfaiyeyi arayacak kadar gürültü yapacak mısınız?"

Delilah kravatımı yakamdan çekip kanepenin üzerine fırlatıyor, gömleğimin son birkaç düğmesini kapatıyor, beni öne doğru çekiyor ve ben de onu çekip çıkarıyorum, ardından atletimi giyiyorum.

"Ben mi, yüksek sesle?" diye soruyor ve ağzı benimkinin üzerinde, sıcaklığı ereksiyonuma sürtünüyor, sanki beni kıyafetlerimizin içinden becerebilirmiş gibi. "Daha önce hiç ses çıkarmadım."

Parmakları göğsümde gezinirken kanepeye yaslanıyorum ve öpücük derinleşiyor, tadarken, keşfederken dilim ağzında. Onu yeniden keşfediyorum.

Kemerimi çözdü, açtı. Ağırlığını benimkine vererek arkasına oturdu. Dizlerim, dudaklarım pembeleşti, fermuarımı açtı.

Parmakları hâlâ boxer giymiş sikime dolandığı anda kalçalarım kanepeden kalkıyor. Kendini sabitlemek için başımın arkasındaki yastığı tutuyor. Sıkıyor. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve dişlerini kulak mememde gezdiriyor ve ben inleyene kadar beni tekrar okşuyor, uçtan köke ve geriye.

"Tanrım, seni istiyorum," diye fısıldıyorum. Tekrar itiyorum ve o daha da sert sıkıyor, ince kumaşın sürtünmesi aynı anda hem işkence hem de zevk veriyor.

Sonra kendini dikleştirir. Ayağa kalkıyor. Dengesini yeniden kazanıyor. Elini kendi elimle değiştiriyorum, okşuyorum, kızarmış yüzünde alaycı bir gülümsemeyle eteğini yukarı çekişini, başparmaklarını tangasının altına sokuşunu, aşağı çekerken kıpırdanışını izliyorum.

Delilah tekrar eğiliyor, uzun eteği hiçbir şey olmamış gibi üzerinden düşüyor, ama tekrar üzerime çıkamadan onu tutuyorum, üzerine itiyorum

Dizlerimi kanepeye koyuyorum, sonra da arkasında duruyorum. Sallanıyorum, o da aynısını yaparken dengemi yeniden sağlıyorum.

Gülüyor, kendini sabitlerken küpeleri sallanıyor. Elbisesinin altından omurgasını buluyorum ve bir elimi yavaş ve sabit bir şekilde omurgasında gezdiriyorum ve parmaklarım ensesine gelene ve hala boxer giymiş sikimin alt tarafı yarığına bastırılana, pembe ipek bizi ayırana kadar yaptığım gibi bana doğru eğiliyor.

Bu sefer inliyor ve bu benim hayal gücüm değil. Yumuşakça inliyor ve bana doğru geri itiyor ve ben ne yaptığımı anlamadan onu omzundan tutup kendime çekiyorum, diğer elim kalçasının uyluğuyla birleştiği çentikte.

Delilah geriye uzanıyor, eteğini tekrar tutuyor. Pembe bir perde gibi kalçalarının tuvalini ortaya çıkaran eteğini bir kez daha yukarı ve kalçalarının üzerine çekiyor: jartiyerlerin arkasındaki kırmızı fiyonklar, kayan bir yıldız, bir ağacın kökleri. Kıçının bir yanağında minik, narin bir hilal var, bana bir dövme sanatçısı arkadaşından şaka olarak yaptırdığını söylediği bir dövme.

Ve o ıslak. Tanrım, o ıslak, o kadar ıslak ki, kendimi aşağı kaydırıp klitorisyle alay etmeden önce aletimin ucunu açıklığına bastırdığımda boxerımı anında ıslatıyor. Eğiliyor, tekrar geri itiyor, kalçalarıyla bir daire çiziyor.

Küçük pembe bir düğmeyi açıyorum, sonra diğerini. Bir üçüncüsünü. Delilah durdu, omzunun üzerinden baktı.

"Yırt gitsin," diyor. Bir
tane daha söküyorum, bir
tane daha.

"İşçiliği mahvetmek istemiyorum," diyorum ona.

"Bu bir nedime elbisesi," diyor, sesi boğuk, nasıl konuşacağını unutmuş gibi. "Onu bir daha asla giymeyeceğim."

"Yine de mahvetmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, sadece onu kızdırmak için, hala düğmelerini açıyorum.

Gerçek şu ki, bu küçük düğmeler en saf hali, bir özdenetim testi. Eğer birini koparmadan sonuna kadar gidebilirim, dünyada her şeyi yapabilirim ve sonuncusu da çözüldüğünde onu yukarı çekerim

Sonra Delilah ayağa kalkıyor ve elbiseyi iterek çıkarıyor ama hâlâ gövdesinin büyük kısmını örten bir tür sütyen giyiyor ve bana yaslanıp başını omzuma yaslıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Homurdanıyorum ve göğüslerini iki elimle tutup yumuşak teninin parmaklarımın arasından geçmesine izin verdiğimde gülüyor. Sikime karşı kıpırdanıyor ve ben sütyenin kenarını bulup aşağı çekiyorum.

"Daha iyi," diyorum ve iki meme ucunu birden çimdikliyorum.

Delilah nefesini tutuyor, eğiliyor, elleri çırpınarak benimkini örtüyor, sinek kuşları gibi oraya konuyor. Daha sert çimdikliyorum ve bu bir inilti, ağrıyan ereksiyonuma karşı bir başka sarsıntı alıyor. Başını arkaya yaslıyor, ayak parmaklarının üzerinde duruyor.

Arkasına uzanıp bir şeyler yaparken ağzını ağzımla, dudaklarımla, dillerimle ve dişlerimle bu açıda yakalıyorum ve sonra bir anda sütyen kayboluyor ve sadece tüm ihtişamıyla Delilah kalıyor.

"Gerçekten mi?" diyor dönerek. "Sütyen seni ne hale getiriyor?"

Onu kanepeye itiyorum ve o da bir kolunu başının üzerine koymuş, bacaklarını iki yana açmış, neredeyse beni becermek için yapılmış kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"O bir sütyen değildi," diyorum dizimi bacaklarının arasına yerleştirerek. "O bir savunma sistemiydi."

Ben kanepede diz çökerken bir kolunu omzuma atıyor.

"Açıkçası, öyle bir şey değildi," diyor.

Ona uzanıyorum, beni izlerken bir başparmağımı dudaklarının altından geçiriyorum, başını hafifçe eğiyor. Elimi çenesinden aşağıya, şahdamarı boyunca, çıplak, çilli köprücük kemiğinin üzerinden, boşluğun bittiği ve dövmelelerin her iki omuzdan kıvrıldığı yere doğru kaydırıyorum. Göğsünün üzerinde düz bir bronzluk bulutunun içinde kayboluyorlar, makyajı hala en yeni dövmesinin üzerinde, ama daha aşağıda göğüslerinin üzerinde geziniyorlar.

Bir meme ucunun etrafında bir dokunaç, diğerinin etrafında bir sarmaşık dolanıyor ve farkına bile varmadan parmaklarımla izlerini sürüyorum, sert

Noktalar. Delilah sertleşir, nefes alır. Göğüslerinin altında, göğüs kafesinin üzerinde kanatlarını açmış, gri, mavi, mor ve siyahın milyonlarca tonunu barındıran, solgun teniyle neredeyse ama tam olarak uyuşmayan vitray bir kuzgun var.

Onlar *o*, yaşayan ve nefes alan ve çilleri, dudakları ya da dizinin arkasındaki doğum lekesi kadar *o*.

Başımı eğiyorum, bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve Delilah nefes nefese kalıp inliyor ve elini saçlarımın arasından geçiriyor. Kalçama yaslandı ve ben de onu daha da sertleştirdim. Isırıyorum, nefesinin dişlerinin arasında nasıl tısladığını duyuyorum. Nefesi kesilene ve meme ucu ağzımda şişene kadar emiyorum ve sonra aynısını diğerine yapıyorum.

Bir şekilde, *o* altıma girene kadar kanepede yer değiştirdik. Her nasılsa, elim yine bacaklarının arasında yolunu buldu ve ıslaklığını okşuyorum, parmak uçlarımı kaygan, şişmiş dudaklarının arasında sürüklüyorum, sonra parmak eklemlerime kadar içine dalıyorum.

Delilah inliyor. Başparmağımla klitorisini bulup okşarken, parmaklarımı kalçalarını koltuktan kaldıran noktaya doğru sokuyorum. Beni geri sıkıyor, amı parmaklarımın etrafında bir mengene gibi, göğsünden koparılmış gibi bir ses geliyor.

Tanrım, rüyalarımda gördüğüm şey bu.

"Beni becermeden önce tekrar boşalmamı sağlayacak mısınız?" diye soluyor. Parmaklarımı tekrar kıvırıyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde.

"Sen söyle," diyorum. "Parmaklar mı, sık mi Bird?"

Parmaklarımı daha derine itip tekrar hareket ettiriyorum ve bana verebileceği türlü cevap çaresiz bir solukta kayboluyor, iki kolunu başının üzerinde birleştirip kanepenin koluna tutunuyor, gözleri kapalı.

"Sık," diye fısıldıyor sonunda.

Başparmağımı bir süre daha klitorisinin üzerinde tutmama rağmen parmaklarımı ondan çekiyorum ve ben çekilirken kalçalarını bana doğru savuruyor.

Sonunda pantolonumu . Delilah ayağa kalkıyor, boxerımı çekiştiriyor, serbest kalır kalmaz elini şaftıma doluyor, bir bacağı kıvrılırken beni okşuyor

Kalçama dolandı, beni içine çekti.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyorum, sesim her şey gibi

sert. "Hâlâ iyiyim," diyor ve beni tekrar okşuyor.

"Sen mi?"

Dudağımı ısııyorum, bir elimi kanepenin koluna, başının yanına

koyuyorum. "Güzel," diye çıkmayı başarıyorum ve sonra girişinde çıplak kalıyorum, kaygan

Dirseklerini altına almış, bir bacağını kalçalarımına sarmış, nefes nefese, dövmeleri ve göğüsleri her nefes alışımında hareket ediyor.

Sert, derin bir vuruşla kabzasına kadar içine giriyorum. İkimiz de hayvani bir ses çıkarıyoruz, ikimiz de kanepenin derisini yumruklarımızda sıkıyoruz. Vücudumdaki her kas geriliyor ve Delilah da aynısını yapıyor, altımda kavis çiziyor, hafifçe sallanıyor.

Sadece bir anlığına duraklıyorum, böylece bunu yer imlerine ekleyip daha sonra geri dönebiliyorum. Duraklıyorum çünkü Delilah'yla yavaş gitmenin imkânsız olduğunu biliyorum, her zaman amının bana bir eldiven gibi uyduğunu hissettiğinde değil, ilk vuruşta her santimimi alırken inlediğinde değil, tırnakları sırtımı tırmıklarken ve bacakları etrafımı sararken ve tamamen, tamamen onun büyüğü altındayken değil.

"Tanrım, hatırladığımdan bile daha iyi hissediyorsun," diye fısıldıyorum.

Ellerimi gövdesinden yukarı kaydırıyorum ve göğüslerinin ellerimi doldurmasına izin veriyorum, meme uçları parmaklarımın arasında ve bacağını kaldırıyor, dizini omzumun üzerinden sarkıtıyor ve onu tekrar beceriyorum. Bu sefer daha sert, milimetrelerce daha derin ve bu sefer daha yüksek sesle inliyor, bir kolunu kanepeye dayıyor, içime giriyor.

"Sert," diye mırıldanıyor. "Lütfen mi?"

Sanki onu inkar edebilirmişim gibi. Sanki ona tekrar tekrar sokmaktan başka bir şey yapabilirmişim gibi, her vuruş bir öncekinden daha iyi, o nefes alırken, inlerken, inlerken. Sert ve hızlı bir şekilde sikişiyoruz, birbirimize dolanıyoruz, benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söylemek imkansız.

Delilah sertçe boşalıyor. Bir bacağı hâlâ omzumda, diğer bacağı kilitli, *oh, evet* diye bağırarak geliyor. Titriyor ve sarsılıyor

Milisaniyelerle onu takip ediyorum, içine girdiğimde dünya beyaz ışık ve sıcaklıkla doluyor ve başka hiçbir şey olmuyor.

İnişi yavaş oldu. Bitirdikten uzun süre sonra ona karşı sallanmaya devam ediyorum, başım boynunun kıvrımında, ikimiz de terden kayganlaşıyoruz. Parmakları yine saçlarımda, bu sefer başımı kaldırıp onu öperken daha nazik, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Hala içindeyken dudaklarımı öpüyorum. Çenesini, boynunu öpüyorum. Delilah sarhoş edici. Büyüleyici. Onunla birlikte olmak güneşin altında durmak gibi: Yanmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum ama sıcaklığın tenimde yarattığı his buna değer.

Dudaklarım bir omzumdaki Kraken'i buluyor, kırmızı, mor ve turuncu, dokunaçlar karmaşık ve narin ve kendimi onları takip ederken buluyorum, durmak için güçsüzüm.

Ağzım tekrar meme ucuna ulaştığında nefesi kesiliyor. Elimi göğüs kafesindeki, terimizle nemlenmiş kuzguna yaslıyorum, dilimi tekrar meme ucunun üzerinde gezdiriyorum.

"Seth," diye mırıldanıyor.

"Hmm?" Ona bakarken meme ucunu dişlerimin arasına alarak soruyorum. Tekrar nefes alıyor, sesi keskin ve narin.

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece bana bakmanı istedim."

Elimi kuzgundan uzağa, aşağıya doğru kaydırıyorum. Karnının boş yumuşaklığında, kalçalarının tepesinde ve vadisinde, iç uyluğunun kadifesinde kaydırıyorum. Delilah'nın klitorisini bulmak ikinci doğası ve ben iki parmağımı etrafında kaydırırken iç çekiyor, her iki tarafta bir tane, hafifçe sıkıştırıyor.

Yumuşakça inliyor, kalçalarını kaydırıyor.

"Yine mi?" diyor, sesi biraz sert. "Yorgun değilsin, değil mi?" diye soruyorum.

Çoktan yerde dizlerimin üzerindeyim, dudaklarım bir iç uyluğuma yapışmış. "Henüz değil," diyor, parmakları yine saçlarımin arasında dolanıyor. "Güzel," diyorum ve klitorisini ağızma alıyorum.

Tüm vücudu sarsılıyor. Saçlarımdaki eli sıkılaşıyor ve beni kendine doğru çekiyor, kalçaları yüzüme çarparken inleme ile homurtu arasında bir ses çıkarıyor.

Dilimi üzerinde gezdiriyorum, içinden geçen titreşimi hissediyorum. Kalçalarını birbirinden ayırıyorum, saçlarımı istediği kadar sertçe tutmasına izin veriyorum. Delilah duyularımı dolduruyor: onun uyarılma kokusu, ter ve kendi kokumla karışıyor. Tadı. Çıkardığı sesler, nefes nefese ve soluk soluğa. Kalçalarını ellerimde hissediyorum, parmakları saçlarımda. Onu bu açıdan gördüğümde, başını geriye atmış pelüş kıvrımlarından başka bir şey göremiyorum.

Tek kelime etmeden, sadece sesler çıkararak hızla boşalıyor. Kalçaları bana çarpıyor ama ben vazgeçmiyorum. Onu daha sert, daha hızlı yalıyorum, parmaklarımı içine kaydırıyorum ve onu içeriden okşuyorum, eskisinden daha da ıslak, suları ve benimkiler birbirine karışıyor, elime ve kanepeye damlıyor.

Bu sefer içine girmeden hemen önce adımı haykırıyor, hızlı bir nefes - *Seth* - ve sonra titriyor, iki bacağı da titriyor ve bitirdiğinde alnımı bir uyluğun iç kısmına dayıyorum, elim diğerinin üzerinde.

Hâlâ sarhoşum, seks bağımlısıyım, yarı bitkinim ve şöyle düşünüyorum: *Ya bundan vazgeçmek zorunda olmasaydım?*

YİRMİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

BACAKLARIMIN ARASINDA, Seth derin bir nefes alıyor, alnı hâlâ kalçama, dövmeli dantel jartiyerin hemen üstüne bastırıyor. Bir eli baldırımında, diğer eli daha yapışkan bir şekilde kalçamın üzerinde, yarısı kalçamda.

İyi olup olmadığını sormadan geri çekiliyor ve neredeyse kendini yere bırakıyor, bir kolu başının üzerinde kıvrılmış, diğer kolu da pürüzsüz parkenin üzerinde yanında.

"İyi misin?" Bir dirseğimin üzerinde yarı yuvarlanarak soruyorum.

Mavi gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakarak yerden başıyla onaylıyor. Kanepenin yarısından kalkıp karnımın üzerine yatıyorum ve elimi ona doğru uzatıyorum.

Sonra başımı kaldırıyorum ve bir an için etrafıma bakıyorum.

"Kanepe şurada değil miydi?" En az üç adım ötedeki bir halıyı göstererek soruyorum.

Seth halıdan kanepeye, sonra da bana bakıyor.

"Evet," diyor yüzünde sinsî bir sırıtışla. "Ayrıca eskiden daha fazla minder vardı."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum: Kanepenin diğer ucunda yastıklar ve minderler bolca serpiştirilmiş.

"Tüh," diyorum ve kesinlikle demek istemiyorum.

"Sen bir hayvansın," diyor bana, gözlerini kapatarak, sırıtışı bozulmadan.

"Yerde yatan ben değilim." "Beni kanepeden ittin." "Ben öyle bir şey yapmadım."

Hemen cevap vermiyor, ben de orada öylece uzanıp kendimi yarı aydınlıkta ve ateşin titreyişinde ona bakmaya bırakıyorum. Ona bu şekilde bakmak bir lüks: çırılçıplak ve yarı uykulu. Rahat. Savunmasız ve garip bir şekilde tatlı.

Ve güzel. Hem de çok *güzel*. Sanırım *bu düşüncede yalnız* değilsin.

Başka kaç kadın aynı şeyi düşünerek böyle yatmıştır?

Bu düşüncemi tamamlayamadan yarı yuvarlanıyor, yarı ayağa kalkıyorum, kemiklerim kauçuktan yapılmış gibi hissetmeme rağmen tamamen düşmeden önce ayaklarımı altına almayı başarıyorum. Seth yerden bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Hemen dönerim," diyorum ve banyoya yöneliyorum.

YİRMİ DAKİKA SONRA, banyonun kapısını çaldığında kirpiklerimi dikkatlice çıkarıyorum.

"İçeri gel, ben sadece - ow."

Yanlışlıkla kendi kirpiğimi çekiyorum. İnsanlar bunları nasıl sürekli takıyor? Cehennem gibiler.

"Sadece düşmediğinden emin olmak istedim," diyor kapıdan içeri adım atarken. Üzerinde çok kabarık, çok beyaz bir bornoz var, ellerinden ikinci bir bornoz sarkıyor.

"Hâlâ yüzümü açıyorum," diyorum tezgâha yaslanarak. Hâlâ çırılçıplağım ve aynada gözlerinin vücudumda izlediği yavaş yolu görebiliyorum, bunu saklamak için herhangi bir çaba gösterdiğinden değil. "Bu kısmı görmemen gerekiyor."

"Hangisi?" diye soruyor, bariz bir şekilde göz teması kurmadan. Hâlâ aynada bana bakışını izliyorum.

"Makyaj yaptığım ya da makyajımı sildiğim kısım," diyorum. "Gerçekten, eğer hanımefendi olmakta biraz olsun iyi olsaydım, beni asla makyajsız görmezsiniz."

"Senin hanımefendi olduğunu düşünüp düşünmediğim konusunda endişeleniyor olamazsın," diye dalga geçiyor ve sonunda tekrar yüzüme bakıyor.

"Bana neyi dert edemeyeceğimi söyleme," diye takılıyorum, sonunda sağ gözümdeki son kirpiği de çekip tezgâha fırlatıyorum, sonra da arka arkaya bir düzine kez göz kırpyorum.

"Üşürsün diye sana bir tane getirdim," diyor kabarık, beyaz bornozu kaldırarak.

Ondan aldım, giydim, kemerini düğümledim, saçıma uzandım ve toka aramaya başladım.

"Birazdan gelirim," dedim ve bir tane çıkardım. "Eminim orada *Fancy Horses* ya da *Overpriced Trinkets* ya da *Spend All Your Money* dergilerinin birkaç sayısı vardır."

"Zaten çok fazla süslü atım var," diyor ve banyoya girip tam arkama geçerek aynada başımın üzerinden bana bakıyor.

Sonra, hafifçe, nazikçe, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve ustalıkla bir toka çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor. Bir tane daha çıkarıyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Tanrım, yaptığı *her şey* iyi hissettiriyor.

"Ava için endişeleniyor musun?" diye soruyor bir süre sonra. İçimi çekiyorum, parmak uçlarım soğuk tezgahın üzerinde.

"Elbette," diye itiraf ediyorum. "O benim küçük kardeşim. Bu adamı ne kadardır tanıyor, bir yıl mı? Bu-"

Nolan'ı tanıdığımdan daha kısa bir süre diyemedim kendimi durduruyorum, çünkü bu gece kavga etmeyeceğiz. Tanrım, bu gece olmaz.

"-Yeterince uzun değil," diyorum.

Bir iğne daha çıkarıyor, parmaklarıyla saçlarımı nazikçe yokluyor, bir sonrakini arıyor.

"Hayır," diyor sessizce.

Çek, sonda. Başım hafif bir ritimle sallanıyor.

"Aptal küçük kardeşlerden bahsetmişken, Caleb yirmi iki yaşındaki biri için akademik kariyerinden vazgeçti," diyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama haklı olmam mümkün değil.

"Öğrencisiyle sevişirken yakalandı," diyor. "Tüm suçu üzerine aldı ve şimdi bir işi yok ve muhtemelen bir daha öğretmenlik yapamayacak."

Ağzım açık kaldı.

"Şu benim çekyatımda uyuyorlar," diyor kuru bir sesle. Araştır, çek.

"Umarım uyuyorlardır. Çok sağlam bir yatak değil."

"Caleb öğrencisini mi becerdi?" İfadenin bu kısmına hâlâ çok takılmış bir şekilde söylüyorum.

"," diyor Seth, bir daha çıkararak. "Söylemeliyim ki, bir süreliğine en kötü kardeş olmamak güzel."

"Neden en kötüsü sensin?" Düşünmeden sordum.

Seth aynada kısa bir süre gözlerime bakıyor, sonra tekrar saçıma dönüyor.

"Biliyorsun," diyor.

Doğru.

"Sanırım hepsini hallettim," diyor. Saçlarım tokaların tutturduğu düşük düğümden çıktı, ancak hala köpük, saç spreyi ve diğer birkaç çeşit yapışkanla dolu. Parmaklarımı içine sokuyorum, geri kalanını elimden geldiğince sallıyorum. Sıkıştırıyorum. Tarıyorum.

Bu... en iyi görünüşüm değil.

"Teşekkürler," diyorum ama o çoktan banyonun yarısını geçmiş, havlu askısından bir bez alıp suyun altına tutuyor.

"Al," diyor ve göğsüme sürüyor.

Kalp hâlâ kapalı olduğunu tamamen unutmuşum ve bir an için bırakmayı düşündüm. Bırak gizli kalsın. Bırakın gerçekten neye benzediğini merak etsin, çünkü ona bir kez baktığında tüm ruhumun ortaya çıkmasından korkuyorum: kalp kırıklığı, ağlama ve onu yavaşça unutmaya çalışma, yoga, resim, arkadaşlarla karaoke ve gece geç saatlere kadar kitap okuyarak kendimi tekrar bir araya getirme.

Bütün bunları bilmesini istemiyorum. Seviştığımızı ve sonra kavga ettiğimizi düşünmesini istiyorum ve bunu düşünmeyi bırakıyorum. Onun sandığı gibi kalpsiz bir cadı olmak istiyorum ama gerçek bir kalp dövmesi yaptırarak bunu mahvetmiş olabilirim.

Bir süre sonra Seth kaşlarını çatar ve kapatıcıyı yerinden oynatmak için neredeyse hiçbir şey yapmamış olan el bezine bakar.

"Bunun için büyük silahlara ihtiyaç var," dedim ona.

Kaşlarını kaldırıyor, dövmemden yüzüme ve yüzüme bakıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor sonunda.

Dövmeyi zaten biliyor. Bunu saklamanın ne anlamı var ki? "İşte," diyorum ve bir paket makyaj temizleme mendili alıp

Ona.

"Bunlar büyük silahlar mı?" diye soruyor, bir tanesini çıkararak. El bezinden kesinlikle daha küçük ve dayanıksızdı ve şüpheli olduğu için onu suçlayamam.

"İşe yarayacak," diyorum ve o da omuz silkiyor.

Banyo tezgahına yaslanıyorum, ellerim kenarda, o da yavaş daireler çizerek kalın, yapışkan kapatıcıyı çıkarıyor. Beş mendil ve birkaç dakika sürüyor ve ortaya çıkardığı dövme hakkında bir şey düşünüyorsa bile söylemiyor.

O çalışırken bornoz açılıyor ve her şey ortaya çıktığında, her iki meme ucunun kenarları da ortaya çıkıyor.

İlk defa baktığı şey bu değil. Dövmeye bakıyor, dişlileri ve kolları olan kalbe, perçinlenmiş kalbe birlikte ve

yok edilemez.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz. İkimiz de bunu ne zaman aldığımızı biliyoruz ve tam olarak nedenini bilmiyorsa bile, kesinlikle tahmin edecek kadar zeki.

Uzun bir süre sonra uzanıyor ve dokunuyor. İzin istemiyor, ama ikimiz de buna ihtiyacı olmadığını biliyoruz: otel odalarında, kötü kararlarımızın ortasında böyle yalnızken, benim *evet'im* otomatik ve anlaşılır.

"Beğendim," diyor sonunda. "Yakıştı."

"Teşekkürler," diyorum ve eli göğüs kafesimden aşağı iniyor, kuzgunun üzerinden geçiyor ve benden uzaklaşıyor.

Bir hevesle elini tuttum. Ayaklarımız neredeyse birbirine değene kadar onu biraz daha yaklaşıtıyorum ve sonra uzanıp bornozunu sağ omzunun üzerinden itiyorum.

Bana bahsettiği, köprücük kemiğinin altından başlayıp omzunun üzerinden geçerek koltuk altının hemen üstünde biten, hâlâ hafif pembe ve kabarık yara izini bulmam bir anımı almadı.

"Yine annenin oluklarını temizlemek için gönüllü mü oldun?" diye sordum.

Bir keresinde, biz on dokuz yaşındayken, bir yağmur oluşunun kenarında ön kolunu kesti. Nereye bakacağınızı bilerseniz hala izi duruyor.

Seth gülümsüyor, garip bir şekilde utangaç, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Tam olarak değil," diyor. "Sır tutabilir misin?"

"Sana bir tane sakladım,
değil mi?" "Motosiklet
kazası."

Bu beni şaşırtıyor, parmaklarım hala yara izini takip ediyor. "Bir *ne?*"

Omuz silkiyor, yüzünde hala aynı gülümseme var.

"Bir arkadaşım onlarla yarışıyor, bu yüzden pistte bir tur atmama izin verdi. Bir virajda çok ukalalık ettim, orada bir kaya vardı..."

"Ve dikiş atılmadı mı?"

Görünüşe bakılırsa, muhtemelen en azından bir doktora görünmeli ve kesiği bantlatmalıydı. Çok büyük bir yara değil ama daha küçük olabilirdi.

"Bu, annemin arazi motosikletine bindiğimi öğrenmesiyle sonuçlanabilir gibi görünüyordu," diye itiraf ediyor.

Ona sadece bir bakış attım.

"Onun endişelenmesini istemedim mi?"

"Sen annesinin onu azarlamasını istemeyen yetişkin bir adamsın," diye takılıyorum.

"Oysa sen böyle bir şeyi asla saklamazsın," diye karşılık veriyor.

Anlaşıldı.

Parmaklarımı son bir kez üzerinde gezdirerek, "En azından bir dahaki sefere kendini mahvettiğinde bir profesyonele görün," diyorum. "Ve tamamen iyileşene kadar bandajlı tut. Daha uzun sürer ama daha az iz kalır."

"Başka bir şey var mı, Dr. Radcliffe?"

"İstediğın kadar ukalalık yap, yara izlerinden kaçınmak konusunda çok şey biliyorum," diyorum bornozunu omzundan geri çekerken. "Lanet olsun, bir dahaki sefere beni ara. Doktor değilim ama bundan daha iyisini yapabilirim."

Sormadan, bornozunun diğer tarafını aşağı itiyorum, sol omzunu ortaya çıkarıyorum, yavaşça kendime doğru çekiyorum.

Dövme hala orada: siyah çizgilerle birbirine bağlanmış siyah noktalar. Nasıl bakacağınızı bilerseniz, bir akrep görürsünüz.

"Onu biliyorsun," diyorum. "Aldırabilirim."

"Ya da örtülü," diye devam ediyorum. "Bu çocuk oynacağı olurdu." "Gerçekten gitmesini istiyorsun, ha?"

Ne istediğimi bilmiyorum. Onu her gördüğümde bunu aradığımı ve bulduğumda rahatlama ve suçluluk duygusunun beni bir-iki yumrukla köşeye sıkıştırdığını biliyorum. Gitmesini istemediğı için sevinmeli miyim, yoksa bu konuda bir şeyler yapacak kadar düşünmediğı için üzülmeli miyim bilmiyorum.

"Onu başka bir takımyıldız haline getirmek oldukça kolay olurdu," diyorum, son sözünü duymamış gibi davranarak. "Yine de diğerleriyle eşleştirebilirsin."

Beşinin de takımyıldızı dövmeleri var, en küçükleri on sekiz yaşına bastıktan hemen sonra yaptırmış. Anneleri bir astronom.

Ben akrep burcuyum.

"Pek çok şey yapabilirim Bird," diyor ve elimi dövmeden çekip bornozunu omzunun üzerinden geri çekmesine izin veriyorum.

Beni banyo tezgâhından çekip çeviriyor, bir kolunu omzuma atıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. Başımı yara izinin olduğu yere yaslıyorum, yüzümü aynadan çeviriyorum.

"Bana böyle hitap etmemelisin," diyorum.

"Neden?"

"Çünkü bu eski bir lakap." "Yani?"

Yutkunuyorum, derin bir nefes alıyorum, bunu kastettiğine inanmak istemenin ve tüm incinmişliğin, öfkenin ve kızgınlığın hala orada, yüzeyin hemen altındaki lav gibi olduğunu bilmenin her zamanki itişini ve çekişini hissediyorum. Biliyorum çünkü orada fokurdadığını, ısındığını hissedebiliyorum.

Bütün o diğer kadınlar.

"Bu çok eski," diyorum. "Artık geçerli değil. Bunun için." "Emin misin?"

"Evet."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece çenesini başımın üstüne koyuyor, aynanın gösterdiği alternatif dünyada bize bakmaya devam ediyor, sadece bu yakınlık anını paylaşan iki insan olduğumuz yerde. Birbirini hiç incitmemiş iki insan, basit, tatlı ve açık sözlü.

"Bu gerçek hayat değil Seth," diye devam ediyorum sonunda. "Bu *bir düğün* hayatında *sarhoşluk*. İkimiz de bundan sonra ne olacağını biliyoruz, o yüzden bu gecenin bu gece olduğu konusunda anlaşalım ve zamanı geldiğinde, biz

Benim nasıl evlendiğim ve senin tanıdığımız herkesi nasıl becerdiğin hakkında kavga edeceğiz ve sonra yarından itibaren işe yarayan şeye geri döneceğiz."

Konuşurken gözlerimi kapatıyorum ama daha ben konuşmamı bitirmeden vücudunun değiştiğini hissedebiliyorum: rahattan gergine, savunmaya geçmiş, karşılık vermeye hazır. "Seni tanıımıyormuşum gibi davranmaya geri mi döneyim yani?" diyor ve

Sesim gergin, sıkı. Göğüs kafesimin etrafında bir bant varmış gibi hissediyorum. "İşe yaradı, değil mi? İki yıl boyunca?"

Seth cevap vermiyor. Onun yerine kolunu belime kadar indiriyor ve diğer elini kalp dövmesine götürüyor.

Yavaşça, yoğun bir şekilde, sanki odacıktan odacığa dışlıleri takip ediyormuş gibi, bir taraftan girip diğer taraftan çıkıyormuş gibi bir yol izliyor. O bunu yaparken benim bornozum daha fazla açılıyor, ta ki ben tamamen açıkta kalana kadar ve o hala örtülü, öncekinin tam tersi.

"Yatağa geri dön," diyor, sesi aniden yumuşak ve sıcak. Elini bir göğsüme götürüyor, başparmağıyla meme ucumu okşuyor. Anında büzülüyor, sanki doğrulup onu istiyormuş gibi.

"Henüz yatağa gitmedik," diye işaret ediyorum. "Sadece kanepeye uzandık." "O zaman tam zamanı," diyor.

Aynen böyle, bildiğimiz dile geri döndük: bedenlerin, kasların ve dokunmanın, ağızların, dillerin ve tenin tene değmesinin dili. Her şeyin önüne geçecek kadar ezici bir arzunun dili.

Yatak odası karanlık, köşedeki bir lamba ve ateşin titrek parıltısıyla aydınlanıyor. Seth'e daha önce hiç olmadığı gölgeler veriyor, onu yarı saydam gösteriyor, sanki oradaymış ama çoktan benden uzaklaşmış gibi.

Ve güzel. Güzel tabii ki. Ama bu sorunun yarısı, değil mi?

Bu sefer ben üstteyim. Bu sefer yavaş gidiyoruz, dayanabildiğim kadar yavaş ve boşalırken elini tutuyorum, avucunu yüzüme bastırıyorum ve nedenini bilmiyorum.

İşimiz bittiğinde konuşmayız. Söyleyecek başka ne var ki?

Bunun yerine, pahalı çarşafklar ve şömine ışığıyla kaplı büyük yatakta uykuya dalıyoruz ve ben uykuya dalarken elini elime alıyorum.

BÖLÜM YIRMI BİR

SETH

ALTI BUÇUK YIL ÖNCE (BİR ÖNCEKİ GERİ DÖNÜŞTEN DÖRT YIL ÖNCE.)

Annemin mutfak masasında **oturuyoruz**. Hayatım boyunca burada duran masanın aynısı: yaralı ama sağlam, yıpranmış ve yenilenmiş, biraz çirkin. Geçmiş bir dönemden kalma, gerektiğinde koçbaşı olarak kullanılabilecekmiş gibi görünen ağır bir mobilya.

"Saklayacak bir yerimiz bile yok," diyor Daniel. Önümüzdeki kâğıt yığınının bakıyor, dizüstü bilgisayarım bir kenarda duruyor. "Bu bir IPA. İyi saklanmıyorlar bile. *Fıçıda yillanmış IPA* görmemenizin *bir* nedeni *var*, çünkü kimse onları istemiyor."

Ağabeyimi bu kadar iyi tanımasaydım, belki de paniklemeye başladığını düşünürdüm.

"Bekletme tankında biraz daha kalabileceğini söylemiştin, değil mi?" Dizüstü bilgisayardaki takvime bakarak soruyorum.

Daniel başını sallar.

Ellerimi gözlerime sürterek, keşke ekonomi değil de pazarlama diploması alsaydım diyorum. Şu anda bu muhtemelen çılgınca girişimin işe yaraması için ne olması gerektiğini biliyorum, ancak bunu *nasıl* gerçekleştireceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

"Bunu ," diyorum ona, mavieliklerden gelen bir ilhamla.

"Bunu karşılayamayız," diyor, bir kâğıdı kendine doğru çekerek. "Bunu anladığımı sanıyordum-"

Oturma odasından bir blok sesi ve ardından histerik kıkırdamalar duyulur.

"Kuleyi yıktım!" diye bağıyor küçük Rusty kahkaha tufanları arasında. "Düşürdüm!"

"*Olamaz!*" diye cevap veriyor annem sahte bir telaşla. "Şimdi ne yapacağız?" Tekrar birbirimize, sonra da kâğıtlara bakıyoruz.

"-Karda kalabilmek ürettiğimiz neredeyse her şeyi satmamız gerektiğini düşündük," diyor.

"Şu anda satamadık, depolayacak bir yerimiz yok ve kimse iyi olup olmadığını bilmiyor," . "İflas etmeden önce birkaç ayımız daha var, yani bu üç sorundan ikisini çözebilirsek-"

Telefonum masanın üzerine koyduğum yerden cızırdıyor ve ikimiz de sıcıyoruz. "O zil sesini değiştirmelisin," diye Daniel. "Yemin ederim sesi eski moda bir itfaiye istasyonundaymışsınız gibi."

"Dikkatimi çekiyor," diyorum ve kapatmak için telefonumu elime alıyorum. Telefona baktığımda donup kalıyorum.

Mitch

Boğazımı temizliyorum, hala telefonuma bakıyorum, başparmağım *çağrı reddetme* düğmesi.

"Butt dial?" Daniel soruyor, bana bakarken sesi asık. "Hiçbir fikrim yok," diyorum eşit bir şekilde.

"Seth-"

"Geri döneceğim," diyorum ve o kadar hızlı kalkıyorum ki neredeyse sandalyeyi devirecektim. Arka verandaya açılan paravan kapıda boğazımı temizledikten sonra telefonu açıyorum. "Ben Seth," diyorum, sanki bir iş görüşmesi bekliyormuşum gibi.

Sanki telefonumdan numarasını silmişim de kim olduğunu tam olarak bilmiyormuşum gibi. Caleb istedi ama ben izin vermedim, o da kızın adını CADI olarak değiştirdi.

"Merhaba," diyor bir duraksamadan sonra. Arka plandan gelen sesleri duyabiliyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum. "Ben Delilah."

Hâlâ kızgın olduğumu bilmesini sağlamak için telefonu yüzüne kapatmayı düşünüyorum. Beni arayarak kim olduğunu sandığını öğrenmek istiyorum. Ona yanlış numarayı aradığını, hayatımda hiç Delilah diye birini duymadığımı söylemeyi düşünüyorum.

Ancak kalbimin derinliklerinde yeniden canlanan küçük, titrek bir pırıltı var ve bu tepkilerin hiçbirine izin vermiyor.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Göğüs kemiğimin arkasındaki acı verici sıkışmaya ihanet etmeden, rahat, tarafsız, kibarca merak ederek soruyorum.

"Whiskey Barrel'da bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi o kadar kısık ki duymak için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Whiskey Barrel'da mı?" Tekrar ediyorum. Doğru duyduğumu bilmem gerekiyor. "Evet."

Tabii ki hatırlıyorum. Bardan atılmıştık. Otoparkta birbirimize bağırmıştık. Levi ve Caleb orada olmasaydı nişanlısını yumruklardım.

"Hatırlıyorum," diyorum.

Diğer uçtan nefes alışını duyabiliyorum, arkasından sokak gürültüsü geliyor. Bir araba geçiyor. Sesler.

"Nolan ve ben boşanıyoruz," diyor sonunda, kelimeleri aceleyle söylüyor. "Her şey bitti sanırım? Taşındım, dava açtım, ayrıldık, bana mesaj atıp evraklarının ofiste kendisine tebliğ edildiğini ve onu bu şekilde utandırmanın tam bana göre olduğunu söyledi, sanki evraklarını nasıl alacağı konusunda herhangi bir öngörüde bulunmuşum gibi. Özür dilerim."

Hepsini bir nefeste söylüyor ve sonunda nefes almak için çıkar gibi nefes veriyor.

Delilah artık evli değil. Artık evli değil ve artık evli olmadığını söylemek için beni arıyor-

"Ve sen beni mi arıyorsun?" Annemin arka bahçesine bakarak soruyorum, güneş ağaçların arkasından batıyor. Ağustos ayının başlarıydı ve geçtiğimiz hafta çok acımasız geçti. Gerçek kavurucu, derdi babam.

"Gelip bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor ve sesi gergin, korkmuş ya da belki de sadece bağlantıdan kaynaklanıyor. "Aramızdaki ilişkiyi iyi bir şekilde bitiremediğimizi biliyorum ama bunu konuşarak halletmek istiyorum, belki?"

Evet, evet, evet. Kalbim gm güm atıyor, tek hecede çarpıyor: *evet, evet, evet*, beni bile şaşırtan bir hararetle çünkü onu unuttuğumu sanıyordum.

Hiçbir şey olmasa bile, kesinlikle hayatıma devam ettim. "Bu gece mi?" diye sordum.

"yle olmak zorunda değil," diyor. "Yani, gerçekten bir planım yok-"

"Bu gece yapabilirim."

"O zaman evet, bu gece."

Başka birini iptal etmem gerekecek ama önemli değil. Abby'nin umursayacağını sanmıyorum, umursarsa da ne olmuş? O benim kız arkadaşım değil, sadece zaman geçirmek için bir yol.

"Nerede? Hala Leesburg'da mısınız?"

"Buraya gelmeyin," diyor hemen. "Bu iyi bir fikir değil, birileri bizi görebilir ve bu iyi bir görüntü değil ve Nolan işleri uzatabilir."

"Nerede?"

"Harrisonburg şehir merkezindeki Marriott," diyor. "Lobide bir bar var, Harrisonburg ortası sayılır, oldukça güzel bir yere benziyor."

Uzun bir süre sessiz kaldım. Midemin ukuru girdap gibi dönüp duruyor. O derinlerdeki parıltı büyüyor ve yanıyor.

"Otelde buluşmak ister misin?" Ben sorarım.

"Barda. Lobide."

"Bir otel barında, bir otel lobisinde."

Delilah hiçbir şey söylemiyor. *Hayır* demeyi ve zaten sahip olduğum planları korumayı hayal ediyorum çünkü Abby iyi bir kız. Memnun etmeye hevesli. Açık saçık konuşmamdan hoşlanıyor. Geceyi burada geçirmememe aldırıyor, başkalarıyla görüşmemi umursamadığını söylüyor.

Bu sadece bir fantezi.

"Downtown Marriott," dedim. "Harrisonburg. Seni barda arayacağım."

"Teşekkür ederim," diyor Delilah telefonu kapatmadan önce, sonra iki dirseğimi verandanın ahşap korkuluklarına koyup ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Bir dakika sonra doğruldum, telefonumu cebime attım ve içeri girdim.

"Bir işim çıktı," diyorum Daniel'a. "Gitmem gerek. Bunu yarın konuşalım mı?"

"Hayır," diyor. "Seth. Şaka mı yapıyorsun? Sakın-" Oturma odasına bakar, sesini alçaltır.

"Sana her ne söylediyse, sakın ," diye devam ediyor *sotto voce*. "Mantıklı ol."

"Önemli bir şey değil," diye onu temin ettim. "Sadece eski bir arkadaş. Güle güle anne. Güle güle, Rusty."

"Bekle!" Rusty bağıyor. Hayatımda duyduğum en dramatik *bekleyiş*.

"Bekle,

Bekle!"

Sonra kısa bacaklarının üzerinde güçlenerek doğruca bacağıma koşuyor, iki kolunu da bacağıma doluyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hoşça kal Seth," diyor üst baldırıma doğru.

"Hoşça kal ufaklık," diyorum ona ve eğilip başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Babanı tetikte tut, tamam mı?"

Kafasını kaldırıp bana bakıyor ve dişlerini göstererek *bir homurtu* .

"Aynen böyle," diyorum ona ve sonra bloklarına geri koşuyor.

Annemin evinden çıktım, arabama bindim ve hiç durmadan Harrisonburg'a gittim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

DELİLAH

HALA ALTI BUÇUK YIL ÖNCE

Otele ondan önce **varıyorum** ve bir içki içiyorum. Sonra bir tane daha. İkisi de viski sours, ikisi de bir otel barında düşündüğünüzden daha sert.

Sonra bir oda tutup nakit ödeme yapıyorum. İki gün önce avukatım, Nolan'ın bu işi daha da zorlaştırmak ya da uzatmak istemesi halinde her türlü *uygunsuz* davranışın mahkemede aleyhime kullanılabileceğini söyledi.

Çok da önemli değil. Evi ikiye bölmek için yazılı olarak anlaştık ve bundan sonra onun olan onda, benim olan bende kalacak. Zaten hepsi bir vakıfta. Çocuklarımız ya da başka ortak mülkümüz yok, bu yüzden avukatıma göre, zorunlu altı aylık ayrılıktan sonra özgür ve temizim.

Şu anda kirada oturuyorum, yaşamak için babamın parasını kullanıyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyorum. Henüz bir planım olmamasının bir lüks olduğunu biliyorum.

Başka bir viski ekşisi. Barmenle arkadaş olmaya çalışıyorum ama pek ilgilenmiyor. Telefonumdan google'a *sanat için üniversiteye gidiyorum*.

Seth içeri girdiğinde, sanki tüm bar yan dönüyor, sonra kendini düzeltiyor. Bir an etrafına baktı, beni bir taburede otururken gördü, yürüdü. Kendisi de atladı.

Bir viski ısmarlıyor ve elini barın altında, çıplak tenimde dizime koyuyor. Ona doğru döndüm.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum. "Hem de bu kadar kısa sürede."

Seth bana uzun ve yavaş bir bakış attı. Üzerimde bir atlet ve şort var, keşke daha az ya da daha çok giyseymdim. Beni ciddiye almasını istiyorsam daha fazlasını.

Ne istediğim konusunda dürüst olursam daha az.

"Bir kabine oturmak ister misin?" Arka tarafa doğru başımı sallayarak soruyorum. Eli çoktan kalçamda birkaç santim ilerledi ve içimde buna uygun bir sızı var. "Konuşmak daha kolay."

"Elbette," diyor, kadife üzerine zımpara kağıdı gibi alçak sesiyle.

Beş dakika daha konuşuyormuş gibi yapıyoruz ama aslında hiçbir şey söylemiyoruz. Sonunda öpüştüğümüzde eli çoktan şortumun üzerindeydi ve ben neredeyse kucağındaydım, ereksiyonu kalçamın altında çelik gibi kalındı.

Yaptığımızda inliyorum, çünkü sarhoşum, biraz çaresizim ve çok azgınım, çünkü yirmi üç yaşımdayım ve yeni boşandım ve birinin beni hamile bırakmasını ummadan beni becermesini istiyorum.

Buna karşılık Seth dudağımı ısıırıyor ve elini külotumun altına sokarak bir başparmağını otelin barında kaygan kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor.

Kabin yeterince karanlık değil. İnsanlar bize bakmaya başlıyor ama kimse bir şey söyleyemeden içkilerimizin geri kalanını içiyoruz ve Seth'i asansöre, beşinci kata, henüz görmediğim odaya çekiyorum.

Saniyeler içinde kıyafetlerimi çıkardım, sonra da onu. Daha elektrik düğmesine bile gelmemiştik ve dizlerimin üzerindeydim, siki ağzımdaydı ve sonra boğazımdaydı ve eli saçlarımdaydı ve bunun gerçekleşiyor olmasından, uzun hatamın sonunda bitiyor olmasından duyduğum saf rahatlamayla tekrar inledim.

İstediğim için rahatladım, hoş görüldüğüm için değil.

Çok geçmeden Seth başımı geriye çekiyor, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Yatağa," diyor, karanlıkta sessiz. "Şimdi."

Beni önüne itiyor, beyaz genişliğin üzerine yayıyor. Kalçalarımı ayırıp üç parmağını içime sokuyor ve diğer eliyle kendini okşuyor ve Tanrım, inlemeyi, sızlanmayı, ilgiye açmışım gibi çaresiz küçük sesler çıkarmayı durduramıyorum.

"Prezervatif mi?" diye soruyor, parmaklarını içime öyle sert sokuyor ki kalçalarım zevkle yataktan kalkıyor.

"yok," diye fısıldıyorum.

Bara girdiğinden beri Seth ilk kez duraksıyor.

"Doğum kontrolü," diyorum tekrar, kalçalarımı eline doğru iterek. "Sorun değil."

Teknik olarak bu bir RİA. Teknik olarak bu üç küçük harf boşanmamın temelini oluşturuyor ama şu anda bunların hiçbirisi önemli değil.

Önemli olan tek şey Seth'in beni çıplak sikmesini ne kadar istediğim.

Ben ona bakarken parmaklarını çekip yalayarak temizliyor. Bu daha önce hiç yapmadığı bir şey ama lanet olsun, kocaman, kalın sikini okşarken beni rahatça tatmasını izlemek çok ateşli.

Heyecanla bekliyorum.

"Eller ve dizler," diyor ve ben de itaat ediyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, o arkamdaki yatağa tırmanırken kendimi sunuyorum.

Eller kalçalarımda, kalçalarımda. Sert bir başparmak klitorisimi okşuyor ve kalçalarımı bir nefesle geriye doğru hareket ettiriyorum, adeta yalvarıyorum. Ne düşündüğünü biliyorum ama umurumda değil.

Sonra girişime geliyor ve parmakları kalçalarıma batıyor ve yumruklarım beklentiyle sıkılıyor ve nefesimi tutuyorum, bekliyorum, bekliyorum.

Sert bir vuruşla dibe vuruyor ve ben *inliyorum*. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve yüzüm bir şekilde otel yatağının yorganına gömülüyor, ellerim çirkin çiçek desenine dolanıyor. Seth kalçalarımı kaldıraç olarak kullanıyor ve bir sonraki sert, hızlı darbede yemin ederim daha da derine batıyor ve sonra daha da derine ve ona karşı sallanıyorum, inliyorum ve sızlanıyorum ve Tanrım, onu özledim.

Çok uzun sürmedi. Neredeyse şimşek hızıyla boşalıyorum, hala yorgana bağıriyorum ve o da hemen arkamda, kendini derinlere gömüyor ve içime boşalırken *o kadar iyi hırlıyor ki lanet olsun.*

Yuvarlanıyor. Temizleniyoruz. Giyinmiyoruz ama ışıkları açıyoruz.

Yirmi dakika sonra, tekrar yaparız.

Neredeyse kırk sekiz saat boyunca odadan çıkmadık. Oda servisini kabul etmek için birkaç kez bornozu giydim, ancak tüm hafta sonu boyunca giydiğim en fazla kıyafet bu oldu.

Bunu çok fazla düşünürsem kendimi suçlu hissedeceğimi biliyorum, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Boşanma davası açtığım anda eski eşimle yatakta olduğumu bilseler insanların ne diyeceğini biliyorum. Neredeyse eski kocam olan Nolan'ın bunu öğrenmesi halinde, bunu biraz daha uzatmak için gerekçe olarak kullanacağına dair bir his var içimde.

Avukatım altı ay dedi. Sadece 20 yıldır evliydik. Sıfır yıldır evli olmalıydık.

Seth yatağın diğer tarafından, üç farklı yastığa dayanarak, "Bu gece dönmeliyim," diyor. "Yarın işim var ve beni çoktan kayıp kişi olarak bildirmiş olabilirler."

"Onlar mı?" Tembel tembel soruyorum, yastıkların üzerine uzanmış, tavana bakıyorum. "Kardeşlerim," diyor oturmak için kendini zorlayarak.

"Biraz ayrıldım

ve dün gece telefonumun şarjı bitti."

"Şarj aletim masanın üzerinde," diyorum, işaret ederek. "Benimkinin fişini çekebilirsin." "Teşekkürler."

Ayağa kalkıyor, masaya yürüyor, telefonunu prize takıyor. Tamamen , sanki hayatında *tevazu* kelimesini hiç duymamış gibi hareket ediyor,

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor, telefonunu masanın üzerine fırlatıyor ve yeniden açılırken göğsünü kaşıyor.

Sadece izliyorum, çünkü Seth çok güzel. Onu en son çıplak gördüğüm zamanki haliyle hemen hemen aynı görünüyor - uzun boylu, geniş omuzlu, sivriltilmiş beli, karın kasları, kaslı kalçaları, kocaman bir siki var - gerçi kolları ve omuzları biraz daha büyük, sanki spor yapmış gibi.

Dövme hala orada, sahip olduğu tek dövme: sol kolundaki Akrep takımyıldızı. Şaşırdım. O ve kardeşlerinin hepsinin aynı anda yıldız dövmesi yaptırdığını biliyorum, sadece benim astrolojik burcumu başka bir şeyle kapatacağını düşünmüştüm.

"," diyor sonunda, tembelce. "Hemen döneceğim."

Banyoya gidip kapıyı kapatıyor. Ona ne zaman katılmam gerektiğini merak ediyorum. Eğer ona katılırsam. İki hafta önce Leesburg şehir merkezinde tuttuğum daireye dönmek için arabada iki saat boyunca oturmak şimdiden rahatsızlık içinde bir macera olacak.

Ama yine de, *beni öyle sert sik ki komik yürüyeyim dediğimi* hatırlıyorum, yani bu kimin suçu?

Seth'in telefonu masanın üzerinde vızıldadığında hâlâ güzel bir duşta sevişmeyi düşünüyordum. Ona bakıyorum, ayak parmaklarımı geçiyorum, belli belirsiz önemli olup olmadığını ve en azından ne yazdığını görmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum ve sonra tekrar çalıyor.

Ve tekrar. Ve tekrar.

Kahretsin, Seth'in telefonu *patlıyor*. Belki de ailesi gerçekten kayıp olduğunu bildirmiştir.

Derin bir nefes alıyorum ve oturmak için kendimi kaldırıyorum. Esniyorum. Kararsızca ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, sonra henüz öğrenmemeye karar veriyorum. Ayağa kalkıp masaya doğru yürürken, kendi telefonumu alıp Seth'inkine bakarken içimden meni akıyor.

Daniel nerede olduğunu bilmek istiyor. Annesi nerede olduğunu bilmek istiyor. Levi nerede olduğunu bilmek istiyor. Caleb herkesin endişeli olduğunu yazıyor,

Neler oluyor? Eli yüzlerce mesajla uyandığını ve *lütfe*n birinin ona neler olduğunu söyleyebileceğini söylüyor.

Banyoda duş devam ediyor ve ben hâlâ çıplak bir şekilde masaya yaslanıyorum. Bir tırnağımı ahşap kaplamalı yüzeye vuruyorum, düşünürken dilimi ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Sonra, daha iyi bilmeme rağmen, uzanıp tek parmağımla Seth'in bildirimlerini aşağı kaydırıyorum.

Bu sadece onun kilit ekranı. Bunların hepsi tamamen kendiliğinden, ben buradayken ve o yokken ortaya çıktı, değil mi? Bunları kendi telefonumu elime alırken gördüm ve ayrıca bunlar herkese açık, onun telefonuna giriyor falan değilim-

Bir resim var. Kilit ekranında çok küçük olduğu için görmek zor ama Stacey adında birinden geliyor ve çoktan dokundum, mesajlarına girdim ve şimdi tüm ekranı kaplıyor ve Stacey neredeyse çıplak.

Orada öylece duruyorum, çırlıçıplak, donmuş bir halde. Parmak uçlarım soğuyor ve uzun, boş bir aradan sonra beynim aynı anda binlerce şey haykırmaya başlıyor.

Bu bir selfie. Esmer bir kadın. Üzerinde tanga var, başka bir şey yok, bir bacağı banyo lavabosuna dayamış poz veriyor. Aynada diş macunu lekeleri var. Arkasında mavi bir duş perdesi var, yeterince güzel bir banyo, her iki göğsünde üçgen şeklinde soluk lekeler, göbek halkası, tanga siyah, lanet olsun bu Stacey Hepp.

Stacey Hepp, Seth'e seksi fotoğraflar gönderiyor ve ben de bu orospunun eski erkek arkadaşına böyle şeyler gönderirken ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Onunla birkaç yıldır pek konuşmadım ama lisede arkadaşlık - aynı sınıflarda okuyorduk, bazen takılırdık. En iyi arkadaş değildik ama arkadaşlık.

Seth'in eski sevgilim olduğunu bilecek kadar arkadaşız.

Resmi kapatıyorum ve şimdi tüm vücudum kızarmış, sıcak. Masanın üzerindeki aynaya bakıyorum ve yüzümden neredeyse vücuduma kadar pespembe olmuşum.

ve telefona, Şimdi açtığım mesaj dizisine bakıyorum çünkü sanırım Seth'in telefonu Őifre korumalı değil.

Sonra tekrar duruyorum, çünkü birkaç mesaj önce Seth'in sertleşmiş aletin bir fotoğrafı var, eli tabanı kavırıyor.

GözyaŐlarım gzbebeklerimin arkasına saplanıyor. Nefesimi tutuyorum ve patlayacakmıŐım gibi hissediyorum ama nefes vermemi sağlayacak kasları bulamıyorum.

Daha nceki mesajlar. Stacey'nin başka bir yarı çıplak selfie'si.

Senin için çok

sertim. Göster bana.

arŐamba gününden. Ben aramadan iki gün önce.

Geçen hafta eski arkadaŐımla mesajlaŐıyordu ve kusacakmıŐım gibi hissediyorum. Stacey mi? *Stacey* ile ne işi var?

Tüm mesajlarını görmek için geri döndüğümde başparmağım titriyor. Artık Seth'in telefonunu tamamen ama umurumda değil ve lanet olsun umursamamakta haklıyım çünkü kardeşlerinden ve arkadaşlarından gelen birkaç mesaj var, ama aşağı kaydırđıđımda hepsi kadın isimleri.

Onları açmaya başlıyorum ve bir kara delik yutmuŐ gibi hissediyorum.

Bu hafta sonu için hala var

mısın? Hey, var mısın?

Dün gece gerçekten iyi vakit geçirdim.

Kendime dokundum ve sen olmayı diledim.

Seth asla yüzünü göstermese de, her iki yönde de çıplak resimler var. Lojistik zaman ve tarih teyit mesajları var ve seksi mesajlar var ve seksi hale gelen lojistik mesajlar ve lojistik hale gelen seksi mesajlar var.

Bu gerçek değil, diye düşünüyorum kendi kendime. *Başka bir açıklaması vardır, numarası baŐkasınıninkiyle karıŐmıŐtır ve kendini kötü hissetmiŐtir, o da buna uymuŐtur ya da-*

Banyo kapısı açıldığında farkına bile varmadım.

"İhtiyacın olursa duş bedava," diyor odaya geri dönerken. Havlusu belinde öyle bir düğümlenmiş ki neredeyse aletini görebiliyorum ve şu anda bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Stacey Hepp'in göğüsleri neden telefonunda?" diye sorduğumu duyuyorum, sesim her zamankinden daha tiz ve titrek.

Seth durdu. Benden elimdeki telefona bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, yüzü sertleşiyor.

"Telefonumu mu karıştırdın?" diye çıkışıyor, yarı hırıltı, yarı güvensizlikle. "Onu beceriyor musun?"

"Ver şunu bana."

Telefona sarılıyor ama ben geri çekilip telefonu göğsüme bastırıyorum. "Cevap ver bana."

"Az önce lanet telefonumu karıştırdın, hiçbir şeye cevap vermiyorum."

Tekrar geri çekiliyorum, şarj aleti hafif bir *sesle* Seth'in telefonundan çıkıyor.

"Peki ya Amber Strempe?" Gözlerimden yaşlar süzülürken bile tükürdüm. "Peki ya o? Bir göt resmi gönderdi. Beğenmiş gibiydin, sikini geri gönderdin."

Seth hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, çenesini sıkıyor, güzel mavi gözleri öfkeli.

"Jenna'ya ne dersin?" Devam ediyorum. "Şu altımızdaki sınıftan Jenna Cowles mı? Her zaman tatlı biri olduğunu düşünürdüm ama anlaşılan *seninle* çok iyi vakit geçirmiş."

Önce bir gözünden, sonra diğerinden sıvı dökülür.

"Gerçekten lanet olası telefonumu mu karıştırdın?" diye sorar, sesi kontrollü bir öfkeyle kısıktır.

"Onu dışarıda bıraktın!" diye bağıriyorum. Birden sesim yükseliyor ve sesimde histerik bir ton var ve derin bir nefes alıp tutmaya çalışıyorum. "Dışarıda bıraktın ve mesajlar aldın ve biri o lanet olası sürtük Stacey'dendi-"

"Bu içinden geçebileceğin anlamına gelmez!" diyor, ses tonu benimkiyle eşleşecek şekilde yükseliyor. "Bana şarj etmemi teklif ettin, *içinden* geçeceğini bilmiyordum."

"Kilitli bile değil!"

"Hayatımdaki insanların güvenilir olduğunu sanırdım, arkadan iş çeviren sinsiler değil," diyor ve tekrar öne doğru adım atıyor, elini uzatıyor, ön kolundaki damarlar neredeyse zıplıyor.

Telefonu arkamdan çırpıyorum.

"Stacey'i becerdin mi?" diye soruyorum.

Daha fazla gözyaşı. Sesim titriyor. Dudaklarımı ısırıyorum, bir tür kontrolü geri kazanmaya çalışıyorum, ama anlamsız.

"Evet," diye homurdanıyor. "Ver şu *lanet* telefonumu."

Bu kelime göğüs kafesimin tam altına bir yumruk gibi iniyor. Seth bir dokunuş bile yapmadan rüzgarı benden uzaklaştırıyor.

"Ne zaman?" Fısıldıyorum.

Seth omuz silkiyor, hareketi dikkatsizliği içinde zalimce, eli hâlâ telefona .

"Birkaç hafta önce, belki? Hatırlamıyorum."

"Bugün sana memelerini gönderdi!"

"O zaman belki bu gece onu tekrar beceririm."

Arkamdan, çıplak ellerimle telefonunu ikiye ayırmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

"Peki ya Jenna?" Mesajlardan başka bir kızın adını vererek talep ediyorum. "Onunla yattın mı?"

"Evet."

Bir an sessiz kaldım. Hayır diyeceğini . Aptalca bir nedenden dolayı, hayır diyeceğini düşünmüştüm.

"Amber Stremp?"

"Evet."

"Lindsay Colber?"

"Evet."

"Alexis Minton?"

"Evet."

Beş etti. Beş kadın daha ve ben zar zor aşağı kaydardım, ne kadar sürede beş kadın - haftalar mı, aylar mı?

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Ben soruyorum.

Ben tepki veremedi Seth içeri giriyor, etrafımdan dolaşıp telefonunu geri alıyor.

"Hey!" diye bağıyorum. "Dokunma bana, sakın dokunmaya cüret etme-"

"Telefonuma bakma!" diye bağıyor, arkasını dönüp

Otel odası.

Birden kendimi çıplak hissettim, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar çıplak. Bir yastık kapıp önüme koyuyorum, böylece en azından ben ona bağırırken göğüslerime bakamayacak.

"Tiffany Finley?" Hâlâ yarı bağıarak, hâlâ kontrolümü kaybetmiş bir şekilde söylüyorum.

Seth başka tarafa bakıyor, telefonunda bir şeyler yapıyor, cevap vermiyor.

"Seth!"

"Evet!"

Yastığı biraz sıkıyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Başka kim olacak?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," diyor bana yan dönerek, hâlâ telefonuna bakarak.

"Kimi sıkmedin o zaman?" Çirkin ve gaddarca çıktım.

Sonunda telefonu yatağına fırlattı, bana döndü ve adımlarını hızlandırdı.

"Arkadaşın Lainey," diyor eğilip yerden boxer'ını alırken.

"Kız kardeşlerin. Lise öğretmenlerimizin çoğu. Şu anda evli olan herkes, gerçi boşanmış bir kadınla yatmaktan çok mutlu olurum. Açıkçası."

Boxerını çeker, kotunu alır ve giyer.

"Kötü bir evlilikten çıkan ve sert bir sikişe ihtiyaç duyan ilk kadın sen misin sanıyorsun?" diye soruyor.

Şaşkın bir sessizlik içinde kıyafetlerini çekiştirmesini izliyorum, dişlerimi kırılmakla tehdit eden büyük, çirkin, öfkeli hıçkırıklara karşı sıkıyorum.

"Ne oluyor lan?" Sonunda soruyorum, sesim çılgınca, tiz bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

Seth durdu, gömleği elindeydi. Bana inanamayarak baktı. Döndü. Öyle tehdit dolu üç adım attı ki neredeyse geri düşüyordum.

"*Evlendin*," diyor.

Sesi saf bir kezzap gibi, o kadar zehirli ki gözlerimi kapatıyorum. "Yani tanıdığım herkesi becerdin-"

"*Benden ayrıldın*," diyor, sesi yükseliyor, daha yüksek ama daha az zehirli. "Durup dururken, en dikkatsiz, en acımasız ayrılıkla benden ayrıldın ve sekiz ay geçmeden *nişanlandın*."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü söyleyecek bir şey yok.

"Beni sevdiğini söyledin ve bir yıldan kısa bir süre sonra başka birinin parmağına yüzük takmasına izin verdin ve *onunla evlendin* ve şimdi başka biriyle yattığım için kızgın mısın?"

"Görünüşe göre diğer herkes," diyorum sessizce.

"Kimi istersem onu beceririm. Seni ilgilendirmedigimi açıkça belirttin."

Seth arkasını dönüyor, gömleği elinde toplanmış, silkeliyor ve kafasına geçiriyor. Duruşumu değiştiriyorum ve hâlâ elimde tuttuğum yastığa gözlerimi siliyorum ve sonra kalçalarımın arasındaki yapışkanlık bana bir şeyi hatırlatıyor.

İçime yeni bir korku dalgası yayılıyor.

"Bütün hafta sonu eyersiz seviştik," diyorum ve sesim yine titriyor. "Seth. Seni lanet *olası pislik*, hareket eden her şeyi beceriyorsun ve devam edip-"

"Diğer herkesle prezervatif kullandım" diyor.

"Bu kusursuz değil!" Ses tonum tekrar yükseliyor. "Beni çırlıçılplak becermene izin vermeden önce *tek bir şey* söylemeden insanları becermeye devam edemezsin. Tanrım, klamidya ve frengi kapacağım-"

"Bu senin fikrindi!" diye bağıyor. "*Seth, sik beni ba-*" *diyen sendin.*

"Kasabadaki herkesin senin sikine bindiğini bilmiyordum!" Bağıyorum.

Yastığı yatağa geri atıyorum. Yine ağlıyorum, hala hıçkırıklarla savaşıyorum, sıcak çirkin gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve onları çıkarmaya zahmet etmiyorum.

"Paketledim!"

"Stacey ile seks yaptım!" İç çamaşırımı yerden kaparak bağıyorum.

Kısa, gergin bir sessizlik oldu. Pantolonumu buluyorum. Seth sonunda, "Bunun için *yalvardı,*" dedi.

Yukarı baktım. Girişte, duvara yaslanmış, yüzü sert ve acımasız.

Arkamı dönüp kotumun düğmelerini ilikliyorum.

"Her zaman ona şaplak atmamı isterdi," diye düşünüyor. "Dur."

"Bir keresinde bana baba demeyi denedi, ama ben onu ."

"Bana bunu söyleme," diye çıktım, sütyenimi ararken.

"Amber memelerinin sikilmesinden hoşlanıyor," diyor, sesi sert ve ölümcül.

Sütyenimi çekiyorum, kapatmak için arkama uzanıyorum ve bunu yaparken onun gözlerinin içine bakıyorum.

"Seninle için çok mutluyum," diyorum.

İşe yarıyor. Başka tarafa bakıyor, çenesi çalışıyor, yüzünde bir anlığına bir şey titriyor.

"Neden, boşanıp sürünerek geri dönesin diye mi?"

"Yeminlerimizi ettikten sonra senin nasıl bir fahişe olduğunu öğrenmekten iyidir," diyorum ona.

Hâlâ odanın öbür ucundan gözlerinin içine bakıyorum. Hâlâ ağlıyorum. Hıçkırıklarla savaşıyorum ama şu anda tek istediğim onu öyle derinden incitmek ki beni bir daha asla incitemesin.

Seth sadece homurdanıyor.

"Fahişeler para alır," diyor dik durarak. "Ben 6zg6r6m. G6le g6le, Delilah."

Bununla birlikte d6n6p otel odasından çıkıyor ve beni yarı giyinik halde orada bırakıyor. şerefime, kapıyı açıp koridorda ona bağırmıyorum, sadece yatağa geri d6n6p televizyonu açıyorum.

Birkaç g6n sonra ilk d6vmemi yaptırdım: Bir kalçamda uçan bir kuş silueti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

SETH

GÜNÜMÜZ

Zamanın içinde yüzüyormuşum gibi uyandım. Gece yarısı olabilir. Sabahın beşi de olabilir. Tek bildiğim karanlık ve sessiz olduğu, odanın ateşten dolayı çok sıcak olduğu, diğer odadan içeri ışık sızdığı.

Delilah hâlâ yanımda, yüzüstü yatıyor, yüzü bana dönük, saçları elektrik fırtınası gibi dağılmış. Battaniyeler beline kadar inmiş, doğrulduğumda başım dönüyor ve uzun süre ona bakıyorum.

Bana en yakın kolunda okyanus var, Sailor-Jerry-meets-stained-glass tarzında yapılmış, diğer dövmeleriyle aynı. En azından kolayca görülebilenler; kalçalarındaki çirkin, kabataslak, kendi yaptıklarını, bir kalçasındaki soluk kelebeği, arkasındaki fiyonklu dantel jartiyerleri görecektense kadar iyi tanıyorum onu.

Gemiler ve dalgalar ateş ışığında titriyor, sanki hareket ediyorlarmış gibi. Sanki mahkum tekne etrafını saran dokunaçlardan kaçabilecekmiş gibi, sanki Kraken her an fikrini değiştirip derinliklere geri batabilirmiş gibi.

Ama öyle değil. Omzunun üzerinden göğsüne ve sırtına doğru uzanıyor, kırmızı, turuncu ve mor. Nefes kesici, dokunaçların

Teninde canlı görünüyor, omurgası boyunca yıldızlardan birinin etrafını sarış şekli.

Orada da çilleri var. Nasıl arayacağınızı bilerseniz, her yerde çilleri var: yüzünde, omuzlarında, kollarında, güneşin kolayca vurduğu yerlerde belirginler ve ışığın asla görmediği vücudunun geri kalanında yavaşça solup neredeyse hiçbir şeye dönüşüyorlar. Delilah bir gradyan, bir harita, adaları sürekli hareket ediyor, sürekli değişiyor.

Tek ses onun nefesi, tek hareket sırtının yükselip alçalması. Mükemmel ve huzurlu, başım zonklasa ve kendimi cehennemde gibi hissetsem de kalmak istiyorum.

Yapamam.

Bunu biliyorum. Akşamdan kalma olsam da kalamayacağımı biliyorum. Dün gece bunun gerçek olmadığını söyledi ve haklı: Bu sarhoş düğün seksi. Bu bir fantezi, bir baloncuk, bizimki etrafımıza çarpmadan önce başka bir evrene kısa bir bakış.

Geçmiş kalıcıdır, kilitlidir, taşa kazınmıştır. Her zaman orada olacak, her zaman gerçek olacak ve yapabileceğimiz en iyi şey, biraz eğlenirken orada burada birkaç dakikalığına onu görmezden gelmek.

Düzeltilemez. Ben düzeltilemez biriyim. Derin ve hayati bir şekilde kırıldım ve ne olursa olsun, ona her zaman kızgın olacağım.

Sonunda kalktım. Kıyafetlerimi bulup üzerime geçiriyorum. Banyoda yüzüme soğuk su çarpıyorum, neredeyse kusacak kadar güçlü bir bulantı dalgasıyla savaşıyorum. Yatağa geri dönmeyi, kollarımı ona dolamayı, birkaç saat sonra onunla uyanmayı hayal ediyorum ama o dün gece kendini belli etti.

Biz savaşmadan gidin.

Bunu yapmadan önce yatak odasına geri dönüp onu bir süre daha izliyorum. Şimdi diğer tarafa bakıyor, hala uyuyor ve bu sefer dağ manzarasını, gölü ve narin ama cesur sarmaşıkları seyrediyorum,

omzunun üzerinden, vücudunun diğer tarafından farklı bir yıldızın etrafına sarın.

Not bırakmıyorum, anahtarı masanın , bulabileceği bir yere koyuyorum. Söyleyeceğim her şeyi zaten biliyor, o yüzden anlamsız geliyor.

Soğuk hava aniden bastırıyor, ısıtıyor. Paltomu ve ceketimi dün gece balo salonunda bıraktığım için üzerimde yarım bir takım elbiseden başka bir şey olmadan arabama doğru yürüyorum, doğuda gökyüzü bir kış gündeğumunun mavi-grisine dönüyor.

Aynı anda hem ceza hem de zafer gibi hissettiriyor. Kefaret ve zafer gibi, yapmamam gereken bir şeyin bedelini ödüyormuşum gibi, ama aynı zamanda savaşmadığımız için ileriye doğru atılan en küçük adımı kutluyormuşum gibi. Savaşabilirdik. Kavga oradaydı, bekliyordu, ortaya çıkmak istiyordu ama biz onu uzak tuttuk.

Ve şimdi, kurallara geri dönelim, diye düşünüyorum arabama ulaşp binerken ve ısıtıcıyı açarken. Sürücü koltuğunda uzun bir süre oturuyorum, başımı koltuk başlığına dayıyorum, sıcak havayı gerçekten hissedinceye kadar içine çekmesine izin veriyorum.

Sanal yabancılar. Kibar tanıdıklar. Merhaba, nasılsın ve daha fazlası değil.

Güneşin doğuşuna karşı gözlerimi kapatıyorum. Eğer bu zaferse, boş geliyor.

Sitemin otoparkına girdiğimde CALEB'in arabası benimkinin yanındaki park yerindeydi ve o zaman hatırladım: O ve yirmi iki yaşındaki kız arkadaşı ofisimdeki çekyatta uyuyorlardı.

"Siktir," diyorum kendi kendime usulca, şakaklarımı ovuşturarak. "Siktir."

Bugün mutlu bir çiftle uğraşmak istemiyorum. Caleb bu kız - bu öğrenci - için tüm akademik kariyerini mahvetmiş olsa da, iki gün önce yeniden bir araya geldiklerinden beri iğrenç, göz kamaştırıcı bir şekilde mutlu ve şu anda bunu kaldıramıyorum.

Daha da kötüsü, Caleb Delilah'dan hoşlanmıyor. Onu suçlayamam bile, çünkü ne zaman ona tekrar gitsem ve bir gemi kazasına uğrasam, beni bulup tekrar ayağa kaldıran o oldu. Eğer biri ona bunu yapsaydı, ben de ondan nefret ederdim.

Onları için dua ederek ön kapımın kilidini olabildiğince sessizce açıyorum. Başka bir insanla uğraşmak zorunda kalmadan önce yatak odama girip duş almak istiyorum.

Kapıyı kapattığımda sessizdi. Mutfığa girip Caleb'ın dün gece kurduğu kahve makinesinin düğmesine bastığımda sessiz. Merdivenlerden yatak odama ve duşun tatlı kurtuluşuna doğru tırmanırken sessiz.

Ofisimin kapısı açıldığında iki adım .

Sikeyim.

"Eve yeni mi geldin?" Caleb fısıldıyor.

"Koşuya çıktım," diyorum, sesim kısık. "Kot pantolonla mı?" diye soruyor, bir an bile aldanmadan.

Dönüp küçük kardeşimin yüzüne bakıyorum. Saçlarının bir tarafı dümdüz, diğer tarafı dışarı çıkmış, sesi sersemlemiş, üzerinde boxerdan başka bir şey yok. Kapı arkasından kapandı.

Onlar pantolon, kot değil, ama bu nokta önemsiz görünüyor. "Ne?"

Gözlerinin içine bakarak soruyorum.

"Bunu yapma," diyor ve ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neyi yapmayayım?"

Caleb Kırlangıçlar, standlar yukarı Daha düz. O
Haçlar onun kendi Kollarım, duruşumu taklit ediyor.

"Ona bir geri dönme," diyor. "Son seferini hatırlıyor musun?"

Yemin etmiştin-"

"Yalan söylüyordum," diyorum, sesim düz.

Geri dönmeyeceğimi söylediğimde hep yalan söylüyorum.

Bir daha söylersem, o zaman da yalan söylemiş olacağım.

"Lütfen?" Caleb, sesinde yumuşak, yalvaran bir nota olduğunu söylüyor.

Gözlerim alıştı ve şimdi onu daha iyi görebiliyorum: yeşil gözleri ve annemizi tercih eden açık kahverengi saçları, yüzü benimkinin belli belirsiz bir yankısı.

"Ben iyiyim," diyorum ona, bunun doğru olduğunu bilmesem bile. "Öyle misin?" diyor.

O bir aptal olabilir ama küçük kardeşim benim saçmalıklarım için fazla zeki. Tekrar arkamı dönüp yatak odamın kapısına doğru yürüyorum.

"Tabii ki iyiyim," diyorum. "Tamamen iyiyim, her zamanki gibi. Ben bir duş alacağım, birazdan görüşürüz."

Bununla birlikte yatak odama giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve koridorda duran kardeşime dönüp bakmıyorum.

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama önemli değil. Uzun, çok uzun bir süre sıcak duşun altında duruyorum.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DELİLAH

Uyandığımda akşamdan kalmaydım ve Seth gitmişti.

İki gerçek de sürpriz değil ama ikisinden de nefret ediyorum. Ağzım sanki biri tarafından yapıştırılmış gibi, beynim jiletli telle değiştirilmiş gibi ve yatağın diğer tarafı soğuk ve boş. Bir süredir yok. Ne kadar olduğunu bilmiyorum.

Bir not bile yok. Hayır, *iyi vakit geçirdiğin için teşekkürler, Seth*. Hayır, *bu oldukça eğlenceliydi, Seth*. Hiçbir şey yok. Bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ve görmezden gelmeye çalıştığım yavaş, donuk bir boşluk dışında onun burada olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Sanırım *ona gitmesini söyledim*, kocaman yatakta uzanmış tavana bakıyordum. Şömineyi gece boyunca açık bıraktık ve şimdi oda çok sıcak, hava her taraftan üzerime bastırıyor.

Kavga etmeden önce gitmen gerektiğini söyledim, o da gitti ve şimdi bunun için üzgünüm.

Ne bekliyordun ki?

Ne beklediğimi biliyorum - bu, tam olarak bu - ama ne istediğimi bilmiyorum. Yanımda onunla uyanıp kavga etmeyi mi? Yetmiş dakika sonra ailemle yapacağımız brunch'a dün gecedan kalma takım elbisesini giyerek gelmesini mi?

Ayağa kalkıyorum. Seth'i üzerimden duş aldırıyorum ve kendime gittiği için mutlu olmam gerektiğini söylüyorum, çünkü en azından kavga etmedik. Bu modelin yarısı kırıldı, değil mi? Kavga etmeden sevişmek?

Ve şimdi her şey eskisi gibi, onu şehirde gördüğüm ve eskiden birbirimizi tanıyormuşuz gibi davrandığım ve muhtemelen duyma mesafesi içinde becerdiği tek kadın bile olmadığım için beni rahatsız etmiyormuş gibi davrandığım yere geri dönüyoruz.

Duştan çıktım, kurulandım. Bir kat losyon, ardından bir kat güneş kremi, güneş ışığı görme ihtimali olan her yere, çünkü UV ışığı ve ben arkadaş değiliz. Brunch elbisemi buluyorum, yeterince kırıksız olduğundan emin oluyorum, saçımı kurutuyorum ve sonra şık olana kadar onunla savaşıyorum.

Bir bardak su içiyorum, ardından mide bulantım geçene kadar tam beş dakika küvetin kenarında oturuyorum.

Görünürde mürekkep olmadığından emin olmak için aynaya baktığım sırada kapı çalınıyor ve bir an için kalbim yerinden fırlıyor.

Geri geldi.

Tabii ki yapmadı ve ben daha kapıyı açmadan kuzenim Wyatt'ın verendamda durduğunu ve suratını asmamaya çalıştığını gördüm.

"Güvenli," diyorum ona. "Sadece ben varım ve terbiyeliyim. Beni almaya mı gönderildin?"

"İyi olduğunuzdan emin olmak istedim," diyor, nefesi havada buğulanıyor, elleri paltosunun ceplerinde. "Güzel görünüyorsun."

"Bok gibi hissediyorum."

Sırıttıyor, çünkü o bir pislik.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, arkamı döndüm ve içeri girmesi için işaret ettim.

Be

n. "İşte," diyor, bir elinde bir şey tutarak.

Ben alıyorum: küçük bir paket Gatorade tozu. Aroması *Saf Enerji Şampiyonluk*, ki bu bir lezzet değildir.

"Hazırlıklı gelmem gerektiğini düşündüm," diyor ve kendisiyle gurur duyduğu belli. "Bugün için iç çamaşırımı unutmuş olabilirim-"

"Bunu bilmek istemezdim."

"-Ama akşamdan kalmaya hazırlıklı geldim."

"Teşekkürler," dedim. "En sevdiğim kuzenim olarak kalabilirsin."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. "Daha küçük kuzenlere neler yaşattığınızı düşündükçe titriyorum."

"DELILAH!" Ava, kahvaltı salonuna girdiğim anda ciyak ciyak bağıyor.

"İşte evli kadın!" Onun coşkusuna ayak uydurmaya çalışarak söylüyorum. Başaramadım - akşamdan kalmayım! - Ama yemin ederim deniyorum.

Ava, sağ olsun, fark etmedi. Bana kocaman sarılıyor ve sonra içten gelen bir mutlulukla parlayarak uzaklaşıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye fısıldıyor, mavi gözleri endişeyle irileşmiş.

"Evet," diye fısıldıyorum, ancak neyden daha iyi hissettiğimden tam olarak emin değilim.

"Oh, iyi," diyor, rahatlamış görünüyor. "Umarım gıda zehirlenmesi falan değildir, annemin o karides mezeleri için çok endişelendiğini biliyorum ve - oh, işte orada."

Ava ıslıl ıslıl gülümsüyor, sonra da Vera'nın durduğu yere doğru el sallıyor, mimoza içiyor ve her zamanki gibi son derece derli toplu görünüyor.

"Sanırım şampanya zehirlenmesiydi," diyorum Ava'ya, tam o sırada Vera gözüme çarpıyor.

Sonra bana salladı. Hay aksi.

"Şampanya zehirlenmesi mi?" Ava kaşlarını çatarak soruyor. "Sence şampanya - oh."

Sonra gülüyor. Ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum.

"Yakaladım," diyor ve bana gerçekten çirkin bir göz kırpmıyor. "Umarım *şampanya zehirlenmesinden* kurtulmuşsundur."

"Wyatt boğazımdan aşağı Gatorade döktü," diyorum. "Gidip annenin ne istediğine bakmam lazım. Tebrikler, evlat."

"Teşekkürler!" diyor ve ben de Vera'nın durduğu yere doğru ilerliyorum. Onun arkasında, yelekli bir adamın mimoza ve çeşitli kahvaltılık kokteylleri hazırladığı mimoza bar var. Wyatt şu anda pembe ve korkunç görünümlü bir şey sipariş ediyor.

Şampanya döktüğünde başka tarafa bakmam gerekiyor. Bir daha şampanyaya bakabilir miyim emin değilim. Kötü bir fikir gibi görünüyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Vera, belli belirsiz tanıdık gelen başka bir kadınla konuşurken araya girerek soruyor.

"Evet, çok," diyorum, istediğiniz gibi ağırbaşlı ve kibar. "Şampanya bazen beni gerçekten etkiliyor."

Sadece başını sallıyor. Biraz yargılayıcı baş sallama, ama yaşayacağım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Wyatt bize Seth'in *çok* tatlı ve ilgili olduğunu ve odanıza dönmenize yardım etmeyi teklif ettiğini söyledi."

Arkasından Wyatt sanki bir işaret duymuş gibi döner.

Yüzüme bir kez baktı, Vera'ya bir göz attı ve sonra bana parmakla ateş etti.

"Evet, çok nazikti," diyorum ve kızarıyorum.

O kadar kızarıyorum ki sanırım terlemeye başlıyorum ve Wyatt'ın bok yiyen sırtışı hiç yardımcı olmuyor.

"Şey, eğer onu tekrar görürsen, sanırım paltosunu ve ceketini balo salonunda bıraktı," diyor Vera, sesi tamamen soğuk ve nötr ve aman Tanrım biliyor ve şimdi ölmek istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. Daha çok kızarıyorum. Sanırım şampanyadan terliyorum.

"Ona haber veririm," diyorum. "Teşekkürler."
"Elbette," diyor. "İkinizin güzel vakit geçirmesine çok sevindim." "Çok güzel zaman geçirdik," diye yineliyorum ve Vera gülümsüyor.

Neyse ki, brunch düğünün kendisinden daha az resmi bir olay. Oturma düzeni yok, konuşma yok ve yemekler açık büfe tarzında, yani iki fincan kahve ve bir parça tost alıyorum, sonra köşedeki bir masaya oturuyorum ve kimse beni görmüyormuş gibi davranıyorum.

Bir buçuk fincan kahve ve tostun üçte ikisini bitirmiştım ki önümde bir tabak pastırma belirdi.

Bu . Sadece pastırma. Bir *yığın* domuz pastırması.

"Tostun sana bir faydası olmaz," diyor Wyatt, yanımdaki sandalyeyi çekip oturarak.

"Hiçbir şey bana yardım edemez," diyorum. Biraz dramatik ama kendimi biraz dramatik hissediyorum.

"Pastırma çözebilir," diyor kaşlarını kaldırıp tabağı göstererek. "Bana pastırmanın çözemeyeceği bir sorun söyleyin."

Pastırmaya bakıyorum. İştahımın şu anki durumuna rağmen - yok - oldukça iyi görünüyor, yağlı, çıtır çıtır ve... pastırmalı.

"Vera dün gece ne yaptığımı biliyor," diyorum ona. "Pastırmaya değil, *Siyah Giyen Adamlar*'daki o gösterişli şeylerden birine ihtiyacım var."

"Oof," diyor ve tabağımdan gelişigüzel bir dilim alıyor. "Şey, ona sadece senin aptal sarhoş kışınla ilgilendiğini söylemeye çalıştım."

Dün gece Seth şatoma gittikten sonra, pelerinimi almak ve Winona'ya kendimi iyi hissetmediğimi ve yatacağımı söylemek için düğüne geri döndüm. Seth'in paltosunu ve ceketini almak aklıma bile gelmedi.

"Teşekkürler," diyorum ve kendime bir dilim alıyorum. "Burada Tanrı'nın işini yapıyorum."

"Öyle miyim?" diye soruyor, düşünceli bir şekilde pastırmasından bir ısırık alarak. "Vera Teyze'ye senin bir serseriyle takıldığın yalanını söylemek Tanrı'nın işi mi, Delilah?"

Yemeden elimdeki pastırmaya bakıyorum.

"Bir, evet, öyle," diyorum. "İki, rastgele değil. çıkmıştık. Ve o zamandan beri birbirimizi birkaç kez gördük."

Wyatt pastırmasını çiğniyor ve yüzümü izliyor, belli ki bu bilgiyi Kibar Aile Çevirmeni'nden geçiriyor ve bir sonuca varıyor.

"Vera Teyze bunu biliyor mu?" "Eskiden çıktığımızı biliyor." "Ama diğer kısmı değil."

Wyatt'a *"Ailene cinsel hayatından ne kadar bahsediyorsun?"* bakışı atıyorum.

"Delilah," dedi, çok ciddi bir şekilde. "Sanırım düğünü sen kazandın."

"Bu yüzden mi bir kova kahve içiyorum ve sorunları pastırmayla çözüyorum?" Elimdeki dilimi ona doğru sallayarak soruyorum. Hâlâ bir ısırık bile almadım.

"Bir şekilde Vera Teyze'nin sana yılın en havalı sosyete etkinliğine davetiye göndermesini sağladın," diyor. "Bu inanılmaz. Bu bir sonraki seviye."

Evet demek istiyorum, ama şimdi seks çağrısı gitti ve Vera ne olduğunu biliyor ve ayrıca dün geceki düğündeki herkes benim Seth Loveless'ın uzun bir kaçamak serisindeki son kaçamağı olduğumu biliyor ve yerdeki bir deliğe sürünmek istiyorum, ama bunu söylemiyorum.

"Teşekkürler,"
diyorum. "Bana öğretir misin?"

"Hayır."

"Bu büyücülük mü? Ben olsam büyücülük öğrenirdim" diyor.

"Vera'dan sana birini ayarlamasını isteyebilirsin," diyorum masumca, başımı eğerek.

Hata. HATA. Başımı dikkatlice dik tutuyorum.

Wyatt gözlerini kısar ve bir parça daha pastırma çiğner.

"Sosyete kızlarının bana göre olduğundan emin değilim," diyor yavaşça. "Yani, eminim birçoğu iyidir, ama hiç... arkadaşlarının çocuklarından herhangi biriyle süper uyarıcı bir konuşma yapmadım, biliyor musun?"

"İlginç olanların onun etkinliklerine geldiğini sanmıyorum," diye katılıyorum. "Bence ilginç olanlar dışarıda ilginç şeyler yapıyorlar."

"Aynen öyle," diyor. "Düğünümde bana eşlik edecek ilginç bir kadına ihtiyacım var."

Sonunda pastırmadan bir ısırık alıyorum, çok yavaş çiğniyorum, sonra yutuyorum.

Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor.

"Bunu tavsiye ettiğimden emin değilim," diyorum. "Sanırım bir kamyonun arkasında, bir tür cazibe okulu eğitim kampına giderken uyanabilirim."

Wyatt sırtıttı, sonra omzuma vurdu.

"Öyle bir şey olmayacak," diyor ayağa kalkarak. "Hepimiz biliyoruz ki sen yardım etmeyi çoktan aştın."

Bir Bellini daha alacağım, bir şey ister misin?"

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve inledim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

SETH

Annemin araba yoluna girdiğim **an**, gitmeyi düşünüyorum. Duş aldım, yemek yedim ve kilolarca Gatorade ve ardından kahve içtim, bu yüzden en azından fena değilim, ama *iyi* olmaktan çok uzağım.

Kardeşlerimle karşılaşacağım için de heyecanlı değilim. Bu sabah Caleb'le karşılaştıktan sonra, o ve Thalia şehirde brunch'a gitmeden önce biraz evimde takıldılar, çünkü onlar sevimli çiftler gibi davranan bir çift.

Başlangıç hikâyelerini hâlâ sevmiyorum. Ne olursa olsun, her zaman Caleb'ın yaptığı şeyin berbat bir şey olduğunu düşüneceğim.

Ama Thalia'dan hoşlanmadan edemediğimi de itiraf etmeliyim. Yirmi iki yaşında biri için, her şeyi oldukça iyi toparlamış görünüyor ve ne var biliyor musunuz? Kardeşimi seviyor.

Hata yapmak zor. O salağı ben de seviyorum.

Ben daha arabadan inmeden paravan kapı çarparak açılıyor ve sıcak pembe bir puf verandadan, merdivenlerden ve araba yolundan bir roket gibi havalanıyor.

Derin bir nefes alıyorum, arabadan iniyorum ve dokuz yaşındaki yeğenimin Seth Amca'nın şu anda biraz sert hissettiğini anlamamasını umuyorum.

"*İşte buradasın!*" dedi, arabamın bagajının yanında patinaj yaparak durdu. "Tahmin et ne oldu!"

"Tavuk kıcı mı?"

Rusty bana yuvarlanmasını önermişim gibi bir bakış attı. Kendime not: *Tavuk poposu* artık komik değil.

"Hayır," diyor, yüzünde hâlâ o ifade. "Dün hırdavatçıya gittik! Levi Amca inşaatı yapmama yardım edecek ama senin ve Caleb Amca'nın planlara yardım etmenizin daha iyi olacağını söyledi. Gel hadi."

Her Pazar günü annem hepimizin evde akşam yemeği verir. Beşimizin de eğer mümkünse Pazar Yemeği'ne katılması beklenir ve yıllar geçtikçe bu, davet etmek istediğimiz diğer herkesi de kapsayacak şekilde genişledi - kız arkadaşlar, eşler, en iyi arkadaşlar, aklınıza ne gelirse.

"Caleb amcan henüz gelmedi mi?" Bagajımı açıp ilk yardım çantası, acil durum battaniyesi, ekstra ceket ve bir çift eski ama kullanışlı yürüyüş botu arasına sıkıştırılmış, üzeri kurulama beziyle örtülü bir sepet alarak soruyorum, çünkü neye ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

"Hayır," diyor kollarını daireler çizerek geriye doğru yürürken. "Violet ve June isim etiketleri yaptılar."

"İsim etiketleri?" Bagajı kapatarak yankıladım.

Muhtemelen *bir* fincan daha kahve içmeliydim. Belki içeride biraz yaparsam çok şüpheli olmaz.

"Demek Thalia herkesin kim olduğunu biliyor," diyor ve ceketini açıyor.

MERHABA

Benim adım

RUSTY

- Daniel ve Charlie'nin kızı
- Kaykay numaralarını bilir

"Öyle mi?" Ben soruyorum, o önce yere, sonra tekrar bana bakıyor.

"Elbette," diyor. "*Hadi* ama. Cetvelim, hesap makinem, büyük kâğıtlarım ve her şeyim var!"

Rusty dönüyor ve onu takip etmem için pembe ceketli kabarık bir kolunu sallıyor. Arabama yaslanıyorum, çörek sepetini alıyorum, sonra kendime akşamdan kalmayken dokuz yaşında bir çocuğun trebuchet planları hazırlamasına yardım etmekten çok daha kötü şeyler yapabileceğimi hatırlatıyorum.

Şu tek boynuzlu atlara, parıltılara ve ortaçağ kuşatma araçlarına ilgi duyuyor.

Bütün üçüncü sınıflar öyle değil mi?

"Seth!" diye bağılıyor, ben hâlâ arabamın bagajında dururken o çoktan ön verandaya dönmüş. "Sen-"

"ol evlat, geliyorum," diye geri seslendim. "Benim hiç atım *yok*."

"Bu gelişi."

"Biliyorum, şaka yapıyordum," diyor Rusty, ben verandanın basamaklarını tırmanırken. "Komikti. O da neydi?"

"Çörekler," diyorum, etraflarına sardığım çay havlusunu ona göstermek için kenara çeviriyorum. "Yaban mersinli-limonlu, kakuleli-vanilyalı ve-"

Bir alıp ısırıldı bile. "-Çift çikolata parçacıklı," diye bitiriyorum.

"Mmmm," diyor, ağzı dolu, küçük kırıntılar uçuşuyor. "Çok !"

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. "Herkes biraz ayır, olur mu?"

Rusty çikolata kaplı dişleriyle bana sırtıyor.

Annemin evine girdiğim **anda** en az iki kişi bana bağılıyor. Biri annem, kapıyı kapatmamı çünkü dışarıyı ısıtmak için para ödemeyeceğini söylüyor - içeriye gireli on saniyeden az olmuş olmasına aldırmadan - diğeri de eltim Violet, yaka kartımda ne istediğimi soruyor.

"Ne istediğimin bir önemi var mı?" Elimde sepetimle hâlâ kapının önünde dururken geri sesleniyorum.

Paltomu askıya asıp ayakkabılarımı çıkardıktan sonra yığının üzerine atarken, genel gürültünün üzerine, "İyi bir başlangıç yeri," diyor. Yığının altında bir yerde bir ayakkabı tezgahı var ama nerede olduğunu söyleyemem.

Daniel ve Levi'nin elimdeki çörek sepetine şüpheyle baktıkları oturma odasından geçip, Violet ve Levi'nin nişanlısı June'un ellerinde kalemler ve isim etiketleriyle mutfak masasında oturdukları mutfağa gidiyorum.

"Daha benimkini bile yapmadın mı?" Sepeti yere bırakarak soruyorum. June sepete bakıyor ama bir şey söylemiyor.

"Sen daha yeni geldin," diyor Violet. "Diğerleri de geldiklerinde kendilerininkini aldılar."

Caleb ve Thalia'nın isim etiketlerini göstererek, "Onlarinkini de sen yaptın," diyorum. "Onlar onur konukları," diyor Violet, onları düzelterek. "Peki,

Thalia öyle. Ve sanırım Caleb onun yansıttığı ışıltının tadını çıkaracak."

"Hâlâ geliyorlar, değil mi?" June soruyor. "Onları bir şekilde korkutup kaçırmadık, değil mi?"

"Bu aile mi? Asla," diyorum. "Kim korkup ki?" June, Violet'e

"*Ukalalığı* onunkinin üzerine koy," diyor.

", Rusty burada," diyor Violet. "Sonra Daniel'a *ukalalığın* ne demek olduğunu soracak ve ben de bunu duymak zorunda kalacağım ve bunu duymak istemiyorum."

"Rusty'nin *ukalalığın* ne demek olduğunu bildiğinden neredeyse eminim," diye belirtiyorum.

Violet düşünceli şekilde kaşlarını çatıyor ve Sharpie'yi masaya vuruyor. June da ona katılıyor.

Normal bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek onları izliyorum.

"Tamam, anladım," diyor Violet sonunda ve isim etiketine bir şeyler yazıp diğer eliyle kapatmaya başlıyor. Bir dakika sonra, kâğıdı yırtıp atıyor

ve dışarıda tutuyor.

MERHABA

Benim adım

SETH

- Ağabey
- Stres fırınları
- Bira fabrikasının ortak sahibi

"*En yakışıklı ve en iyi pinpon oynayan olmayı unuttun,*" diyorum. Sanırım Caleb'den bahsediyorsak *abim* haklı, onda sadece bir tür var.

"Hayır, yapmadık," diyor June sırtarak. "İsim etiketi mükemmel ve doğru. İsim etiketine selam olsun."

Thalia benimle daha önce birkaç kez görüşmüş ve hatta evimde kalmış olsa da, içimi çekiyorum ve pazen gömleğimin göğüs cebine yapıştırıyorum.

Çok tatlılar, gerçekten. Ailem bazen çok kalabalık olabiliyor - sadece sayıları yüzünden - ama neredeyse her zaman iyi türden bir *kalabalık* oluyorlar. Sizi rahatsız edecek ve durmadan karışacak türdendirler, ama sevgiden dolayı.

Birkaç dakika sonra Caleb ve Thalia ortaya çıkıyor ve kargaşa artıyor çünkü Eli hemen onu Levi ile odun hakkında yaptığı bir tartışmaya dahil etmeye çalışıyor, Rusty ona bir şey göstermek istiyor ve diğer herkes bir şekilde... aşağı *iniyor*.

Açıkçası, dikkatimin dağılmasına sevindim.

Akşam yemeği olaysız **geçti**, eğer bir noktada birinin *kurbağa yavrularına özgürlük* sloganı atmaya başladığı on iki kişilik bir akşam yemeğine olaysız diyebilirsiniz! , temizlik için gönüllü oluyorum. Caleb ve Daniel gönüllü

ve evden taşınana kadar hepimizin paylaştığı eski, tanıdık yemek sonrası düzenine kolayca düşüyoruz.

"Thalia iyi mi?" Caleb'a tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirmesi için uzatırken soruyorum.

"Sanırım öyle," diyor omzunun üzerinden oturma odasına doğru bakarak.

"Son baktığımda Rusty'ye Thomas'ın beyni üzerinde deney yapmayı öğretiyordu."

Thomas, Rusty'nin dört aylık kardeşi. Üzerinde deney yapılacak bir beyni bile yok.

"Dikkatli bir beyin ameliyatı olduğu sürece," diyorum.

Arkamdan Daniel homurdanıyor.

Caleb, "Ben ayrıldığımda Thalia nesnelerin kalıcılığını anlatıyor ve doldurulmuş bir maymunu bir kutunun arkasına saklıyordu," diyor. "Umarım henüz keskin nesnelere geçmemişlerdir."

"Çılgılık falan yok," diyor Daniel, lavabonun yanındaki tezgâha çatal bıçakları dizerken. "Çılgılıklar başladığında endişeleneceğim."

"Henüz değil," diyor Eli odanın öbür ucundan, büyük çiftlik evinin mutfağına girerken.

"Çılgılık mı?" Ben soruyorum.

"Nesnelerin kalıcılığı" diyor, buzdolabını açıp bir bira alıyor. Bizimkilerden biri, bir Southern Lights IPA. "Maymun her geri geldiğinde Thomas şaşırıyor ve çok seviniyor."

"Aynı. Havalı bir maymun," diyor Caleb.

Eli sırtıyor, sonra kirli bulaşıkların önündeki tezgâha yaslanıyor. "Yardım etmeye mi geldin?" Çatal bıçak almak için etrafından dolanarak soruyorum.

"Hayır," diyor, bir içki alarak. "Yemek yaptım, unuttun mu?" "O zaman ayak bağı olmayı bırak."

Tezgâhın üzerinde on santim kadar ilerliyor, hâlâ içiyor ve özenle görmezden geldiğim bakışlarını bana yöneltiliyor.

"Ee," diyor sonunda, hiçbir şeye gönüllü olmadığım anlaşılınca. "Dün iyi gitmedi mi?" diye soruyor sonunda.

Tabağın her yerini durularım. Dünyanın en temiz tabağı bu. "Dün iyi geçti," diyorum kirli bir tencere kaparak.

"Akşamdan kalma çöreklerle geldin," diyor Eli.

"Ailem için pişirdim."

"Bu arada çok güzeller," diye devam ediyor. "Kakuleli olanların ortası biraz kuru olsa da, meyve veya çikolata eklemeyecekseniz muhtemelen biraz daha sıvıya ihtiyacınız var."

"Not alacağım," diyorum suyu etrafa savurarak. "Neden akşamdan kalma çörekleri var?" Daniel sonunda soruyor.

"Çünkü hepinizi seviyorum ve mutlu olmanızı istiyorum," diyorum. "Siz ikiniz biliyor musunuz?" diye soruyor, cevabımı duymazdan gelerek.

Suyu kapattım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Ben burada dururken cidden onlara mı soruyorsun?" "Şansını kullandın," diyor hafifçe.

Kısaca, kişisel meselelerinizi kamusal tartışmaya açmayan bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Hoş bir şey mi? İnsanlar sizi sık sık yalnız bırakıyor mu? Onları bir araştırma komitesi kurmaya davet etmeden sadece çörek yapabiliyor musunuz?

"Bir kereliğine özel hayatımı özel tutmak istiyorum," diyorum tencereyi tabağın üstünde dengede tutarak. Biraz tehlikeli ama kendimi pervasız hissediyorum. "Sadece bir kez."

"Vay canına," diyor Eli.

"Bu çılgınca bir istek değil," diye .

Eli, "Hayır, eski sevgilinle dört yüz kişilik bir düğüne katılmanın bir şekilde sır olarak kalacağını düşünmene *vay be*," diyor.

"Onunla bir düğüne mi gittin?" Caleb soruyor.

Şimdi açık bulaşık makinesini ve kirli tabak yığını görmezden gelip bana bakıyor. Bir servis kasesi alıp lavaboya koyuyorum ve onu görmezden geliyorum.

"Küçük kız kardeşi evlendi ve Delilah'nın randevusu son anda iptal olmak zorunda kaldı," diyorum sakince. "Ben de ona bir iyilik yaptım."

"Ben söyleyeyim," diye söze girdi Caleb.

Sivri bakışların odağının benden ona kaydığını hissedebiliyorum. "Bu sabah altıda eve geldi," diye açıklıyor. "Hatta bana söylemeye çalıştı kaçıyordu."

Eli bana yavaş ve alaycı bir ses tonuyla, "Tanrı seni korusun, denemişsin," diyor.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve çatal bıçak fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce ona kadar sayıyorum.

Normalde kardeşçe sataşmalara pek aldırmam. Sinir bozucu olabiliyor elbette ama geçmişte ben de payıma düşeni yaptım, o yüzden o da şikayet edemem. Mesela Eli'ye Violet'le bir *şeyler* yaşadığını herkesin bildiğini söylediğimizde, içimizden birini oyma bıçağıyla bıçaklayabileceğini düşünmüştüm.

Ancak şu anda akşamdan kalma gibiyim, kahve ve aspirinin etkisi geçiyor ve kendimi birinin ayakkabısının altından kazınmış sakız gibi hissediyorum. Gözlerim zımpara kağıdı gibi. Beynim zımpara kağıdı gibi.

Bu sabah, tam yatak odasından çıkarken, Delilah hala yataktayken yuvarlandı ve bir an için uyandığını düşündüm. Belki başını kaldırıp gözlerini açacak ve beni orada, giyinmiş, gitmeye hazır bir şekilde görecekti diye düşündüm.

Belki bana kalmamı söyler diye düşündüm.

Uyanmadı. Uyanmadı bile, bu yüzden onu son bir kez daha gördüm - yatıyordu, yüzü vahşi turuncu buklelerle doluydu, dövmelelerinin kırmızı, mavi ve turuncusu beyaz çarşaflara karşı parlıyordu ve yapacağımı söylediğim gibi ayrıldım.

Bir kez olsun makul, mantıklı, *yetişkin* bir şey yaptım ve bu berbattı.

"Neden herhangi birinizin uyanırken her düşüncemi ve hareketimi bilmesini isteyeyim ki?" Gözlerim hâlâ kapalı soruyorum.

"Beni tavan arasına sürüklediğin ve sen izlerken Charlie'yi öpmeye zorladığın zamanı hatırlıyor musun?" Daniel'ın sesi benimkinden çok daha mutlu geliyordu.

gibi.

"Evet, bundan gerçekten nefret ederdin," diye , sonunda gözlerimi açarak. "Benden mi bahsediyorsun?" diyor Charlie'nin sesi.

"Sadece güzel şeyler," diyor Eli.

"Öyle olsa iyi olur," dedi ve mutfağa doğru yürüdü. "Her neyse, Thalia iki çocuğumuzu da aynı anda eğlendiriyor, bu yüzden bence Caleb onunla evlenmeli."

Caleb dur işaretini kırmızıya çeviriyor.

"Özür dilerim," diyor yanıma gelerek. "Sadece şaka yapıyordum! Yani, ya da değil. Karar senin. Ondan hoşlanıyorum ama aceleye gerek yok, tuhaflaştırmak istememiştim. Kendi hızında ilerle! Toplumun ilişkinizin nasıl ilerlemesi gerektiğini dikte etmesine izin vermeyin. Neden hepimiz Seth'e bakıyoruz?"

Lanet olsun.

"Yine eski sevgilisine döndü," diyor Daniel sakince. "Çörek mi? Çok güzeller."

"Gerçekten öyleler, kakuleli bir tane yedim ve harikaydı," diyor bana.

"Biraz kuru olduğunu düşünmedin mi?" Eli soruyor, hala masaya yaslanmış Savaş.

"Sanırım hediye çöreğin ağzına bakmayacağım," diyor Charlie. "Hangi eski sevgilin, kötü olan mı?"

"Fena değil," diyorum lavabonun üzerindeki dolaplara gereğinden biraz daha güçlü bir şekilde.

"Oh, ruhundan beslenmek için seni kölesi olarak tutuyor ama *Kötü*," diyor Caleb, bulaşık makinesini biraz daha sert kapatarak. "Ne oluyor *lan*?" Ona doğru dönerek soruyorum.

Caleb kollarını göğsünde kavuşturarak, "Son on yıl içinde onu görüp de mutlu olduğun bir zaman söyle," dedi. "Devam et, ben beklerim."

"Bekle. On yıl mı?" Charlie soruyor.

"Aramızda bir dargın bir barışık bir ilişki var," diyorum ona, hâlâ kardeşime ters ters bakarak.

"Elbette. Adam bir hafta sonu ortadan kayboluyor, kadın onun yaşam gücünü emiyor ve sonra aylarca birbirlerini görmüyorlar," diye açıklıyor Caleb.

"Git kendini becer," diye öneriyorum.

"İkiniz de kesin şunu. Bu Delilah, değil mi?" Charlie ellerini bize doğru uzatarak soruyor, sanki ayırabileceği çocuklarmışız gibi.

"Evet," diyoruz hep bir ağızdan.

"Bir sürü dövmesi olan kızıl saçlı mı?"

"Doğru," diyorum, kollarımı kavuşturup lavaboya yaslanıyorum.

Kendime rağmen, dün gece aynada bornozu giyerken onu düşünüyorum. Sıcak, hafif nemli teninde saatli kalp dövmesinin çizgilerini izlememe izin veriyordu. Göğsünün parmaklarımın altında yükselip alçaldığını hissedebiliyordum.

Ve daha sonra, beni yavaş ve sert bir şekilde, gözleri yarı kapalı, dudakları ayrık bir şekilde sürerken boğazının çukurundan ve üzerinden bir damla ter damlamasını izlemek.

"Geçen yıl onunla yoga dersi almıştım," diyor Charlie. "Havalı görünüyordu.

Kalamar dövmesi çok fena."

Sakin görünüyordu.

"Bu bir kraken," diyorum ve o da sırtıyor.

"Aslında hatırladığım en önemli şey, sınıfın ortasında osurduğu ve sonra kendi kendine o kadar çok güldüğü ki yere düştüğü zaman," diye devam ediyor Charlie gülmeye başlayarak. "Ve gülen diğer tek kişi bendim ve öğretmenlerin biraz kızgın olduğu anlaşılıyordu ama yoga öğretmenleri kızamaz, bu yüzden herkes olmamış gibi davrandı, bu da sadece daha komik hale getirdi ve ikimizin de ölebileceğini düşündüm. Bir osuruğa gülmekten."

Boğazını temizliyor.

Yıllar sonra ilk kez ailemden biri Delilah hakkında güzel bir şey söyledi. Bir an Charlie'ye baktım, ne diyeceğimi bilemedim.

"Her neyse, bunu sana anlattığımı ona söyleme çünkü pek de gurur verici bir hikâye değil," diye bitiriyor Charlie.

"Ayrıca bir keresinde Seth'i bir motelde bırakmış ve Seth medeniyete geri dönmek için sekiz mil yürümek zorunda kalmış," diyor Caleb, sanki bu eğlenceli, yeni bir bilgiymiş gibi.

"Sekiz mil yürümek *zorunda* değildim," diyorum, sanki öfkemi kontrol altında tutmama yardımcı olacakmış gibi kollarımı kavuşturarak. "Siz pisliklerden herhangi birini arayabilirdim-"

"Bundan bir yıl önce onu gördükten sonra bir hafta boyunca telefonuna cevap vermedi ve Daniel sonunda evine gittiğinde Alaska balıkçı teknelerine iş başvurusunda bulunuyordu," diye devam ediyor Caleb, hâlâ Charlie ile konuşurken.

Eli, "Sen bu konuda berbat olurdun," diye belirtiyor.

Caleb, "*Ondan* önce, sikiştiği hafta sonundan döndüğünde annemin evinde o kadar çok odun keserdi ki, dört yıl sonra hala biraz kaldı," diyor.

Charlie çok kibar bir şekilde, "İkinizin görüşüğünü fark etmemiştim," diyor.

Caleb'a onu korkutmayan sert bir bakış atıyorum. "Karmaşık bir durum," diye itiraf ediyorum, kollarımı hâlâ kavuşturmuş bir halde.

Daniel, "Böyle de edilebilir," diyor.

Caleb, "Seth'in gerçekten lezzetli bir ruhu var," diyor ve hepsi bu kadar.

Yemin ederim görüşüm çatırdıyor ve daha ağzından tam olarak çıkmadan ona doğru döndüm, kollarımı açtım, bir adım attım ve yüz yüze geldik.

"*Yirmi iki yaşındaki öğrencini* beceriyorsun," diyorum sesimi alçak tutmayı başararak. "O seni *kovdurdu*."

Caleb hareket etmiyor ama tüm vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum.

"Kendimi kovdurdum," diyor, sesi benimkine uyuyor. "Ve şimdi *kız arkadaşım* oturma odasında, yeğenlerimle oynuyor. Delilah nerede?"

"En azından ödevlerine not vermek zorunda değilim." Çenesinde bir kas titriyor.

"Becerilmek ve diskalifiye olmaktansa kağıtlara not vermeyi tercih ederim-"

"Kes !" diye tıslıyor Charlie.

Dönüyorum, iki adım ötemde duruyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. İkimiz de bir adım geri çekildik.

Daniel sakince, "Caleb, hıyarlık etme," der.

Caleb başka tarafa bakıyor, bir elini saçlarının arasından geçiriyor, psikolojik sıkıntının evrensel Loveless jesti.

"Özür dilerim," diyor ve bana ters ters bakıyor.

Öyle değil. Olmadığını biliyorum ama rol yapacak kadar iyi davranmasına sevindim.

"Teşekkürler," diyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Özür dilerim." "Seth, iyi misin?" Daniel soruyor. "Sert görünüyorsun." "İyiyim," diyorum.

Bu doğru değil ve bu odadaki herkes bunun doğru olmadığını biliyor çünkü akşamdan kalma bir şekilde dev bir çörek sepetiyle geldim. Birkaç yıl önce yemek yapmayı öğrendiğimden beri, kendimi kötü hissettiğimde başvurduğum bir yöntem oldu.

Bira fabrikasında bira çaldığı için birini kovmak zorunda mı kaldınız? Biraz kurabiye pişir.

Küçük kardeş, öğrencisi için tüm hayatını bir kenara mı attı? Brownie'ler yardımcı olabilir.

Delilah ile bir gün ve bir gece geçirdikten sonra gün doğmadan vedalaşmadan ayrılmak mı? Çörek zamanı, bebeğim.

Hayat belirsizdir. Huzursuz. Tahmin edilemez. Ancak bir pasta çok basittir.

Tatlıları o kadar da sevmem - çoğunu başkalarına veririm - ama pişirmek her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlar. Açık talimatlar var. Beklentiler nettir. Bir tarifi ilk seferde berbat edersem, nerede yanlış yaptığımı tespit etmek ve ikinci denemede doğru yapmak kolaydır.

Ve sonunda elimde elle tutulur, lezzetli bir gıda maddesi var.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, ancak dinleyicilerim ikna olmamış görünüyor. "Yaptığım şey bu, değil mi? Bir gece, bağ yok, önemli bir şey yok. Hayatına devam et. Bu konuda iyiyimdir."

Lavaboya yaslanıp sevimli bir gülümseme takınmaya çalışıyorum ama akşamdan kalmalığım buna engel oluyor.

"İyi olmana sevindim," diyor Charlie sonunda, ama buna inanmadığı belli. "Eli. Turta var mı? Çocukları eve götürebilmek için tatlı koymalıyız."

"Evet ," diye cevaplıyor Eli.

BÖLÜM YIRMI ALTI

DELİLAH

Tezgâhın arkasındaki duvarda asılı saate **bakıyorum**. Soğuk, boktan bir öğleden sonra saat 4:07. Bu da saat dörtteki randevuma resmen geç kaldığım anlamına geliyor ve biraz sinirlenmeme izin var.

Genelde insanlara geç kaldıkları için kızmadan önce beş dakikalık bir ek süre tanırım. Saatler farklıdır, park etmek zor olabilir, kırmızı ışıklar vardır ve Tanrı bilir ben her zaman tam zamanında gelemem.

On dakika zorlama. Elbette bazen felaketler yaşanabilir, ancak yüzde doksan dokuz oranında on dakika geç kalan insanların sadece kendilerini toparlamaları gerekir.

On beş yaşından sonra birini gelmedi olarak kabul eder, hayatıma ve randevu defterime devam ederim.

İçten içe, bu örtünme konsültasyonunun bir işe yaramamasını umuyorum. Ava'nın düğününden bu yana beş gün geçti ve ben hala güler yüzlü ama kabarcıklı ama profesyonel kişiliğime uygun hissetmiyorum. Çoğunlukla somurtkan bir şekilde Sailor Jerry tarzı bıçakla kalp dövmeleeri yapmak ve on dokuz yaşındakilere derilerini yırtarak altındaki Amerikan bayrağını ortaya çıkaran bir kartal resminin aptalca, orijinal olmadığını ve zaten sahip oldukları güneş hasarı bir gösterge ise beş yıl sonra iyi görünmeyeceğini söylemek istiyorum.

Saat 4:13'te dükkanımın ön kapısı açıldı ve sarı saçlı, kabarık paltolu bir kadın içeri girdi, konuşmaya başlamıştı bile.

"...ve Harrison'daki ışıkları tamir ettiklerini tamamen unutmuşum ve Salem Kilisesi ile kesiştiği kavşaktan geçmem kesinlikle *sonsuz*a kadar sürdü. Ve tabii ki Smith Station'a kadar gelen okul otobüsünün arkasına takıldım ve biliyorsunuz her evde duruyorlar."

"Okul servisinin arkasında sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum," diye katılıyorum, tabletimi kapatıp doğruluyorum. "Southern Star'a hoş geldiniz."

"Neyse, geciktiğim için özür dilerim," diyor ve sonunda eşyalarını çantasına yerleştirmeyi bitiriyor. "Ben Mindy, randevum mu vardı?"

Sonra etrafına bakıyor, her şeyi içine çekiyor: aydınlık, büyük pencereler, inanılmaz derecede temiz. Pek çok insan içeri girdiğinde şaşırılmış görünüyor, sanki tüm dövme dükkanları kirli zeminleri ve 1985'ten kalma AC/DC posterleriyle asılı duvarları olan keyifsiz kötülük yuvalarıymış gibi.

Elbette, bazıları öyle. Pek çok insan bir dövme salonunda bu havayı sever, ancak benimki Sprucevale'deki ilk ve tek dövme yeri olduğu için - küçük, Güneyli, sosyal açıdan muhafazakar - benimki değil.

Southern Star Tattoo Parlor aydınlık, rahat ve biraz da kitschy. Orta yüzyıldan kalma modern görünümlü bir kanepe, doğal ahşap bir sehpa ve bu kış pek de iyi durumda olmayan uzun bir kaktüsün bulunduğu bir bekleme alanı var. Ön odanın zemini parke. Üzerinde logonun parlak pembe renkle boyanmış olduğu deniz mavisi vurgulu bir duvar var.

"Elbette," diyorum neşeyle, hâlâ tezgâha yaslanmış bir halde. "Örtbas konsültasyonu, değil mi?"

Mindy benim durduğum tezgâha doğru geliyor. Omzunun üzerinden kapıya bakıyor, sanki başka biri içeri girecekmiş gibi tedirgin ve çantasını tam aramızdaki tezgâha koyuyor. Bir kenarından otuz kadar anahtarlık sarkıyor ve hepsi cam tablaya *çarptırıyor*.

"Evet," diyor. "Kayınbiraderimin kardeşinin kuzeninin arkadaşı için bir tane yaptınız ve iyi sonuçlandı, o da beni size yönlendirdi."

Mükemmel.

Yönlendirmeye *bayılırım*.

"Adı ne?" diye sordum.

"Jim Faulks," diyor Mindy ve sonra biraz daha eğilip sesini alçaltıyor. "Yaklaşık altı ay önce mi çıktı? Şartlı tahliye memurundan seni duymuş."

Doğru ya. Flört Detoksu sırasında yaptığım pek çok şeyden biri, eski mahkumların hapishane dövmelelerini hiçbir ücret ödmeden kapatmalarına yardımcı olan, adı şüpheli bir sivil toplum kuruluşu olan INKredible Transformation'da gönüllü olmaya başlamaktı.

Sanırım Jim'in ön kolunda çirkin, kötü yapılmış bir örümcek vardı. Şimdi stilize edilmiş bir motosiklet.

"Elbette Jim'i hatırlıyorum," diyorum. "O ?"

Mindy neşeyle, "İçeri dönelim," dedi. "İnsanların nasıl bilirsin."

"Oh," diyorum.

Kısa, garip bir duraklama oldu.

"En azından şimdi daha iyi bir dövmesi var. Neyi istiyorsun?"

Bu soru üzerine Mindy'nin vücut dili değişir. Sertleşir. Yere bakar.

"Size göstermek daha kolay," diyor. "Arka odada, eğer olmazsa?"

"Elbette," diyorum ve duamı iki katına çıkarıyorum.

Southern Star'ın arka odası, eğer mümkünse, ön odadan bile daha titiz bir şekilde temizdir. Her hafta kovalar dolusu dezenfektan kullanıyorum ve her Salı ve Perşembe gecesi profesyonel bir dezenfekte ekibi geliyor.

Aynalar, tezgahlar, iki dosya dolabı var. Bir duvar boyunca oluşan bir raf, dağların renkli panoramik bir resmi, sadece pembe ve mor.

Odanın bir tarafında dişçi koltuğuna benzeyen bir uzanma koltuğu, diğer tarafında ise bir masaj masası var.

Mindy çantasını kancaya asıyor, sonra özür dileyerek bana bakıyor.

Zihinsel olarak parmaklarımı çapraz yapıyorum.

"Benim..." Duraklıyor. Bir an

için gözlerini kaçırıyor. "Popo,"

diye itiraf ediyor.

Cesaretle gülümsüyorum. Bir kalça dvmesiyle başa çıkabilirim.

"sorun değil," diyorum ve eldivenlerimi takıyorum. "Birazdan seni oturtacağım, ama önce ayaktayken bakmak en iyisi, eğer aşağı çekmenin bir sakıncası yoksa - teşekkrlr."

Kot pantolonunu çoktan poposuna geçirmişti, ben de çömelip poposunu inceliyorum. Bu pozisyon her zaman biraz tuhaftır, ancak hareket ve yerçekimi dövmeleri etkiler, bu yüzden onlara her pozisyonda bakmayı seviyorum.

Bu bir yazı dövmesi, çizgiler ince ve kıvrak, o kadar çok süsleme ve kıvrım var ki ilk bakışta tamamen saçma geliyor. Kötü bir dövme değil ama iyi bir dövme de değil. Mürekkebin bir kısmı soluyor, birkaç çizgi biraz sallanıyor. Sağlam bir C+.

Bana gelseydi, en azından ona bu yazı tipinden uzak durmasını tavsiye ederdim. Okuması neredeyse imkansız.

"İyi haber şu ki, ilk bakışta bir örtünün oldukça işe yarayacağını düşünüyorum," diyorum ona, ayağa kalkarak. "Oriğinal dövmeden biraz daha büyük olması gerekecek, bu yüzden muhtemelen mayolarda falan görünecektir, ama bence bu tasarımı tamamen başka bir şeye kolayca dönüştürebiliriz."

"Kötü haber ne?" Mindy omzunun üzerinden bana bakarak soruyor.

"Yüzüstü yatmanı ve poponu masaya koymanı istiyorum," diyorum.

"Bunu her zaman duyuyorum," diye geveliyor.

Masaj masasına oturuyor, kıyafetlerini ayarlıyor, böylece kalça yanaklarına tam erişimim oluyor. Diğer yanağına bir havlu rtyorum çünkü neden yabancıların yanında gerekenden daha fazla çıplak olası ki?

"Ne zamandır sende?" Tabureme oturup milyar watt'lık ışığı çekerek soruyorum, böylece *gerçekten* yakından ve kişisel olarak bakabiliyorum.

"Sanırım beş yıl," diyor. "Bekle, hayır. Altı mı? Kız kardeşimin Myrtle Beach'teki bekarlığa veda hafta sonuna gittiğimde zaten vardı çünkü çok fazla margarita içtiğimi ve arkadaşı Beth'le bu konuda konuştuğumu hatırlıyorum ve sanırım beşinci yıldönümü geçen yıldır, yani..."

O konuşurken başımı biraz hareket ettirip ışığı ayarlıyorum. Bu okunaksız dövme *kimin* yaptırdığını sormak geliyor içimden ama bu kabalık olur, onun yerine kız kardeşinin bekârlığa veda partisini anlatmasına izin veriyorum, bu arada ben de dövme *çözmeye* çalışıyorum.

"Gerçekten harika bir sahil evi varmış," diyor Mindy. "Dışarıda bir duşu vardı ve sanırım üzerinizdeki kumları temizlemek için ama bir gece birkaç tekila içtikten sonra bazılarımız oraya gitti-"

Pv... Prapiv... Mülk

Yüce Tanrım.

Mülkiyet...

Yikes.

Ji... Le... Leth?

Başımı diğer tarafa eğiyorum.

Seth

Midem düğümlendi. Tekrar okudum, yavaşça: *Seth*.

Kalp atışlarımı vücudumun her yerinde hissedebiliyorum, en çok da hala Mindy'nin poposuna dokunan eldivenli parmaklarımda. Ciğerlerim akvaryum çakılıyla dolmuş gibi hissediyorum ama yine de nefes alıyorum.

Son kelimeyi okumak kolay, çünkü ne olacağını zaten biliyorum ol.

Seth Loveless'in mülkü.

Ağlamak istiyorum. Ben de çılgılık atmak istiyorum. Ayrıca herkesi toplamak istiyorum.

bu odaya girip, *bu* popoyu gösterip, "*İşte bu yüzden, işte tam burası tam da bu yüzden*" diye bağırmak.

"-her neyse, üstümü çıkarıp atarsam bana yüz dolar vereceklerini söylediler ve biliyorsunuz düşün etrafı duvarla çevrili olduğu için kimse içeriye göremiyordu bile, ben de neden olmasın diye düşündüm. Ve sonra-"

Cumartesi gecesi aynanın önünde saçımdaki tokaları çıkarışını düşünüyorum. Yavaş, nazik. Omurgamdaki ürperti. Göğsümdeki kapatıcıyı çıkarışı. Ona ilk kez bakışı ve hiçbir şey söylemeyişi.

Acaba bu dövme mi düşünüyordum? Acaba benimkinde çirkin, okunamayan bir yazıyla "*Seth Loveless beni becerdi*" yazmasını mı tercih ederdi?

"Düzeltililebilir, değil mi?" diyor ve birden başımı kaldırıp beni izlediğini fark ediyorum, mavi gözleri masanın boyuna bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. Tekrar temizliyorum.

Yüzümü düzenliyorum. "Bunu aldırmalısın," diyorum ona.

"Yapmalı mıyım?" diyor şaşırarak.

Kahretsin. Bunu söylemek istememiştim. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip dövmeye tekrar bakıyorum, sanki ezberimde değilmiş gibi.

"Bunun için iyi bir aday olabilirsin," diyorum. "Lazer epilasyon en iyi açık ten üzerinde koyu mürekkep olduğunda işe yarar."

Bu dövmenin gitmesini istiyorum. Benim olmadığını biliyorum. Bu dövme tam da bu yüzden benim değil, ama kıskançlık şimdiden çirkin ve karanlık dokunaçlarını etrafıma dolamış durumda.

"Bunun gerçekten pahalı olduğunu sanıyordum," diyor Mindy. "En az birkaç bin dolar gibi mi? Ve her seans için Roanoke'a kadar gitmem mi gerekecek?"

"Herkes için değil," diyorum dayanabildiğim kadar hafifçe. "Sadece bunun bir seçenek olduğunu bilmeni istedim. Yaklaşık altı yıldır kullandığını söylemiştin?"

"Sanırım bu doğru," diyor. "Tam sayının bir önemi var mı? Telefonumdaki tüm fotoğraflara geri dönüp tam olarak ne zaman fotoğraf çektiğimi bulabilirim."

o."

Evet dememek için dudağımı dişlerimin arasına alıp ısırarak zorunda kalıyorum,

Yeni olduğu zamanki resimlerini göstermemi ve resimleri kime gönderdiğini, ne düşündüklerini ve beğenip beğenmediklerini söylememi istedi.

Ona baktığında onu daha sert sikseydi.

"Tam tarihe ihtiyacım yok," diyorum, sırf yapabildiğim için eldivenli parmaklarımla poposunun yanağını dürtüyorum. "Sadece genel bir fikre sahip olmak yardımcı olur."

"Sanırım yaklaşık altı yıl oldu," diyor ve sonra sesi yastıklı masa tarafından boğuklaştırılarak gülüyor. "Altı hafta bile çıkmadık."

Ayağa kalkıyorum. Nefes al, nefes ver.

"Kısa ama yoğun geçmiş olmalı," diyorum.

Bir masaya doğru yürüyorum, rulodan bir parça aydınlatıcı kağıdı çekiyorum. Mindy sadece iç geçirdi.

"Hiç öyle oldu mu?" diyor.

Bir şeyler söyleyebileceğimi biliyorum. Ona benim de Seth Loveless ile kısa ama yoğun bir ilişkim olduğunu söyleyebilirdim. Bazen beni de delirttiğini. Yoldaşlık edebilirdik: aynı adam tarafından yanlış yapılan iki kadın.

İstemiyorum.

"Örtünme konusunda birkaç seçeneğimiz var," diyorum. Tekrar oturuyorum, dövme neredeyse bana bakıyor. "Eğer asıl endişeniz yazıyı okunamaz hale getirmekse, diğer çizgi çalışmalarını yeni bir tasarımda kullanabiliriz."

"Evet, çoğunlukla sadece ismin gitmesini istiyorum," diyor. "Erkek arkadaşım kasıksız külot giymediğim sürece köpek stili yapmıyor."

Ona *kalçam* diyen bir kadın için çok fazla bilgi. "Bu bize daha fazla seçenek sunuyor," diyorum ona.

"Marty onun yerine kendi adını koymamı istiyor," diye teklif ediyor. "Onu seviyorum ama zaten bir ismi sildiriyorum..."

"Dövmelerde genellikle isim kullanılmamasını tavsiye ederim," diyorum ve aydınır kâğıdını poposuna yapıştırmaya, katlamaya, dikkatlice bastırmaya başlıyorum. "Bir kere, kelime dövmeleri iyi yaşlanma eğiliminde değildir. Soluyorlar ya da geriliyorlar ve bir bakmışsınız okunmaz hale gelmişler."

"Ve ayrıca her zaman o kişiyle birlikte olmayabilirsin?" Mindy kuru bir sesle söylüyor.

Hadi canım.

"Teknik nedenlerden bahsetmeyi severim," diyorum. "Nedense insanlar ayrılacaklarını söylediğinizde bundan hoşlanmıyor."

"Keşke biri beni bundan vazgeçirseydi," diyor.

MINDY gittikten sonra temizlik yapıyorum.

Her şeyi temizlerim. Her yüzeyi sildim. Dövme sandalyesini neredeyse parçalara ayırıyorum. Yerleri, duvarları fırçalıyorum. Otoklava girebilecek bulabildiğim her şeyi otoklavlıyorum, sırf bunun için.

Havada çamaşır suyu kokusu yükselirken, o kadar yoğun ki sıcaklığa rağmen arka kapıyı destekliyorum, tekrar tekrar düşünüyorum: *işte bu yüzden.*

Ve düşünüyorum da: *İyi ki gitmiş.*

İşte olan bu. Daha önce hiç popo dövmesi olmamıştı, ama her zaman bir şey olacak: ecza dolabındaki bir ruj. Kardeşlerinden birinin yaptığı bir şaka. Markette bilmiş bir bakış.

Listedeki bir isim olduğumu hatırlatan bir şey. Elli, altmış ya da yüz kişiden biri. Onlarla dolu bir yatak direğindeki başka bir çentik.

Arka odada temizlenecek bir şey kalmadığında ön tarafa geçiyorum ve işe koyuluyorum: süpürüyorum, paspaslıyorum, siliyorum. Kanepenin minderlerini çekiyorum. Windex'i elime alıyorum ve ön taraftaki büyük cam pencerelerin her santimini özenle temizliyorum, sonunda iki kolum da ağrıyor.

Ve işim bittiğinde, Perşembe akşamı saat dokuzda Sprucevale'in sessiz sokaklarına bakıyorum ve düşünüyorum: *Kuş*.

Yıllardır bana böyle seslenmedi, gerçekten çıkmaya başladığımızdan beri, otellerden, sikiş festivali hafta sonlarından ve kavgalardan önce. Genç ve naif olduğumuzdan ve sadece genç ve naifler için olan vahşi, soluksuz, amansız, her şeyi tüketen bir aşk yaşadığımızdan beri değil.

Neden tekrar başladığını bilmiyorum ve bu gece bunu düşünmeyi reddediyorum. Dükkândan çıkacağım, eve giderken paket servis alacağım ve sonra uyuyacak kadar uyuşana kadar *The Great British Bake Off*'un amansız hoşluğunu izleyeceğim.

Işıkları kapatıyorum, kapıları kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum. Arabama doğru kısa bir yürüyüş yaparken nefesim berrak gökyüzüne karışıyor. Arabaya bindim. Kaloriferi aç.

Pencerelerden bakıyorum, yıldızlar bir sokak lambasının turuncu ışıltısının ötesinde zar zor görünüyor. Akrep'in nerede olduğu, ne zaman görüldüğü ya da neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama yine de gökyüzünü kapatıyorum, sonra eve gidiyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

DELİLAH

Yılların spor ayakkabı izleriyle aşınmış parlak ahşap kalasların geçip İZLİYORUM. Bluetooth hoparlörden *Doksanların Kızları Rock* çalma listem bangır bangır çalıyor ama Veruca Salt'ın ortaokul oditoryumunun uçsuz bucaksız alanında kayboluşuna bakılırsa bangır *bangır* çalmanın doğru kelime olduğundan emin değilim.

"Bu sefer pedlere vurmamaya çalış!" Lainey bağıyor.

"Doğru!" Ben de bağıyorum ve ağırlığımı sol ayağıma vererek sağ ayağıma doksan derecelik bir açıyla arkamdan sürüklüyorum.

İç uyluklarım çığlık atıyor. Dış uyluklarım çığlık atıyor. Kuadlarım, kalça kaslarım, baldırlarım ve belim çığlık atarken dişlerimi sıkıyorum ve geçen seferki gibi savrulmamak için göbeğimi olabildiğince sabit tutuyorum.

Spor salonunun duvarına cıvatalanmış mavi pedlere yaklaşık bir adım kala duruyorum.

"Evet, bebeğim!" Lainey bağıyor.

İki patenimi de yere koyup derin bir nefes alıyorum. Duvara yaslanmak istiyorum ama şu anda ayaklarımda tekerlekler var ve açıkçası, *düz yukarı ve aşağı* dışında hiçbir açığa güvenmiyorum.

"Woo!" Ben de ona bağıyorum.

"Harika! Tekrar," diye sesleniyor ve ben de salonun diğer tarafına kayarak geri dönüyorum, derin bir nefes alıyorum ve alıştırmaya baştan başlıyorum.

Hayatımda paten kaymayı iyi bildiğimi düşündüğüm bir dönem vardı ve o dönem bir hafta önce Lainey'nin takımı Blue Ridge Bruisers'a katılabilmek için birkaç yüz dolar değerinde paten derbisi ekipmanı satın aldığım zamandı.

Evet, kendini kötü hissettiğin için pahalı şeyler almak tam bir zengin kız hareketi. Mükemmel bir insan olsaydım bunu bir çocuk hastanesine falan bağışlardım, ama yapmadım çünkü son derece kusurlu olduğum ortaya çıktı.

Ayrıca, kız kardeşlerimden biri olsaydım, muhtemelen bir araba ya da evcil bir kaplan falan alırdım.

Pedlere tekrar vurmadan önce duruyorum, bu sefer diğer ayağımı kullanıyorum. Lainey şimdi sahada dev bir sekiz rakamı çizerek bir aşağı bir yukarı kayıyor, ben tekrar tekrar dururken cesaretlendirmek için bağırıyor, kalçaları her seferinde biraz daha fazla titriyor.

Sonunda pes ediyorum ve pedlere çarpıyorum. Harika kokmuyorlar ama yine de bir süre orada kalıyorum, düşmeden geriye doğru hareket edip edemeyeceğimden emin değilim.

"Ara vermek ister misin?" Lainey, arabanın hemen yanında mükemmel bir şekilde durarak

Be

n. "Yarın yürüyemeyeceğim," diyorum ve gülüyor. "Tribünlere kadar gidebilirsin," diyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Zekice, pedleri itiyorum ve bir adım kadar geriye doğru kayıyorum. düşüyorum. Bir şekilde ahşap tribünlere ulaşıyorum, en alttakine tutunuyorum ve hantal bir yığın halinde üzerine iniyorum.

"İlk paten bootcamp seansımdan sonra ertesi gün işe hasta olduğumu söyledim," diye itiraf ediyor Lainey, görüş alanımda yavaşça geriye doğru kayarak "Bir sürü randevuyu yeniden planlamak zorunda kaldım ve ertesi hafta bunun için kendimden nefret ettim, ama ofisime giden merdivenleri çıkabileceğimden emin değildim." Hafifçe kayıyorum ve iki ayağımı da önümdeki bankın üzerine koymayı başarıyorum, sonra arkasındaki sıraya doğru yayılır.

"Ayak kaslarım ağrıyor," diye sızlanıyorum. "Ne oluyor lan?"

"Paten kaymak yürümekten, koşmaktan ya da yogadan farklı kaslar kullanır" diyor. "Acıtacak."

"Öğrenmem gereken daha kaç beceri var?" Tavandaki kafesli ışıklara bakarak soruyorum.

Şu anda Sprucevale Ortaokulu olan bina 1940'larda Sprucevale Lisesi olarak inşa edildi ve o zamandan beri hiç dokunulmadı, bu nedenle yetmiş yıllık lise ihtişamının tamamını korudu.

Efsaneye göre en az bir öğrenciyi ezerek öldüren genişleyen ahşap tribünler gibi. Muhtemelen doğru değildir, ancak on iki yaşındayken fısıldamak eğlencelidir.

"Buna odaklanmayalım," diyor Lainey tekrar süzölerek. "Bence en iyisi halihazırda edindiğiniz becerilere odaklanmak."

"O kadar çok kaldı ki bana kaç tane olduğunu bile söylemeyecek misiniz?"

"Sayı bildiğimden değil," diyerek geri dönüyor. "Ayrıca, son zamanlarda yapılan bazı araştırmalar, insanlardan başarıları üzerine düşünmeleri istendiğinde yeni bir görevde başarılı olma olasılıklarının daha yüksek olduğunu göstermiştir."

İnleyerek sözünü kestim.

"Sırada geriye doğru kaymak var," diyor ve yanımdan geçip geriye doğru kayıyor. Sonunda kaskımın klipsini açıp yanıma koymak ve terli başımı tekrar tribünlere yaslamak için yeterli enerjiyi toplayabiliyorum.

"Bu zor mu?" Hala yayılmış bir şekilde soruyorum.

"Sadece ilk başta," diyor, süzölerek dururken. "Bir şeyi ilk kez yapmak zordur. Yoga dersinde ters gökkuşığı yunusu ya da her neyse onu ilk yaptığında da zordu, değil mi?"

Başımı kaldırıp bir an için Lainey'e bakıyorum ve onun *ters gökkuşığı yunusu* olarak adlandırdığı pozu hayal etmeye çalışıyorum.

"Geriye doğru gittiğiniz yer mi?" diyor.

"Geriye doğru eğilmek mi?"

"Delilah, adımı bir hayvandan ve bir ruh halinden aldığını *biliyorum*," diyor, elleri kalçalarında, gülmemeye çalışarak.

"Zor şeyleri uygulamaya karşı olduğumu söylemiyorum," diyorum, sonunda kendimi oturmaya zorlayarak. "Sadece ne kadar zor olduklarından şikayet etmek istiyorum."

"Adil," diyor ve bir çemberin içinde dönmeye başlıyor.

Uzun bir süre onun dönüşünü izliyorum, kollarını açmış, dikenli bir at kuyruğuyla saçlarını yüzünden uzak tutuyor. Ben tepeden tırnağa koruyucu giysiler içindeyim ama Lainey sadece patenlerini giymiş, muhtemelen bu şeylerin içinde her döndüğünde kıcının üstüne düşmediği için.

Dönüyor. Patenlerimi önümdeki bankın üzerine koyup onlara bakıyorum: pembe bağcıklı ve pembe tekerlekli parlak deniz mavis. Eğer bir hevesle paten alacaksanız, uzaydan da görülebilirler.

"Sence kaç tane popo dövmesi vardır?" Dönmeyi bırakıp bana bakan Lainey'ye soruyorum. İlk defa hafifçe sallanıyor.

"Dünyada mı demek istiyorsun, yoksa üzerinde Seth'in adı mı yazıyor?" diye soruyor patenden patene sallanarak. "Dünyada mı? Milyonlarca, muhtemelen. Sende bir tane var."

"Diğer şey," diyorum teslimiyetle.

Kız kardeşlerimin ya da ailemin aksine Lainey her şeyi biliyor. Benden bir sınıf geride olduğu ve aynı zamanda Sanat Kulübü'nde olduğu liseden beri sıradan arkadaşız ve iki yıl önce şehre geri taşındığımdan beri en iyi arkadaşız.

Yaşamak için sorunlu gençlere danışmanlık yapan harika, belalı bir ucube ve onu seviyorum.

"Muhtemelen sadece bir tane, gerçi dövme sayılarını tahmin etmekte benden daha iyisin," diyor. "Kaç tane popo dövmesi görüyorsun?"

"Biraz mı?" Tehlike arz ediyorum.

Aslında pek yaygın değiller. Dövmeler pahalıdır. Çoğu insan parayı halka gösterebilecekleri bir şey için harcamak ister.

"Peki bunlardan kaçının ismi var?"

Ayaklarımı bankın üzerinde kaydırıyorum, eğlenceli pembe tekerleklerimi ileri geri yuvarlıyorum.

"Genel olarak dövmelelerden daha yüksek bir yüzde, ama çok değil," diye itiraf ediyorum. "Yani, istatistiksel olarak konuşursak, Türkiye'de çok fazla popo dövmesi olması muhtemel değil.

Sprucevale bölgesi," diyor. "Ve Seth Loveless'ı tanıyan kadın nüfusunu düşündüğünüzde-"

Bildiğim için homurdanıyorum.

"İstatistiksel olarak çok az, üzerinde adının yazılı olduğu popo dövmelelerinin sayısı muhtemelen yok denecek kadar azdır," diye bitiriyor. "Yani, bence muhtemelen tek bir tane görmüşsünüzdür."

İç çekiyorum.

"Ya bir kulüp varsa?" Ayaklarımı tekrar yuvarlayarak söylüyorum. "Belki bir harem vardır, Lainey. Belki de kıçlarına 'Seth Loveless'ın Malı' dövmesi yaptıran kadınlardan oluşan gizli bir topluluk vardır ve o da sırayla onlarla yatıp kış dövmelelerine hayranlıkla bakıyordur ve ben onun adını kışına yazdıran bir kadınla nasıl rekabet edebilirim ki?!"

Lainey patenlerinin üzerinde ayağını yerden kaldırmadan önce geriye, sonra ileriye doğru süzülürken bana uzun ve düşünceli bir bakış atıyor. Bu bakışı, onun bu bakışı *çözmesi gereken çok şey var bakışına* benzetiyorum.

"Artistik patinaj yapmalısın," diyorum.

"Bu meseleyi karmaşık bir geçmiş olan ve sürekli gelişen bir dizi seçimden ziyade başka bir kadınla rekabet olarak çerçevelemeniz ilginç," diyor sonunda.

"Vay canına, sence şeylerden hangisi?" Ben deadpan. Sırtarak bir kez dönüyor.

"Ben tarafsızım." Gülüyor.

"Yalancı."

"İyi. Bence popo dövmesi, Seth'le olan sorunlarını hatırlatmak için kötü zamanlanmış ve özellikle de içgüdüsel bir hatırlatma," diyor. "Yani, geçen hafta bana gelip iki kadeh şarap içtin ve kanepemin üzerinde durup çılgınca el kol hareketleri yaparak 'İşte bu yüzden, işte tam da bu yüzden!' diye bağırдың.

Geçmişteki ben haklı, çünkü Seth ve ben tam da bu yüzden birlikte değiliz.

"Öyle," diyorum. "Walmart'ta, markette ya da şehir merkezinde birini görmekten ve aynı kişiyle aynı şeyi yapmış olduğumuzu bilmekten nefret ediyorum."

"Neredeyse herkesin eski cinsel partnerleri var" diye .

"Tamam, o yerlerdeki *herkesi* görmekten ve *şu anda ürün reyonundaki tüm kadınların ortak bir noktası olduğunu* düşünmekten nefret ediyorum!"

Abartıyorum ama Lainey bunu biliyor ve beni düzeltmek yerine biraz daha dönüyor.

"Ve belki içlerinden birinin gizli bir popo dövmesi vardır," diye bitiriyorum.

Etrafında bir kez daha dönüyor, sonra kendini tribünün en alt sırasının üzerinde durduruyor, sonra dikkatlice tırmanıyor, bacaklarını önünde uzatıyor ve korkuluklara yaslanıyor.

"Pekala," diyor. "Benim çılgınca profesyonel olmayan görüşüme göre, bu yaptırmak için berbat bir dövme, ama aynı zamanda Mindy hakkında başkaları hakkında olduğundan çok daha fazla şey söylediğini düşünüyorum ve özellikle ilginç-"

"İşte o kelime," diyorum.

Lainey beni tersledi ve konuşmaya devam etti.

"-Dövmeyi başka bir erkeğin isteğiyle kapattırdığını iddia ediyor, çünkü Tanrı biliyor ya o dövmeyi yaptırsam ve sonra ayrılısak? O dövmenin her tarafını temizlerdim-"

"Bu işe yaramaz," diye .

"-Tamam, siyah noktalar için şu gözenek vakumlarından birini mi kullanıyorsun?" "Dövmenin ne *olduğunu* biliyor musun?"

"Kıçıma bant zımpara uygulamak-" "Büyük enfeksiyon, korkunç yara izi."

"Lütfen ifadelerimin lafzıyla değil ruhuyla ilgilenir misiniz?" diyor ve ben gülüyorum.

"Bir bulursun," diyorum.

"Aynen öyle. Gerçi ben olsam ilk etapta o dövmeyi yaptırmazdım. Herhangi birinin ismiyle."

Bir an için spor salonunun diğer ucuna bakıyor, aniden mesafeli. "İyi misin?" Bir süre sonra sordum.

İç çekiyor.

"Kadınları böyle şeyler yapmaya iten şeyin ne olduğunu hep merak etmişimdir," diye itiraf ediyor. "*Mülkiyet*. Hiçbir fikri yok."

Garip bir şekilde patenlerimi önümdeki banktan çekiyorum ve yüksek sesle, yankılanan bir *gümbürtüyle* tribünlere düşüyorlar. Ayağa kalkmadan - çok ama çok riskli - Lainey'nin oturduğu yere doğru kayıyorum, yanındaki ayak boşluğuna giriyorum ve kollarımı beline doluyorum, başım göğsünün etrafında bir yerde.

"Teşekkürler," diyor.

"Sen çok güzel, muhteşem bir jaguarsın," diyorum.

"Sen çok güzel, muazzam bir denizayısısın," diyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Hâlâ geri geri kaymayı öğrenmek istiyor musun, yoksa bugünlük bu kadar yeter mi?"

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

SETH

Sonra bir gün onu gördüm.

Bunun olacağını biliyordum. Daha önce de çok oldu. Bu yüzden nefret ettiğim kurallarımız var.

Perşembe akşamı, saat yediyi biraz geçiyordu. Daniel ve Charlie'ye bir mola vermek için Rusty'yi step dans dersine götürmeye gönüllü oldum ve daha sonra beni sıcak çikolata için Mountain Grind'e yürümeye ikna etti.

İkna etmek zor olmadı. Ben yumuşak biriyim.

Rusty, "Her şeyi bilen biri ama genellikle haklı çıkıyor," diyor. "Ve ailesi muggle olmasına rağmen, büyü konusunda çocuklardan çok iyi. Ve *çok* daha havalı."

Rusty iç çekiyor.

"Sence babam ve Charlie yatılı okula gitmeme izin verirler mi?" diye soruyor bana bakarak.

"Hiç şansın yok," diyorum sırtarak. "Onları özlemez miydin? Ve Thomas'ı?"

"Tatillerde evde olurdum," diyor.

"Yatılı okulun kitaplardaki gibi olduğunu sanmıyorum," diyorum nazikçe.

Rusty bana bir çocukta gördüğüm en kibirli bakışı atıyor ve gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Hogwarts'ın gerçek olmadığını biliyorum, Seth," diyor. "Yani normal bir okul."

Rusty'nin dokuz yaşındayken evden ayrılmak ve ailesini sadece tatillerde ve hafta sonlarında görmek istediğini sanmıyorum. Çocuk deli gibi ev hasreti çeker.

Yatılı okullarda hem büyüğü hem de sıradan, eğlenceli maceralar yaşayan, gizemleri çözen ve günü kurtaran çocuklar hakkında bir sürü roman okuduğunu düşünüyorum, hepsi de ebeveyn müdahalesi olmadan.

"Rusty," diyorum ve elimi omzuna koyuyorum. "Daha çok var ama üniversiteyi *çok seveceksin*."

Yine iç çekiyor. Dokuz yaşındaki çocukların çoğu bu kadar iç çeker mi? Elli metre önümüzde bir kapı açılıyor.

Delilah dışarı çıkar. Dünya eğilir.

"Belki bu yaz yatılı kampa gideriz," diyor Rusty. Delilah içeriden birine el sallıyor. Kapının açılmasına izin veriyor.

Direkt bize bakıyor.

Isı lambası gibi. Her zaman.

"Bunun eğitici olacağını düşünmüyor musunuz?"

Bir an bana bakıyor, yüzü okunmuyor. Bir omzuna astığı çantasında yoga matı var, saçlarını yüksek topuz yapmış, ayağında tozluk ve kışlık botlar var. Rusty'yi görünce gülümsüyor.

Yanına gittiğimizde iki elini de ceketinin ceplerine sokarak "Merhaba," diyor. Yüzü hâlâ hafifçe kızarmış, saçlarının kenarları nemli. "Dışarıda gerçekten güzel bir gece, ha?"

Kişisel soru ya da yorum yok. İçten şakalar yok.

Sadece kibarca havadan sudan konuşun.

"Çok güzel," diyorum, sesim tamamen nötr. "Bu arada yeğenim Rusty ile tanıştınız mı?"

Rusty çok ciddi bir şekilde sağ elini uzatırken Delilah, "Sanırım uzun zaman oldu," diyor.

Rusty gayet düzgün bir yüz ifadesiyle, "Büyüleyici, eminim," diyor. Delilah o kadar büyük sırtıyor ki yüzünün ikiye ayrılabilceğini düşünüyorum.

"Kesinlikle," diyor, belli ki gülmemeye çalışarak. "Ne büyük bir zevk."
"Aynen," diyor Rusty ve Delilah'nın gitmesine izin veriyor. Kayışını ayarlıyor

Tekrar omzuna aldı, yüzüme baktı. Gülümsemesi kayboluyor. "Yoga mı?" ıktığı kapıya doğru başını sallayarak soruyorum.

"Evet," diyor. "Peki ya sen?"

"Dans dersini yeni bitirdim ve Mountain Grind'de sıcak çikolata içmeye gidiyorum," diyorum.

Bize katılmak ister misin demek istiyorum ama bunu yapamadan çenemi kapatıyorum.

"Peki, bırakayım da sen hallet," diyor ve yine parlak bir gülümseme yayıyor. Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme. "Seni görmek güzeldi. Rusty, büyülenmeye devam ediyorum."

"Görüşürüz," diyorum ve uzaklaşırken göz göze gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Gle gle!" Rusty bağırıyor ve bu. Hepsi bu kadar. Sadece *güzel bir gece* ve *yoga*

sınıf ve *sıcak ikolata*.

Sence de kar gibi kokmuyor mu? Ya da sonunda Noel ışıklarını ağaçlardan indirdiler ya da nasılsın?

Rusty ve ben yürümeye devam ediyoruz ve bir sonraki yaya geçidine varana kadar onun bana gerçekten komik bir bakış attığını fark ediyorum.

"N'aber ufaklık?" Cevabından şimdiden korkarak soruyorum.

Rusty hiçbir şey söylemiyor. Sanki hesap makinesinde iki ile ikiyi toplamaya çalışıyormuş da cevap sürekli beş çıkıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Hiçbir şey," diyor kararsızca.

Odanın ortasında duruyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve sarı noktayı arıyorum.

Ben göremiyorum. Oda fiırlarla dolu - yerde, iki ya da üç yüksekliğe istiflenmiş, hepsi bu alana sıkışmış - ama aradığım sarı işareti göremiyorum.

Kollarımı biraz daha kavuşturup bakmaya devam ediyorum. Envanterimizde bir fiçı Deepwood Loch İskoç Birası daha olduğu açıkça yazıyor ve Grotonsville'deki spor barı az önce elimizde kalıp kalmadığını sordu.

Buralarda bir yerde. Envanter sistemim yalan söylemez. Sadece bilmiyorum *Nerede?*

Ayak sesleri girdi ve ben döndüm. Kollar hala çapraz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Daniel kapının hemen girişinde durarak sorar.

"Çalışanlarımızın taşımaktan sıkıldıklarında fiçıları durdukları yere koyarak düzenli olarak gösteriş yaptıkları net, özlü bir fiçı organizasyon sistemimiz olduğu gerçeği hakkında mı?" diye sordum. "Elbette. Hepsi kovuldu."

"İki haftadır ve özellikle de son iki gündür sefil bir piç olduğun gerçeğini kastetmiştim," diyor sinirlenmeden.

"Son Deepwood Loch'u bulup işime dönmeyi tercih ederim."

Daniel kapıyı iterek kapatıyor, elini yüzünde gezdiriyor ve bana dönüyor.

"Pekâlâ," diyor. "Hangi renk?"

"Sarı," diyorum. "Muhtemelen yanında DLSA yazıyordur, eğer önce onu görürsen."

Birkaç dakika boyunca sessizce bakıyoruz ve ya fiçıyı bulmak ya da Daniel'in söyleyeceklerini beklemekten başka seçeneğim yok.

Önce o konuşur.

"Ondan nefret etmiyorum, biliyorsun," diyor.

Beklediğim gibi bir sohbet başlatıcı değil. Aradığım şeyin bu olmadığından emin olmak için bir fiçı İrlanda Kırmızı Birası'nı incelemek için fazladan birkaç dakika harcadım.

"Kim?" Ben soruyorum.

"Aslına bakarsan, senin de ona en az onun sana davrandığı kadar pislik davrandığından şüpheleniyorum," diyor sorumu duymazdan gelerek.

"Yani buraya beni neşelendirmek için ."

Bir fıçının üzerine eğilerek, "Buraya, patronlarından biri sebepsiz yere savaş açtığı için tüm personelimiz istifa etmeden önce bir şey yapabilir miyim diye bakmaya geldim," diyor.

Bir süre sonra kafasını kaldırıp bana baktı. Ve sonra bekliyor. Ve bekliyor.

Göz temasını kesen benim.

"Ava'nın düğününden sonra onun odasına geri döndüm," diye itiraf ediyorum. "Orada kavga etmeden önce ayrılmayı kabul ettim ve ayrıldım."

Daniel bir fıçıyı tepesinden tutup diğerlerinden uzaklaştırır ve üzerine oturur. Dirseklerini dizlerine yaslar.

"Ve?" diyor.

Duvara bir fıçı dayadım, üzerine oturdum, arkama yaslandım.

Sonra Daniel'a gerçeğin geri kalanını anlatıyorum. Çoğunu biliyor ama ona etkileşim kurallarını anlattım. Onu bira fabrikasında görmekten. Vera'ya hayır dedikten sonra evet demeyi.

Birkaç saat sonra onu karanlıkta öpmek için arkadaşlık teklif etmek hakkında, ama bunu G-rated olarak tutuyorum.

Ona gitmemi söylediğini, o aptal kurallara geri dönmek istediğini, haklı olduğunu bildiğim için ikisini de kabul ettiğimi söylüyorum. "Ben de ayrıldım," diyorum ellerimi başımın üstünde birleştirerek. "Ve onu iki gece önce gördüm ve hava durumu hakkında konuştuk ve bundan nefret ediyorum.

Yaptığımız şey bu, tekrar tekrar ve keşke bunu durdurabilsem ama . Her seferinde son olduğunu düşünüyorum ve sonra onu tekrar görüyorum ve doğru zaman ve doğru yer ve ona hayır diyemiyorum."

Başımı arkaya eğiyorum ve ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum.

"Onu hiç geri çevirmedi," diye itiraf ediyorum. "Tanrım, bir kere bile. İşte bu yüzden Alaska'daki balıkçı teknelerine ve Montana'daki bira fabrikalarına iş başvurusu yapıyorum."

"Ne?" Daniel sorar.

Ellerimi gözlerimden çekiyorum. Bulanık ama endişeli.

"Ciddi olarak takip etmedim," diyorum.

"Montana'da bir bira fabrikası, bir balıkçı teknesinden çok daha ciddi bir iştir" diyor.

Doğru söylüyor. Görüşme için aradılar ve hiç geri aramadım ama telefonu açtım ve bir düzine kez düşündüm.

"Evet," diye itiraf ediyorum, başım hâlâ duvara dayalı.

"Bu işi çözmek yerine ülkenin öbür ucuna taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"söyleyince kulağa çok saçma geliyor." "Sadece bir düşünce."

Derin bir nefes alıyorum, bir bileğimi diğer dizimin üzerinden geçiriyorum.

"Düğünün farklı olabileceğini ," diyorum kardeşime.

Bunu ilk kez itiraf ediyorum, kendime bile. Daniel sessiz bir şekilde dinliyor.

"O..." Sözümü kesiyorum, boğazımı temizliyorum. "Diğer etkileşimlerimizden daha karmaşık."

Yani kıyafetlerimiz üzerimizdeyken birlikte uzun zaman geçirdik.

"Ama şimdi hava durumu hakkında konuşmaya geri döndük ve altı ay ya da bir yıl sonra bunu tekrar yapacağız."

"O zaman yapma."

"Montana'ya taşınmanın amacı da bu zaten. Burada yaşarsam ondan kaçamam," diyorum.

"Bir sonraki cümlem alaycı olacak," diye uyarıyor Daniel. "Yemin ederim öyle değil."

". "

"Giyinik ve ayık bir şekilde konuşmayı düşündünüz mü?" Adam haklı. Hıyar gibi konuşuyor.

"Yapmamaya karar vermiştik-"

"Eğer seni bütün bir hafta sonu boyunca durmadan becerirse muhtemelen konuşmayı kabul edecektir," diyor Daniel, sabrı sonunda tükenmiş. Bir elini sarkmaya başlayan saçlarının arasından geçiriyor ve bana bir ağabey bakışı atıyor. "I

Onun seks feromonlarından yapıldığını ve insan kostümü içinde dolaştığını falan mı düşünüyorsun-"

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, yüzümü ellerimin arasına aldım.

"-Özür dilerim, Thomas uykusunda gerileme yaşıyor ve bu çok *zor* oldu," diyor Daniel.

Bir an durup yere bakıyor.

"Dinle," diyor sonunda. "Ondan nefret etmemi, ona cadı dememi, kurbağaları nasıl kaydattığından, ruhları nasıl yediğinden ve seni eğlence olsun diye kukla gibi dans ettirdiğinden falan bahsetmemi istiyorsan, yaparım. Ama seni böyle incinmiş görmekten gerçekten nefret ediyorum. O yüzden... başka bir şey dene. Lütfen?"

Ayağa kalkıyor, ellerini birbirine vuruyor ve kapıya yöneliyor.

"Ve bu arada, çalışanlarımıza karşı bu kadar hıyar olmayın" diyor.

"Birayı bulmama bile yardım etmeyecek misin?" Hala otururken soruyorum.

Kapı aralığında, geri dönüyor. Sonra durduğu yerden birkaç metre ötedeki bir fiçıyı işaret ediyor.

İskoç birası.

"İyi konuşmadı," der ve gider.

Protesto ederek beş dakika daha orada kaldım.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

DELİLAH

Sol elimle **SÜRÜYORUM** ve sağ sallıyorum, yumruğumu açıp kapatıyorum. Bugün günümün büyük bir kısmı, çok sabırlı ve acıya tahammülü yüksek olan ve mümkün olduğunca az seansta bitirmeyi tercih ettiğini söyleyen bir adamın uyluğuna büyük, soyut bir parça yerleştirmekle geçti.

Benim için sorun değil, ancak şimdi iğne elim garip hissediyor, omuz kramplarından bahsetmiyorum bile. Sonrasında Beau ile yemek yemiş ve bana Nana'nın Sincap Macerası ile ilgili son gelişmeleri aktarmış olsam da hala düğümлерim var.

Sonunda araba yolum göründü. Evim yüz metre geride, araba yolumla yol arasında bir ormanlık alan var, evin kendisi ağaçların arasından zar zor görünüyor. Şehirde bir ev almayı düşünmüştüm ama bu evin tarif etmesi zor bir cazibesi vardı - mutfakta konserve yapmaya, oturma odasında vintage tuhaflıklara ve arka bahçede şenlik ateşi etrafında çıplak danslara eşit derecede uygun görünen tuhaf, yüce, açık hisseden bir çiftlik evi.

Henüz şenlik ateşi yakmadım ya da arka bahçede çıplak dans etmedim. Bir gün.

Arabamı durdurdum. Bir an için karanlığı düşündüm. Sol elimle sağ elime masaj yapıyorum, bu da yardımcı oluyor ama o kadar da değil. Soğuk camdan içeri sızmaya başlamıştı bile.

Yolcu koltuğumdan atkımı çıkardım, ön kapıma kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen boynuma doladım.

Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve ön verandamın basamaklarından siyah bir şekil belirdi.

Çılgılık *atıp* arabaya geri dönüyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. Kilit düğmesine arka arkaya bir düzine kez basıyorum, kalbim çarpıyor ve ağzım kuruyor, paltomun içinde aniden donuyorum.

Kahretsin, verendamda katil bir Koca Ayak var. Kahretsin, anahtarlarım nerede? Bir saniye önce yanımdaydı. İşte bu yüzden Vera kapısı olan bir yerde yaşamamı istedi.

Sonunda ceketimin cebinden anahtarları çıkarıyorum ve elimdeki soğuk metalle derin bir nefes alıyorum.

O Koca Ayak değil, diye kendime hatırlatıyorum ve sonunda cesurca penceremden dışarı bakıyorum.

Katil Kocaayak... Dalgalar mı? Ve
dalga *çok* tanıdık mı?

Başımı koltuğuma yaslayıp derin bir nefes daha alıyorum, kalbim hala çarpıyor ama şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Bu da ne ?" Kendi kendime mırıldandım ve kapıyı tekrar açtım. "Seni Kocaayak sandım!" diye bağırdım.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye karşılık verir.

"Ne *yapıyorsun* sen?" Ön bahçemdeki patikadan ona doğru yürürken sesleniyorum, adrenalin hâlâ içimi titretiyor. "Karanlıkta verandamın basamaklarında mı oturuyorsun? Yalnız yaşayan bir kadının verandasının basamaklarında mı?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, denklemin bu kısmını düşünmemişti.

"Özür dilerim," diyor ve sesi gerçekten de pişmanlık dolu çıkıyor.

Derin bir nefes alıyorum, hala sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum, bir elimi enseme gezdiriyorum.

"Telefonum var," diye belirttim.

"Yüz yüze konuşmaya ihtiyacım vardı," diyor ve aniden damarlarımdaki tıkırtı yerini göğsümdeki boş bir noktaya bırakıyor ve ilk kez elinde bir şey olduğunu fark ediyorum.

Bir sepet. Üzerine bir örtü örtülmüş ve boş yer korkuya dönüşüyor, karanlık ve parlak, birimizin diğerinin evine bir adakla geldiği son zamanı yankılıyor.

İşe yarıyor, değil mi? Anlaşmamız mı?

"Seninle nasıl daha az konuşacağımı bilmiyorum," diyorum sepete bakarak. "Hayatım burada. Ailem burada. İnsan içine çıkmak zorundayım-"

"Bir daha asla konuşmamamız gerektiğini söylemek için verandanızın merdivenlerinde bir saat boyunca soğukta beklemedim" diyor.

Soğuk bir esinti yapraksız ağaçların arasından hışırdıyor, topuzuma sıkışmamış saç tellerimi çekiştiriyor ve bir tanesini yüzüme doğru savuruyor.

"O zaman bana söylemek için neden meyve sepeti getirdin?" Ben soruyorum. "Eğer şehri terk etmem ve seni rahat bırakmam için bana rüşvet vermek istiyorsan, bu-"

Örtüyü çevirip bana uzattı. Çörek mi?

"Senden hoşlanıyorum," diyor basitçe ve kalbim göğüs kafesine yapışıyor, atması gerektiğini bir anlığına unutuyor gibi hissediyorum.

Seth'i izliyorum, bekliyorum. Çörek almıyorum. Cümlesini bitirmesini, gecenin dokuzunda elinde unlu mamullerle gelmesinin gerçek nedenini söylemesini bekliyorum. İkimizin de bildiği darbeyi indirmesini.

"Ama?" Sonunda sordum.

"Ama hiçbir şey," diyor usulca. Hâlâ sepeti uzatıyor. Çöreklerle bakıyorum, sonra tekrar ona. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve daha dik durmak için kendimi zorluyorum.

"Her zaman bir *ama* vardır," diyorum ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Senden hoşlanıyorum *ama* keşke hiç var olmasaydın da diyorum. Senden hoşlanıyorum *ama* etrafta yatıp kalkmayı seviyorum. Senden hoşlanıyorum *ama* ikimiz de hoşlanmanın yeterli olmadığını biliyoruz."

Derin nefes alıyorum, tekrar başka tarafa bakıyorum çünkü midemin çukurundaki boşluk hala orada, kıvranıyor, içimi kemiriyor. Çirkin bir şeyin olmak üzere olduğunu biliyorum. Bir mil öteden geldiğini görebiliyorum, karanlıkta bir trenin farları gibi.

"Benimle yeniden başla," diyor.

Bakışlarını tutuyorum, sertçe yutkunuyorum çünkü ben de bunu beklemiyordum. Bunların hiçbiri beklediğim şeyler değildi ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Nasıl?" Sonunda sordum.

Ben de çörek alacağım. Gerçekten güzel görünüyorlar.

"Birbirimize yabancıymışız gibi davranmaktan nefret ediyorum," diyor, sesi alçak, soğuk ve karanlık gecede sessiz. "Bundan nefret ediyorum. Biz yabancı değiliz. Bunca yıldan sonra bile beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyorsun ve tanıımıyormuşsun gibi davranmaktan bıktım."

Alışkanlıktan dolayı itiraz etmek istiyorum. Ona birbirimizi incittiğimiz tüm yolları, attığımız tüm dikenleri, tükürdüğümüz tüm zehirleri hatırlatmak istiyorum. Ona yabancı olmanın, birbirimizle mızrak dövüşüne tutuşmaktan, her zaman kalbe nişan almaktan ve dört nala koşmaktan daha iyi olduğunu söylemek istiyorum.

Onun yerine çörekten bir ısırık alıyorum. Çoğunlukla o şeylerden hiçbirini söylememek için.

"Yaban mersinli-limonlu," diyor ben sormadan.

Çiğniyorum, yutkunuyorum. "Bunları sen mi yaptın?"

"Evet."

Bir ısırık daha alıyorum, yabanmersininin tatlı-ekşi tadı dilime yayılıyor.

"Yanılıyorsun," diyorum ona.

"Bunlar kesinlikle yaban mersinli."

"Seni tanıdığım konusunda yanılıyorsun. Çörek yaptığını bilmiyordum. Bazen arazi motosikletine bindiğini bilmiyordum. Karanlıkta verandada oturduğunu bilmiyordum."

"Kural olarak yapmıyorum," diyor. "İdeal olarak bunu bir daha yapmayacağım."

"Seni sandığın kadar iyi tanımıyorum," diye fısıldıyorum. "Eminim fırıncılığı neden sevdiğimi biliyorsundur" diyor.

Bir ısırık daha alıp ay ışığında onu izliyorum.

Seth çok güzel. Her zaman öyledir ama şu anda ay bulutların arkasında, soluk beyaz ışığı manzaraya yayılmış durumda. Ön bahçemdeki her şey gölgesiz, doğaüstü bir ışıltıya sahip, en çok da Seth.

Bir karakalem çizimine benziyor, aynı rengin tüm tonları, kenarları karanlık tarafından lekelenmiş ve bulanıklaştırılmış. Acaba herhangi bir ressam onun hakkını verebilir mi?

"Çünkü ölçülebilir," diyorum bir süre sonra. "Öngörülebilir. Her şeyi talimatlara göre yaparsanız, neredeyse kesinlikle başarılı olursunuz."

Ay ışığı mavisinin tonlarında gülümsüyor.

"Sana söylemiştim," diyor. "Benimle yeniden başla. Söylediğimiz ve tüm saçmalıkları silip atacağız ve sadece birbirini seven iki insan olacağız, randevulara çıkacağız, film geceleri yapacağız ve uzun romantik yürüyüşlere çıkacağız ve..."

Bir elini saçlarında gezdirip bana gülümsüyor.

"Diğer şirin çiftler ne yaparsa yapsın," diyor. "Sadece evet de, Bird."

Tekrar derin nefes alıyorum, sisler içinde nefes veriyorum, Seth'ten uzaklaşıp araba yoluna bakıyorum.

"Yani... aramızda hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?" diye sordum.

Seth cevap vermiyor, sadece elini yüzüme doğru uzatıyor. Kıpırdamamaya çalışıyorum ama yine de ona doğru eğildiğimi hissedebiliyorum, tıpkı güneşe doğru eğilen bir çiçek gibi.

Yanağımdaki bir kırıntıyı fırçalıyor. Bana bakıyor. Elini indirmeden önce oyalanıyor.

"Aynen öyle," diyor.

"Gerçekten yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Sanırım sevişmeye, kavga etmeye ve toplum içinde zar zor kibar olmaya devam etmek beni mahvedecek," diyor ayaklarını kaydırarak, sepeti kalçasına dayayarak. "Ve sanırım bunu son bir kez daha denemezsem kendimi asla affetmeyeceğim."

Boğazım daralıyor ve dudaklarımı birbirine bastırarak yutkunuyorum. Her zaman kolay ağlayan biri oldum ve bundan hiç hoşlanmadım.

Ağzımı açtığımda, *evet* ya da *tamam* demek *istiyorum*, hatta *bunu isterdim*, ama ağzımdan çıkan şey "Seni özledim" oluyor.

Seth'in yüzü değişiyor, yumuşuyor. Sanki bir kalkanı indirmiş gibi, öne doğru bir adım atıyor, boştaki elini boynumun arkasına doluyor ve ben yüzümü ona doğru eğmeden dudaklarını saçlarıma bastırıyor.

"Cuma günü benimle çık," diyor, sesi boğuk, dudakları hâlâ saçlarımda. "İlk randevumuz. Eğer şanslıysan, sana iyi geceler öpücüğü veririm."

"Sadece bir öpücük mü?" Alay ediyorum ve beni serbest bırakıyor. "Evet o zaman?"

Derin bir nefes alıyorum ve sanki aklımı toplayabilecekmişim gibi bir an için gözlerimi kapatıyorum.

"Tabii ki evet," diyorum ona. "Bir şey daha var," diyor. "Sen Koca Ayak'sın."

"Seks yapmak için beklemek istiyorum."

Bu kelimeler, bu sırayla, beynimin işlemesi için birkaç dakika aldı. İnsan kıyafetinin fermuarını açıp bir maymun-adamı ortaya çıkarsaydı daha az şaşırdım.

"Ne?" Sonunda söyledim.

Ve sonra, hala şaşkın: "Ne zamana kadar?"

Sprucevale küçük, güneyli bir yer ve kişi başına yaklaşık dört kilise düşüyor, bu yüzden *seks için bekle* dediğimde otomatik olarak *evlenene kadar* diyorum, ki birkaç hafta önce Seth'in tavrı bu değildi.

"Bir ay mı?" diyor.

Gözlerimi kısıyorum ve başımı eğiyorum.

"Bunu yapamazsın," diyorum
basitçe. "Yapamaz mıyım?" diye
soruyor sırtarak.

"Ne yani, kendini Tanrı'nın kadınlara armağanı mı
sanıyorsun?" Alay ediyorum. "Kadınlara değil," diyor,
sırıtişı vahşileşmiş. "Sadece sen."

Ona gözlerimi deviriyorum ama kalbim biraz daha hızlı, daha sert atıyor.

"Seni ukala pislik," diye gülüyorum. "Göğüslerimi hiç push-up sütyenle
gördün mü? Bir ay bile dayanamazsın."

"Sadece bir ay mı?" diyor. ", zorlaştır. buçuk ay. Ava'nın düğününden
sonra Tanrı'yı görmeni sağladım."

En azından karanlık allığımı gizliyor.

"İşimiz bittikten sonra neredeyse yerde bayılacak olan ben değilim."

"O viskiydi."

" miydi?" Başımı hafifçe eğerek soruyorum.

"Viski bir etkendi," diye itiraf ediyor. "İki ay. bakalım, Bird."

"Asla ," diyorum.

" öğrenmenin tek bir yolu var. Anlaştık mı?" diye soruyor ve elini
uzatıyor. Ben de benimkini ona uzatıyorum ve tokalaşıyoruz.

Elimi dudaklarına götürürken "Anlaştık," diyorum.

"Cuma," diyor, hâlâ elimi tutuyor. "Altı. Geç kalma." "Bir
öpücük bile alacak mıyım?" diye soruyorum.

"Belki ilk randevumuzun sonunda," diyor Seth. Bana yine sırtıyor, tüm
ukalalığı ve hovardaca çekiciliğiyle. "Beni ne tür bir fahişe olarak görüyorsun
Bird?"

"Dikkatli sür," diyorum ona gülerek. Elinde çöreklerle garaj yoluma doğru
yürüyor.

Evime giriyorum. Kapımı kilitliyorum. Yatak odama gidiyorum.

Ve görünüşe göre öngörülebilir gelecekte tek yoldaşım olarak kalacak olan
vibratörümü ateşliyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

SETH

Cuma gecesi Delilah'nın araba yoluna girdiğimde ilk gördüğüm şey gözler oluyor.

Parlayan, boncuk gibi gözler. Altı tane.

Tekrar. Geçen gece de buradaydılar ve bana karşı bir şeyleri varmış gibi hissetmeye başladım.

Arabamdan inerek onlara "Defolun" dedim. ", *git*."

En büyük rakun en alt basamağa oturmuş, sanki onu eğlendirmemi bekliyor.

"Piç kurusu," diye mırıldanıyorum ve bir sopa ya da başka bir şey bulmak için etrafıma bakıyorum.

Tüm haşereler arasında rakunlara karşı en temkinli olan benim. Düşündüğünüzden daha büyük olmalarının yanı sıra, Levi'nin *her rakunun kuduz olduğunu* söylediğini hatırlamak istemediğim kadar çok kez duydum.

Kuduz olmak istemiyorum. Sadece Delilah'yı bir randevuya götürmek istiyorum, bu yüzden düşmüş bir dalı kapıp verandaya doğru yürüyorum ve onu sallıyorum.

"Defolun buradan" dedim onlara.

Gözlerini dikip bakıyorlar ama onları dürteceğimi anlayınca paytak paytak kaçıyorlar.

Çubuğu fırlatıp atıyorum, basamakları tırmanıyorum, sinirlenmeden önce Delilah'nın zilini çalıyorum.

" gel!" diye bağılıyor, kapıdan zar zor duyuluyor. "Kapı kilitli değil."

İtaat ediyorum, rakunların beni takip etmediğinden emin olmak için bir kez daha arkama bakıyorum. Sinsi, korkusuz piçler. Annem bir keresinde eve geldiğinde bir rakunun mutfak zemininde uzandığını ve etrafının yarısı yenmiş muzlarla çevrili olduğunu görmüştü. Süpürgeyle kovalamak zorunda .

Delilah diye biri yok.

"Sensin, değil mi?" diye sesleniyor, sesi uzayda yankılanıyor, hâlâ görünmez.

"Bu yaratıklara evini korumaları için para mı ödüyorsun, yoksa sen büyülmüş bir orman prensesi olduğun için gönüllü oldukları bir Pamuk Prenses düzeni mi bu?" Ben geri aradım.

Başımın üzerinden ayak sesleri geliyor ve birkaç dakika sonra sol tarafımdaki merdivenlerin korkuluklarına yaslanmış bir şekilde beliriyor.

Mor leopar desenli bornoz. Islak saç. Vay anasını. "Erkencisin," diyor ama gülümsüyor.

"Umarım bunu giyiyorsundur," diyorum ve Delilah sanki üzerinde ne olduğunu unutmuş gibi yere bakıyor.

"Andy Warhol'un ev sahipliği yaptığı bir pijama partisine mi gidiyoruz?" diye soruyor. "Hala nereye gittiğimizi bilmiyorum."

"Sana söylemiştim," diye takılıyorum, kendimi göz teması kurmaya zorlayarak. "Seni çorap zıplamasına götürüyorum. Bundan daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum."

Dirseklerini parmaklıklara dayıyor, kalçalarını oynatıyor. Bornoz parlak ve dökümlü bir şeyden yapılmış - ipek, ipekten bornoz mu yapıyorlar? - ve ağzımın kurumasına neden olacak şekilde üzerine örtülüyor.

"O zaman sanırım gidip fino eteğimi giymem ve saçımı bir at kuyruğu yapmam gerekiyor," diyor. "Birazdan çıkacağım. Kendinizi evinizde hissedin, oturma odasında bir kanepe ve mutfakta da içecekler var sanırım?"

Kıyafet giymesini istemiyorum. Merdivenlerden çıkıp leopar desenli bornozunu açmak, parmaklarımı nemli saçlarında ve duştan çıkar çıkmaz tadının nasıl olduğunu görmek istiyorum ama bütün sorun da bu zaten.

Yıllardır şehvet içindeydik. Yeni bir şeyler deneme zamanı.

"Rezervasyonlar altı buçukta," diyorum ona, ceketimi ve atkımı çıkarıp askıya asarken.

"Biliyorum, bana hatırlatıp duruyorsun." Gülüyor, kendini parmaklıklardan aşağı itiyor ve kayboluyor, sesi giderek kısılıyor. "Erken gelen sendin!"

"O kadar erken gelmedim," diyorum ve telefonumdaki saate bakıyorum.

On dakika *erken* sayılmaz ama tartışmayı bırakıp Delilah'nın evine gidiyorum.

Sürpriz oldu.

Belki de öyle olmamalıydı. Belki de herkes gibi benim de düzgün, ağırbaşlı bir dış cephenin tuhaf, havadar bir iç mekanı gizleyebileceğini bilmem gerekirdi, ama bunu düşünmedim bile.

Evinin dışı eski bir çiftlik evi, buradaki diğer tüm eski çiftlik evleriyle aynı: iki katlı, beyaz dış cephe kaplaması, ön verandada Adirondack sandalyeler. Pencereler. Bir kapı.

Ancak içerisi çatı kirişlerine kadar açık, yüksek tavanın garip akustikten sorumlu olduğu açık. Zemin katın tamamı açık, mutfakı oturma odasından ayıran bir adadan başka bir şey yok. Arka duvar neredeyse tavandan tabana cam. Bir köşede duvara kadar uzanan pürüzsüz siyah taşlarla döşenmiş bir şömine var.

Merdiven, kapılarından biri hafif aralık olan oturma odasına bakan ikinci kat sahanlığına çıkıyor. Bu açıdan içeriyi tam olarak göremiyorum ama kendime rağmen denediğimden eminim.

Buradaki her şey parlak. *Eklektik*. Tavanda dalgaların karaya attığı oduna benzeyen bir avize asılı. Sehpa cam ve çelikten. Koyu kahverengi deri kanepenin bir yanında şık ve modern bir çelik lamba, diğer yanında ise hula kızı şeklinde bir lamba bulunuyor. Şöminenin yanındaki duvar tavandan tabana çerçeveli sanat eserleriyle dolu: tablolar ve

fotoğraflar ve çizimler. Baskılar. Ringling Kardeşler için eski görünümlü bir poster.

Bir an orada durup etrafa bakıyorum, her şeyi içime çekiyorum. Buraya daha önce hiç gelmemiş olsam bile, tuhaf bir şekilde tanıdık ve rahatlatıcı geliyor. Sanki hiç bilmediğim bir evim varmış gibi.

Üst katta bir saç kurutma makinesi çalışıyor ve ben Delilah'nın mutfağına giriyorum. Oturma odasına benziyor: parlak çiçekli kumaşlarla döşenmiş bankları olan bir kahvaltılık köşesi, üstündeki duvar sanatla kaplı, pencereler ön verandaya bakıyor. Beyaz dolaplar, mermer tezgahlar.

Birkaç denemeden sonra içki dolabını buldum. Delilah'nın seçimi alışılmadık ama meydan okumayı severim, bu yüzden kollarımı sıvayıp işe koyuluyorum.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğumda bulduğum karışımı bardaklara dolduruyordum. Birkaç dakika sonra, oturma odasına girdi.

Neredeyse bardağı deviriyordum.

"*Bir bira al ve kanepeye otur* demek istemiştin," diyor gülerek. "Barmenlik yapmana gerek yoktu."

Omuz silkip elime bakıyorum, böylece kokteyl çalkalayıcıyı tezgaha tam olarak koyduğumdan ve boşluğa falan düşürmediğimden emin oluyorum.

"Beklerken bir şeyler yapmam gerekiyordu," diye takılıyorum, hâlâ bakıyorum.

Süslü zeytinlerin parlak yeşilinden bir elbise giyiyor. Yüksek yakalı, uzun kollu, diz hizasında. Belinden bağlı ve onunla birlikte hareket ediyor ve bu elbise Papa'yla bir toplantıda giyilebilecek kadar mütevazı olsa da, bana altındaki şeyi hatırlatmak için özel olarak tasarlanmış gibi hissediyorum.

Saçları dökülmüş, yelesi omuzlarına dökülüyor. Gri tayt, kahverengi botlar. Yüzünde, boynunda, kollarını yukarı itip mutfak adasının uzak tarafına yaslandığında ön kollarında çiller var.

Buzdolabında bulduğum bir kutu maden suyunu açacak kadar uzun süre gözlerimi ayırıyorum.

"Nedir bunlar?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak. "Herhangi bir şey için malzemelerim olduğunu bilmiyordum."

"Kendi tasarımı" diyorum ona, maden suyunu doldururken. "Tatlı vermut, rom, biraz misket limonu, biraz nar ekşisi ve soda. Oh, ve kereviz acısı."

"Büyüleyici," diyor çenesini bir elinin arasına alarak. "Bize içki hazırlamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Her bir bardağı hızlıca karıştırıp birini ona doğru itiyorum.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum kendiminkini kaldırarak. "Ben sadece mutfağını karıştırmasına izin verdiğin bir yabancıyım. Ayrıca, oldukça zayıflar."

Bardağını kaldırıyor, benimkiyle hafifçe tokuşturuyor ve ikimiz de birer yudum alıyoruz.

Delilah tek kaşını kaldırıyor.

"Huh," diyor düşünceli bir şekilde, ikimiz de kadehlerimizi indirirken. "Şey," diyorum. "*Fena* değil."

"Vermut *ya da* kereviz acısı olduğunu bilmiyordum," diyor. "Aslında o kadar sık içmediğime inanır mısınız?"

"Bulduklarına dayanarak, evet," diyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Creme de Menthe ve tekila da var ama onları ekleyemedim."

"Tanrı'ya şükür."

İkimiz de bir yudum daha alıyoruz. İkincisi daha iyi.

"Bir tur alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Delilah bir elini bardağın altına sokup alttan tutuyor. "Bütün ilk randevularına böyle mi davranıyorsun?" diye soruyor gülümseyerek.

"Sadece saçlarını kuruturken beni serbest bırakanlar."

"Doğru. Televizyonumu çalabilirdin, ama bak onun yerine ne yaptın," diyor tekrar yudumlarırken. "Biliyor musun, bu gerçekten daha kötü *olabilirdi*. Sanırım şimdi hoşuma gitti."

Diğer eliyle kokteyl çalkalayıcısını alıyor ve sanki hiç kalmış mı diye bakıyormuş gibi bir kez döndürüyor ve ışığı yakaladığında fark ediyorum ki

Yan tarafında harfler var: DPN.

Baktığımı görüyor ve onu tezgaha geri koyuyor, içkisinden bir yudum daha alıyor.

"Bu bir hediye idi," diyor, ben bir daha ona bakarken. *DPN* baş harfleri değil.

"Bir düğün hediyesi," diye belirtiyor, sonra bana bakıyor, bardağını ellerinin arasında yuvarlıyor. "Bu temiz sayfa ne kadar temiz, Seth?"

Delilah ve Nolan Prescott. Tabii ki. "Islık çal" dedim.

"Eskiden evliydim," diyor. "Boşanırken kokteyl çalkalayıcısını aldım."

"Bana hepsi bu kadar deme," diyorum.

"Buralarda bir yerde kazınmış bir cam sürahi var," diyor kuru bir sesle. "Ve monogramlı peçetelerin de benim elime geçtiğinden oldukça eminim."

"Bütün sakladın mı?" Ben sordum.

Sanki ben tarafsız bir tarafmışım gibi. Sanki bunlar ilginç gerçeklermiş de başka bir şey değilmiş gibi.

"Bazen işe yarıyorlar," diyor omuz silkerek.

Ona başka neler sakladığını sormak istiyorum. Ayrıntılı, maddeler halinde bir liste talep etmek istiyorum: neyi sakladığını, neden sakladığını, her kullandığında onu düşünüp düşünmediğini. Nesi bu kadar güzeldi.

Ve sonra, kendime rağmen, o listedeki her şeyi bulmak ve kırmak istiyorum.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Delilah bardağını boşaltırken soruyor. "Neredeyse bir yabancının beni kaçırmasına izin verdiğime inanamıyorum."

"Akşam yemeği ve çorap zıplaması," diyorum. "Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Yani cevabın hayır, bana söylemeyecek misin?"

Çalkalayıcıyı, sürahiyi ve peçeteleri aklımdan çıkarıyorum.

"Cevap, oraya vardığında anlayacaksın," diyorum ona.

"İlk buluşma için biraz zorluyorsun."

"Beni henüz kovmadın."

Delilah gülüyor, hala boş bardağıyla oynuyor, tezgahın üzerinde ileri geri kaydırıyor.

"Senin standardın bu mu?" diye alay ediyor. "Eğer bir kadın seni kovmuyorsa, iyi vakit geçiriyordur, öyle mi?"

Boş bardağımı bırakıyorum, tezgahın kenarına tutunuyorum ve eğiliyorum. "Söyle bana Delilah," diyorum. "Kötü bir zaman mı geçiriyorsun?"

"Hiç de değil," diyor, gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırarak. "Hâlâ o turu istiyor musun?"

"Elbette," diyorum ve o da başıyla beni adanın etrafından dolaştırıp oturma odasına götürüyor.

Kısa bir tur. Durduğumuz yerden kıpırdamıyoruz bile, çünkü onun kanepesinin yanında durduğunuzda her şeyi görebiliyorsunuz: zaten tanıdığım mutfak, oturma odasının kendisini, merdivenleri, bir yatak odası, bir banyo ve bir ofis-slash- stüdyo içeren ikinci katı.

"Stüdyoyu görebilir miyim?" Bir dakikalık tur bittiğinde ona soruyorum. "Zaten geç kalmadık mı?" diye soruyor.

"O zaman beş dakika daha fark etmez."

Delilah iç çekiyor. Altında kehribar bir kolye olan uzun bir kolye takıyor, içinde bir akrep sıkışmış ve şimdi onunla oynamaya başlıyor.

"İnsanlara bitmemiş eserler göstermeyi sevmiyorum" diyor. "Ya da karalamalar, ya da bir kenara bıraktığım ve tekrar toparlayacağımdan emin olmadığım herhangi bir şey, ya da terk ettiğim fikirlerim, ya da sadece... halkın tüketimine uygun olmayan herhangi bir şey."

Tanrı aşkına, ona *insan* olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum ama söylemiyorum. Bütün mesele benim insan olmam, bu yüzden sadece başımı sallayıp "Adil" diyorum.

Yatak odasını görebilir miyim diye sormuyorum.

Paltolarımızı alırken ön kapının yanındaki duvarda asılı fotoğrafları fark ediyorum. Canlı, aşırı doygun, o kadar parlaklar ki ilk geldiğimde onları kaçırdığıma inanamıyorum. Sol tarafta, odanın diğer ucundan çekilmiş bir pencere fotoğrafı var. Objektif ile pencere arasında bir kanepe ve üzerinde uzanmış, uzaklara bakan bir kız var. Sağda ise açık bir kapının fotoğrafı, önünde bir hoş geldin paspası, eşiğin ötesinde en yeşil çimen ve en mavi gökyüzü.

"Annemin," diyor sonunda. "Geri taşındığımda, depoda duran tüm eşyalarını karıştırmaya başladım."

Kısaca, bu gerçekten bir ilk buluşma olsaydı söyleyeceğim şeyleri düşünüyorum. *Bir gün tanışmak isterdim ya da eşyaları neden depoda ya da sana nerede olduğunu söyleyemiyor?*

Ama o kadar da şerefsiz değilim, bu yüzden hikayenin bu kısmını bildiğim için temiz sayfanın lekelenmesine izin veriyorum: araba kazası, reşit olmayan sarhoş sürücü. Sabahın on birinde çarpılan genç kurtuldu ama Delilah'nın annesinin olay yerinde öldüğü açıklandı. Bir ay sonra Delilah buraya taşındı ve Sprucevale Lisesi'nde ikinci sınıfa başladı.

"Hoşuma gitti," diyorum ona.

"Teşekkürler," diyor ve birlikte uzun bir süre fotoğrafları inceliyoruz. "Faturaları ödediği için çoğunlukla düğünler, bebekler falan çekerdi ama sanatsal, karamsar şeyler en sevdiğiydi. Hazır mısın?"

Fotoğrafı bir süre daha inceledikten sonra arkamı dönüp ona kapıyı açıyorum.

"Hazır," diye onaylıyorum ve .

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

"ONLARA İSİM Mİ VERDİN?" Seth söylüyor, yüzü gösterge panelinin mavi ışığıyla aydınlanmış.

"Onlara sadece şu, şu ve şu diyemezdim," diyorum. "Kesinlikle diyebilirdin," diyor Seth.

"Bizim bir ilişkimiz var."

Bana sadece baktı.

"Onlara süslü köpek maması aldım!"

Yine o bakışı aldım, bu sefer fazladan bir saniye.

"Çöp yiyorlar," diyor şaşkın bir sesle. "Onlar *serseridir*." "Sen gerçekten buralısın," diye takılıyorum.

"Çünkü ben *serseri* dedim?"

"Çünkü bunu o ses tonuyla söyledin."

"Söyle bana Delilah," diyor dudaklarında bir gülümsemeyle. "Şehirli insanlar yaratıklara *serseri* derken nasıl bir ses tonu kullanırlar?"

"Şehirli insanların çoğunun *serserinin* bir sakız çeşidi olduğunu düşündüğünden eminim," diyorum gülerek. "Her neyse, Larry, Jerry ve Terry benim maskeli arka bahçe arkadaşlarım olmaktan çok mutlular."

Seth sinyal lambasını yakarken başını sallar ve ana yoldan çıkıp bir araba yoluna girer.

Yanında renkli harflerle FROG HOLLER yazan büyük bir ahşap tabela var ve birden her şey yerli yerine oturuyor.

"Kare dansa mı gidiyoruz?" Yüzümü ona dönerek soruyorum. Seth sadece sırtlıyor.

"Seni inek." Gülüyorum.

"Kare dansın nesi inekçe?" diye takılıyor. "Her şey dışında mı?"

"Daha önce hiç gitmedin bile," diyor, tekerleklerinin altında çakıllar çtırdarken. "Kare dansı havalıdır."

"Bunu ortaokulda beden eğitimi dersinde öğrenmek zorunda kalmıştık ve hiç hoş değil," diye gülüyorum. "Çocuklar bir hafta boyunca sağlık dersinde penislerini öğrenirken benim spor salonunda yaptığım bir aktiviteyle beni randevuya götürdüğüne inanamıyorum."

Seth, "Sizi temin ederim ki çocuklardan hiçbiri o hafta zaten bilmedikleri tek bir şey bile öğrenmedi," diyor.

Dirseğimi cam kenarına dayayıp ona bakıyorum. Araba kullanırken bile ateşli, bir eli direksiyonda, diğeri iki parmağıyla vites koluna dokunuyor, rahat, kendinden emin ve kontrollü.

"Ne?" Baktığımı görünce güldü.

Bir kamyonetin yanına yanaşıp vitesini park ederken ona "Anlaşmamızın sınırları içinde kalan bir cevabım yok" diyorum.

"Hangi kısım?" diye soruyor, gözlerini bana dikerek. "Temiz bir sayfa açma kısmı mı?"

Arabayı kapatır, ışıkları söndürür, anahtarları kontaktan çeker ve aniden karanlık basar.

Emniyet kemerimi çözerken karanlığa "Seks yok kısmı," diyorum.

"Bunu yapmamak, bunun hakkında konuşmamak konusunda anlaşmıştık," diyor ve sesi tembel bir tizliğe bürünüyor, yüz hatları belirginleşmeye başlıyor. "Tabii bana ortaokul hakkında bir şeyler söylemek üzere olduğunu söylemiyorsan

seks eğitimi o kadar erotikti ki tüm anlaşılmayı pencereden ."

"İyy," diyorum gülerek.

"Güzel," diye cevap veriyor Seth ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyor, karanlıkta neredeyse görebiliyorum. "Hadi, kare dansa gidelim."

Arabanın dışında elimi tutuyor ve birlikte dönüştürülmüş ahıra doğru yürüyoruz.

"Tabii," diyorum. "Beni buraya şirket casusluğu yapmam için getirdiniz."

Frog Holler bir elma şarabı imalathanesi, yani sert elma şarabı yapıyorlar. Seth Loveless'ın yarı sahibi olduğu bir bira fabrikası var. Mutlaka bir rekabet olmalı.

"Bu onu daha inek mi yoksa daha az inek mi yapar?" diye soruyor. "Casusluğa bağlı."

"Sen işletme sahibiyle flört ederken ben de arka odaya girip bira üretim sırlarını keşfedersem hangisi olur?" diye takılıyor, ben de gülüyorum.

"Bence sen daha çok Marcy'nin tipisin," diyorum.

Keşke ağzımdan çıktığı anda söylemeseydim. Demek istediğim Marcy heteroseksüel ve Seth erkek, ama bunu söylediğim ve o cevap vermediği anda göğsümde o parlak, çirkin çiçek açıyor.

"İkisinin de işe yarayacağından şüpheliyim," diyor bir süre sonra. "Marcy'yi nereden tanıyorsun?"

"Birlikte bir dans kursuna gittik," diyorum ona.

Onu becerdi mi? Yapmış olamaz. Kadın evli. Yapmazdı. Öyle değil mi?

Derin bir nefes alıyorum ve belli etmemeye çalışıyorum.

başla, bırak gitsin. Temiz bir sayfa.

"Çok iyi anlaştık ve sonunda ahırın diğer tarafındaki duvar resmini yapmam için beni işe aldı," diye devam ediyorum.

Seth şaşkınlıkla durdu ve bana baktı.

"Büyük olan mı?" diye soruyor, karanlığı işaret ederek. "ve elmalı olan mı?"

"Başka bir duvar resmi var mı?"

"Bunu yaptığını bilmiyordum."

Neredeyse ahıra varmıştık ki içeriden bir ses : "Pekala millet, eğer henüz bir yeriniz yoksa, bir tane bulun!"

Bir an için Seth'in yüzünü inceliyorum. "Bu temiz bir başlangıç mı, yoksa..."

"Hayır," diyor ve biraz mahcup görünerek gülümsüyor. "Yüzlerce kez gördüm ama bilmiyordum."

Kapıdan içeri girerken ona "Gazetenin baş sayfasına çıktım," diyorum. "Bunu görmedin mi?"

Sanırım haberlerin az olduğu bir gündü. Seth sadece omuz silkiyor.

"Hayır," diyor. "Tanrı şahidim olsun, bunca zamandır senin duvar resmine baktığımın farkında değildim."

"Siz ikiniz!" diye sesleniyor bir erkek sesi sahneden. "Dans etmeye mi geldiniz? Paltolarınızı çıkarın ve öne çıkın!"

"İnek," diye Seth'e, üstümdekileri silkerek. Bana sadece göz kırpmıyor.

"Hoşuna ," diye fısıldıyor.

Güzel, beğendim.

Kare dansının çok eğlenceli olduğu ortaya çıktı, ki bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Dış katmanlarımızı çıkarır çıkarmaz, bizi sahneden yöneten adam, kendisine en yakın meydana katılacağımızı bildiriyor.

Adı Bill, Teksas smokini giyiyor ve bize dans pistinin ön tarafındaki meydana katılacağımızı, böylece bize göz kulak olabileceğini söylüyor.

Bunu söyledikten sonra göz kırpmıyor. Bıyığı olsaydı, Sam Elliott'a tıpatıp benzerdi.

Dans pistine doğru yürürken Seth'e, "Dikkatli olsan iyi olur," diye mırıldandım. "Eminim Bill'in hareketleri vardır."

Bu, bir elin belime bastırılmasına ve omurgamın karıncalanmasına neden oluyor.

"Seni buraya başka biriyle si-do yapasın diye getirmedim," diye takılıyor Seth bana.

"Beni elma şarabı sırlarını çalmak için mi getirdin?" Masumca sordum.

"Seni buraya çünkü daha önce hiç kare dansı denemedim ve kulağa eğlenceli geliyor" diyor. "Al işte. Eğlenceli bir randevu için buradasın. Hepsi bu."

"Özür dilerim," diyorum gülerek.

Kare dansındaki kare, tahmin ettiğiniz gibi bir kare içinde karşılıklı duran dört çiftten oluşuyor. Bizim karemizde biz, ilk kez dans eden bir çift ve hayatım boyunca tanıdığım en hoş ve sabırlı insanlar olabilecek iki orta yaşlı çift var.

Birkaç dakika sonra Bill'in sesi "Pekâlâ," diye anons ediyor. "Acemi kare dansı gecesine hoş geldiniz! Çoğunuzun bunu daha önce yapmadığını biliyorum, bu yüzden size kare - kıvrım - üstten yarım etikete yelpaze - takas - geri kayma - ikiliyi aktarma ile çok kolay bir şekilde başlayacağız!"

Oradaki insanların yaklaşık yarısı gülmeye başlamadan önce birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik hüküm sürüyor.

"Sadece dalga geçiyorum," diyor Bill ve bu kez arkasındaki kıkırdayan müzisyenlere el sallıyor ve onlar da bir keman ve bir banjo çalmaya başlıyorlar.

Seth ve ben, *sanırım bu kare dansı mizahı* bakışını değişik tokuş ediyoruz.

"Şimdi," diyor Bill. "Getirdiğin kişi senin partnerin ve Diğer tarafınızdaki kişi sizin köşenizdir. Başlamak için partnerinize selam vereceksiniz, köşenize selam vereceksiniz ve sonra el ele tutuşup daire şeklinde yürüyeceksiniz."

Hemen Seth'in ayağına bastım.

KARE DANSI iki saat sürüyor. Bill bize ortada otuz dakikalık bir mola veriyor, biz de ahırın sonundaki bardan sert elma şarabı alıyoruz ve sonra saman balyalarının üzerine oturup içiyor, gülüyor ve oradaki diğer çiftlerle konuşuyoruz.

Seth katılımcıların en az yarısını tanıyor gibi görünüyor. İsimlerini bile doğru söylüyor ve torunlarının ve köpeklerinin nasıl olduğunu sormak gibi şeyler yapıyor. Mutfak tadilatlarının nasıl gittiğini. Düşündükleri yeni kamyonu alıp almadıklarını.

Tüm bu zaman boyunca, kadınlar arasında bu kadar popüler olmasına şaşmamalı diye *düşünmeden* edemedim. Çekici olduğunu biliyordum, ama Ava'nın düğününe kadar toplum içinde birlikte olmadığımız yıllar olmuştu, bu yüzden bunu gerçekten hiç görmemiştim.

İkinci tur ilkinden daha zor, çünkü sanırım kolay mod bitti. Sonrasında yapış yapış ve terliyim, saçlarımı ensemden tutuyorum, olduğum kadar zor nefes almıyormuşum gibi davranıyorum.

Seth ise iki eli kalçalarında, bana sırtarak bakıyor. Ayrıca hafif terli - burası çok sıcak - flanel gömleğinin kolları dirseğinin hemen üstünden kıvrılmış, saçları hafifçe dağınık, korunmasız bir şekilde.

Kollarına bakıp duruyorum, çünkü Seth'in güzel elleri ve *gerçekten* güzel kolları var: kaslı ve sağlam, ellerini sıkıldığında dikkat dağıtıyor. Damarları görebiliyorum ama garip değiller. Sadece... seksi.

"Yani, elmas taklidi kovboy çizimleri alıp pistlere mi katılacaksın?" diye soruyor.

"İkincisine hayır, ama birincisine belki," diyorum ve ayakkabılarıma bakıyorum. "Bence bana çok yakışır. Belki birbiriyle uyumlu çiftler alabiliriz."

Bana hızlıca yukarı aşağı bakıyor. Umarım göğüslerimin arasındaki ter, elbisemi gözle görülür bir şekilde ıslatmamıştır.

"Eşleşen kovboy çizimleri üçüncü buluşma tartışması gibi görünüyor, Bird," diye dalga geçiyor. "Ağırdan alacağımızı sanıyordum?"

"Bana bağlanmaktan korktuğunu söyleme."

"Rhinestones'dan korkuyorum."

"Sana ne yaptılar ki?" Derin bir nefes alıp saçlarımı serbest bırakarak soruyorum. Yine boynuma yapışıyor ama bu sefer o kadar kötü değil.

Dans pistinden çıkarken, ", lanet olası yalancılar," diyor. Hareket ederken eli sırtımın alt kısmını buluyor. Terli olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse bile Seth fark etmemiş gibi görünüyor.

Bir saman balyasının yanından geçiyorum ve ona *neden bahsediyorsun* der gibi bakıyorum. "Elmas gibi davranıyorlar, ama ne onlar, sadece cam parçaları mı?

Plastik mi?" diye ediyor. "Bunların hepsi hile ve yalan."

"Rhinestones hakkında bu kadar güçlü hislere sahip olduğunu bilmiyordum," diyorum ona. "Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyor.

Ayrılmanız bir on dakika daha sürüyor, çünkü küçük bir kasabanın meydan dansı, eviniz yanmadığı sürece öylece çıkıp gidebileceğiniz türden bir etkinlik değil. Havadan sudan konuşmak zorunludur ve sanırım katılan herkese veda etmeden bir etkinlikten ayrılmak suç sayılabilir.

Sonunda portmantoya ulaştık. Ben giyerken Seth benimkini tutuyor, kendininkini giyiyor ve elimi tutuyor.

Beni ana kapının ters yönüne, ahırın arka tarafına doğru çekti.

"Hadi," diyor, üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıya doğru yürürken. "Duvar resmini görmek istiyorum."

"Onu gördüğünü sanmıştım."

"Onu boyadığını bilmiyordum."

"Artık bilmenin bir önemi var mı?"

Seth barmene başıyla selam veriyor, sonra SADECE ÇALIŞANLARA AİT KAPIYI iterek açıyor ve beni sadece parlak yeşil bir ÇIKIŞ ışığıyla aydınlatılmış karanlık bir odaya götürüyor.

"*Şimdi* de casusluk mu yapıyoruz?" Neredeyse karanlıkta gözlerimi kırıştıtararak soruyorum. "Hayır, daha önce bir depo odası görmüştüm," diyor.

Diğer kapıdan geçiyoruz ve sonra soğukta dışarıdayız. Derin bir nefes alıp tadını çıkarıyorum, montum açık ve atkım boynumda gevşek.

Ahırın yanına doğru yürüyoruz, donmuş ölü otlar ayaklarımızın altında hafifçe şaklıyor, soğuk esinti saçlarımdan esiyor, eteğimi çekiştiriyor. Ceplerimizde olsalar daha sıcak olacak olmalarına rağmen hala rahatça el ele tutuşuyoruz.

"Yarın akşam ne yapıyorsun?" diye soruyor bir süre sonra.

"Meşgulüm," diyorum.

"Ne kadar meşgulsün?"

"Oldukça."

"Neyle?" diye soruyor, bana bakarak. Kaşlarını hafifçe çatıyor, alaycı bir tavırla.

"*Planlarım* var," diye takılıyorum. "Onlar seni ilgilendirmez."

"Peki ama bunlar Grotonsville'deki Snowfest'e gitmekten daha iyi planlar mı?" diye soruyor.

Her ayın son Cumartesi günü, bir sonraki kasabada kış mevsiminde sokak panayırı düzenlenir. Tüm restoranlar ve dükkanlar açık kalır. Sıcak çikolata standları, turta arabaları, çorba satıcıları ve at arabası gezintileri vardır.

"Onlar daha kaçınılmaz," diyorum ona, hâlâ çimenlerin arasında yürürken. "Olivia ve Michael tüm ailemi akşam yemeğine çağırıyor, böylece onun hamile olduğunu açıklayabilecekler."

"Bu durumda, bunu atlayabilirsiniz gibi görünüyor," diyor.

"Ama o zaman beni asla vaftiz annesi yapmaz," diyorum. "Hatta beni bebek partisi planlama komitesinden bile men edebilir."

Seth duruyor, elim hâlâ onun elinin içinde ve bana tek kaşını kaldırarak bakıyor.

"Şaka yapıyorum, beni bu işten sıyrmasına imkân yok," diyorum. "Ne yani, dördünüz Daniel için özenle hazırlanmış bir bebek partisi düzenlemediniz mi?"

"Bir parti verdik ve onlara bebek eşyaları aldık," diyor. "Gerçi Charlie bize oyun oynamayacağımıza ya da hediyeleri herkesin önünde açmayacağımıza dair söz verdirdi."

Sadece iç çektim.

"Ondan hoşlanıyorum," diyorum.

"Pazara ne dersin?" Seth sorar.

"Pazar günü çalışabilirim." "Peki ya Pazartesi?"

"Hiç kişisel gelişim kitabı okumadın, değil mi?" Alay ediyorum.

Hafif bir yükselti üzerindeyiz, ahırın yan tarafında, projektörlerle aydınlatılmış elmaların üzerine atlayan bir kurbağa resmi var.

"Benliğimin yardıma ihtiyacı olduğunu mu ima ediyorsun?" Seth sorar.

"Randevulaşmayla ilgili tüm kitapların başka bir randevu teklif etmeden önce belli bir süre beklemenizi söylediğini ima ediyorum," diyorum. "Çok hevesli olmak istemezsin. O zaman sevgiliniz ondan hoşlandığınızı düşünebilir."

Detoksumun başlarında bu kitaplardan birkaçını okudum. Onlar hakkında pek bir şey düşünmemiştim.

Seth sadece homurdanıyor.

"Siktir ," diyor. "Senden hoşlanıyorum ve başka bir randevuya çıkmaya hevesliyim.

Bana duvar resminden bahset."

Bunun bir duvar resmi olduğu ve Marcy'nin yaptırdığı dışında ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok ve kendimi yeniden yirmi yaşındaymışım ve sanat okulunda yolumu bulmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum, etrafımdaki herkesin aslında ailelerine açılma mücadelelerini temsil eden soyut üçgenleri için derin bir açıklaması varmış gibi hissediyorum ve orada gökkuşağı kobaylarını boyuyordum çünkü güzel göründüklerini düşündüm.

Boğazımı temizliyorum.

"Şey," diye başlıyorum, ahırın yan tarafını göstererek. "Bu bir kurbağa ve şu elma sepetinin içine atlıyor. Muhtemelen elmaları sevdiği içindir."

"Elbette, ama elmalar neyi *temsil ediyor*?"

"Elmaları temsil ediyorlar," diyorum. "Bilmiyorum, sanat okulundan iki kez sınıfta kaldım."

"Yine mi gittin?"

"Ve yine başarısız oldu," diyorum ve ona bakıyorum. "Ta-da, çifte sanat okulu terk, işte burada."

Küçük bir reverans yapıyorum ve Seth gözlerini deviriyor. "Boku yediler ve bu harika," diyor.

"Bu duvar resmi olması gerekenden iki kat daha uzun sürdü ve iki kat daha pahalıya mal oldu," diye itiraf ediyorum. "Bir haftalık boyamak zorunda kaldım çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve gerçekten baktığımda kesinlikle berbattı. Marcy'nin beni neden anında kovmadığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok." "Muhtemelen her şeyin üzerini boyayıp yeniden başlamaya istekli olduğunuz içindir," diyor Seth. "Sanırım pek çok insan bu şekilde devam ederdi.

çirkin kurbağa ve olması gerekiyormuş gibi davrandı."

Metafor benden kaçmıyor.

"Bu kadar büyük bir şeyi nasıl boyarsın?" diye soruyor bir süre sonra.

"Bir ızgara kullandım," diyorum diğer elimi ahırın yan tarafına doğru sallayarak. "Önce aynı boyutlarda bir kâğıda çizdim, ama onun üzerinde bir ızgara vardı ve onu kare kare ahırın yan tarafına aktardım. Çok metodikti. Sanat için bir hesap tablosu gibi, hoşuna giderdi."

"Hesap tabloları olmadan da sanatı takdir edebilirim, teşekkürler," diyor. "Ama onlarla daha mı çok takdir ediyorsunuz?"

"Yorum yok."

Orada bir an daha duruyoruz: kurbağa, elma, gün batımı, ağaçlar. Başımı omzuna yaslıyorum, paltosunun yünü yanağıma hafifçe sürtünüyör.

"İşleri ilk denemede doğru yapmak nasıl bir şey?" Sonunda sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Demek istediğim, hayatı bana büyüleyici görünüyor: üniversiteye gitti ve mezun oldu, memleketine geri döndü, kardeşiyle birlikte bir iş kurdu. Bir, iki, üç, bitti.

"Yani, sanat okulundan iki kez sınıfta kalmadın," diyorum. "Sanat okuluna gitmiş olsaydım muhtemelen kalırdım." "Hadi ama."

Bir an duraklıyor, elini elime koyuyor.

"Üniversitede neredeyse edebiyat diploması alacaktım, ama kendimi vazgeçirdim çünkü ne işe yarayacaktı ki?" diye soruyor.

Bu retorik bir soru. Cevap vermiyorum.

"Bir dönem Londra'da yurtdışında okumak için bir başvuru başlattım ama hiç göndermedim," diyor. "Ekonomi bölümünden mezun oldum, memleketime geri döndüm, küçük bir maden şirketinin mali işlerini denetlemem gerektiği gibi bir işe girdim ve her dakikasından nefret ettim ama bana yeterince iyi para ödediler, ben de kaldım. Çünkü böyle olur, değil mi? İşinden nefret edip hayatını kazanmak?"

Neredeyse *bana yurtdışında okumak istediğini hiç söylemediğini* ama son anda değiştirdiğini .

"Londra' gitmek istediğini ," diyorum.

Seth bir an sessiz kalıyor, parmakları benimkilere sürtünüyor.

"Kız arkadaşımдан o kadar uzak olmak istemediğime karar verdim," diyor uzun bir aradan sonra.

Söyleyebileceğim her şeyi düşünüyorum ama hiçbirini söylemiyorum. Ona gitmesini, dünyayı deneyimlemesini ve sonra bana geri dönmesini istediğimi söylemek istiyorum ama yapacağım şeyin bu olmadığını biliyorum.

Yirmi yaşındayken onu vazgeçirip Virginia'da kalmaya ikna ederdim. Gitmesinden ve benden daha iyi birini bulmasından korkardım, çünkü kendime güvensiz ve bencildim ve hayat yolunda çırpınıyormuşum gibi hissederdim.

Yan taraftan yüzünü izliyorum ama bana bakmıyor. Seth konuşurken o sadece duvar resmine bakıyor, gözleri sanki hafızasına kazıyormuş gibi duvar resminin üzerinde geziniyor.

"Üniversiteden sonra Levi ormanda dağ adamlığı yapıyordu," diye devam ediyor. "Eli on yıl boyunca uzaklara taşındı ve Tayland'dan , Avustralya'dan kartpostallar alıyorduk. Daniel bir gün on aylık bir kızı olduğunu öğrendi ve bir ay sonra velayetin tamamını aldı. Caleb hayallerinin peşinden gitti ve yüksek lisans yaptı. Ben ise istikrarlı olanıydım."

Bu adamı tanımıyorum.

Orada, soğukta, ahırın yanında dururken, bu farkındalığın ağırlığı kar yağışı gibi üzerime çöküyor: Seth'i tanıdığımı düşünerek geçirdiğim bunca yıl boyunca yanılmışım. Yirmi iki yaşındayken ayrıldığımızdan beri elde ettiğim tek şey ona dair anlık görüntüler, herhangi bir zamanda hayatının çarpık enstantaneleri, bir lunapark aynasının fotoğrafını çekmek gibi.

Benim için vahşi, umursamaz, yoğun biriydi. Gecenin herhangi bir saatinde telefonlarıma cevap veren, bir seks görüşmesi için saatlerce araba kullanan adamdı. Beni arayıp, sert bir sesle, gün batımına kadar bir motelde olup olamayacağımı soran adamdı.

Küfürlü konuştu, sert sikişti, kalbimi birden fazla kez kırdı ve hayatının geri kalanının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ve bira fabrikası batmaya çok yaklaşmıştı," diyor, sesi her şeyden çok eğlenmiş gibi çıkıyor. "Aslında seni ilk aradığımda-"

Bana bakıyor, gözlerini kısıyor.

"Başarısız olduğunu düşündüğümde eski sevgilimi aradım," diyor ihtiyatlı bir şekilde. "Sana iyi vakit geçirtti mi?" Kendimi tehlikeli hissederek soruyorum.

O buluşmayı hatırlıyorum. İlk buluşmamızdan bir yıl kadar sonra. Boşanma sonrası *kötü kız* dönemimin sonuna yeni gelmiştim ve jartiyer dövmelemlerim oldukça yeniydi. Seth o zaman da beğenmişti.

Seviştik. Kavga ettik. Eve dönerken yol boyunca aēladım, bunu tekrar yaptığım için aptal olduēuma ikna olmuştum.

"oēunlukla," diyor ve ben gülüyorum.

"İyi yanlarının ne olduēunu sorardım ama hiç pşmedik bile," diyorum, biraz daha yanına eēilerek o buluşmanın anısını zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"İzgarayı çizmeyi bitirmeden resme başlamak istemiyorum," diyor ve sırtıyor.

"Beni bir sanat metaforuyla etkilemeye mi çalışıyorsun?" Ben soruyorum. "Etkilendin mi?"

Duruşumu yarı ona, yarı duvar resmine bakacak şekilde deēiřtiriyorum ve duvar resmine bakıyorum.

Başımı eēerek, "Hiçbir yönlendirme olmadan resim yapan pek çok duvar resmi sanatçısı var ve gayet güzel görünüyorlar," diyorum. "Ruh onları harekete geçirdikçe dümdüz ilerliyorlar."

Bana doēru dönüyor, birleşmiş ellerimizi kaldırıyor, dik ve avuç içi avuç içi olacak şekilde döndürüyor.

"şimdiye kadar doēru yaptığım her şey dikkatli bir planlama ve kurallara sıkı sıkıya baēlılıkla oldu," diyor yüzünde alayı bir yarı gülümsemeyle. "Bazen kuralların orada olmasının bir nedeni vardır."

Neredeyse birbirimize deēecek kadar ona yaklaşıyorum. Dikkatlice, göz temasını kesmeden, işaret parmaēının en yakın boēumunu öpüyorum, teni dudaklarımda serinliyor.

"Bana kuralları söyle" dedim.

"Onları zaten tanımıyor musun?"

"ok net olduēumdan emin olmak istiyorum."

Seth yutkunuyor. Parmakları benimkileri sıkıyor. Gözleri dudaklarıma gidiyor, oyalanıyor ve geri geliyor.

"Geçmiş yok," diyor.

Bir parmak eklemimi daha öperim.

"Sikişmek yok," diyor ve şimdi gülümsüyor.

Dudaklarımı üçüncü boğuma götürüp gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu kadar mı?" Yumuşakça soruyorum. "Sadece iki kural mı?"

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye alay ediyor, sesi alçak ve sert, omurgamdan aşağı süzülüyor.

"Sadece şaşırdım, hepsi bu," diyorum. "Dikkatli planlama ve yönetmeliklere bağlılıktan bahsettiğiniz için."

"Daha fazlasını bulabilirim," diyor ve bir kaşı seğiriyor ve gülümsemesi göğsümde bir girdap açan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni siken bakışlar yok. Ben etraftayken mor leopar desenli cüppeler giymek yok. Boynunun bir santim altında dövmelemlerle kaplı olduğunu bildiğim halde seni tatlı bir sosyete prensesi gibi gösteren elbiseler giymek yok. Rakunlara isim vermek ya da şakalarımaya gülmek yok. Yarın gece meşgul olduğunu ve beni Pazar gününe kadar göremeyeceğini söylemek yok."

"Devam et," diye gülüyorum.

"Kare dansda eğlenmek yok," diyor ve beni kendine çekiyor. Diğer eli boynuma gidiyor, başparmağı yanağımda, parmakları saçlarımda. "Bana kuralları sormak yok. Ve sakın beni öpmeye *cüret* etme."

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, her şey gibi sıcak ve soğuşu unutuyorum. Sanat okulunu ve Londra'yı unutuyorum ve tüm kuralları unutuyorum ve onu öpebildiğim kadar sert öpüyorum.

Ağızını benimkine karşı açıyor, diliyle dudağıımı okşuyor. Geri çekiliyor, ağzı benimkinden milimetrelerce uzakta. Duraklıyor. Beni tekrar öpüyor ve bu sefer acil, muhtaç, diğer eli ceketimin altında ve sırtıma bastırıyor ve dilini benimkiyle buluyorum ve Tanrım, onun içinde boğulmak istiyorum.

İşte bu yüzden tekrar tekrar geri geliyorum. Diğer her şeyi bir kenara atmamı ve yargıyı kurtların önüne atmamı sağlayan şey bu, kendimi asla durduramamamın nedeni bu.

Başka hiçbir şey beni zımpara kağıdına tutulmuş bir kibrit gibi hissettirmiyor. Sanki fünüyesi yanmış bir havai fişekmişim de geri sayıyormuşum gibi. Seth'leyken kendimi hep ateşlenmeye bir saniye kalmış gibi hissediyorum.

Sonunda birbirimizden ayrılanı kadar uzun bir süre geçti. İkimiz de zor nefes alıyoruz, ikimiz de diğerini havaya ihtiyaç duyduğumuzdan daha çok istiyoruz ve o alnını benimkine yaslıyor, başparmağı çenemde.

"Ben de seni özledim Bird," diyor sonunda. Cevap vermiyorum. Sadece onu tekrar öpüyorum, usulca.

Duvar resmindeki ışıklar sönene ve mehtaplı karanlığa gömülene kadar öpüşüyoruz. Biri ahırın kapısını kapatıp bir kamyonete binip giderken öpüşüyoruz. Karanlıkta mükemmel bir şekilde görebilene kadar öpüşüyoruz, ikimiz de titreyene kadar, sonunda durana ve kendimi ona yaslayana kadar, gözler kapalı, çenesi başımın üstünde.

Belki bu işe yarar, diye düşünüyorum, kolları beni sarıyor.

Lütfen.

Sonra arabasına doğru yürüdük ve ayrıldık.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SETH

Pazar gecesi yine dışarı çıkıyoruz: sevimsiz bir lokantada akşam yemeği ve milkshake, masada müzik kutusu olanlardan biri. Ona "I Want to Hold Your Hand" şarkısını çalıyorum ve o bana gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

Sonra bana Beach Boys'un "Wouldn't It Be Nice" şarkısını çalıyor, çünkü benimle dalga geçiyor, ben de "Season of the Witch "i çalıyorum.

"Kara Büyülü Kadın." "I Put A Spell on You." Delilah'nın çeyreklikleri bitiyor, bana "Hound Dog" çalmak için bir tane ödünç almak zorunda kalıyor.

Daha sonra el ele nehir yolu boyunca yürüyoruz ve bir teknenin denizden buraya kadar gelip gelemeyeceğini, ne tür tekne olduğunu, kimsenin bunu isteyip istemeyeceğini konuşuyoruz. İstemedi iki saat boyunca nehirden aşağı ve kasabaya doğru yürüyoruz, ta ki tekrar lokantaya varana kadar ve saat neredeyse gece on oluyor.

İki gece sonra, işten sonra şehir merkezindeki yeni gastropub'da buluşuyoruz ve bira içip hamburger yiyoruz ve personel bize on beş dakika içinde kapanacaklarını söyleyene kadar saatin kaç olduğunu fark etmiyoruz. Onu arabasının yanında, kaldırımında öpüyorum ve o kadar uzun ve sert öpüyorum ki bir yaya bize bakarak boğazını temizliyor.

Birlikte film izleriz ve patlamış mısırımızı paylaşıyoruz. Tepelerde şarap tatmaya gideriz. Daha önce hiç duymadığımız tarihi yerleri ziyaret ediyor ve sesli turlara katılıyoruz. Güzel bir Cumartesi günü erkenden kalkıp Bareback'in tepesine tırmanıyoruz.

Zirveye çıktık, piknik yaptık ve kasabaya dönmek üzere arabaya binene kadar bu isimden bahsetmemeyi başardık.

El ele tutuşuyoruz. Onun için kapıları açıyorum ve geç olduğunda başını omzuma yaslıyor. Gelişigüzel merhaba öpücüğü veriyoruz ve daha az gelişigüzel vedalaşıyoruz. Tam bir salak gibi birbirimize iyi geceler ve günaydın mesajları atıyoruz ama ben her seferinde gülümsüyorum.

Ve gençler gibi öpüşüyoruz, bazen herkesin içinde: , parklarda, benim ya da onun arabasının ön koltuğunda. Kendi koyduğumuz kurallara uymaya çalışıyorum ama bazen onları aşmamak mümkün değil, örneğin beni koltuğuna oturttuğunda ve ben kalçalarını benimkilere sürttüğümde eşige gelene kadar. Beline uzandığımda ve onun yerine bir meme ucuna dokunduğumda ve farkına varmadan ağzıma inerken ikisini de çimdiklediğim ve Tanrım onu tam orada, o anda, duvara yaslanmış halde istediğim ama bir şekilde duruyorum.

Geceyi hiç geçirmeyiz.

Birkaç hafta sonra beni Lainey ve Beau ile yemeğe çıkardı. Başta şüpheleniyorlar ama yemeğin sonunda Beau'ya bir sincap bir şekilde içeri girip boğulduğu için bütün bir bira partisini atmak zorunda kaldığımız zamanı anlatıyorum ve o da bana en iyi on çeşit sincap tuzağını sayıyor. Hepsinin sincap olduğu konusunda hemfikiriz.

Daniel ve Charlie bizi akşam yemeğine davet ediyor, Delilah Rusty'nin ilk dövmesini onun için tasarlamayı kabul ediyor ve ardından Thomas onu tutarken kakasını yapıyor ama Delilah kolundaki kakayı yıkıyor ve gülüyor.

Eli ve Violet ile bir içki fabrikasını geziyoruz. Eli'nin şüpheli olduğunu söyleyebilirim. Ben de kuşkulanırdım ama çifte randevumuzun sonunda Delilah ve Violet viskinin tadına baktılar ve Delilah Violet'a bir keresinde saplı şarap kadehleri için 'verimsiz alan kullanımı' dediğimi söyledi ve Violet gülerek Delilah'a Eli'nin baharat organizasyonu için o kadar titiz bir sistemi olduğunu ve ona dokunmasına izin verilmediğini söyledi.

Eli'ye, "Bu *çok* verimsiz," diye mırıldandım.

"Bir keresinde kırmızı biberi bulmam on dakika sürmüştü," diye mırıldanıyor. "Yine de ondan hoşlanıyorum."

Levi ve June bir gün bizi yürüyüşe çıkardılar ve Levi'yi okumak daha zordu - şüphecilik mi yoksa sessiz, istikrarlı kişiliği mi? -Ama iki mil yürüdüğümüzde o ve Delilah gökyüzünün aslında mavi olmadığı, kırmızı pigmentin böceklerden geldiği hakkında derin bir tartışmaya daldılar ve onun eflatun rengin hayal gücümüzün bir ürünü olduğu bombasını patlattığını duyduğumda, onu kazandığından oldukça eminim.

O akşam vedalaşırken ona baktı, sonra bana baktı ve başını salladı.

Caleb direniyor. Ne zaman ondan bahsetsem konuyu değiştiriyor. Onu ve Thalia'yı bizimle bir yere davet edersem, her zaman planları vardır. Asla ortaya çıkıp söylemiyor ama ne düşündüğünü biliyorum.

Delilah'ya bütün gün, her gün, hiçbir şey hakkında mesaj atıyorum. Ben ona hoşuna gideceğini düşündüğüm vaşak resimleri gönderiyorum, o da bana kaplumbağaların ayakkabılarla oynadığı videolar gönderiyor. Çok geçmeden, bira fabrikası çalışanları hakkındaki tüm dedikoduları biliyor ve ben de bu ay hangi dövmelelerin popüler olduğunu biliyorum.

İşe yarıyor. Yeniden başlamak ve geçmişi silmek işe yarıyor. Hayal kırıklığı içinde derim eriyecekmiş gibi hissetsem de kıyafetlerimizi üzerimizde tutmak işe yarıyor.

Mucize gibi geliyor.

Kokteyl çalkalayıcısının üzerinde başka bir adamın baş harflerinin olmasından, kısa bir süre paylaştıkları köpeğin fotoğrafının duvarında yüzlerce başka fotoğrafla birlikte asılı olmasından ya da Uğultulu *Tepeler* kitabının ön kapağında *Delilah'ya, vahşi saçlı sevgilim, Sevgiler Nolan* yazmasından hâlâ nefret ediyorum. Hâlâ bazen Nolan'dan kalma bir çift küpe takmasından ve yirmi birinci yaş gününde ona hediye ettiğim kolyeyi bir kez bile görmemiş olmaktan nefret ediyorum.

Ama bu şeylerin bir önemi yok. Onlar bir kokteyl kabı, bir fotoğraf, bir kitap, küpeler. Sadece geçip gitmiş bir zamandan kalma nesneler ve eğer onlar yokmuş gibi davranmaya devam edersem, er ya da geç onları fark etmeyi bırakacağım.

Geçmiş geride kaldı. Burada, şu anda önemli olan tek şey bu.

DELILAH anahtarlarını omzunun üzerinden atıyor ve arabasının arkamızdan kilitlendiğini duyuyorum.

Ona baktığımı görünce "Kapa çeneni," diyor, ben de gülüyorum.

"İşaret etmene gerek olmadığını biliyorsun-"

"Evet, öyle," diyor, anahtarlarını ceketinin cebine koyuyor, sonra koluma giriyor. "Anahtar arabayı göstermiyorsa kilitlenmez ve hepsi bu, tartışmanın sonu, yılın bu zamanı çitler ne kadar güzel değil mi?"

"Kahyanın bizi sırtında eve götürmek için hâlâ gelmediğine inanamıyorum," diyorum. "Gerçekten kaytarıyorsun."

Eli kolumdan aşağı kayarak benimkine giriyor ve bunu son birkaç hafta içinde yüzlerce kez yapmış olmamıza rağmen, parmak ucumdan parmak ucuma kadar içimde hâlâ bir heyecan dolaşıyor.

"Kes ," diyor. "Onların iyi, normal insanlar olduğunu, sadece büyük bir malikâneye sahip olduklarını ve *mekânı canlandırmak* için her yıl çiçek aranjmanlarına on binlerce dolar harcadıklarını iyi biliyorsun."

"Bunu bilmiyordum," diyorum kaldırım taşları üzerinde yürürken.

Radcliff'lerin evinin - aslında konağının - önünde, ortasında bir fiskiye ve bir tarafa sıkışmış bir garaj bulunan dairesel bir araba yolu var, biz de buraya park ettik. Kış mevsimi olduğu için fiskiye kapalı ama yine de etkileyici.

"Ön koridorun her zaman birileri ölmüş ya da evlenmiş gibi görüldüğünü hiç fark etmedin mi?" Delilah kaşlarını kaldırarak soruyor. "Bu Vera'ya özgü bir şey."

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim, hatırladın mı?"

"Doğru," diyor. "Eğer bu insanlar seninle daha önce tanışmış gibi davranıyorlarsa, bunu kabullen."

Aslan şeklinde bir tokmağın bulunduğu ön kapıya doğru merdivenleri tırmanıyoruz. Delilah onu kaldırıyor ve sağdaki kapı zili düğmesini görmezden gelerek düşmesine izin veriyor.

"Bu daha eğlenceli," diye açıklıyor. "Kapıdaki bir barbar gibi hissediyorum." "Ve bu hoşuna mı gidiyor?" Alay ediyorum.

"Güçlü yönlerime göre oynamayı seviyorum" diyor.

Bekleriz. Ve bekleriz. Evin içinde hiç ses yok ve kimse kapıya cevap vermiyor. Elimdeki turtayı inceliyorum.

"Üzerine altın varak koymalıydım," diyorum ona.

Delilah sadece iç geçiriyor, bana doğru uzanıyor ve kapının zilini çalıyor.

"Altın varak biraz iğrenç," diyor. "Tadı pek hoş değil ama dokusu turtayı tuhaflştırır."

"Bu tam da benim asla tahmin edemeyeceğim türden bir şey," diyorum ve kapı açılıyor.

"Ah, merhaba," diyor orada duran adam. Üzerinde hakiler, içine sokulmuş mavi bir polo tişört ve terlikler var. "İçeri buyurun."

"Baba, Seth Loveless'ı , değil mi?" Delilah içeri girdiğimizde soruyor. "Liseden."

"Hoş geldiniz," diyor ve elini uzatıyor. Bir parmağında kalın bir mühür yüzük var ve elimi sıkarken kesinlikle gerekenden daha sert sıkıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve geri çekiliyorum.

"Sizi tekrar görmek güzel efendim," diyorum ve Delilah'nın babası sırtıyor.

"Lütfen oğlum, ben Harold," diyor ve diğer eliyle omzuma vuruyor. "*Efendim* benim babamdı. , şu turtayı mutfağa götürelim. Kızlara burada olduğunu haber vereyim."

Harold döner ve yürümeye başlar.

"*Efendim*?" Delilah bana bakarak fısıldıyor.

"Ne? Ben doğru yetiştirildim," diyorum ona.

Giriş büyük ve açık ve evet, yan masada, yaldızlı bir aynanın yanında kocaman bir buket çiçek var. Tavandan bir avize sarkıyor ve bir merdiven bir duvar boyunca kıvrılarak ikinci kata çıkıyor.

Dekorasyonlar farklı ama ev son derece, acı verici bir şekilde tanıdık. Çıktığımız süre boyunca hep buradaydım, kısmen kendi evim her zaman içinde çok fazla insan varmış gibi hissettirdiği için, kısmen de bu ev bize mahremiyet sağlayacak kadar büyük olduğu için.

Harold girişte yürüyor, dönüyor ve bizi mutfağa götürüyor. "Hava durumu kanalı bu gece kar yağacağını söylüyor. Gerçek bir uğultu." yürürken söylüyor. "Tahminim altı ila on inç arasında, ancak soğuk cephenin görünüşüne bakılırsa, tüm yıl boyunca olduğu gibi gün doğumu sırasında yağmur veya karla karışık yağmura dönüşmesini bekliyorum."

"Tipik," diye katılıyor Delilah.

"Bir yere gitmeniz gerekiyorsa güzel ama ben arazide taze kar görüntüsüne bayılıyorum," diye devam ediyor. "Ve eğer kayaktan bahsediyorsanız, hiç kıyaslanamaz - merhaba tatlım, Seth ve Delilah burada," diyor mutfağa doğru.

"İçeri gelin, içeri gelin," diye sesleniyor devasa mutfakın diğer tarafında durduğu yerden. Ellerini bir havluya siliyor, benimkinin en az iki katı büyüklüğündeki ocağın başında duran bir kadına son bir talimat veriyor ve ikimizi de kucaklamak için yanımıza geliyor.

"Hayatım, nasılsın, seni haftalardır görmedim," diyor Delilah'a, Delilah birkaç santim daha uzun olmasına rağmen bir şekilde onu kucaklıyor.

"Üzgünüm, meşguldüm," dedi Delilah.

"Anlayabiliyorum ve *her şeyi* duymak istiyorum," diyor Vera, bana bakıp Delilah'ya kocaman bir göz kırptırıyor. "Seth, tekrar hoş geldin! Tanrım, bu çok güzel bir turta."

Onu alıyor ve bana sarılıyor ve ben şimdiden uşaklar ve altın varaklar hakkında şaka yaptığım için kendimi kötü hissediyorum. Tüm hatalarına ve devasa çiçek bütçelerine rağmen Radcliffler sıcak ve sevgi dolu insanlar.

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" Beni bıraktığında teklif ediyorum ve Vera'nın kaşları havaya kalkıyor.

"Hayır, hayır, tamamen kontrol altında," diyor bir elini koluma koyarak. "Ama sorduğun için ne kadar tatlısın, değil mi?"

Harold, Delilah'nın getirdiği şarap şişesini incelerken, "Huh, bir 2015," diyor, çoğunlukla kendi kendine. "Kaliforniyalılar için alışılmadık bir yıl olması gerekiyordu. Sanırım bu gece öğreneceğiz, değil mi?"

"Akşam yemeği otuz dakika içinde hazır olacak," diyor Vera ona. "Neden gidip bu akşam için biraz şarap seçmiyorsun, böylece açıp yemeden önce biraz solumasını sağlayabiliriz?"

"Elbette," diyor ve şişeyi masaya bırakıyor. "Seth, bana yardım eder misin?"

"Elbette," diyorum, bu soruya verilebilecek tek olası yanıt.

Delilah daha dik duruyor, biraz telaşlanmış görünüyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı-"

"Bree de seni arıyordu," diye araya giriyor Vera, bir şekilde araya girmeyi görgü kurallarının zirvesi gibi göstererek. "Tek başına pterodaktıl oynamaktan yorulduğuna inanıyorum."

Delilah ve ben "*demek bu oluyor*" bakışını paylaşıyoruz ve ben de ona gülümsüyorum. "Bir dakika sürmez," diye sesleniyor Harold ve mutfaktan çıkıyoruz, rüzgar

Ana merdivenin altındaki bir kapıyı açıp bodrum merdivenlerini ortaya çıkarana kadar evin içinde geri dönüyor.

"Görünüşe göre bira fabrikası iyi gidiyor," diyor ve bir düğmeyi çevirip aşağı iniyor. "Bugünlerde küçük parti biralar için piyasa nasıl?"

"Patlıyor," diyorum. "Yaklaşık son on beş yıldır butik bira satışlarında büyük bir artış var. İnsanlar giderek daha fazla ilgi gösteriyor

ve gerçekten harika bir bira içtikten sonra Bud Light'a geri dönmek zor olabilir."

Bir başka ışığı yakıp beni bodruma götürürken, "Ben hiç iemedim," diye itiraf ediyor. "Söylesene, bira uzmanı olmak isteseydim nereden başlardım?"

Büyük bir televizyon, deri mobilyalar, ahşap panelli duvarlar gibi bir tür salon haline getirilmiş bodrum katında yürürken sorular devam ediyor. En uçta, birkaç yüz şişe şarabın saklandığı ısı kontrollü odaya açılan başka bir kapı var.

Buradan tekrar geçmek garip: mobilyalar biraz farklı olsa da oda aynı. Televizyon da farklı, bilardo masası aynı, ahşap paneller aynı.

Bilardo masasında seks yaptık. Ayrıca şarap mahzeninde, eskiden burada olan kanepede ve bir koltukta seks yaptık.

Ve yatak odası, kütüphane, çalışma odası, kız kardeşleriyle paylaştığı st kattaki banyo, alt kattaki banyo, havuz evi, ahırdaki at odası ve eminim unuttuğum birkaç yer var. Pervasızdık, aptaldık ve neredeyse bir düzine kez yakalanıyorduk çünkü azgın genlerdik ve sağıduyudan çok hormonlarımız vardı.

Harold kapıyı açıp bana iş görüşmesi türünden bir soru daha sorarken yeni kanepeye bakıyorum. Rahat görünüyor.

şansım olsa Delilah'yı sikerdim ama bu sefer önce kapıların kilitli olduğundan emin olurdum.

"Biralara bu kadar koleksiyonluk olduğunu bilmiyordum," diyor Harold, beni mahzene götürürken. "Belki de burada bir köşe ayırmalıyım. şimdi, Vera akşam yemeğı için ne demişti? Domuz eti mi?"

Kapı arkamızdan kapandı. şarap mahzeni neredeyse tam olarak hatırladığım gibi: dört duvar özel raflarda şişelerle kaplı, mantarlar dışarıda, şişeler arkadan aydınlatmalı. Ortada kız arkadaşınızı eğmek için harika bir fıçı.

"Muhtemelen birkaç taneye ihtiyacımız olacak," diyor Harold kendi kendine. "Kaç kişiyiz, sekiz mi? Hayır, on, gerçi Olivia'nın içki içmeyeceği kesin."

Ellerim ceplerimde duvara doğru yürüyorum ve sanki bir fikrim varmış gibi davranarak etiketleri taramaya başlıyorum.

Harold bir şişe çıkarır, etiketi dikkatle okur ve üzerindeki tozu üfler.

"Oğlum," dedi aniden başını kaldırmadan. "Sana şunu söylememe gerek yok."

Ona iyi , değil mi? Sanki bir yetişkin olmuş gibisin." İşte, benden yardım istemesinin nedeni.

"Elbette efendim," diyorum.

"Harold," diye düzeltiyor beni, nihayet bir an için şişeden başını kaldırarak. "Bu karımın üzerinde işe yarar ama benim üzerimde yaramaz."

"Üzgünüm Harold," diyorum ona. "Ve evet, Delilah'ya iyi davranacağım."

Şişeyi fişinin üzerine koyuyor ve tekrar raflara bakmaya başlıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. "Seninle zaman harcadığını düşünemiyorum."

Aksi takdirde."

"Teşekkürler, sanırım," diyorum ve bu da adamdan bir gülümseme alıyor.

"Şuradan iyi görünen bir Malbec alır mısın?" diyor, yanında durduğum rafları işaret ederek. "Freckles sert bir kalabalıktır. Annesi de öyleydi."

Catena Zapata 2018 etiketli raftan bir şişe alıp aşağı indiriyorum. Delilah'nın babasının ona Freckles dediğini unutmuşum, gezegende bunu yapmasına izin verilen tek insan.

"Annesiyle hiç tanışmadım," diyorum.

"Hayır, sanırım değil," diyor Harold, bir şişe daha çıkararak. "Bunu Freckles'a söyleme ama Meredith'in karbon kopyası olabilir. Hık demiş burnundan düşmüş. Bazen onu hâlâ özliyorum."

Kaşlarını çatıyor, şişeyi yerine

koyuyor. "Orada ne var?"

"Catena Zapata," diye okudum ve Harold onaylarcasına başını salladı.

"Vera'yla mutluyum elbette," diye devam ediyor bir şişe daha çekerek. "Onu dünyaya değişmem. Tanrı biliyor ya, Meredith ve ben eski sevgiliyken, evliyken bir an bile anlaşamadığımızdan daha iyi anlaşıyorduk. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz. İnsanlar iz bırakır."

"Öyle."

"Yıllar önce benden izin istediğini kızlara hiç söylemedim," diyor başını kaldırıp bana bakmadan.

"Hayır mı?" Sonunda sordum.

Son birkaç haftadır geçmişi bir kenara itmek için o kadar çok zaman harcadım ki, bu şekilde su yüzüne çıkması, bunu bir sır olarak değil de bir gerçek olarak gören biriyle konuşmak çok garip.

"İlk başta sürprizi mahvetmek istemedim," diye itiraf ediyor. "Ama o gece buradan kaçıp gittikten ve seni bir daha hiç görmedikten sonra, dudaklarımı sıkı tutmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Minnettarım," diyorum, çünkü minnettarım.

"Senin için değil, Freckles içindi," diyor, tamamen gerçekçi bir şekilde. "Vera'ya ya da kız kardeşlerine gerçeği hiç söylemedi ve onu suçladığımı söyleyemem. 2012 mi yoksa 2014 Plâce de Peche Cabernet mi alalım?"

"2014," diyorum hissettiğimden çok daha büyük bir otoriteyle. Harold fiçinin üzerine bir şişe daha koyuyor.

"Böyle bir durumla karşılaşırsan bir daha sorma," diyor 2012'yi yuvasına geri koyarken. "Freckles'ın benim iznime ihtiyacı yok."

"Buna cesaret edemem," diyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Bugünlerde ondan izin istemenin aklımın ucundan bile geçeceğini sanmıyorum ama on yıl önce üniversite son sınıftaydım. İçki içmek yasal değildi. Her şeyi kitabına uygun yapmaya kararlıydım. Her i'yi noktalı, her t'yi çarpı yapardım.

Yine de işe yaramadı. O zamandan beri bu olasılığın bir daha aklıma gelmesine izin vermedim.

"Tatlı bir şeyler içmek için Porto şarabı getireyim mi?" Harold soruyor. Şu anda fiçinin üzerinde yedi şişe var ve onları teker teker çevirip etiketlerine bakıyor.

"Delilah sürüyor, o yüzden bütün mahzeni yukarı getir," diyorum ve Harold sonunda gülüyor.

"Senden hoşlandığımı biliyordum," diyor ve omzuma tekrar vuruyor. "Şunlardan biraz al da gidelim."

Bodruma geri dönüyoruz, merdivenleri çıkıyoruz, şarabı mutfağa bırakıyoruz. Harold bir tirbuşon kapıyor, bana başını sallıyor ve işe koyuluyor.

"Muhtemelen aile odasındadırlar," diyerek beni başından savdı. "Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sanırım onları duyuyorum," diyorum ve kocaman evin içinde geri yürüyorum, resmi yemek odasını geçiyorum, resmi oturma odasını geçiyorum, merdivenleri geçiyorum.

Kapıya ulaşmadan önce, koridorda yankılanan seslerini duyabiliyorum.

"Seth'i davet etmedin mi daha?" diyor biri. Vera, sanırım.

"Henüz değil," diyor Delilah ve sesi sinirli geliyor.

Görüş alanının hemen dışında duruyorum. Beni nereye davet ediyorsun?

"Delilah," diye uyarıyor üçüncü bir ses. "O zavallı adamı böyle kol mesafesinde tutmayı bırakmalısın. Onu hâlâ davet etmediğine inanamıyorum. Otuz yaşındasın, sence kaç şansın var-"

"mısın?" Bu Delilah.

Hareketsizim, sessizim. Kulak misafiri oluyorum ama merak da etmiyorum.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama sadece şunu söylüyorum-

" "Olivia. *Bağışla beni.*"

"İşte bu yüzden-"

"Lütfen?"

"Pterodaktiller KONUŞMAZ!" diye bağırır küçük bir ses ve yetişkinler güler. "Pekâlâ, pterodaktiller ne yapar?" Delilah sorar.

Tek duyduğum, "İşte böyle!", koşan küçük ayakların sesi ve Delilah'nın kahkahası.

Delilah'nın beni nereye davet etmediğini merak ederek bir an daha geçirdim ve sonra bunu aklımdan çıkarıp bir ucunda durduğu, kollarını açmış, bir daire çizerek süzüldüğü odaya girdim.

"Bizler pterodaktiliz," diye açıklıyor Delilah.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

DELİLAH

OLIVIA yemek ekmeginden bir ısırık aldıktan sonra sanki bir şekilde cıvalı pastörize edilmemiş peynire dönüşecekmiş gibi **dikkatle** inceliyor. Sonunda, onu yiyor.

Kocası Michael, "Eğer oğlan olursa, spor tabii ki," diyor. "Eğer kız olursa, bunu sana bırakıyorum, bebeğim."

"Pembe tabii ki," diyor bir yudum su alarak. "Ama Disney prensesi temalı olmasını istemiyorum. Bence bu çok abartıldı."

Kuşkonmazımın ucunu kesiyorum ve düzgünce bir ısırık alıyorum, Olivia'nın doğmamış çocuğunun odasını Disney-prenses temalı yapmama kararına bir kez olsun kafa sallayarak eşlik ediyorum.

"Her zaman cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir şey yapabilirsin," diye belirtiyorum.

Üç kız kardeşim de bana kibar bir şaşkınlık ve küçümsemeyle bakıyor, sanki bebeğin çatıda uyumasını ya da adını Brokoli koymayı önermişim gibi.

"*Gerçek* bir prenses temalı çocuk odası isterim," diye devam ediyor Olivia, benim tamamen geçerli önerimi görmezden gelerek. "Ne de olsa küçük kalemizin kraliçesi olacak. Eğer kız olursa."

Gülümser ve Michael'ın elini sıkar, o da başıyla onaylar.

Biraz daha kuşkonmaz yiyorum ve kendi ailemde bir uzaylı gibi hissetmemeye çalışıyorum, çünkü hayatım boyunca ne kadar çabalasam da *anlamıyorum*.

Ben de istiyorum. Ya da en azından eskiden isterdim, sonra vazgeçtim ve sinek kuşları arasında bir penguen olduğumu kabul ettim. Nişanlar, düğünler, kıyafet provaları, çocuk odası süslemeleri ve bu dünyadaki kadınların sevmesi gereken ama benim asla sevmediğim tüm o şeyler için dördü kadar heyecanlanmak için elimden geleni yaptım.

Bütün bu şeyleri seviyorum. Aşk, düğünler ve bebekler hepsi harika. Bree ve Callum'u çok seviyorum ve Olivia şu anda sinirlerimi bozsa bile, onun çocuğu için de heyecanlıyım.

Çocuk odasının neye benzediğini umursayamıyorum ve bunun kırıldığım için olduğundan eminim.

"...bebek hareket ettiğinde bunu hissediyor ve sizin yapmanıza gerek kalmadan onu tekrar uyutuyor," diyor Winona. "Callum doğduğunda yeni çıkmıştı ama arkadaşım Jenn'in ilk bebeği için bir tane vardı ve kesinlikle övgüyle bahsediyordu."

Olivia not almaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor, ben de Seth'in masanın altındaki bacağını bulup kalçasına hızlıca *harika gidiyorsun ve yakında bitecek sıkıştırması yapıyorum*.

Elimi kendi eliyle kapatıyor, bana bakıyor, hızlı ve gizli bir gülümseme veriyor.

"...yükseklik konusunda endişeliydim ama kadın doğum doktorum sorun olmadığını söyledi.

Yine de her şeyi yakından takip ediyor olacağım," diyor Olivia.

"Tatlım, Snowpeak'in sadece at hakkında beş bin ayaklar," benim Babam araya giriyor.

"Hâlâ geliyor olmana sevindim," diyor Vera hoşgörüyü. "Aile hafta sonları çok önemlidir. *Herkesle* birlikte."

Seth'in bacağı elimin altında hafifçe geriliyor, ben de onu uzaklaştırıp kendi kucağıma alıyorum, parmaklarımı yumruk yapıp suçluluk duygusuyla savaşıyorum.

İki hafta sonra, yıllık kayak kaçamağımız için Snowpeak, Batı Virginia'ya gidiyoruz ve ben henüz bu gerçekten Seth'e bahsetmedim. Bu kısmen

Tamamen düşüncesizlik, çünkü bu kadar yakında olacağını gerçekten unutmuştum ve kısmen de onu davet etmek istediğim ve aynı zamanda davet etmek istemediğim için.

Vera bana anlamlı bir bakış attı. Sonra tekrar bana bakmadan önce gözlerini Seth'e dikeyor ve sanki ilk seferinde anlamamışım gibi bakışının anlamını ikiye katlıyor.

Yerimde durdum ve arkama baktım. Ava'nın düğününden sonraki hafta, gezegendeki en akşamdan kalma insan olmayı bıraktıktan sonra bir *konuşma* yaptık ve beklediğimden daha iyi geçti. Sınırlara sonsuza kadar saygı duyacağına tam olarak ikna olduğumdan emin değilim, ama en azından demek istediğimi anladı, bu yüzden kabul edeceğim.

"Evet, sabırsızlanıyorum," diyorum, Vera'ya Seth'e bir şey söylemesi için adeta meydan okuyarak.

Lütfen bunu kendim halletmeme izin ver, diye düşünüyorum, düşüncelerimi psişik olarak onun kafasına ışınlamaya çalışıyorum. *Zaten sıciıp batırdım, bunu daha da kötüleştirme.*

Söylemiyor. Mucizelerin mucizesi, üvey annem başka tarafa bakıyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. Sanki melekler yukarıdan ışık saçıyor ve Hallelujah korosunu söylüyorlar.

Ta ki Olivia bu sessizliğin içine girip konuşana kadar.

"Seth, geliyorsun, değil mi?" Olivia seslendi. "Senin de gelmeni çok isteriz. Çok eğlenceli, çok hoş, rahatlatıcı bir kaçamak olur ve ikiniz baş başa romantik vakit geçirebilirsiniz."

Neredeyse çatalımı ona fırlatacaktım. Olivia Seth'i davet etmediğimi çok iyi biliyor, çünkü bir saat önce bana onu davet edip etmediğimi sordu, ben de *hayır* dedim.

"O hafta sonu için planlarını çoktan yaptı," diyorum, çatal hâlâ elimde, kız kardeşime gülümseyerek. "Ne yapacağını söylemiştin?"

Seth ve ben birbirimize bakıyoruz. Yüzümde donmuş sahte bir gülümseme var ve yüzünün geri kalanı nötr kalsa bile gözleri parlıyor.

"Kardeşimin düğünü için sandalye bulmasına yardım gerekiyor," diyor Seth, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Yalanı tedarik edemediğim için kendimi tekmeliyorum.

"Oh!" diye haykırıyor Ava. "Düğünlere bayılırım! Hangisi evleniyor? Düğün ne zaman? Nerede ? Gelinliğini mi? Sen sağdıç mısın?"

Seth'in gözleri benimkilerden kayarken ve o rahat gülümsemesini takınırken, "*Tanrı seni korusun Ava,*" diye düşünüyorum.

"En büyük kardeşim Levi," diyor. "Yaklaşık dört ay sonra, Treetop Lodge adında bir yerde, 1920'lerde lüks bir av köşkü olarak kullanılan, ancak şimdi çoğunlukla bir etkinlik alanı olan bir yerde. Elbiseyi bilmiyorum ve evet."

"Treetop Lodge," diyor ve yanında oturan Thad'a dönüyor. "Bebeğim, Treetop Lodge'a baktık mı?"

"Sanmıyorum," der, ancak adamın hiçbir fikri olmadığı açıktır.

Vera otoriter bir tavırla "Hayır," diyor.

"Düşündüğümüz bir yer yok muydu..."

Ava gidiyor, düğünlerden bahsediyor, yarısı Levi'inkini planlamaya çalışıyor ve Seth bana bir bakış daha atıyor.

Arkamı dönüyorum, çünkü bunu burada, şimdi, tüm ailemin önünde yapamam. Hepsisi, yaşlı ve bitkin halimle beni uygun bir flört partneri olarak gördüğü için onun yürüdüğü zemine tapmam gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor.

Onlara biraz haksızlık ediyorum, ama *Tanrım*, çok fazla olabiliyorlar ve onun yanında onlara güvenmiyorum. Yokmuş gibi davrandığımız uzun bir geçmişimiz olduğunu biliyorum ama daha çıkmaya başlayalı tam bir ay bile olmadı. Henüz geceyi birlikte geçirmedi, sayılır. Bu sefer.

Bu gece tam bir canavar modunda olan Olivia, biz konuşurken otuz yaşındaki yumurtalıklarımın büzüştüğünü ima etti bile. Sanırım Ava yüzük alışverişi hakkında durmadan ipuçları veriyor ve Tanrı bilir benim

babam ona şarap mahzeninde dedi. Birkaç saat bile uslu duramıyorlar. Onu bütün bir hafta sonu boyunca onların yanında olmaya zorlamıyorum.

"Helikopter kayağına ne dersin?" Michael soruyor. "Ocak ayında Whistler'a gittiğimde denedim ve muhteşem bir deneyimdi. Gerçekten inanılmazdı."

"Bebeğim, Snowpeak'te helikopterle kayak yapıldığını sanmıyorum," diyor Olivia. "Yapmalılar," diyor. "Belki Evan'la bu konuda konuşurum, bakalım

VIP'ler için falan sunmayı düşünebilirsiniz."

Sonunda tekrar Seth'e bakıyorum. Bu sefer gözlerimi kaçırıyor.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

SETH

Delilah, "Helikopterle kaymaktan bahsetmeyi bırakacağını HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM," diyor, nefesi soğuk havaya karışarak. "İnsanların karşında uyuyakalıyor olsalar bile söylediklerine yatırım yaptıklarını düşünecek kadar delicesine kendine güvenmek nasıl bir şey?"

Yürümeye devam ediyorum ve hemen cevap vermiyorum. Eve bu kadar yakinken değil, kız kardeşlerinden herhangi biri pencereden dinliyor ve ilginç bir şey olmasını bekliyor olabilir.

"Ve bu çevre için iyi bir şey olamaz," diyor ve cebinden anahtarlarını çıkarıp arabasına doğrultarak kilidini açıyor. "Ayrıca, sadece helikopterle ulaşılabilen bir yerde yaralanırsanız ne olur? Sanırım helikopterin sizi geri götürmesi gerekiyor, ama bu oldukça riskli görünüyor."

Sonunda arabasının yanında durdu. Bir elimi ceketimin cebine sokuyorum, diğer elimle de artık temiz olan turta tabağını tutuyorum.

"Bana söyleyecek miydin?" Soruyorum, sesime bir kenar kayıyor. "Yoksa hafta sonu ortadan kaybolacak mıydın?"

"Unutmuşum," diyor ve gözlerini kaçırıyor. "Bu yıllık bir şey ve takvimimde vardı ama bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim-"

"Bana saçmalama."

"Ben-"

"O odadaki tek bir kişi bile Levi'nin düğün sandalyelerini seçmesine yardım etmem gerektiğine inanmadı," diyorum.

"Çünkü hayatımda duyduğum en kötü yalanı söyledin." "Bana yalan söyledin!"

Sesim çok yüksek çıkıyor ve ikimiz de eve bakıyoruz. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Bir elimi saçlarımmın arasına soktum.

"İsteyerek yapmadım," diyor, sessiz ama gergin. "En başta kız kardeşimin gidip seni davet etmesini istemedim ama aramızın bozuk olduğunu falan düşünmelerini de istemedim."

"Ve ne düşündüğümü sikeyim, değil mi?" "Söylediğim bu değil."

"Ama sır saklayacaksın ve sonra da seni korumak için bana yalan söyleteceksin."

Delilah derin bir nefes alır. Karanlıkta bile yanakları alev alev yanıyor, gözleri çok parlak, dudakları çok kırmızı. Her zaman öfkeli bir ağlayıcı.

"Bir aydır çıkıyoruz ve seni aile tatilime getirmediğim için kızgın mısın?" diyor, bana yaklaşıyor, nefesi havada donuyor. "Söyle bana. Sıfırdan başlama planında, daha önce hiç yatmadığın yepyeni bir kız arkadaşını tüm ailenle birlikte tatile getirir miydin?"

"En azından ona gideceğimi söyledim," diyorum. "Eğer onu ailemin yanına getirirsem, en azından onu uyarırdım. Ve evet, eğer tutmaya değer olduğunu düşünürsem onu davet edebilirim."

Delilah'nın gözleri titrer, tüm yüzü kıpkırmızı olur ve çenesindeki tüm kaslar seğirir.

"*Lanet* olsun," diyor ve tek bir damla gözyaşı dökülüyor. Benden uzaklaşıyor, saçları uçuşuyor ve yürüyüp gidiyor. "Del-"

"Orada kal!" diye bağılıyor omzunun üzerinden.

Araba yolunun kenarında, uzun, silindirik bir ağacın yanında durur.

Delilah ağaca bakıyor. Ya da en azından, sırtı bana dönük olduğu için ağaca bakıyormuş gibi görünüyor. Ağaca bir dakika bakıyor, sonra iki.

Sonunda geri geldi, önümde durdu ve boğazını temizledi.

"Özür dilerim," diyor. "En azından sana gideceğimi söylemeliydim. Niyetim seni incitmek değildi."

Şok oldum. Delilah'yla sayamayacağım kadar çok kavga ettik ama daha önce özür dilediğini hiç duymamıştım. Ağaca bakıyorum - belki de ele geçirilmiştir? - Sonra tekrar ona.

"Teşekkür ," diyorum.

"Bu terapide öğrendiğim bir nefes alma şeyiydi," diye açıklıyor elini ağaca doğru sallayarak. "Bu... Ben gerçekten... bilirsin işte."

"Biliyorum."

Delilah homurdanıyor. Derin bir nefes daha alır.

"Onlar deli ve sen kayak bile yapmıyorsun," diyor sesi sakın bir şekilde. "Gelip de Michael'ın durmadan helikopter kayağı ve polo hakkında konuşmasını dinlemek ya da bir çocuk odasını en ince ayrıntısına kadar tartışmak ya da sonunda benden dürüst bir kadın yapacağına dair on yüz bin milyon ipucunu kibarca görmezden gelmek zorunda olduğunu hissetmeni istemedim. Ava evleneli ne kadar oldu, altı hafta mı? Şimdiden çocuk peşine düştüler. Çok fazlalar ve beni strese sokuyorlar ve seni henüz bununla uğraşmak zorunda bırakmak istemedim."

Ona inanıyorum. Ailesinin birkaç saatliğine iş başında olduğuna şahit oldum ve o haklı. Ama yine de zihnimin derinliklerinde bir fısıltının gölgesi var, *senin bir aile tatili erkek arkadaşı olmadığını ve eğer ciddi olsaydı, bunların hiçbirinin önemli olmayacağını* söylüyor.

Onları itiyorum, bir çukura geri tıkıyorum ve uzanıp parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

"Delilah," diyorum usulca. "Ailemle *tanıştın* mı? Çok şey ifade ediyorlar."

Sonunda gülümsüyor.

"Bu tamamen farklı," diyor. "Kız kardeşlerimin trebuchet'in ne olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Rusty bana şemaları gösterene kadar ben de bilmiyordum. Ama kardeşlerin evli değilsen senin fikrin önemsizmiş gibi davranmıyor."

Bu doğru. Ailem oldukça baskısızdır, en azından bu alanda. Daniel yanlışlıkla birini hamile bıraktığında bile kimse onunla evlenmesini istemedi.

"İki hafta sonra olduğunu gerçekten unutmuşum," diyor. "Hâlâ bir ayım falan var sanıyordum. Son zamanlarda dikkatim dağınıktı."

Keşke olmasaydı. Keşke Delilah'ın düşündüğü kadar basit olsaydı.
O benim erkek arkadaşım, gelmeli.

Ama peşini bıraktım. Ona bir öpücük veriyorum ve arabasına biniyoruz ve kendime boş bir sayfa olduğunu, bundan önceki hiçbir şeyin önemli olmadığını hatırlatıyorum ve Delilah ailesinin evinin önünden geçiyor, ağaçlarla çevrili yoldan aşağı iniyor ve uzaklaşıyor.

Evimin yolunu yarıladığımızda ilk **kar tanesi** Delilah'nın ön camına düştü ve kaşlarını çattı.

"Babamın gece yarısından önce başlamayacağını söylediğini sanıyordum," diyor iki elini direksiyona sabitleyerek.

"Hava Durumu Kanalı yanlış olabilir mi?" Dedim ve o da güldü.

"Eminim bunu duyacağız," diyor. "İnsanlar doğası gereği kaotik olan bir sistem hakkında yanlış tahminlerde bulunduğunda şikayet etmeye bayılıyor."

Daha fazla kar tanesi düşer. Delilah'nın elleri direksiyonda sıkışıyor. Gözlerini yoldan ayırmasın diye ön cam buz çözücüsüyle oynuyorum.

Beş dakika içinde kar yağmaya başlar. Delilah direksiyonu sıkıca tutmuş, yağın karla griye dönmüş karanlık köy yollarında saatte otuz mil ilerliyor.

"Geri döneyim mi?" diye soruyor, sesi gergin.

Emin olmak için telefonumu çıkarıp haritaya bakıyorum ama haklıyım:
Benim evime onların evinden daha yakınız.

"Benim sürmemi ister misin?" Teklif ediyorum.

"Karda araba kullanmakta benden daha mı iyisin?" diye soruyor. "Bundan şüpheliyim."

"Eğer biri arabamı bir çukura süreceksen, bu muhtemelen ben olmalıyım," diyor ve sonra ikimiz de tekrar sessizliğe gömülüyoruz.

Kar yağmaya devam ediyor, yoğun ve ağır, dakikalar gibi görünen bir sürede yolu kaplıyor. Başka lastik izi yok. Sonraki yirmi dakika içinde iki araba daha geçiyoruz, ikimiz de gergin ve tetikteyiz.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmalıyım. Bir virajı dönüp bir şeye çarpsak bile kendimize fazla zarar verecek kadar hızlı gitmediğimizi kendime hatırlatmak zorundayım. Arabalardaki güvenlik özelliklerinin son yirmi yılda çok yol kat ettiğini ve en kötü ihtimalle birimizin kemiğinin kırılacağını.

Biliyorum, Michigan ya da Vermont'tan biri bizi şu anda görse kıcıyla gülerdi ama burası Güney. Karda araba kullandığım günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez, çünkü kar yağdığında bile en fazla kırk sekiz saat içinde biter.

Yollar buna uygun değil. Kimsenin kar zinciri yok. Sanırım Burnley County'nin yüzlerce kilometrelik virajlı köy yolları için iki kar küreme aracı var. Delilah'nın ailesinin evinden benimkine kırk beş dakikalık yol bir buçuk saate çıkıyor ve kar her seferinde daha da yükseliyor. Köy yolundan sokak lambaları olan daha büyük bir yola, oradan da kasabaya döndüğümüzde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz.

Ve sonra, nihayet, evimin otoparkına. Delilah park ediyor, el frenini çekiyor, sonra koltuk başlığına yaslanıp öyle sert bir nefes veriyor ki ön camı buharlanıyor.

"Lanet olsun, lanet olası karda araba kullanmaktan nefret ediyorum," diyor ellerini sıkıp açarak. "*Siktir.*"

Ellerini sıkmayı bırakıp sallamaya başlıyor ve ben de onun gibi yapıyorum: arkama yaslanıyorum, gerginliği bırakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Tam olarak değil, ne kadar derin nefes alırsam alayım.

"İyi misin?" diye sordum. Kar şimdiden ön cama yapışmış, park alanındaki sokak lambalarından gelen ışığın bir kısmını engelliyor, arabanın içindeki gölgeleri benek benek yapıyor.

"Ben iyiyim," diyor. "Sadece... sarsıldım."

Sarsıldım. İşte bu kelime, ne zaman onu çok fazla düşünmeye çalışsam uzaklaşıp giden o karanlık his.

Uzanıp Delilah'nın sağ elini tutuyorum.

Titriyor. Hafif ama var, titremelerin en hafifi kolundan aşağıya ve eline doğru ilerliyor, ben de masaj yapmaya başlıyorum. Başparmağımı avucundaki kaslara, tendonlara ve sinüslere sokuyorum, her parmağımı kendi parmağımın arasında yuvarlıyorum ta ki titreme durana kadar.

"Teşekkürler," diyor .

"Burada kal," diyorum
ona.

Delilah bir nefes alıyor ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor, ben de sözünü kesiyorum.

"*Lütfen* burada kal," diyorum elini benimkinin içine sokarak. "Ve yaygara koparmadan evet de, çünkü bu gece daha fazla araba kullanmana izin vereceğimi sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir ve sana ne yapman gerektiğini söylememden nefret edersin."

Gülüyor.

"Yine mağara adamı olmakla mı tehdit edeceksin?" diye soruyor hafifçe, eli hâlâ benimkinde. "İlk seferinde bunu hiç yapmamıştın."

Ona sırtarak karşılık veriyorum, vücudumdaki gerginlik azalmaya başlıyor. Tehlike sonrası endorfinler devreye girmeye başlıyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona.

"Ava'nın düğününde," diyor. "Sen şatoya geri döndüğünde ve ben-"

Kısa kesiyor. Dramatik bir şekilde omuz silkiyorum.

"Doğru," diyor. "Özür dilerim, bir için yazı tahtasını unutmuşum."

"Bana anahtarlarını aldirtma."

"Evet, kalacağım, ölmek ," diye alay ediyor. Yüzünde kısa süreli bir farkındalık beliriyor.

"Ya da bir çukurda sıkışıp kalmış bir dilek," diyor çabucak.

"Teşekkür ederim," dedim ve sonunda kemerimi çözdüm. "İçeri gel, dışarısı buz gibi."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

DELİLAH

SETH çorap ayaklarıyla mutfığa giriyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor. Ben hâlâ atkımı boynumdan çözüyor ve saçlarımın çok fazla kabarmamasını umuyorum.

"Kanepede uyuyacağım," diyor, sırtı bana dönük. "Bunu daha önce söyledim mi? Çay ister misin?"

Eşarbımı asıyorum ve botlarımı çıkarmak için girişteki ayakkabılığa oturuyorum, bunu yaparken Seth'in sırtına bakıyorum.

"Burası senin evin, kanepede uyurum ve çay harika olur," diyorum.

"Harika," diye yineliyor, dolaplarına bakarak.

Kanepede uyumak istemiyorum. Seth'in kanepede uyumasını istemiyorum. İkimizin de onun yatağında uyumasını istiyorum ve dahası, o sürüşten dolayı hala sarsılmış ve adrenalinli hissetmeme rağmen, ikimiz de onun yatağında birlikte uyurken beynini becermek istiyorum.

Hayır, bunu iki ay yapmak zorundaydın, diye hatırlatıyorum kendime, duvardaki bir noktaya boş boş bakarak. *Güzel, Radcliffe.*

Yine de işe yarıyor, her ne kadar azgınlıktan ölen ilk kişi olabileceğimi düşünsem de. Bugün gerçek bir kavgaya en çok yaklaştığımız gündü ve bir mucize eseri ben sakinleştim ve hıyarlığımı iki katına çıkarmak yerine özür diledim.

"Kafeinsiz kahve var mı?" Çorap ayaklarla mutfığa doğru ilerleyerek soruyorum.

"Evet," diyor, hâlâ aynı yerde duruyor ve aynı dolaplara bakıyor. "Bende, şey var."

Etrafına bakınır, sonra içinde çay olmayan bir dolabı açar. Kapatıyor. Kaşlarını çatı.

"Hey," diyorum ve elimi koluna koyuyorum. Bana bakarken ve o büyüleyici sırtışını takınmaya çalışırken bile çok gergindi.

"Çayı nereye koydum?" diye soruyor. "Sen iyi misin?"

"Ne? Ben iyiyim," diyor içinde çay olmayan başka bir dolabı açmak için uzanıyor.

"Dolapları açmayı bırak."

"Çay istediğini sanıyordum," diye dalga geçiyor, ama gözlerinin ardında beni gerçekten tuhaflandıran bir yabanılık var.

Dolabı kapattım, parmak uçlarımda durdum ve ellerimi yüzüne götürdüm. Hâlâ soğuk.

"Ben iyiyim," diyor ve sesi neredeyse ikna edici geliyor.

"Git otur, çay yapacağım," diyorum ona.

"Bird, bu-"

"Lütfen seni omzuma atmak zorunda bırakma beni."

Sonunda, mavi gözlerinin arkasında ılık olan gerçek bir gülümseme alıyor. "Bunu görmek isterdim," diyor, elleri bileklerimde.

"Muhtemelen belim tutulurdu, bu yüzden gidip kanepende kendi iradenle oturmalısın," diyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Peki," diyor ve mutfaktan çıkıyor.

İçinde çay *olan* dolabı açıp bir kutu papatya çayı indiriyorum. Bulması oldukça kolay çünkü Seth hayatımda gördüğüm en acımasızca düzenlenmiş mutfaklardan birine sahip ve ben yıllarca Vera ile yaşadım.

aydanlığı ocağa koymuştım ki merdivenlerden gelen yumuşak gıcırtıyı duydum ve kafamı mutfaktan dışarı uzattım.

"Bu oturmak değil," diyorum ona. Merdivenlerin yarısında duraklıyor ve korkuluklara yaslanıyor.

"Daha rahat bir şeyler giyiyorum," diyor. "Bu senin onayını alıyor mu?"

Lütfen eşofman altı olsun. Lütfen eşofman altı olsun.

Sanırım yüzüm ve umarım nedenini bilmiyordur.

"İyi," diye takılıyorum. "Ama bu iş bitene kadar o kış o kanepede olsa iyi olur."

"Yoksa ne olur?" diye seslenerek tırmanışına devam ediyor. "Ya da ne olduğunu biliyorsun!" Bağırıyorum.

Mutfağa döndüğümde, tezgahın üzerindeki çay kutusuna bakıyorum. Ocaktaki çaydanlığa bakıyorum. Yüzümü buruşturuyorum.

Sonra malzemeleri bulmak için Seth'in buzdolabını ve kilerini kontrol ediyorum, aradığım şeyi buluyorum ve oyun planını çöpe atıyorum. Merdivenlerden geri döndüğünde yeni karışımı ısıtmaya koymuştım ve kafamı dışarı uzattım.

"Sizi tatmin edecek kadar çabuk giyindim mi?" diye soruyor dibe ulaştığında. "Bahse girerim bir kostüm değişikliği için daha zamanım vardır."

Seth V yakalı beyaz bir atlet ve kırmızı-siyah ekose pijama pantolon giyiyor ve rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Hâlâ ince, esnek bir kumaş ve sikini görmek için çok fazla hayal gücü gerekmiyor, ama desen ve esnek olmayan kumaş onu eşofman altından yaklaşık yüzde otuz daha iyi gizliyor.

"Onaylıyorum," diyorum, yüzüne bakmak için çaba sarf ediyorum.

"Tanrıya şükür," diye mırıldanıyor ve küçük bir giysi yığınınını uzatıyor. "İşte, bunları senin için aldım. Sanırım elimdeki en küçük eşyalar bunlar."

Doğru ya. Ailemin evine giderken giydiğim elbise ve taytla uyuyamıyorum ve bunlar dışarıda takılmak için de pek rahat değil.

"Teşekkürler," diyorum ve koltuğuna oturup bana başparmağını uzatıyor.

Yu

kar Hâlâ ısınmakta olan içeceklerimizi kontrol ediyorum, sonra banyoda

1. üstümü değiştiriyorum.

Başka bir kadın ya da kadınların bunları burada bırakıp bırakmadığını ve şimdi bunları giymek zorunda olduğumu düşündüğüm bir korku anı var, ama giyer giymez onun olduğundan emin oluyorum.

Arkasında eski Loveless Brewing logosu olan siyah bir tişört ve bel bandını yaklaşık on kez kıvrırmak zorunda kaldığım bir çift gri eşofman altı. Bunu yaparken, acaba benimle alay mı ediyor diye düşünüyorum. Aklımı okuyamaz, değil mi? Sapkın düşüncelerim sadece bana ait, değil mi?

Banyodan çıkmadan hemen önce bir an tereddüt ediyorum ve kıyafetimi gözden geçiriyorum.

Sonra sütyenimi çıkarıyorum, çünkü Seth'in sikinin izinin etrafında uslu durmam gerekiyorsa, o da benim meme uçlarımla uğraşabilir.

Kupalarla oturma odasına gittiğimde Seth kanepede oturmuş, bir kolunu arkaya atmış, dalgın dalgın telefonunda geziniyordu. Saçları dağınık ve bana baktığında, bakışlarında, telefonunu sehpanın üzerine bırakışında onu çok *genç* gösteren bir şey var.

Savunmasız, tatlı, masum bir şey. Şu anda tıpkı yıllar önce aşık olduğum çocuğa benziyor.

Sıcak fincanları sehpaye bırakıp yanına oturduğumda "Teşekkürler," diyor.

Sonra, bir fincan almak için uzandığında, eli kulpun etrafında duraklıyor. Üstüne serpiştirdiğim süslü tarçında bir fal okuyabilirmiş gibi içine bakıyor ve sonra yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?" Eğilip sıcak kakao bardağına bakarak soruyorum. "Bir şeye alerjin mi var? Çikolatadan nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayır," diyor ve sonunda eline alıyor. Bana tuhaf tuhaf bakmaktan vazgeçmiyor. "Ben sadece - ben sana hiç... bunu söyledim mi?"

Seth'in yüzünden bardağa bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum. İkisi de bana *bunun* ne olduğu hakkında bir ipucu vermiyor.

"Bana neyi anlatacaksın?" Ben soruyorum.

"Babam elektrikler kesildiğinde bize kakao yapardı," diyor. "Gerçekten sana hiç anlatmadım mı? Daha önce bile mi?"

Böyle bir şeyin var olmadığına karar verdiğimizden beri ilk kez kasıtlı olarak bu *konuyu* gündeme getiriyor olabilir.

Beynimi zorluyorum, yavaşça başımı sallıyorum.

"Kamp sobasını ve süt konservesini çıkarırdı ve hepimiz ön verandaya çıkıp kakao içer ve fırtınayı izlerdik," diyor ve sonunda bir yudum alıyor. "En azından yazın. Kışın elektrikler kesilirse hepimiz koltuklara yığılır ve ateş yakardık, gece boyunca elektrikler kesik kalırsa Caleb ve ben Levi'nin odasındaki yatakları birleştirir ve onunla birlikte uyurduk."

Seth gülüyor, sonra kanepeye yaslanıyor.

"İlkel koşullarda her zaman en iyi şekilde idare edebilecek biri gibi görünüyordu" diyor.

Loveless kardeşlerin en büyüğü olan Levi, şu anda Cumberland Ulusal Ormanı'nda baş ağaçlandırma görevlisi ve nişanlısıyla birlikte kendi inşa ettiği bir kulübede yaşıyor. İdare edebileceğini söyleyebilirim.

Kanepede daha dik oturuyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve Seth bana yaslanana kadar başını omzuma doğru çekiyorum.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

"Yazın fırtına çıktığında Daniel, Caleb ve ben ön verandaya çıkıp izlerdik ve her yıldırım düştüğünde hepimiz hala yanıyor mu diye verandadaki ışığa bakardık," diyor. "Sanırım Daniel izin verseydik dışarı koşar ve yıldırımı yakalamaya çalışırdı. Caleb her zaman biraz korkardı ama bizimle birlikte cesur olmayı severdi."

"Ya sen?"

"Fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu ve hangi yöne doğru hareket ettiğini anlayabilmek için her zaman vuruşlar ve gök gürültüsü arasındaki saniyeleri sayıyordum," diyor kupasını dudaklarına götürerek. "Birinin bu verileri derlemesi gerekiyor."

"Işıkları kapatıp elektrikler kesilmiş gibi yapmak ister misin?" diye soruyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip onları karıştırıyorum ve onun bana doğru gevşediğini hissediyorum.

Seth'e istediğim kadar dokunamıyorum. Kendimi bu tatlı, basit şeylerden uzak dururken buluyorum çünkü bunun nereye varabileceğini çok iyi biliyorum ve bir anlaşma yaptık.

"Yok, yakında kendiliğinden olacak zaten," diyor.

Hiçbir şeyin hareket etmediği uzun, sessiz bir an var ve ara sıra binanın gıcirtısı, soğuğa alışma ya da komşularının ortak duvarlarına en küçük boğuk *gümbürtüler* çıkarması dışında ses yok.

"Yolculuk için üzgünüm," diyorum sonunda.

"Özür dileme. Senin hatan değildi," diyor, sesi yavaş ve tembel, tınısı ortaya çıkıyor.

"Hala üzgün olabilirim."

Son kakaosunu da içiyor, bardağı masaya koyuyor, sonra dönüp başını kucağıma, ayaklarını da koltuğunun kolçağına koyuyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Bir elimi göğsüne koyarak soruyorum. O da kendi elini onun üzerine koyuyor.

"Artık öyleyim," diyor.

Başka bir şey sormuyorum çünkü babasının nasıl öldüğünü biliyorum: karanlık gece, buzlu dağ yolu, tek arabalık çarpışma. Seth on bir yaşındaydı, neredeyse on iki. Üç buçuk yıl sonra aniden Sprucevale'e taşındığımda birbirimize bağlanmamız şaşırtıcı değil.

Kakaomu bitiriyorum ve konuşuyoruz, elim göğsünde. Dikkatli bakarsam, kalp atışlarını göğüs kafesinden bile hissedebiliyorum, sabit ve doğru, ve ilk kez merak etmiyorum. Başka kimin böyle oturup ailesi hakkında konuştuğunu merak etmiyorum. Başka kim ona içki hazırladı ve pijamalarını giydi, başka kim onu fırtınada eve bıraktı ve geceyi burada geçirdi.

Rakunlar, sincaplar, sincaplar ve yarattıkları tüm tahribat hakkında konuşuyoruz. Kasabada hangi markette -iki tane var- daha iyi domates olduğunu, hangisinin daha iyi bira seçkisi olduğunu konuşuyoruz. Karşımızdaki duvarı kaplayan kitap raflarını, ortadaki televizyonunu soruyorum, gülüyor ve bana Caleb'in yirmi iki yaşındaki öğrencisinin kalp kırıklığıyla gelip onları nasıl yaptığını anlatıyor.

"Aralarına biraz daha nifak sokup yan sehpaları getirebilir misin?" Kanepeye çökmüş, ayakları sehpanın üzerinde, başı hâlâ kucağımda, soruyorum.

Seth, "İşte bu yüzden senin bir cadı olduğunu düşünüyor," diye belirtiyor.

"Sihirli penis kaldırma güçlerim olduğu için olduğunu sanıyordum." "Yorum yapmayı reddediyorum."

Elim hâlâ göğsünde, başparmağım yavaşça ileri geri okşuyor. Yorumuma rağmen, söz konusu alete bakmıyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Üzerinde anlaşılmış bir şey yok.

"Öğrencisine çaktığına hâlâ inanamıyorum," diyorum kitap raflarına bakarak. Çok güzel kitap rafları.

Seth'in belirttiği gibi, "Beceriyor." "Şimdiki zaman. Berbat bir fikir gibi görünüyor ama mutlular."

"Zevkin muhasebesi yoktur."

"Bunu ahtapot dövmeli kadın söylüyor."

Seth'in okyanus dövmemin altını çizdiği yere bakıyorum: dokunaçlar tarafından dalgaların altına çekilen bir yelkenli gemi. Onun üzerinde bir başkası var, armalarında kuşlar, onu uçuruyorlar.

"Bu bir Kraken ve çok korkutucu,"
diyorum. "Bunu sevdim."

"Bir keresinde bu yüzden birinden ayrılmıştım."

Seth'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için bir şey söylediğime pişman oluyorum. Geçmişin resmi olarak var olmadığını biliyorum ama bu *bizim geçmişimiz*, benim ve onun geçmişi değil.

"Onun kaybı gibi görünüyor," diyor. "Ona çok fazla ahtapot mu dedi?"

Aynen , gülümseyip rahatlıyorum ve Seth elini koluma doluyor, yelkenli bir gemiyi kaplıyor.

"Yıllar önceydi, henüz yaptırmamıştım bile," diyorum. "Ama bunu planladığım ve tüm eskizleri falan yaptığım sırada, zaten sahip olduğum dövmelelerden nefret ettiğini hiç *söylemeyen* ama belli ki nefret eden bir adamla çıkıyordum."

Seth neden onunla çıktığımı sormuyor, ki bu iyi bir şey çünkü verecek bir cevabım yok. Yirmili yaşlarımda çoğunu seri tek eşlilik içinde geçirdim, bir erkek arkadaş isteyip istemediğimi hiç sormadan vasat bir erkek arkadaşı diğeriyle takas ettim.

"Uzun lafın kısıası, bu dövmeyi yaptırmamdan gerçekten nefret ediyordu ve bunun için ilk randevumu aldıktan sonra bana bu dövmeyi yaptırırsam artık onun için çekici olmayacağımı, bu yüzden arayıp iptal etmem gerektiğini söyledi."

Kucağımda, Seth gülüyor. O *gülüyor* ve ben çıktığım başka biri için güldüğüne inanamıyorum. Kakao tozunun içinde uyuşturucu olup olmadığını merak ediyorum.

"Her neyse, şimdi daha fazla dövmem ve farklı bir erkek arkadaşım var," diyorum kuru bir şekilde.

"Farklı erkek arkadaşın onları seviyor," diyor basitçe. "Her zaman öyleydi." Aklımdan bir düşünce geçiyor: *Seth Loveless'in malı*, ama onu itiyorum.

"Teşekkürler. Farklı erkek arkadaşımı seviyorum," diyorum ona.

Hâlâ denizci kolumun izini sürüyor: parmakları kırmızı-turuncu bir dokunaçta, başparmağı dalgalanan vitray dalgaların üzerinde geziniyor. Diğer eliyle,

Ödünç aldığım tişörtümün geniş kolunu omzumun üzerinden dalgaların azaldığı yere doğru itiyor ama Kraken devam ediyor, artık denize bağlı değil, bedenimin sol yarısına uzanıyor.

Seth'in parmakları gömleğin kolunun altında, omzumda kayboluyor ve onları göremese de dokunaçları, köprücük kemiğimin hemen altında, kürek kemiklerime doğru kıvrıldıkları yere kadar izliyor. Sütyen askımı bulamadığına şaşırdıysa da belli etmiyor ama yine de bildiğinden eminim.

Sonra eli omzumdan ayrılıyor, gömleği geri düşüyor ve diğer eli boynumdan yukarı, saçlarıma doğru kayıyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. Ağzını açıp dilini dilimin içine kaydırırken tadı kakao ve biraz da tarçın gibi, parmakları saçlarımda sıklaşıyor, elim göğsüne bastırıyor.

Bu anın küçük ayrıntılarına odaklanmaya çalışıyorum: yumuşak dudakları ve günlük kirli sakalının hafif çizigi, ağızlarımızın buluşmasının garip açısı, avucumun altındaki kalp atışları anları sayıyor. İnatçı ağrısı, biriken sıcaklığı, beynimdeki otomatik ileri sarma hareketini, yapmayacağımı söylediğim gibi bu kanepede ona bindiğim bir geleceği görmezden gelmek için her şeyi yapıyorum.

Seth öpüşmeyi kesmeden hareket ediyor ve diğer dirseğinin üzerinde yükseliyor. Saçlarımı bırakıp beni geriye itiyor ve dudaklarımız birbirine dolanıp burunlarımız çarpışırken usulca gülüyorum, o da gülüyor ve alt dudağımı ısıtıyor. Kanepede yanlamasına dik oturuyor. Kalçamdan tutuyor ve bacağım onunkinin üzerine gelene kadar beni çekiyor ve öne doğru eğiliyorum, ağzım birbirine değiyor, bir kolum omuzlarında, diğer elim sert kalçasında kendimi sabitliyor, kaslar parmaklarımin altında geriliyor.

Bir an geri çekiliyoruz, sanki bu anı ve nasıl devam edeceğimizi düşünüyormuşuz gibi. Çoktan sertleştiğini, ereksiyonunun parmaklarımdan birkaç santim uzakta olduğunu biliyorum ama geri çekilmiyorum. Bu anlaşmanın nasıl ve neden yapıldığını biliyorum, eğer arzuyu yeterince uzun süre dizginlersek

Böylece çığlık çığlığa geri döndüğünde belki bizi ayırmaz.

Bunun yerine yan tarafımı, gömleğimin üstünü okşuyor, başparmağı göğsümün kıvrımından fısıldıyor, malzeme meme ucumda çok hafif hareket ediyor ve gözlerimi kapatıp tekrar eğiliyorum, her zaman daha fazlası için açım.

Dokunmuyoruz, gerçekten değil, kendime söylüyorum. Hâlâ doğru yapıyorum.

Eli göğüs kafesimi bir kez daha okşuyor. dillerime, dudakları dişlerime değiyor ve şimdi ekose pantolonu parmaklarımın arasında bükülüyor ve gömleğimi çekiştiriyor, sabit ve ısrarcı.

Malzeme tam meme ucumun üzerinden kayıyor ve bu sefer bir ses çıkarıyorum. "Siktir," diye tısladı Seth.

Yarım saniye sonra kucağındaydım. Kucağına oturmuştum, iri elleri üst baldırlarıma kilitlenmiş, beni sertçe kendine çekiyordu.

İki elim saçlarında ve onu umutsuzca, açlıkla öpüyorum, sanki o havadaymış ve ben aylardır yer altındaymışım gibi. Kalçalarım onunkine doğru yuvarlanıyor, aramızda flanelden başka bir şey yok, yemin ederim ki sikinin her çıkıntısını ve tümseğini klitorisime karşı hissedebiliyorum, kalın başı girişime doğru bastırıyor.

Bu bir işkence. Saf, güzel bir işkence ve ben düşünürken bile Seth'in inlediğini duyuyorum.

teknik olarak dokunmuyoruz, kıyafet var, teknik olarak sorun yok-

"Özür dilerim," diye soluyorum, kalçalarımı tekrar yuvarlayıp klitorisimi ona doğru bastırırken bile, içimdeki acı zevke dönüşüyor.

"Ben de," diye hırlıyor ağzımın içine, beni tekrar öpüyor. Kalçalarımı kavırıyor, kendi kalçasını benimkine doğru kaldırıyor ve beni boylu boyunca aşağıya doğru itiyor. Gözleri kapalı, göğsünün derinliklerinde bir yerden bir ses geliyor. "*Tanrım*, özür dilerim."

Durmayacağız. Nasıl duracağımı bilmiyorum. Bir yerlerde, beynimin derinliklerinde *ayağa kalkmak, uzaklaşmak, dünyanın en soğuk düşünü almak* gibi bir dizi olay var ama bu düşünceler güneşli bir gündeki bulutlar gibi uçup gidiyor: ilginç ama ulaşamaz.

Bunun yerine dudakları morartacak kadar sert öpüşüyoruz. Bunun yerine, ellerimi gömleğinin dışında kalmaya zorlarken, ona dokunmama izin verirken bile, her türlü serbest bırakmayı arayan gençler gibi kuru kuru sevişiyoruz. Tam olarak değil.

Gömleğimi yine aynı şekilde tutuyor, meme uçlarımın üzerinde fısıldayacak şekilde çekiyor. Elmas gibi sertler, o kadar hassaslar ki acıtıyor ve sonunda elleri göğüs kafesime gelene kadar tekrar yapıyor ve Seth beni yukarı, geriye doğru itiyor, ben dik oturana kadar ve birbirimize bakıyoruz, nefes nefese.

Boğazımı temizliyorum, başımı sallıyorum. Elleri sırtımda, başparmakları yanlarımda, siyah tişört tam göğüslerimin üzerinde gergin, meme uçlarım dışarıda ve gururlu olana kadar kayıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, sesim hâlâ boğuk. "Tamam. Peki."

Seth öylece bana bakıyor, göğsü inip kalkıyor, her kıvrımı, her çukuru ve her kasının dalgalanması gömleğinin altında neredeyse tam olarak sergileniyor. Gözleri yüzümden göğüslerime, göbeğime, kalçalarım, onunkilerin üzerine yayılmış uyluklarıma kayıyor.

Hiç kimse bana Seth'in baktığı gibi bakmadı. Bir kere bile. Tanrı aşkına, *evliydim* ve eski sevgilim bana bu şekilde bakmadı.

"Bana elini ver," diyor Seth ve ben de elimi uzatıyorum.

Parmaklarımı avucunun içine alıyor, parmaklarımı kendi parmaklarına doluyor. Parmak eklemlerimi yavaşça öpüyor ve bunu yaparken gözleri benimkilerle buluşuyor.

O bakışlarda hayatımda gördüğüm en şeytani ifade var, sanki onu durdurmam için bana meydan okuyor.

Tek kelime etmeden elimi hâlâ giyinik olan göğsüme bastırıyor, meme ucum avucumun içinde sertleşiyor.

Gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. Gülüyorum ve Seth bana sırtlıyor, iki elimi meme uçlarımın üzerinde gezdirirken elleri tekrar kalçalarım, avuç içleri aşağıya doğru, Loveless Brewing tişörtünün yukarı kalkmasına izin veriyor.

"Bunun gibi mi?" Olabildiğince masum bir şekilde soruyorum. Pek de masum değil. "Aynen böyle," diyor, gözleri benimkilerle hiç buluşmuyor.

Tekrar yapıyorum, yavaşça. Meme uçlarımı çimdikliyorum ve kendi göğüslerimi avuçluyorum ve Seth beni izliyor, yüzünde izlemeye değer gördüğü tek şey buymuş gibi bir ifade var. Gömleğimi yukarı, onların üzerine çekiyorum. Sürtünmeden dolayı nefesim kesiliyor ve Seth'e biraz göğüs altı gösteriyorum, sonra gömleği tekrar bıraktığımda homurdanıyor, ellerim bu sefer gömleğin altında, ben inleyene kadar kendi meme uçlarımı büküyor.

İyi hissettiriyor. O beni izlerken daha iyi hissediyorum. "Çıkar şunu" dedi.

"Bu mu?" Soruyorum ve ona gösteriyorum.

"Tam bir baş belasısın," diyor ve beni hızlı, sert bir öpücük için kendine çekiyor. "Evet, tişörtünü çıkar ve beni göğüslerinle oynarken izlemekten mahrum bırakma."

Onları tekrar çimdikliyorum ve bu sefer istemeden de olsa ağzına doğru inliyorum. Sırtımdan aşağı zevk kıvılcımları fırlıyor ve ondan uzaklaşıyorum.

"Önce sen," diyorum, sesim cızırtılı. "Gömleğini çıkar, şuraya at ve ellerini başının arkasına koy."

Yapıyor. Ellerimi tekrar meme uçlarımda üzerinde kaydırıyorum ve onu izliyorum, kasları tek bir akıcı hareketle esniyor ve geriliyor. Otuz yaşında, on yedi ya da yirmi iki yaşındakinden daha dolgun ama yine de o kadar güzel ki nefesimi kesiyor.

"İşte," diyor ellerini başının arkasında birleştirerek. "Beni tutuklayacak mısın, Bird?"

"Hayır," diyorum ve öne doğru eğilip bileklerini tutuyorum. Ellerimi kalın, kaslı kollarında gezdiriyorum. Pazıları.

Göklerdeki Tanrı, pazılar.

"Ben senin sikini emerken ve sen saçımı tutmamaya çalışırken yaptığın şey bu," diye açıklıyorum.

Seth insandan çok kurt gibi sırtıyor ve kasları parmaklarımda altında esniyor.

"Çıkar şunu ve benimle dalga geçmeyi bırak," diyor ve sonunda gömleği çıkarıyorum. Kendime tekrar dokunuyorum, onun izlemesine izin veriyorum. Bir öpücük için eğildim.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyorum.

"Bence parmaklarını amına sokmalı ve bana ne kadar ıslak olduğunu söylemelisin" diye cevap veriyor.

Ben yapıyorum. Arkama yaslanıyorum, diğer elim onun dizinde ve elimi kıvrılmış eşofman altının altına itiyorum ve parmaklarımı klitorisimin yanından, kaygan dudaklarımın arasından geçirip içime sokuyorum, bunu yaparken kalçalarım titriyor. Açık biraz garip ama kayıyorum ve daha derine itiyorum ve onları içimde kıvrılıyorum, avucum klitorisime yaslanıyor ve o noktayı bulduğumda inliyorum.

"Oldukça ıslak," diye fısıldıyorum, gözlerim yarı kapalı. Tekrar yapıyorum, klitorisime daha sert bastırıyorum. Ben ses çıkarırken Seth'in sikinin seğirdiğine yemin edebilirim.

"Göster bana," diyor.

"Ve duracak mısın?" Parmaklarımı tekrar hareket ettirerek söylüyorum.

"Göremediğim bir yerde inmen hiç adil değil," diyor.

Parmaklarımı çekiyorum. Bel kemerimden kurtuldukları anda bileğimi kavıyor, elimi yüzüne götürüyor ve kaygan parmaklarımı ağzına alıyor. Seth parmaklarımı yalayarak temizlerken inliyor ve işi bittiğinde bileğimi çekerek ben öne düşene kadar ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor.

Tadı bana benziyor ve bu çok seksi. Dudaklarında hala benim sularım varken beni her öptüğünde çok seksi oluyor.

"Tadını özledim," diye mırıldanıyor, dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde.

"Dizlerimin çöktüğümde ürpermeni özlüyorum," diye mırıldanıyorum.

Hayvan sırtışını görebildiğimden daha fazla hissedebiliyorum.

"Boşalmak üzereyken saçlarımı avuçlamanı özlüyorum," diyor.

Her iki meme ucunu da parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Neye başladığımı bilmiyorum ama şimdi inlememeye çalışarak zor nefes alıyorum.

"Seni gırtlakladığımda nasıl bağırdığını özledim," diyorum.

"Bunu ben de özledim," diyor ve sağ eli bel kemerinin altına girip sikinin etrafını sarıyor.

"Hey," diyorum ve elini . Seth kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Önce göster," diyorum ve avucunu pantolonunun üzerinden sikine bastırıyorum. İnliyor ve kalçalarını kaldırıp elini ona bastırıyor, diğer eliyle de kalçamı kavlıyor.

"Beğendin mi Bird?" diye soruyor, gözleri yarı açık, sesi kaba, hırıltılı ve ihtiyaçla kalın.

"Aynen böyle," diye nefes alıyorum, utanmadan onu izliyorum. Tekrar yapıyor, inliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan kendi elimi aşağı doğru itiyorum, parmaklarımı klitorisimin üzerinde kaydırıyorum, kendimi yumuşakça tıngırdatıyorum.

Bir sonraki vuruşta, ekose pantolonunun bel bandı aşağı iniyor ve mutlu izinin koyu renkli kürküne gömülmüş sikinin başı dışarı çıkıyor.

"Pantolonunu çıkar," diye mırıldanıyor. İtaat ediyorum, hâlâ izliyorum, esnek kumaşı kalçalarımın üzerinden kaydırıp tekmeleyerek çıkarıyorum.

"Tanrım, muhteşemsin," diyor ve şimdi yumruğunu hâlâ çıplak olan sikine dolamış, kendini okşarken kalçaları yükseliyor.

Pantolonunu göstererek, "Çıkar," diye fısıldıyorum ve itaat edecek kadar uzun süre duruyor, sonunda siki serbest kalıyor.

Şair olsaydım, Seth'in aleti hakkında soneler yazardım. Uzun. Kalın. Aletlere göre çok güzel ve en önemlisi onu çok iyi kullanıyor.

"Şimdi dokunabilir miyim?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Cevap vermiyorum. Onun yerine tekrar ona sarılıyorum. Elini tutuyorum. Parmaklarını teker teker ereksiyonunun etrafına sarıyorum ve sonra elimi onunkinin etrafına sarıyorum. O kendini okşarken, kolundaki kaslar düğümlenirken onu sertçe öpüyorum.

Bir an sonra diğer elimi tutup bacaklarımın arasına itiyor. Sol elim olmasına rağmen, klitorisim o kadar şişmiş ki, beceriksiz parmaklarımın arasında okşamak için herhangi bir maharet gerekmiyor. Onu öpüyorum.

nefesim kesiliyor. Onu titreyene kadar öpüyorum, klitorisim o kadar kaygan ki parmaklarım kaymaya devam ediyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor.

"Sevişirsek ne kadar iyi hissedeceğimi" söylüyorum ona.

Elini sikinden çekti. Bir anda koltuğuna sırt üstü uzandım ve o da üzerimde diz çöktü, sonra elini tekrar sikine doladı.

"Nasıl becerdin?" diye soruyor, bana doğru eğilerek.

Bir bacağımı kanepenin arkasına sarkıtıyorum, diğerini onun etrafında kıvrıyorum. "İlk başta yavaş ol," diyorum.

Elimi tekrar bacaklarımın arasına sokuyorum, bu sefer sağ elimi, klitorisimi okşuyorum. Seth'in gözleri takip ediyor.

"Seni kızdırmamı ister misin?" diye soruyor. "Seni boşaltan ama bekleten o noktayı bulmamı?"

Sadece başımı sallıyorum. Parmaklarım daha hızlı ve daha sert hareket ediyor. Sırtım eğiliyor, kalçalarım kalkıyor ve Seth her santimimi izliyor, kendini yumruğuna doğru pompalıyor.

"O zaman daha sert ve daha hızlı," diyor. Eğiliyor, bir dizi bacaklarımın arasında, bir eli başımın yanında. "Adımı söyleyene ve amın sikimi öyle bir sıkana kadar-"

Daha sert, daha hızlı vuruyorum, başımı yana çeviriyorum.

"-Kendimi olabildiğince sert bir şekilde sana gömmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok-"

Boşalıyorum, parmaklarım klitorisimi çılgınca çalıştırıyor ve sırtım kavisleniyor ve kalçalarım kalkıyor ve sanırım inliyorum ama durmuyorum, bacağım titrediğinde bile.

"-Ve sonra her zaman bana yalvardığın gibi içine gir-"

Elimi klitorisimden çekip Seth'in boynunun arkasına doğru kaydırırken ve onun güzel gözlerinin içine bakarken titriyorum.

"Nereye istersen oraya gel," diye mırıldanıyorum ve o inleyip kendini son bir kez okşadığında ağzımdan zar zor çıkıyor.

Göğsümden göbek deliğime kadar sıcak bir çizgide bana çarpıyor, fişkırmaya üzerine fişkırmaya ve bitirdiğinde alnını benimkine indiriyor, sert nefes alıyor, bana uzun, derin bir öpücük veriyor.

"Özür dilerim," diyor ve gülümsüyor.

Gülmeye başladım, elim yüzünde. "Ne için?"

"Kuralların lafzını olmasa bile ruhunu çiğnemek." "Bu pes ettiğin anlamına gelmiyor mu?"

Bir öpücük daha ve sonra kendini üzerimden itiyor.

"Eğer bir şey olursa, bu senin teslim olduğun anlamına gelir," diyor ve uzaklaşırken sırtıyor.

"Hayır, değil," diye arkasından sesleniyorum, hâlâ kanepede yatıyorum çünkü hareket edersem her yerim boşalacak ve Seth genellikle bir centilmen. "Bence az önce seks yapmayarak harika bir iş çıkardık."

Alt kattaki banyonun kapısı açılıyor ve suyun aktığını duyuyorum. Bir dakika sonra elinde bir bezle yeniden ortaya çıkıyor, hâlâ çırılçıplak.

Gördünüz mü? Beyefendi. Ayrıca, kanepesinin önünde uzun bir süre durup bana bakarken hala gözleri doluyor.

"Beni Fransız kızlarından biri gibi mi boyayacaksın?" Alay ediyorum. Bir kolum başımın üzerinde, bir bacağım kanepede, bir ayağım yerde. Saçlarımın yapmamasını istediğim bir şey yaptığından eminim.

Oh, ve üzerimde hala sperm var.

"Sadece şu anda nasıl görüldüğünü ezberliyorum," diyor. "Gelecekte kullanmak için."

"Poz verirdim ama *kanepenize sperm bulaştırmaktan* kaçınmaya çalışıyorum," diyorum dikkatle.

"Sanki ilk kez olacakmış gibi."

Beynim aniden takılıyor, düşüncelerim birbirine giriyor. Az önce bana bu kanepede başka insanlarla da yattığını mı söyledi? Şu anda yattığım yerde, seks yapmadıktan ama seks de yapmadıktan sonra?

Bana doğru yürüyüp diz çöktüğünde "Oh," diyebildim.

"Ne? Ben yalnız yaşıyorum," diyor yarı savunmacı yarı mahcup bir ifadeyle, gövdeyi silerek. "Olur böyle şeyler."

Islak bez sıcak. Hoş bir dokunuş.

Bir an sonra, kanepede mastürbasyon yapmaktan bahsettiğini anlıyorum, başka biriyle sevişmekten değil.

"Doğru," diyorum yüksek sesle.

"Doğru," diyor yarı gülümseyerek. Omzuma bir öpücük bırakıp ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor. Doğrulup etrafıma bakıyorum, kıyafetlerimin nereye gittiğini merak ediyorum ama o kadar da merak etmiyorum.

Seth geri döndüğünde tüylü bir battaniye getirmişti ve kolunu omzuma doladı. Ona yaslanıyorum, kanepeye kıvrılıyorum ve uzun bir süre öyle kalıyoruz.

"Kayak gezisine gelmek ister misin?" Sonunda kendime yarı sürpriz yaparak sordum.

Seth usulca gülüyor, başını çeviriyor. Sanırım saçlarımı öpüyor, gerçi o kadar çok saç var ki söylemek zor.

"Sana sormadım bile," diyorum gözlerimi kapatarak. "Sadece her şeyi çok fazla düşündüm ve seni bağışlamam gerektiğine karar verdim, ama ne anlamı var ki?"

Kısa kesiyorum, çünkü neredeyse *er ya da geç onlarla başa çıkmak zorunda kalacağınızı* söyleyecektim ve... şu anda bile bunu söylemek çok fazla geliyor.

"-davetli," diye bitiriyorum.

"Gerçekten gelmemi istiyor musun, yoksa şimdi kendini suçlu mu hissediyorsun?" diyor.

Ona bakmak için başımı omzuna yaslıyorum. Aklımın bir köşesinde, başımızın belaya girdiği yerin burası olduğunu, seksle ilgili bir şeyin bizi birbirimize karşı fazla dürüst, fazla acımasız yaptığını biliyorum.

"Sen orada olursan daha iyi vakit geçiririm," diyorum ona.

"O zaman evet."

"Kısa sürede işten çıkabilir misin?"

"Lütfen," diyor Seth, gözlerini yarı devirerek. "Daniel sürekli 'ailevi meseleler' ya da 'çocuğu hasta' ya da 'Charlie'nin yeni bebeği oldu' diye izin alıyor, ben kız arkadaşımın kayak gezisine çıkabilirim."

"Kayak yapar mısın?" Gayri

ihiyari sordum. "Bir kere gittim."

Bu hemen hemen *hayır* demek.

"Dairemde içkileri karıştıran ve jakuzide takılan bekçim olmak ister misin?"

"Jakuzi mi var?"

Sadece

homurdandım.

"Tabii ki jakuzi var," diyorum. "Çatıda bir jakuzi var. Sanırım çatıda üç tane jakuzi var. Sence Vera Radcliffe kayak merkezinde jakuzisi olmayan bir daire mi alıyor?"

"Artık değil, bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek," diyorum ve tekrar omzuna sarılıyorum. "İyi olacaksın, sadece hiçbir şeyi kişisel algılama ve onları... dinleme."

"Ya bana yol tarif ederlerse?" diye sorar, alay ederek. "Ya-"

"Hıyarlık etme," diyorum ona, esneyerek. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Hâlâ kanepede uyumakta ısrar etmeyeceksin, değil mi?"

BÖLÜM OTUZ ALTI

SETH

UZANIP egzoz fanını açıyorum ama pek bir faydası olmayacak. Mutfağım en azından Salı sabahına kadar kahvaltı gibi kokmaya devam edecek.

"Buzdolabında hep domuz pastırması mı olur?" Delilah soruyor.

Kesme tahtasının üzerinde bir kavun var ve onu iki eliyle tutmuş, düşünüyor.

"Hayır, sadece şanslıydın," diyorum ona, paketin üzerindeki kâğıdı açarak. "Eli aşık olduğu yeni bir zanaatkâr kasap buldu ve o kadar heyecanlandı ki hepimize pastırma paketleri aldı, böylece, tırnak içinde, 'tadının nasıl olması gerektiğini görebildik,' tırnak sonu. Levi dışında hiçbir şeyi yoktu."

Bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Vejetaryen," diye açıklıyorum.

"Tofu pastırması bile mi?"

"Bunun bir teselli ödülü olduğunu bilirdi."

"Yine de bir ödül."

Dökme demir tavaya su döküyorum ve cızırdıyor.

"mi?" Soruyorum ve bir dilim pastırmayı örtüyorum. Delilah sadece gülüyor. "Aslında hiç yemedim," diye itiraf ediyor.

Ertesi sabah mutfağımızda duruyoruz, ikimiz de hala bir önceki geceden kalma pijamalarımızı giyiyoruz. Delilah'nın saçları başının üstünde sarılı.

yemek çubuğu saplanmış ve tezgahın üzerinde kocaman bir fincan Earl Grey var.

Sabah çayı içtiğini hiç fark etmemiştim. Bu beni şaşırttı. Nedense hep dövme ve aşırı kafein yüklemesinin birlikte gittiğini düşünmüştüm ama bunun için iyi bir neden yok.

Kahvem var. Sert. Sade. Güzel.

"Kavunu uzunlamasına mı kesmen gerekiyor yoksa... başka türlü mü?" diye soruyor bir elinde bıçakla. "Fark eder mi?"

"Genellikle uzunlamasına," diyorum ve tavaya sığacak son pastırma parçasını yerleştiriyorum.

Kahvemi içiyorum, domuz pastırmasını izliyorum, Delilah ile kavunun nasıl kesileceği hakkında konuşuyorum. Bu normal, sıkıcı, muhtemelen şu anda ülke çapında milyonlarca çiftin yaptığı şeyle aynı.

Ama hoşuma gitti. Gerçekten, gerçekten hoşuma gitti. Bu sabah onun yanında uyanmak hoşuma gitti. Kalkmadan önce birkaç dakika bana sokulmasını sevdim. Merdivenlerden inerken, çaydanlığı açarken, mutfakta esnerken çıkardığı sesi sevdim.

"Bugün bir şey yapıyor musun?" Çöpe tohum atarken soruyorum. "Yollara göre değişir" diyor. "Kompost kutunuz ya da Bir şey mi?"

"Bir şehir evinde yaşıyorum." "Arka bahçesi var."

Bu doğru. Evimin posta pulu büyüklüğünde, güverte ve birkaç küçük ağaçla tamamlanmış son derece güzel bir arka bahçesi var. Bununla birlikte, annemin evinden taşındığımdan beri hayatımın bir anını bile bahçeyle uğraşarak geçirmedi.

"Sanırım yollar açılıyor," diyorum maşayla pastırmayı dürterek.

Omzunun üzerinden mutfak penceresine bakıyor, ışık onu tam elmacık kemiğinin üzerinden yakalıyor.

"Depo ünitesi üzerinde çalışabilirim," diyor. "Bitmesine çok az kaldı ve bu noktada sadece bitirmek istiyorum, anlıyor musunuz?"

Kavunun iki yarısını kesme tahtasının üzerine koydu. Kağıt havlu alıp bir tabağa birkaç tane koyuyorum ve tavadan damlayan pastırmayı alıyorum.

"Bu akşam anneme yemeğe gel," diyorum. "Bu gece mi?" diye , şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Evet," diyorum ve tavaya biraz daha pastırma koyuyorum. "Her zamanki Pazar etkinliğimiz, herkes orada olacak. Sen henüz gelmedin. Gelmelisin."

"Değil - ow! *Kahretsin.*"

Bıçağı tezgâha çarpıyor. Telaşla başımı kaldırdım. "İyi misin?"

"Keskin bıçaklarınız var," diyor, sesi ağızındaki başparmak tarafından boğuklaştırılmış. "Kahretsin, bu acıttı."

Pastırmayı çoktan yere bıraktım ve ellerimi çiğ etten arındırıp kuruluyorum, ona bir kağıt havlu uzatıyorum.

"İşte," dedim. "Bakabilir miyim?"

Delilah yüzünü buruşturuyor, sonra da parmağını bana doğru tutuyor. Anında, başparmağının tam ortasındaki kesikten kan fışkırıyor. Kağıt havluyu başparmağına bastırıyorum, o da benden alıyor ve sıkıca tutuyor.

"Gümüş takımlarınızı alfabetik sıraya dizmenin yanı sıra, sanırım bıçaklarınızı da düzenli olarak bileyiyorsunuz?" diyor yüzünü buruşturarak.

"Eli Çarşamba günü bira fabrikası için rakamlar ve sonraki adımlar hakkında konuşmaya geldi," diyorum bıçağı alıp uzaklaştırırken. "Rakamlar bazen onu strese sokar, bu yüzden biz konuşurken tüm bıçaklarımı bileli."

"Ah," diyor. "Peki, ona iltifatlarımı ilet, sanırım? Bu yakıyor mu?"

Tekrar dönüyorum ve pastırma kesinlikle tütüyor.

"Kahretsin," diyorum ve maşayı kapıyorum.

Delilah, "Sen bununla ilgilen, ben gidip yara bandı alacağım," diyor. "Banyo mu?"

"Lavabonun altında," diyorum pastırmayı çevirip yüzümü buruşturarak. Yarı yanmış yarı çiğ domuz pastırması en kötü pastırma türüdür. "Bana bir saniye ver, geliyorum-"

"Yaşamak için insanları bıçaklıyorum, parmağıma yara bandı yapıştırabilirim," diye sesleniyor, sesi çoktan banyodan yankılanıyor.

Dolabın açılma sesini duyuyorum, eşyaların sesini. Ve sonra: "Oh!" ve ardından sessizlik.

Uzun bir sessizlik. Karton kutuların açılma sesi ya da yara bantlarının açılma sesi yok. Sadece sessizlik.

Kaşlarımı çatıyorum ve ocağı kapatıyorum.

"İyi misin?" Ellerimi bulaşık havlusuna silerek banyoya doğru yürürken soruyorum.

Köşeyi döndüğümde kafasını dolap kapağının üstünden görebiliyorum ve bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Oh! Evet, iyi, şimdi buldum," diyor hızla, yerden bir şey kaparak. Boğazını temizliyor ve yara bandı kutusunu açıyor. "Gökkuşaklarını sevdim."

Önünde yerde, küçük yaralanma malzemelerimi sakladığım plastik ayakkabı kutusu duruyor: Yara bantları, gazlı bez, Neosporin, hidrojen peroksit.

Yanında küçük pembe fermuarlı bir çanta, bir saç fırçası ve bir çift siyah dantel külot var.

Kalbim göğsümden dışarı fırlıyor.

"Oh, onlar da tek boynuzlu at," diyor, sanki sonsuz yaşamın sırrı ondaymış gibi yara bandını incelerken, sesi biraz gergin. "Gökkuşağı tek boynuzlu atlar! Harika."

"Özür dilerim," diyorum, eğilip o üç şeyi bir çırpıda alıyorum ve hiç durmadan mutfaktaki çöp kutusuna götürüp atıyorum.

Siktir. *Siktir*. Bunların orada olduğunu unutmuşum, çünkü görünüşe göre birkaç yıldır yara bandına ihtiyacım olmamış.

Kadınlar bazen evime bir şeyler bırakırdı ve ben de onları geri verene ya da o kişiyi bir daha görmeyeceğime emin olana kadar saklardım.

Ancak iki buçuk yıl önce Delilah ile Güz Festivali oldu ve ben kayıp eşyalarımı toplamayı unuttum, bu yüzden o eşyalar onca zamandır orada duruyordu.

Kendimi savunmam gerekirse, iç çamaşırlarını yıkadım. İğrenç değilim.

Dolapların kapanma sesini duyuyorum ve bir dakika sonra Delilah geri dönüyor.

"Yeni gibi oldu," diyor başparmağını kaldırarak. Artık üzerinde gökkuşağı yelesi tek boynuzlu atlar var.

"Bunları Rusty yüzünden aldım," diyorum ona, midemin çukuru hâlâ çalkalanırken. "Bir keresinde burada dizini incitmişti ve bende sadece sıkıcı yara bantları olduğu için canı sıkılmıştı, ben de havalı olanlardan aldım. Onlar birkaç yıllık."

Delilah bana bakmadan, "Şimdi ne isteyeceğini düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor," diyor. Bıçağı tekrar eline alıyor, kavunu inceliyor.

İç çamaşırı. Siyah, dantelli bir iç çamaşırı olmalıydı. Sikeyim.

"Git , ben ," diyorum ona, tavadaki son pastırmayı kurtarıırken. "Bir daha kendini kesme."

"Peki," diyor, aynı anda hem alaycı hem de gergin. "Portakal suyu ister misin?" "Teşekkürler," diyorum, o da dolduruyor.

Kahvaltı ediyoruz ve fırçadan, çantadan ya da külottan bahsetmiyoruz ve kendime diyorum ki: *temiz bir sayfa. Önemli değil.*

Bunlar sadece geçmişin kırıntılarıydı ve bir önemi yok.

Telefonumu **tutuyorum**, el feneri dar karanlıkta parlıyor, örümcek ağları kol kollarıma yapışıyor. Burnum gıdıklanıyor.

Yatağımın altını daha sık temizlemem *gerekliyor*.

Tam uzak tarafta şüpheli bir kumaş yığını bulmuştum ki telefonum çaldı. Caleb arıyor.

"Hey," dedim.

"Sesin neden bu kadar garip geliyor?" "Neden sesin bu kadar garip geliyor?" Gülüyor.

"Ciddiyim ama."

"Evimi temizliyorum," diyorum ona, ki bu teknik olarak doğru. Telefonumun feneri hâlâ yanıyor, sağımdaki yatağın altını ve bilgisayar kablolarından oluşan kocaman bir düğüme benzeyen bir şeyi aydınlatıyor.

"Evinizi demir bir ciğerden mi temizliyorsunuz?" diye soruyor.

"Size yardımcı olabilir miyim, yoksa sadece beni taciz etmek için mi aradınız?" Yatağın altından geriye doğru kayarak soruyorum.

"Anneme giderken seni almamı isteyip istemediğini sormak için aradım," diyor.

Tamam. Bir saate kadar orada olmam gerekiyor ama evimin büyük bir bölümünü taramam lazım.

"Hayır, teşekkürler," diyorum yere oturup yatağıma yaslanarak. "Biraz geç kalacağım."

Hattın diğer ucunda bir duraklama var.

"Temizlik yüzünden mi?"

"Evet."

Uzun bir duraklama oldu.

"Neyi temizliyorsun?"

"Evimi."

Küçük kardeşim iç çekti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kapıyı açtığımda Caleb orada tek başına duruyordu. "Thalia yok mu?" diye sordum.

"Kardeşini ziyarette geldi," diyor adam, içeri girip ceketini çıkarırken.

"Hangisini?"

"Rehabilitasyon."

Evime giriyoruz ve bir şey isterse diye buzdolabını gösteriyorum.

"Nasıl gidiyor?"

Caleb sadece omuz silkiyor ve ne temizlediğimi anlamaya çalışır gibi etrafına bakınıyor.

"İyi, sanırım," diyor. "Bırakmış falan değil ama Thalia bana bir bağımlının gerçekten *iyileşmiş* sayılabilmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini anlatıyordu, yani aslında birkaç yıl bilemeyeceğiz."

Biz. Thalia ve ailesi hakkında öyle rahat konuşuyor ki.

İçimde olduğunu bilmediğim bir özlem var.

"Kahretsin," dedim.

"Hemen hemen," diye kabul ediyor. "Tam olarak neyi temizliyoruz?"

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve saçımdan bir örümcek ağını çekiyorum.

"Bir kadının bu evde bıraktığı her bir eşyayı buluyoruz," diyorum.

Caleb sadece bekliyor, yüzü çok dikkatli bir şekilde nötr. "Lütfen," diye ekliyorum.

"şey bu değildi, yine de kibarlığınız için teşekkür ederim" diyor.

"Delilah bu sabah başka birinin iç çamaşırını buldu," diye itiraf ediyorum sonunda.

Caleb'in yüzü anında değişir, nötrden alarma, dehşete ve her şeyden çok endişeye dönüşür.

"Oh, kahretsin," diyor. "Tanrım, özür dilerim-

" "Biz ayrılmadık," diyerek sözünü kesiyorum. Caleb göz kırpmıyor.

"Doğru," diyor, belli ki şaşırmış. "Bu sadece..." "Tam da çılglık çılgılığa kavga edeceğimiz türden bir şey daha önce?"

"Onun gibi bir şey," diyor, çok dikkatli bir şekilde.
. Caleb çok şey olabilir - çok zeki, Delilah hayranı değil, açık hava meraklısı - ama kesinlikle haksız değil.

"," diyorum. "Her şey yolunda, sadece unuttuğum başka bir şey varsa onu bulup buradan götürmek istiyorum."

"Ama sen iyisin ve her şey yolunda," diyor, bana hâlâ tam olarak inanmadığı belli.

"*Evet*," dedim.

Etrafına bakıyor, sanki önümüzdeki işi değerlendiriyor, oturma odasını inceliyor.

"Arama kurtarma operasyonları yürüttüklerinde ilk yaptıkları şey bir ızgara oluşturmak ve ardından her bir kareyi titizlikle aramaktır" diyor. "Bu, bu görev hakkında düşünmek için faydalı bir yol olabilir gibi görünüyor."

Sırıyorum ve nefret ettiği saçlarını karıştırıyorum. "Gördün mü? İşte tam da bu yüzden seni aradım," diyorum.

"Ne? *Seni* aradım ve bir şekilde külot arama işine bulaştırıldım," diyor, odada volta atmaya başlamıştı bile. "Buradan başlayacağım. Lastik eldiveniniz var mı?"

Hırsımıza rağmen çok fazla şey bulamıyoruz: yan sehpa bir tüp dudak nemlendiricisi, çekmecede gizemli bir çorap, banyo makyaj masasında bir kutu tıraş kreminin arkasına saklanmış bir pudra kutusu.

Caleb yerden homurdandığında yatak odamdayız -aranacak son oda-.

"Bu bir şey mi?" diyor, işaret ederek. Halının üzerine yüzüstü uzanmış, kolunu şifonyerimin altına sokmuş, işaret ediyor. "Kumaşa benziyor."

"Çekil, ben bakarım," diyorum ve ikinci kez söylememe gerek kalmıyor.

İç çamaşırı olmadığına dair parmaklarımı çaprazlıyorum, şifonyerin altına uzanıyorum ve çekip çıkarıyorum.

İç çamaşırı değil. İç çamaşırı olamayacak kadar büyük, kıvrımları tozla kaplı ve örümcek ağlarıyla birbirine yapışmış, çünkü şifonyerimin arkasındaki süpürgelikleri pek sık temizlemiyorum. Onu silkelediğimde, ikimiz de geri çekiliyoruz.

"Bingo," diyor Caleb, ikimiz de eteğe bakarken.

Kısa, pilili, ekoseli. Klasik bir okul eteği ve ne olduğunu görmek için elime alır almaz, elimde buruşturup çöpe atmaya çalışıyorum.

Caleb sadece beni izliyor ve gülüyor.

"Ne?" Çöp kutusuna iterek söylüyorum.

"İyi ki bunu bulamamış," diyor. "Yine de iyi vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor."

Ona ters ters bakıyorum ama pek etkili olmuyor. Muhtemelen küçük kardeşimin şifonyerimin altında birinin seks kostümünü bulduğu gerçeğinden dolayı kızardığımdan da eminim. Neden ondan yardım istedim ki?

"Bir süre ," diyorum ona, sanki yardımı olacakmış gibi. "Tüm o Katolik kız öğrenci-"

"Gerçekten kimin Katolik kız öğrencilerden hoşlandığını mı konuşmak istiyorsun?" diye sordum. Caleb hemen susuyor, sonra boğazını temizliyor.

"Kıyafet benim fikrim değildi," diyorum ve o da akıllıca bir şey söylemiyor.

Bugün bulduğumuz her şeyin kime ait olduğunu söyleyebilirim, dudak nemlendiricisi hariç, o da bana ait olabilir. Külot, bir haftalığına şehirde bulunan ve iki kez gördüğüm Susan adında bir kadına aitti. Arada sırada nasıl olduğumu sormak için bana mesaj atıyor.

Saç fırçası Theresa'nındı. Makyaj çantası Lindsey'indi. Pudra kutusu, birkaç ay boyunca son derece sıradan bir ilişki yaşadığım Gina adında bir kadına aitti.

Ve etek Gwen'e aitti, başlangıçta benimle aynı şeyleri istediğini söyleyen çok hevesli bir kadındı - taahhüt yok, bağ yok, gündelik, fiziksel - ama ona verebileceğimden daha fazlasını istediğinde işleri bitirdi. Bir keresinde arayıp eteğin nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu, sanırım şimdi ona söyleyebilirim ama o kadar uzun zaman oldu ki eminim yeni bir etek almıştır.

Birlikte olduğum herkesi hatırlıyorum. İsimleri, yüzleri, sonrasında ne konuştuğumuzu. Bu da yetmezmiş gibi, sevgililerini bir arada tutamayan ruhsuz bir pislik olmaktan korktuğum için her şeyi bir hesap tablosuna yazdım. Asla yatak direğimdeki çentiklerle ilgili değildi. İyi olduğum bir şeyi yapmakla ilgiliydi: Kadınların benden hoşlanmasını sağlamak.

İlk kadınlara karşı nazik değildim. O zamanlar kimseyi hamile bırakmamak ya da bir hastalığa yakalanmamaktan başka bir şey umurumda değildi, bu yüzden etrafta dolaştım ve aynı anda üç ya da dört kızla çıktım, yakalanana kadar her birinin tek olduklarını düşünmelerine izin verdim. Birisi arabamın üzerine spreyle boyayla *MANWHORE* yazmıştı ve hala kim olduğundan emin değilim.

Bunu hak etmiştim. Onlara aşık olabileceğimi düşünmelerine izin veren, sonra da işim bitene kadar istediğimi alan bir pisliktim. Bana erkek arkadaşım derlerdi. Ara sıra evlilikten ya da çocuklardan bahsederler ya da aileleriyle tanışmamı isterlerdi ve ben de sıkılana kadar onları oyalardım.

Bir keresinde bir aydır görüştüğüm bir kıızı ekim çünkü Delilah aradı ve onunla buluşmamı istedi ve o telaşla randevumu iptal etmeyi unuttum.

Daha iyi olmayı öğrendim. Dürüst ve açık sözlü olmayı, benimle aynı şeyi isteyen kadınları bulmayı öğrendim: sohbet edebilen ve daha fazlasını istemeyen, başkasıyla aynı şeyi yapıp yapmadığımı umursamayan bir cinsel arkadaş. Şu kadınlardan uzak durmayı öğrendim

vermek zorunda olmadığım bir şey istedim. Bernadette gibi, orman karideslerini inceleyen biyolog. İlişkımız hoştu, zevkliydi ve bittiğinde de iyiydi.

Kısacası, daha iyi bir şey arayan insanlar için bir ara durak, bir mola yeri olmayı öğrendim. Yol kenarında bir cazibe merkezi. Bir eğlence parkı: bir süreliğine bulunulabilecek eğlenceli bir yer, ama kimsenin evim diyebileceği bir yer değil.

Artık hepsi bitti.

"Tüm şebeke bu kadar mı?" Saate bakarak soruyorum. Annemin evine bir saat geç kaldık ama önemli bir şey değil.

"Kadınların iç çamaşırlarını mutfaktaki tencere ve tavaların arkasına saklamalarına izin varsayarsak, evet," diyor.

Çantayı içindeki eşyalarla birlikte kaldırıyorum, sapını düğümlüyorum ve omzumun üzerinde sallıyorum. Şimdiden daha hafif, daha yüzer hissediyorum, sanki yüküm kalkmış gibi. Bitti. Silinmişler, sanki hiç var olmamışlar gibi.

Geçmiş geride kaldı ve yeni bir sayfa açıldı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

DELİLAH

Mindy'nin poposunun üzerine **eğilip** milyon watt'lık lambamı sağa sola çekerek dövme sorunlarını olabildiğince iyi tespit ettiğimden emin oluyorum.

Bana arkamdan bakan tek şey, mor ve dikenli bir kır çiçeği yumağı. Seth'in adını artık ben bile bulamıyorum ve birkaç hafta önce onun izini süren bendim.

Önemli olmadığını biliyorum, ama gittiğini bildiğim için bir şekilde daha hafif hissediyorum. "Sanırım hepsi bu kadar, dürüst olmak gerekirse," diyorum. "Bunun geçmesine izin vererek harika bir iş yaptın.

İyileş."

"Aylaklık etmeyi gerçekten seviyorum," diye şaka yapıyor Mindy ve sonra kendi şakasına gülüyor. "Şaka yapıyorum, patronuma belimden rahatsız olduğumu ve günün çoğunda ayakta durmam gerektiğini söyledim ve o da bana inandı. Doktor raporu bile istemedi."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, oturmak popo dövmesinin en büyük düşmanıdır. "yaradı," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Fazla bir şey yapmama bile gerek kalmadı.

dokunuyorum. Sizi sarayım ve resmen yola çıkın."

Arkamı dönerken kışını tokatlama dürtüsüyle savaşmak zorundayım. Etrafımda çıplak birini gördüğümde her zaman kışını tokatlama dürtüsüyle savaşmak zorundayım, bunun garip olduğunu biliyorum, ama kışlar çok... tokatlanabilir. Bu bir seks olayı bile değil. Sadece çok tatmin edici.

Seth hiç dövme'yi tokatladı mı? Onun hoşlanacağı türden bir şey gibi görünüyor. Eminim üzerine boşalmıştır.

HAYIR. Bu benim, Delilah Radcliffe'in, şu anda inmeyeceğim bir tavşan deliği çünkü tavşan delikleri aptalca, anlamsız ve tavşanlarla dolu. Seth'in altı yıl önce nereden geldiği önemli değil, önemli olan şu an benim üzerimde olması.

Sonra derin bir nefes alıp veriyorum, çünkü bu düşünce silsilesi biraz tuhaf ve cinsel bir hal aldı ve ben hala işteyim.

"İyi misin?" Mindy masadan soruyor.

"Sadece ayağa kalktığımda biraz başım döndü," dedim. "Talimatları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Doğru," diyor.

"Birkaç gün boyunca bol kıyafetler giymen ve iç çamaşırı giymemen gerekecek," diye hatırlatıyorum. "Hava çok soğuk değilse uzun, dökümlü etekler senin arkadaşın olabilir."

Ben poposunu sararken, "Çıplak olamamam çok kötü," diye düşünüyor. "Eminim patronum bunun için bir doktor raporu isterdi."

"değer," diyorum ve o da gülüyor.

O gittikten sonra, ben eve gitmeden önce arka odayı temizlerken, Seth bana mesaj attı.

Seth: Smokinimi getirmem gerekiyor mu?

Ben: Smokinin var mı?

Seth: Teknik olarak hayır.

Ben: İş kıyafetinden daha iyi bir şeye ihtiyacın olacağını sanmıyorum. Belki bir ceket.

Kendimi suçlu hissederek telefonumu kapattım. Mindy'ye Seth'i tanıdığımı bile söylemedim, çıktığımızı ve bunun ciddi olduğunu düşündüğümü de. İlk geldiğinde çıkmıyorduk ve o zaman bile birinin adını poposunda dövme olarak görmek ve "hey, ben de bu adamla yattım!" demek oldukça garip gelmişti.

Yani, buradaki görgü kuralları nedir? Doğru mu yaptım? Emily Post ne derdi? Vera'yla farklı bir ilişkimiz olsaydı ona sorardım ama... hayır.

Hala geliyor musun?

Ben: Tabii ki.

Güzel, hangi kol düğmelerini getireceğime karar vermek için yardıma ihtiyacım var.

Ben: Lisede bedavaya aldığınız tişörtler dışında bir şey giyerseniz sorun olmaz, söz veriyorum.

Seth: Gardırobuma hakaret etme.

Otuz dakika sonra görüşür müyüz?

Mükemmel.

Telefonumu yerine koyup temizliği bitiriyorum, tüm kapıları kilitliyorum ve arka kapıdan çıkıyorum. Seth'in evinde kalmamın üzerinden bir buçuk hafta geçti, lavabosunun altında külotu bulmamın üzerinden bir buçuk hafta geçti ve her an onun *popülerliğini* hatırlamam dışında her şey yolundaydı.

Mindy'nin dövmesi. Bir zamanlar ona çıplak fotoğraflarını gönderen Stacey Hepp'in bazen sabah yoga sınıfımda olması. Birlikte olduğumuzda tanımadığım kadınların ona bakışları, sanki ben görünmezmişim ve onlar güzel bir şey hatırlıyorlarmış gibi.

Bu beni rahatsız ediyor ve bundan nefret ediyorum. Yapacağımı söylediğim şeyi yapamamaktan ve bize temiz bir sayfa açamamaktan nefret ediyorum ama deniyorum. Yemin ederim deniyorum.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SETH

"BAŞKA BİR ŞEY VAR MI BAYAN RADCLIFFE?"

Kapıcı, çantasını omzuna geri koymakta olan Delilah'ya dikkatle gülümsüyor.

"Bana mutlu saatin ne zaman olduğunu hatırlatabilir misiniz?" "Beşten sekize kadar."

"Mükemmel, çok teşekkür ederim!" diyor ve tezgahtan bir kadeh şampanya alıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor ve bir yudum alıyor.

Benim elimde de Allegheny Crest Mountaintop Resort'a giriş yaptığımda bana ikram edilen bir kadeh şampanya var. Büyük taş şömineye, deri koltuk ve kanepelere, özenle seçilmiş meyve kaselerine ve duvarları süsleyen devasa manzara resimlerine çok yakışıyor.

"Hizmetinizdeyim Bayan Radcliffe," diyorum, onu pelüş halı kaplı koridorda takip ederek. Biri bizi arabada karşıladı ve bavullarımızı alıp götürdü; çalınmadıklarını, daireye götürüldüklerini tahmin ediyorum.

"Sakın başlama," diyor ve yürürken elimi tutuyor. "Apartman dairesi dedin, *apartman dairesi* değil. Bu önemli bir S."

"Dil sürçmesi mi?" diyor yüzünü buruşturarak.

"Ava ve Thad ile yan odada yatacağımızı sanıyordum," diyorum hâlâ şampanyayı içerken. "Bir yatak odasında uyumak için

Ava ve Thad'in yatak odasının yanında."

Delilah, "Teknik olarak hâlâ sayılırlar," diyor.

Bir köşeyi dönüyoruz, deri koltukların ve bir kase meyvenin bulunduğu pencereci bir köşenin önünden geçiyoruz. Burası kimsenin yemediği meyvelere ne kadar harcıyor olmalı?

"Ayrı bir apartman dairesinde yan tarafta değil," diyorum. "Bu insanlarla aynı banyoyu paylaştığımı sanıyordum."

Delilah buna yüksek sesle güler.

"Vera asla yapmazdı," diyor bir içki daha alarak. "Birinin kullanılmamış bir tamponu bir erkeğin görebileceği bir yere bıraktığını musun? Aman *Tanrım*. Aklından bile geçirme."

Sonra bana baktı.

"Özür dilerim," diyor. "Muhtemelen seni uyarmalıydım. Gerçi bilmediğini de unutmuşum."

Bilmediğim başka ne var diye merak ediyorum ve sonra bu düşüncüyü bir kenara itiyorum.

Delilah'nın ailesinin zenginin de ötesinde *varlıklı* olduğunu biliyorum ve bu durum ona açıkça fayda sağlamasına rağmen bu konuda garip hissettiğini de biliyorum. İnsanların büyük çoğunluğu üniversiteyi bir kez, sanat okulunu iki kez bırakıp sonra da borçsuz bir şekilde kendi işini açamaz ve o da bunu biliyor.

Her neyse, üç kız kardeşi gibi onun da bir apartman dairesi var. Ailesi üst kattaki çatı katının sahibi. Buranın bir Radcliffe kanadı var.

Aile tatilleri neredeyse her zaman çadırlarla geçen biri olarak kendimi biraz yabancı hissediyorum.

"Kayak merkezinde bir dairen olduğunu bilmediğimi unuttun mu?" Hala yürürken soruyorum. Burası *çok büyük*. "Bir yerlerde özel bir adanız varsa şimdi söyleyin."

"*Sanmıyorum*," diye *düşünür*. Duraklar. Sonra: "Aslında daire bir hediye idi."

Harika bir hediye.

"Ailenizden mi?"

Delilah şampanyasının son yudumunu da içtikten sonra koridorun sonuna yakın bir kapıda durur.

"Bu bir düğün hediyesiydi," diyor anahtarı çıkarırken. "Bu bir tür gelenek haline geldi, çünkü daha sonra Winona, Olivia ve Ava da evlendiklerinde apartman daireleri aldılar ve şimdi burada koca bir site var."

Kapıyı itip açtı, içeri girdi ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Voila!"

Burası *ona* aitti. Burası ona aitti. Burada kaldı, burada uyudu. Bu kanepede oturdu. Bu mutfakta yemek yedi ve tüm bunlar *onundu* ve şimdi ben buradayım, çoktan sahip olduğu ve terk ettiği yerdeyim.

Delilah anahtarları tezgâha fırlatıp ceketini kapının yanındaki kancalara asarken, "Biliyorum biraz fazla oldu," diyor. "Ama aslında buraya pek gelmiyorum ve çoğunlukla kiraya veriyoruz ve insanların yamaç kenarındaki kayak evlerinde gerçekten istedikleri belirli bir *görünüm* var."

Sonunda ceketimin fermuarını açıp onunkinin yanına astım.

"Sanırım boşanırken aldın?" Sesimin sıradan çıkmasını umarak söylüyorum.

Taş bir şömine, büyük bir düz ekran TV, deri koltuklar var. Mermer tezgahlı bir mutfak ve devasa bir paslanmaz çelik buzdolabı. Hepsi aynı anda hem şık hem de rustik, hepsi mükemmel bir uyum içinde. Delilah'nın evine hiç benzemiyor.

"Teknik olarak Radcliffe Aile Vakfı'na ait, bana değil," diyor kollarını kavuşturup evi incelerken. "Yani boşanmada elden çıkarılmadı çünkü hiçbir zaman ortak mülk haline gelmedi. O Outer Banks'teki sahil evini tuttu, ben de burayı."

"Cehennem gibi bir yer," diyorum ve o sadece gülüyor.

Eski kocası Nolan'ı kıskanmıyorum. Tam olarak değil. Gerçek şu ki, aşık olduğum kızla evlenen, büyük bir düğünü ve büyük bir evi olan adam hakkında ne hissettiğimi açıklayacak bir kelime bilmiyorum.

banliyöler ve hatta sevimli köpek. G r n   e göre kendine ait bir sahil evi olan adam ve Tanrı bilir başka neler.

Bazen kendimi yetersiz hissetmemek zor, sanki tüm bu zengin insanlar konusunda bilgisizmi im gibi. Kendi yazlık evi olan biri kadar onun hayatına uygun olmadığımı görmemek zor.

"Bo andıktan sonra Vera ve babam tekrar elimden almadıkları için  anslıyım herhalde," diyor oturma odasına girip sessiz, yardımsever bir varlık tarafından oraya bırakılmış bavullarımıza bakarken. "Ava'nın bir buçuk ay öncesine kadar onların çatı katında bir odası vardı. Deli gibi konuşuyorum, değil mi?"

"Buna gerçekten cevap vermeli miyim?" Alay ediyorum.

"Demek istediğim, keşke mezuniyet hediyesi ya da doğum günü hediyesi ya da d   n hediyesi dışında herhangi bir şey olsaydı," diyor. "Sanki *gerçekten*  nemli olan tek şey bir erkeğe sahip olmakmı  ve geri kalan her şey sadece t ym   gibi. Oh, güzel, bir seyahat programı var. Orada burada bir saatten fazla kendi halimize kalaca ımızdan korkuyordum."

Masanın üzerinde bir k  ıt var. Delilah k  ıdı alıyor, ben de onu takip ediyorum, omzunun üzerinden okuyorum ve eski kocasının bu masada kaç kez yemek yediğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

O gitti. Ben buradayım.  nemli olan tek şey bu, değil mi?

"Bu ak am happy hour'a bekleniyorduk ve o da *gündelik kıyafet* olarak etiketlendi" diyor. "Ondan sonra Ridgeline S itinde ak am yemeği var - bu babam ve Vera'nın çatı katı - yine *gündelik kıyafetler*, sonrasında da Aile Oyun Gecesi var-"

Elindeki k  ıdı çekip alıyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. "Delilah, sorun yok," diyorum ona. "Sen ne d   n rsen d   n, ben senin hakkında doğru düşünüyorum.

Artık umurumda değil. Tuvaletin altından yapılmış olması ve   minenin elmaslarla kaplı olması umurumda değil."

Gülümsüyor ve yemin ederim omuzları bir santim gev iyor. " yle olmadıklarına eminim," diyor. "Ama teşekkür ."

"Zengin olduğun için kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya inanamıyorum."

"İşte bu yüzden sen benim en sevdiğim saklı erkeğimsin," diye dalga geçiyor, ben de eğilip onu öpüyorum, sıcak ve yumuşak, benimle buluşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve tüm bunlar bu olayla ilgili diğer her şeyi unutup ona odaklanmamı kolaylaştırıyor.

"Hangisi bizim yatak odamız?" Bittiğinde sorarım.

"İlk solda," diye işaret ediyor. "Duvarları yakut ve zümrütlerle süslü olan." Ona bir bakış attım.

"Şaka yapıyorum," diye sırtıyor. "Sadece büyük bir televizyon."

Her iki bavulumuzu da alıp yatak odasına taşıyorum. Elbette tekerlekleri var ama onları kaldırmayı tercih ediyorum çünkü onun izlediğini ve Delilah'nın nelerden hoşlandığını biliyorum.

Ebeveyn yatak odasında büyük bir düz ekranın yanı sıra bir başka taş şömine ve hayatımda gördüğüm en büyük yatak olan sayvanlı bir yatak var. Bir oturma alanı ve ebeveyn banyosunda küvet ve duvarın tamamını kaplayan düğmelerden oluşan bir duş var; bu düğmelerden biri muhtemelen siz duş alırken New York Filarmoni'nin gelip size Vivaldi çalmasını sağlıyor. Kapıda durmuş beni izliyor ve bu yüzden bavulları teker teker yere koymadan önce biraz daha bekliyorum.

"Evet?" Sonunda sordum.

"Ben izlerken kaldırabileceğin daha ağır şeyler düşünmeye çalışıyorum," diye takılıyor.

"Affedersiniz bayan, gözlerim burada."

"Mhm. Bavulları tekrar toplayalım mı?" diyor sırtarak.

"Beni bu şekilde nesneleştirdiğine inanamıyorum," diyorum odayı geçip ona doğru giderken. "Böyle devam edersen diğer yatak odasında uyuyacağım."

"Bunun için bavulu biraz daha taşımak gerekir mi?"

"Sakın bana bunu bütün gece bu yanan aşk parçasına sarılmaya tercih edeceğini söyleme," diyorum.

Hâlâ kapının çerçevesine yaslanmış durumda ve uzanıp bir eliyle tişörtümün kumaşını tutuyor, bana bakarken beni kendine doğru çekiyor.

Benim

Kalbim göğsümde dönüyor, başım dönüyor.

"Hayır, ama *şimdi* ağır bir şeyi kaldırmanı izleyeceğim ve daha sonra uyumayacağız," diyor, hala çekiştirerek. "Ve istediğim şeyi beklemek çok zor."

Ona cevap vermiyorum, sadece çenesini elime alıyorum, başparmağımı alt dudağının hemen altındaki vadide gezdiriyorum ve bunu yaparken Delilah başını yukarı kaldırıyor, koyu kahverengi gözleri doğrudan benimkilere bakıyor.

"Buna değer ama zor" diyor.

Kaldığı gecedan beri öpüşmekten başka bir şey yapmadık, oysa tek istediğim seks yapmama anlaşmamızı bir kenara bırakıp bizi yatak odasına kilitlemek.

Bir hafta kaldı. İkimiz de bir hafta daha olduğunu biliyoruz. Buraya gelirken dört saat boyunca bunu konuştuk ve bunu onurlandırmaya karar verdik.

Çünkü işe yarıyor. Kavga etmedik. Artık Delilah'yı başka türlü asla tanıyamayacağım şekilde tanıdığımı hissediyorum; pastel yerine karakalemle resim yapmayı tercih eden, Jane Austen'ı pek sevmeyen ama Emily Brontë'ye bayılan, vahşi rakunları besleyen ama konu örümceklere gelince hiç acımayan bu kızı.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Onu yılda bir kez gördüğümde ve yataktan zar zor çıktığımızda değil. Daha önce çıkarken, ikimiz de çok gençken, çok bilgisizken ve şehvetten tamamen çılgına dönmüşken değil.

Yıllarımızı aldı ama görünüşe göre sabretmeyi öğrenmişiz.

Eğiliyorum, onu yavaşça öpüyorum. Kolunu belime doluyor, doğruluyor ve ben onun içine batıyormuşum gibi hissediyorum, dış dünya loş ve boğuk.

Kapı çalındığında hâlâ öpüşüyorduk ve Delilah önce sıçradı, sonra da kendi kendine güldü.

"Pekâlâ," diyor usulca ve gömleğimi benim için düzeltiyor. "Bunun için hazır mısın?"

"Her zaman," diyorum ona ve alnına hızlı bir öpücük bırakıyorum.

"SETH??" diye fısıldar küçük bir ses.

Bree odanın kapısında duruyor, ben yatağın arkasından bakarken koridorun ışığıyla aydınlanıyor.

"SETH, BURADA MISIN?"

Gülmek için dudağımı ısıyorum. Üç yaşındaki çocuklar gezegendeki en az incelikli insanlardır.

"Evet," fısıldıyorum.

"Oh!" diyor. Küçük ayaklar patırdıyor. Saniyeler sonra, karanlıkta göremediği belli olan bana çarpıyor.

"Özür dilerim," diye bağırarak fısıldar.

"İyi misin?" Bir elimi onun küçük omzuna uzatarak soruyorum. "BEN İYİYİM."

Kapı aralığından Harold'ın sesinin çok ama çok yavaş saydığını duyabiliyorum: "Teeeeeeen. Eeeeeleeeeeveeeen. Tweeeeeeeelve..."

"Bence ayrı ayrı saklansak daha iyi olur," diye fısıldıyorum Bree'ye.

Burası harika bir saklanma yeri olduğundan değil. Bu misafir odasında iki yatak var ve

Aralarındayım, kapıdan gizlenmiş gibiyim. Sherlock Holmes'un en büyük meydan okuması falan değil.

Saat ona yaklaşıyor, yatma saatini *çok çok* geçiyor, bu yüzden şu anda biraz sinirli. Happy hour'da bol bol elma suyu içmenin, akşam yemeği sırasında tamamen çılgınca koşmanın ve yetişkinler sessiz sinema oynamaya çalışırken M&M'leri ele geçirmenin heyecanından bahsetmiyorum bile ve o her seferinde *dinozor* tahmin etti.

"SAKLANMAK İSTİYORUM," diye fısıldıyor Bree.

"Ama başka bir yere saklanırsan, büyükbabanla Callum'un ikimizi bulması daha uzun sürer," diye açıklıyorum.

"SHHHHH."

Pekala, sanırım bu her şeyi çözer: Bree ve ben birlikte saklanıyoruz. Birkaç dakika sonra, koridorun yönünden "Hazır ol ya da olma, işte geliyoruz!" sesini duyuyorum. Minik ayaklar koşuyor.

"Önce nereye bakmalıyız?" Harold, Bree'nin on sekiz aylık kardeşi Callum'a sorar.

"Bu!" diye bağıyor.

Bree iki eliyle ağzını kapatıyor ve yemek tabağı büyüklüğündeki gözleriyle bana bakıyor. Tam olarak ne olacağını biliyorum, bu yüzden bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Bir kıkırdama kaçıyor.

"Gülmek yok," diye fısıldıyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde daha sert kıkırdıyor, iki eliyle ağzını kapatıyor, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum ona, elimden gelen tüm ciddiyeti toplayarak. "Saklambaç çok ciddidir, genç bayan."

Bree yan dönüyor, şimdi kıkırdamaktan kendini kaybetmiş durumda ve ben de kendime rağmen sırtıyorum. Bu eskiden Rusty'de de işe yarardı, tabii şimdi çok daha sofistike.

Birkaç dakika sonra, küçük ayak sesleri odaya girer ve küçük, gölgeli bir figür belirir. Figür zevkle ciyaklıyor.

"Bizi buldular!" Callum'a söyledim.

"İyi iş şampiyon," diyor Harold'ın sesi kapıdan. "Sıradaki sayma sırası kimde?"

"MEEEEEE!" diye bağıyor Bree, fırlayarak.

"Oh! Sen de mi oradaydın?" diyor Harold, şaşırmış gibi yaparak.

"Evet!" diyor sıfır ironiyle.

Ayağa kalktığımda dizlerimden biri patlıyor ve onu silkeliyorum.

"Yatar koltukların olduğu saklanma yerleri var mı?" Harold'a soruyorum ve o da gülüyor. "Sayıyorum," diyor Bree. "Bir. Git saklan! GIDIN!"

İtaat ediyorum ve ışıpta göz kırparak koridora çıkıyorum. Çatı katındaki misafir yatak odalarının dördünde, bir duşta ve en iyi saklanma yeri olan ama çok soğuk olan balkonda çoktan saklanmışım.

Şansımı denemek için oturma odasına doğru sola dönüyorum. Çok büyük, Delilah'nın alt kattaki dairesindeki oturma odasının iki katı büyüklüğünde, yani bir şeyler olmalı.

İçeri girdiğimde Delilah'nın mutfakta hâlâ şarap içtiğini ve kız kardeşleri ve Vera ile konuştuğunu duyabiliyorum. Yanlarından geçerken onlara el sallıyorum ama hiçbirinin beni gördüğünü sanmıyorum. Thad, Chris ve Michael - kocaları - buralarda bir yerde, muhtemelen golf hakkında konuşuyorlardır. Ya da polo. Ya da polo atlarını golf için kullanmaktan, bilmiyorum.

Oturma odasında durdum ve etrafıma bakındım. Arkamdan Bree'nin BEŞ!!! diye bağırdığını duyuyorum, bu şimdiye kadar yirmiye kadar sayanların en yavaş sayısı olmalı.

Perdeler. Yere kadar uzanan, ağır kumaş. Üç yaşındaki bir çocuktan saklanmak için mükemmel bir yer ve ayakta durmak kesinlikle sert bir zeminde diz çökmekten daha iyi.

"ALTI!" diye bağıyor. Yerleşebileceğimi düşünerek duvara yaslanıyorum. Mutfaktan bir kahkaha sesi geliyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Uyluk kemiğini kırdığından tamamen emindin," diyor Delilah.

"Sonra da eğer gerçekten uyluk kemiğini kırmış olsaydı atardamarının yırtılacağını ve öleceğini söyleyerek onu korkuttun," diyor Vera, sesi yarı gülerek yarı uyararak.

"Yanılmamışım," diyor Delilah.

"Ama beni her an öleceğime ikna ettin," diyor Ava ve Delilah gülüyor.

"Özür dilerim," diyor.

Bahsettikleri yolculuk sırasında Delilah'yı tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum, çünkü kesinlikle hayal edebiliyorum: Ava, hala bir çocuk, incinmiş; Delilah, gerçekten

ona daha kötü bir şekilde incinebileceği tüm yolları anlatıyordu.

"Nolan'ın seni ve beni kara elmas parkurlarına götürdüğü gezi de bu muydu?" Olivia'nın sesi soruyor.

İsmi duyunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Keşke kalkmasaydı ama kalkıyor.

"Tanrım, hayır, o yıllar ," diyor Vera.

"Yine de o günü hatırlıyorum," diye ekliyor Winona. "İlk kez çift siyah elmas denemiştin ve korkunç bir hataydı."

Herkes gülüyor.

"Çok önemli bir şey değilmiş gibi aşağıya uçtun ama ben çok korkmuştum ve tabii ki o noktada aşağıdan başka çıkış yolu yoktu" diyor. "Bu yüzden sonraki bir saatini beni istediğim kadar yavaş aşağı indirerek geçirdi. Zamanın yarısında kığımın üzerinde kayıyordum ve o tüm bu süre boyunca çok tatlı ve sabırlıydı."

Kısa bir sessizlik anı. Gözlerimi kapatıyorum, başımı duvara yaslıyorum ve şu anda içerisinde çok garip olmasını umuyorum.

"Öldüğünü sandım," dedi Olivia ve herkes yine güldü. "Dibe indim ve seni hiçbir yerde göremedim."

"Seni kulübede sıcak çikolata içerken bulduk," diye takılıyor Winona.

"Endişeyle," diye itiraz ediyor Olivia. "Endişeyle içiyordum."

"Ayrıca bir şekilde televizyonu sabahın dördünde son ses açılacak şekilde programlamadı mı ve annem Snowpeak polislerini aramadı mı?" Ava daha fazla kahkaha eşliğinde soruyor.

Vera, "Yanıt verme süreleri çok etkileyiciydi," diyor.

Delilah, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu konuda kendini gerçekten kötü hissetti," diyor.

Söylemesini istediğim şey bu değil. *Ne kadar aptal olduğunu ya da Tanrı'ya şükür ondan boşandığımı ya da o adamı sevdiğimi nasıl düşünebildiğimi* söylemesini istiyorum. *Kötü hissetti* gibi basit ve tarafsız bir şey değil.

"Biliyorum, ertesi hafta çok tatlı bir özür notuyla birlikte kocaman bir meyve sepeti aldım," diyor Vera, sesi eğlenmiş gibi. "Papaya çok lezzetliydi."

Bir meyve sepeti. Nolan meyve sepeti verdi.

Delilah, "Onun da bazı anları oldu," diyor. "Kayaktan bahsetmişken, yarın için bir plan var mı?"

"Evet, Nolan hakkında konuşmayı kes, yenisi seni duyabilir."

"Yani-"

"Olivia, lütfen," diyor Vera, Delilah'nın sözünü keserek. "Onun bir adı var," diyor Delilah.

Şimdi kendimi gizlice dinliyormuş gibi hissediyorum.

"SEKİZ!" Bree koridorun aşağısından bağırıyor.

"Kayağa gidemem tabii ki," diyor Olivia, Delilah'yı görmezden gelerek. "Kasabada alışverişin çok iyi olmadığını biliyorum ama çok *şirin* bir çocuk butiği var, oradan kreş için bir şeyler alabilirim diye düşünüyordum, kız mı erkek mi olduğunu hâlâ bilmememiz çok kötü..."

"NINETEEN. YIRMİ HAZIR YA DA DEĞİL GELİYORUM!!!"

Ayaklarım koridordan oturma odasına doğru hızla ilerliyor ve beni daha hızlı bulmasına yardımcı olmak için bir elimi uzatıp perdeyi ileri geri oynatıyorum.

"Eğleniyor musun, tatlım?" Winona'nın sorduğunu duyuyorum. "Evet," diyor Bree, çok ciddi bir şekilde.

", " diyor Winona, tam da Bree'nin nefesi kesilirken.

"KİM O?" diyor ve birkaç dakika sonra perdeleri çekiştirmeye başlıyor.

"Oha! Dikkatli ol," dedim, onları ayırarak.

"SETH'İ BULDUM!" diye bağırıyor ve sonra elimi tutuyor. ", şimdi dedemi bulmalıyız."

"Evet, hanımefendi" dedim ve Haroldı aramaya gittik.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

SETH

SEKİZ BUÇUK YIL ÖNCE (ÖNCEKİ FLASHBACK'TEN YILLAR ÖNCE TMO)

BARMEN Caleb'in kimliğine bakar, dudakları incelir. Gözleri adamın yüzüne kayar, sonra tekrar aşağı iner.

"Adın ne senin?" diye sorar.

"Daniel Loveless," diyor Caleb.

"Göbek adın?"

"Creed." "Doğum

günü mü?"

"Ekim'in yirmi dördü."

"Hangi yıl?" diye sorar, gözleri kısılır.

Caleb cevap vermeden önce bir an duraksıyor ve midem bulanıyor.

"Bin dokuz yüz doksan," diyor.

Sonunda barmen omuz silkiyor ve üç kimliği bara geri atıyor.

"Pekâlâ," der. "Size ne ikram edebilirim?"

Bira sipariş ediyoruz ve o biraları getirirken Levi Caleb'a bakıyor. "Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor Caleb.

"Beni saçmalıklarına dahil etme," diyor Levi, ama sanırım gülümsüyor.

Gülümsüyor mu? Gülümsüyor. Onu tüm hayatım boyunca tanımama rağmen bir şekilde anlaşılmaz biri. Caleb'ın bizimle içmeye gelmek için Daniel'ın ehliyetini ödünç almasından pek hoşlanmadı ama o kadar da itiraz etmedi. Muhtemelen Levi aptalca olduğunu düşündüğü kuralları çiğnemekten çekinmediği içindir.

Biralarımızı aldığımızda, benimkini havaya kaldırdım. "İş sahibi olmaya," diyorum.

Levi, "Ayrıca bir iş sahibi olmaya da" diyor.

Caleb biraz daha az hevesli bir şekilde, "Binbaşı ilan etmeye..." diyor ve hepimiz içiyoruz.

Cuma gecesi, üniversiteden sonraki yaz. Levi ormancılık alanındaki yüksek lisansını ben mezun olmadan bir hafta önce bitirdi ve iki ay sonra ikimiz de kazançlı bir iş bulmayı başardık. O kendi evini bile kiraladı, ormanda küçük bir kulübe, ancak ben hala annemin evinde kalıyorum, yaz için Caleb ile birlikte ve Daniel ve çocuğu Rusty süresiz olarak.

Tanrım, Daniel'ın bir çocuğu olması çok garip.

İçiyoruz. Biraz sonra bilaro masalarına gidiyoruz. Hiçbirimiz bilaroda o kadar iyi değiliz ama kötü de değiliz. Levi bir oyun kazandı, sonra ben. Caleb hafifçe sinirleniyor ama bunu iyi saklıyor.

Önce onu görüyor.

Levi'ye bir şeyler fısıldadığında, sadece ıstaka topuna kusursuz bir şekilde vurursam işe yarayacak açılar yarım yamalak hesaplayarak bir atış yapmaya çalışıyorum. Görmezden geliyorum, atışı yapıyorum. Top bir taraftan sekiyor, sonra da cebi ısıkalıyor.

Kafamı kaldırdığımda hâlâ kendi aralarında mırıldanıyor ve bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı.

"Ne?" Biramı elime alarak söylüyorum.

Levi sadece başını sallıyor ve bilardo masasının üzerine eğiliyor, ama Caleb'in gözleri omzumun üzerinden kayıyor.

"Hiçbir şey," diyor çok hızlı bir şekilde. Dönüyorum.

Biraz zaman alır: Whiskey Barrel oldukça popüler, batakhane gibi, Cuma geceleri oldukça kalabalık. Belki de bir şey yoktur. Belki de sadece garip davranıyorlardır.

Sonra onu gördüm. Orada, ortasında camla çevrili bir mum yanan bir kokteyl masasında ayakta duruyor, barın sınıf denemesi. Tek başına, dirseklerine yaslanmış, omuzları kulaklarına kadar kalkmış, bir şey bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Noel'den bir hafta önce ailesinin evinden kaçtığım gecedan beri onu ilk kez görüyorum.

Delilah farklı görünüyor. Saçları kısa kesilmiş, omuzlarının üstünde. Kot pantolonla topuklu ayakkabı giymiş, açık renkli bir atlet ve ruj sürmüş. Şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyorum ve sonunda bakışları bana doğru yöneliyor.

Şaşırdı. Nedense yakalandığıma ben de şaşırdım ama olduğum yerde donup kaldım, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Arkamda, ceplere çarpan topların sıkıcı *tıkırtısını* duyuyorum. Caleb bir şeyler söylüyor ama ben dikkat etmiyorum.

Sonunda başımı salladım. Bir kere. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Kışı göğsümde bir delik açmış gibi hissederek geçirdim. Bir dersten ilk kez C aldım. Baharla birlikte biraz daha iyi hissettim ama çok değil. Her ilerleme sanki kendimi ucu kör bir iğneyle dikiyormuşum gibi hissettirdi.

Delilah başıyla onaylar ve onayladığı anda yanında bir adam belirir. Adam masaya bir içki koyar ve Delilah başını kaldırıp bakar. Ona gülümser.

Sanki yerde bir delik açılıyor ve ben içine düşüyorum.

"Seth," diyor Levi ve bir el omzuma dokunuyor. "Senin sıran."

Maçı bitirdik. Feci bir şekilde kaybediyorum ve biramı boşaltırken daha fazla olmasını dileyerek daha az umursayamıyorum.

"Bir sonraki içkiler benden" diyorum. "Daha sert bir şey isteyen var mı? Gerçekten bir tane kullanabilirim."

"Elbette," diyor Caleb, sırtarak çünkü on dokuz yaşında ve burada olmaması gerekiyor.

"Hayır, teşekkürler," diyor Levi, yüzü kapalı, birasının yarısı bitmiş. "İkinizi ben götürdüm, unuttun mu?"

Barda üç viski ısmarlıyorum, birini oracıkta içiyorum, diğer ikisini bilardo masasına götürüyorum ve orada daha da feci bir şekilde tekrar kaybediyorum. Biraz daha viski. Başka bir oyun. Çok içen biri değilim, bu yüzden barın içinde yüzüyormuşum gibi hissetmem uzun sürmüyor, her atışı kaçırıyorum, bir adım ötede duran kardeşlerime bağıriyorum, kelimelerimi geveliyorum. Bir gözüm hep Delilah ve masadaki *adamda*.

Ve sonra ayağa kalkar. Bara gitti. İstakamı masaya bıraktım ve Levi karşımda, ayık ve mantıklı bir şekilde duruyordu.

"Yapma," diyor sessizce.

Her iki omzunu da tutuyorum.

"*Sorun* değil," diyorum. Sallanıyorum. O sallanmıyor. "Sadece merhaba demek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim. Yeni hayatında ona her şeyin en iyisini diliyorum." "Seth," diyor ama ben çoktan onun etrafından dolanıp kendimi

Masasına.

İki elini de neredeyse boş bir bardağın etrafına koymuş, çoğunlukla buz kalmış.

Düşük ışıktaki bile hafif pembeleştiğini, biraz dengesiz olduğunu görebiliyorum.

"İyi görünüyorsun," diyorum, masayı denge için kullanırken *selam vermekle* uğraşmıyorum. "İyi."

"Merhaba. Oldukça iyiyim," diyor. Bana saldırmaya hazır bir kobraymışım gibi bakıyor. "Sanırım mezun oldun?"

"Evet, sanırım yapmadın?" Dedim.

"Henüz değil," diyor, kelimeleri keskin.

Bardağıyla oynuyor, bana bakıyor, elden ele gezdiriyor.
Bir şey şingirdiyor ve ben yere bakıyorum.

Sol yüzük parmağında elmas bir yüzük var ama anlamıyorum. Şaşkınlıkla bakıyorum, parçaları birleştirmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir yüzük takıyor, yüzük pırlanta ve o parmağında ve nedenini bir türlü anlayamıyorum.

Ve sonunda, tıklar. "Ne oluyor lan?" diye sordum.

Elini yumruk yaptı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Devam ediyorum. Ona bakamıyorum, sadece o lanet yüzüğe bakıyorum. Tanrım, çok büyük ve ışığı yakalayıp dağıtıyor. Lanet olası parıltılar. İçine düşecekmişim gibi hissediyorum. "Bana bunun sahte mücevher saçmalığı olduğunu söyle."

Delilah alay ediyor.

"Tabii ki hayır," diyor.

"Nişanlandınız mı?"

Cevap vermiyor, sadece gözlerini deviriyor. Uzaklara bakıyor.

"Nasıl *nişanlanabildin*?" Soruyorum ve şimdi masaya doğru eğiliyorum. Çok yüksek sesle. Umurumda değil.

"Dürüst olmak gerekirse bu çok basit bir süreç" diyor. Kelimeler bıçak gibi.

"Dedin ki," diye başladım. Duruyorum. "Yedi, hayır sekiz ay önce beni sevdiğini söylemiştin," diye devam ediyorum ve bağılıyor olabilirim. "Bana aşık olduğunu söyledin ve nasıl birlikte olacağımızı ve ben mezun olduktan sonra ne yapacağımızı konuştuk ve-"

İnsanlar dönüp bakıyor.

"-Şimdi oldu ve sen başka biriyle mi evleniyorsun?"

"Sanırım yanılmışım," diyor çillerinin altında yanakları alev alev yanarken.

Yanımda bir varlık var, büyük, geniş ve "Affedersiniz, yapmanız gereken-" diyor.

"Sen bir canavarsın," diyorum ona, sesimi sonuna kadar yükselterek. "Evlenecek kadar sevdiğim biriyle tanıştığım için mi?" Onunki de öyle. "Çünkü yüzüne yumruk atsa aşkı bilemezsin!" "Pekâlâ, gitmeniz gerekiyor," diyor varlık. "İkiniz de." "Üzgünüm," diyor Levi'nin sesi. "Üzgünüm, o bizimle."

Kolumu tutuyor, ben de çekiyorum, sonunda etrafıma bakıyorum: sinirli bir Levi, çakırkeyif bir Caleb, taş duvar gibi bir fedai.

"Yürüyeblirim lan," diyorum onlara ve kapıya doğru ilerliyorum. , fedainin *Bayan* dediğini duyuyorum ve insanlar yolumdan çekiliyor.

Dışarısı daha serin. Otoparkın yarısı dolu, ışıklar sert ve Delilah çoktan bağırarak arkamdaki kapıdan dışarı dökülüyor.

"-*Seni* yeterince sevmemiş , anlamına gelmez-" "O da kim?"

"Seni ilgilendirmez!"

Bağırmaktan çığlık atmaya geçtik, birbirimizden bir metre uzakta duruyoruz. "Söyle bana," dedim. "Kim? *Lanet olsun*-"

Kapı açılır ve adam dışarı çıkar, sanki bir bardan kovulmuş gibi değil de güzel bir biftek yemeğini yeni bitirmiş gibi görünmektedir.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor.

Polo gömlek. Temiz traşlı. Bana havuz çocuğuymuşum gibi bakıyor. "Sorun yok, bebeğim," diyor Delilah. "Önemli bir şey değil."

"Az önce beni bir bardan attırdın," diyor başparmağını omzunun üzerinden sallayarak. "Bu hiçbir şey değil."

," diyor Levi'nin omzumdaki sesi. "Hadi seni alalım-" "Kalpsizsin," diyorum ona.

"Siktir git."

"Orada kalp yok," diyorum elimle işaret ederek. Levi diğer kolumu tutmuş, eli pazuma kilitlenmiş. "Olması gereken yerde sadece bir taş var."

Polo tişörtlü adam kendini şişiriyor, bir santim daha uzun duruyor. "Hey şimdi," diyor ve ben Delilah'ya dönüyorum.

"Dünya seninle başlayıp seninle bitmiyor, Seth," diyor. Bağırıyor. "Ben sadece *seni* sevmedim."

"Seth. Gidiyoruz," diyor Levi ve şimdi diğer kolumda başka bir el var ve onların gücüyle geriye doğru tökezliyorum.

"Biliyor musun?" Bağırıyorum. "Onu da sevmediğine karar verdiğinde beni ara çünkü beni sevsen de sevmesen de nasıl seveceğini biliyorum-"

Öne doğru hamle yaptı ve bana tokat attı. Otoparkta sessizlik çınlıyor, bardan gelen arka plan gürültüsünden başka bir şey yok. Delilah şaşkın görünüyor, hala ne olduğundan emin değilmiş gibi silah olarak kullandığı elini uzatıyor.

"Sen ciddi misin?" Dedim. Bana vurduğu yeri hissedebiliyorum ama acımıyor bile.

"*Gidiyoruz*," diye bağırıyor Levi ve gerçekten de sesini yükseltiyor.

"Hayır," diyorum ve onlara karşı mücadele ediyorum. "Söyle bana, Delilah. Sen lanet olası

söyle bana-"

"Çünkü seni hiç sevmedim!" diye bağırıyor. "İstedğin bu mu?"

Çırpınmayı bırakıyorum ve Levi ile Caleb beni yarı taşıyarak, yarı kucaklayarak Levi'nin kamyonetine götürüyorlar. Beni arkaya itiyorlar, küçük bir atlama koltuğuna oturtuyorlar, kemerimi bağlıyorlar. Başımı cama yaslıyorum ve acaba kusacak mıyım diye düşünüyorum ve Levi uzaklaşırken gördüğüm son şey projektörlerin altında Delilah, yanında şaşkın ve iktidarsız yeni erkeği.

"Siktir git," diye mırıldandım.

Levi, Caleb sarhoşken ve ben zil zurna sarhoşken bizi annemizin evine geri götüremez, bu yüzden bizi kiraladığı eve götürüyor. Küçük ama ormanın içinde, o yüzden seviyor. Misafir odası yok, bu yüzden sehpasını bir kenara itip bize uyku tulumları veriyor.

Ve bize merhamet ediyor. Bana su verdi, bize tost yaptı. Yemek yememizi izlerken ikimizi de kanepeye oturtuyor. Bitirdiğimizde, o koyar

Kolunu bana doluyor, ben de ağabeyimin omzuna yaslanıyorum, Caleb diğer tarafımda.

"Nasıl nişanlı olabilir?" Tekrar tekrar mırıldanıyorum. "Nasıl evlenebilir ki?"

Uyandığımda kanepedeydim, üzerime bir uyku tulumu örtülmüştü, yanımda bir çöp kutusu vardı. Caleb diğerinin içinde yerde yatıyor. Yirmi iki yaşındayım, bu yüzden akşamdan kalmalığım bir fincan kahveyle geçti ve Levi içeri girdiğinde, hiçbir şey söylemeyecek kadar merhametli.

Whiskey Barrel'a bir daha gitmedim ama o gece tek başıma başka bir bara gittim. Bir kadına içki ısmarladım. Adı Allison, bana gülümsüyor, şakalarına gülüyor ve gecenin sonunda beni evine götürüyor.

Şimdiye kadar yattığım ikinci kadın ve bu kadar kolay olmasına şaşıyorum. Bir hafta sonra, tekrar yaptım: Natalie. Sonra tekrar. Sonra bir daha.

Bu benim sorunumu çözmiyor ama en azından bu işte iyiyim.

KIRKINCI BÖLÜM

SETH

GÜNÜMÜZ

DELILAH sert bir şekilde durur, kayakları altlarındaki karı kazır.

On adım sonra nihayet duruyorum, ayaklarım tam pizza pozisyonunda, ayak parmaklarım içeride ve topuklarım dışarıda.

"İyi misin?" diye soruyor, sırtıklarını itiyor ve bana doğru süzülüyor, sonra da hiç telaşlanmadan duruyor.

"Harika," diyorum ona ve çekici, kazanan bir gülümseme takınmaya çalışıyorum. "İyi vakit musun?"

"İstersen geri dönebiliriz," diyor gözlüklerini yüzünden çekerek, gözlerinin etrafında bir gülümseme. "İşin bitmiş gibi görünüyor."

O haklı. Sabahtan beri kayak yapıyoruz ve güneş şu anda dağların üzerinde geziniyor, Snowpeak, Batı Virginia'nın tamamı şimdilik turuncudan çok altın renginde bir ışıkla yıkanıyor.

Hayatımda ikinci kez kayak yapıyorum. Büyürken dört erkek kardeşim vardı ve arka bahçede para ağacı yoktu, bu yüzden ilk ve tek kez üniversitede bir arkadaşımın doğum günü için gitmiştim.

Kayak yapmak zordur. Sayamayacağım kadar çok kez düştüm, bir dizimde çürük oluştu, kesinlikle birine komik bir şey yaptım

Dirsek. Koşuyorum ve ağırlık kaldırıyorum, bu yüzden genellikle fiziksel aktiviteye hazırım, ancak sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım merhamet için bana yalvarıyor.

"Ben geri dönsem ve sen birkaç tur daha atsan nasıl olur?" Teklif ediyorum. "Bütün gün bana bakıcılık yaptın, git biraz eğlen."

"Bebek bakıcılığı yapmıyordum!" diye itiraz ediyor gülerek. "O ara yokuşu tek başına inmeyi başardın, harika gidiyorsun."

"Yarı yolda bir kayak kaybettim ve sen onu geri aldıktan sonra tekrar ayağa kalkmam dört denememi aldı," diye belirtiyorum.

"Çünkü kalkmak en zor kısmı," diye nazikçe uyarıyor. "Asansörden inmek dışında. Bunu yaparken kaç kez yüzüstü düştüğümü size anlatamam."

Bu gezide sıfırdı. Öte yandan ben, dört yaşındaki çocuklar sanki bunu yapmak için doğmuşlar gibi yanımdan hızla geçerken, teleferikten ilk inişimde bir ağaca çarptım ve düştüm.

"Git," diyorum ona, başımı dağa doğru sallayarak. "Ben duş alacağım, bir bira içeceğim ve jakuziye gireceğim. İşin bitince bana katıl."

"Seth, hızlı yapmam için beni teşvik mi ediyorsun?" diye gülüyor.

"Sadece beni bulduğunuzda kaygan ve ıslak olacağımı söylüyorum," diyorum sesimi alçaltarak. Ne de olsa tam anlamıyla ailelerle çevriliyim.

"Ve hayal kırıklığı yaratacak şekilde sınırların dışında," diye dalga geçiyor.

", uyumak için beyaz bir atlet getiren kadın söylüyor," diye hatırlatıyorum. Onu.

Delilah'nın gözleri kırışıyor, gözlükleri alnında. Gözleri hariç, Yüzü bir tür özel güneş kremiyle ölümcül derecede solgun ve biraz garip renkli bir rakuna benziyor.

Hâlâ muhteşem, olsun.

"İsteyerek yapmadım," diyor. "Uygun siyah, büyük boy bir gömlek getirdiğimi *saniyordum* ama hala yatağımın üzerinde paketlenmeyi beklediğinden eminim."

Niyeti ne olursa olsun, dün gece yatarken gökkuşağı pijama pantolonunun üzerine beyaz bir eş kazağı giymişti. Evet, neredeyse transparandı. Hayır, yatarken sütyen giymedi ve evet, sanırım kendimi kontrol ettiğim için altın madalyayı hak ettim.

"Birkaç siyah elmas kayak yap ve sonra gel beni bul," diyorum ona.

"Tamam," diyor ve öpücük için kendini sunuyor.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda uzaklaşıyorum.

"Siktir!" Ayaklarımı bir üçgen haline getirmeye çalışarak mırıldanıyorum. "Direğini kullan!" diyor ve orada, yanımda süzülüyor.

Bir tanesini yere saplayıp duruyorum. Sonra ona *bakıyorum* ve gözlerini kapatıp gülüyor.

"Tam burada, etrafta bu kadar insan varken mi?" Ondan başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle söylüyorum.

"Hepsini kendime saklamayı tercih ederim," diyor ve eldivenli elini göğsüme koyuyor. Beni öpüyor, kayak sopalarımın ikisi de sıkıca yere saplanmış.

"Bununla yaşayabilirim," diye mırıldanıyorum o geri çekildiğinde. "İyi olduğuna emin misin?"

"Git keyfine bak," dedim ve el sallayarak yanımdan uzaklaştırdım.

Çok ama çok dikkatli ve yavaş bir şekilde yokuşun sonuna doğru ilerlemeden önce onun dönüp asansöre yönelmesini bekliyorum.

KONUTA GERİ DÖNDÜĞÜMDE, mutfak tezgahının üzerine atıyorum, ceketimi ve kayak pantolonumu bir yığın halinde bırakıyorum ve kanepeye yığılıyorum.

En az yarım saat boyunca hareket etmiyorum ve içten içe Delilah'nın burada olmamasına seviniyorum. Ben bir dağdan aşağı düşerken, herkes yanımdan hızla geçip giderken bugünün büyük bir kısmında elimi tutmak zorunda kalması yeterince kötüydü; beni onursuz bir yığın halinde çökerken görmesine gerek yok.

Özellikle de kayak öğretmek zorunda kaldığı ilk erkek arkadaşı olduğuma dair içimde bir şüphe varken.

Düşüncelerimi bir kenara itiyorum ve telefonumda akılsızca geziniyorum. Aptal oyunlar oynuyorum. Facebook'u kontrol ediyorum. Kardeşlerimin grup sohbetine kayak yapmanın ne kadar acı verdiği hakkında mesaj atıyorum ve berbat ücretsiz tatilim hakkında birkaç alaycı cevap alıyorum.

Sonunda koltuktan kalktım. Yürümek harika hissettirmiyor, ama en azından Delilah'nın dairesinde dolaşırken artık bacaklarımın lastik gibi olduğunu hissetmiyorum, mekânı biraz daha ayrıntılı bir şekilde kontrol ederken ışıkları açıp kapatıyorum.

İki yatak odası, iki banyo: biri ana süitte, diğeri oturma odasında. Taş bir şömine ve deri koltuklar; küçük ama gurme bir mutfak; bir balkon; bir yemek alanı.

Ve *ondan* küçük, çok küçük izler. Banyo çekmecesinde bir erkek usturası. Dolapta tek bir çorap, düzgünce katlanmış, bir yastığın yanındaki rafta. Mutfak çekmecesinde, spatulaların yanında muhtemelen bayatlamış bir puro. Bunların hepsi belli ki gözden kaçmış ve bir köşede bırakılmış şeyler, ama onun varlığının fısıltıları beynimi gıdıklıyor, sanki bir örümcek ağının içinden geçmişim ve ipleri tamamen çıkaramıyormuşum gibi.

Onun hayatında onun fısıltıları var, ama benim değil. Onunla tanışmadan önce altı yıl beraberdik, lise ve üniversite boyunca. Büyük yıllar. Önemli yıllar ve ben hiçbir yerde yokum. Sanki beni tamamen silmiş gibi.

Telefonum çalıyor ve beni kendime getiriyor.

Delilah: Bir tur daha atıp içeri gireceğim. Hala jakuzide misin?

: Olacağım.

Küvet emojisi gönderiyor, ben de telefonumu şarja geri takıyorum. Bir bardak su içiyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, küvete girmeden önce duş almam gerektiğini hatırlıyorum ve havlu bulmak için dolabı açıyorum.

Yerdeki tek bir karton kutu dışında baştan aşağı beyaz keten. Köşeleri yırtılmış. Yan tarafında siyah bir kalem var, yazılar o kadar sert karalanmış ki okunmuyor. Yıpranmış, eski görünüyor ve bu pırıl pırıl yerde o kadar uyumsuz ki eğilip açmaktan kendimi alamıyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Temizlik ürünleri, belki. Eski kazaklar. Kırık bir ekmek kızartma makinesi, ancak bu beklentilerin hiçbirini kartonu geri çekerken göğsümdeki ağırlığı açıklamıyor.

En üstte gelişigüzel bir şekilde parlayan, sedefli beyaz bir kitap var ve üzerinde narin gümüş harflerle *Bay ve Bayan* yazıyor. Göğsümdeki ağırlık artıyor, ciğerlerimi çekiyormuş gibi hissediyorum ve sertçe yutkunuyorum.

Bakmadan geri koymalıyım ve bunu biliyorum. Ona geldim ve boş bir sayfa önerdim. Her şeyi unutup yeniden başlamak isteyen bendim. Ona cehaletimi borçluyum.

Yine de açıyorum, zaten kendimden nefret ediyorum.

İlk sayfa beni haklı çıkarıyor. Onlar, mihrabın önünde, derin bir öpücüğe dalmışlar. Adam siyah giymiş, kadın ise beyaz straplez bir elbise giymiş, saçları başının üstünde, kolları ve omuzları boş.

Yere diz çöküyorum. Göğsümde kıskançlığın ağırlığıyla bakıyorum ve ondan nefret ediyorum. Benim sahip olamadığıma çullanıp aldığı için ondan nefret ediyorum. Kadının ondan boşanması için her ne yaptıysa ondan nefret ediyorum. Bu albümle, dolaptaki çorapla ve hâlâ elinde tuttuğu kokteyl bardağıyla onun hayatına musallat olduğu için ondan nefret ediyorum.

Bazı sayfaları çeviriyorum. Bunlar sadece düğün fotoğrafları ama *onunkiler* ve kendimi durduramıyorum. Mutlu, ıslıl ıslıl, güzel ve çok ama *çok* genç. Onu bu kadar genç hatırlıyorum. Onu daha genç hatırlıyorum, ikimiz daha çocuktuk.

Fotoğraf kitabının altında daha fazlası var ve kitabı bırakıp içine bakıyorum. Bir mücevher kutusu var. Fotoğraf çerçeveleri. Tchotchkes, bir isim levhası, bir kırlent ve durmalıyım. Yakında dönecek ve biliyorum - *biliyorum* - bunu görmemem gerekiyor.

Tam kitabı yerine koyarken, yığının en üstündeki fotoğraf gözüme çarpıyor: O ve Nolan, şöminenin önünde durmuş, birlikte poz veriyorlar. Adamın kolları kadının omuzlarında, kadının kolları da adamın belinde ve kadın o kadar mutlu ve memnun görünüyor ki bu beni iliklerime kadar sarsıyor.

Kitabı içine koyuyorum, kutuyu dolaba geri itiyorum, birkaç havlu alıyorum. Dolabın kapağını kapattıktan sonra oturma odasına geri dönüyorum, orada duruyorum ve şömineye bakıyorum.

Tam orada. Tam orada durdular, çok mutluydular, fotoğraf için poz verdiler. Yeterince zorlarsam, ne kadar istemesem de yerdeki ayak izlerini görebileceğimi düşünüyorum.

Sonra kendimi arkamı dönmeye, banyoya gitmeye ve duş almaya zorluyorum.

"SIZE KATILMAMIN SAKINCASI VAR MI?" Çatı katındaki verandadan sesleniyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Tanrım, yerler soğuk ve ben yalınayağım. Keşke sandalet bilseydim, ama kayak tatilinde bunu yapmayı düşünmedim ve Delilah beni uyarmayı unuttu.

"Tabii ki hayır!" diyor kadınlardan biri. "İçeri gelin, su harika!"

Biramı yere bırakıyorum, daireden aldığım kabarık beyaz bornozu çıkarıp asıyorum ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde jakuziye gidiyorum. Güneş artık tamamen dağların arkasında ve sıcaklık bugünden daha da düşmüş durumda.

"Biz de tam masaj mı yaptırsak yoksa margarita mı içsek diye tartışıyorduk," diyor diğeri, ben kendimi suya bırakırken, elimde yine bira. "Sen olsan ne yapardın?"

Karşılarındaki koltuğa yerleşiyorum ve kendimi gülümserken buluyorum. İkisi de bikinili, ikisi de muhtemelen kırklı yaşlarında, ikisi de oldukça çekici. İkisi de tanıdığım bir şekilde dikkatle beni izliyor, ben de bir kolumu küvetin kenarına uzatıyorum, biramdan bir yudum alıyorum, birinden diğerine bakıyorum.

"Ne tür bir masaj ve ne tür bir margarita?" diye sordum. Komik olmasa da ikisi de gülüyor. Sağdaki başını bir elinin üzerine yaslayıp boynunu uzatıyor.

"İsveç usulü, buzlu ve tuzlu olsun," diyor. "O zaman muhtemelen margarita içerdim," diye itiraf ediyorum.

"Sana söylemiştim," diyor diğer kadına ve ikisi de tekrar gülüyor. Sonra öne eğilip bir elini uzatıyor. "Merhaba, ben Amy."

"Kate."

Kendimi tanıttım. Beklediğiniz tüm saçmalıklar hakkında havadan sudan konuşuyoruz: kayak koşulları, hava durumu, geceleri bir kayak merkezi kasabasında ne yapılabileceği. Bu hiçbir şey ve hiçbir şey olarak kalacak, ama derinlerde bir yerde ilgi uyandırdığını biliyorum ve Tanrı yardımcım olsun, bu beni iyi hissettiriyor.

Bunu istemiyorum. Bu kadınların benimle flört etmesinin bana hiçbir şey hissettirmemesini istiyorum, ama dolaptaki kutu aklımın bir köşesinde duruyor ve her gülümseme, her boş kahkaha, her flörtöz bakış bana en ufak bir destek veriyor.

"Dört kardeş mi?" Kate söylüyor. "Tanrım, çok sert olmalısın-" Kapı açılıyor ve hepimiz bakıyoruz.

Delilah dışarı çıkıyor, saçları tepesinde, üzerinde kabarık beyaz bir bornoz var. Yüzümün neredeyse ikiye ayrıldığını hissediyorum.

"-tırnaklar," diye bitiriyor.

"Hey," diyor Delilah, sesi soluğu kesilmiş gibi. "Aman Tanrım, burası *buz* gibi."

"Hızlı hareket etmelisin," diyor Amy. "Düşünme, sadece git!" Delilah gülüyor. silkeler, asar, parmak arası terliklerini çıkarır, sıcak küvete koşuyor ve ağzım kuruyor.

Siyah bir mayo giyiyor. Tek parça, askıları sırtından geçiyor, yakası çıkmaya başladığımdan beri onu giyerken gördüğüm her şeyden daha derin. Dövmeleri soluk ışıktaki canlı: okyanus ve dağlar, Kraken ve sarmaşıklar, batan gemiler. Saat gibi işleyen kalp, etrafındaki göğüslerinin kabarıklığı. Her iki uyluğundaki dantel jartiyerler, birinin etrafında yıldızlardan oluşan bir girdap, diğerinin içinden yılan gibi kıvrılan bir ağacın kökleri. Lastiğin kalçasının yumuşak etine batma şekli. Avucumun altında hayal ediyorum ve sıcak suya rağmen ürperiyorum.

Yumuşak bir *oh* çekerek aşağı inerken bir uyluğundaki kaslar esniyor, dengesini sağlarken kollarını açıyor, sonra göğsünün üzerinde sallanana kadar yavaşça suya batıyor.

Onu istiyorum. Bu kadar basit, çılgın bir düğümün merkezindeki küçük bir gerçek, etrafında o kadar çokilmek atılmış ve sıkılmış ki karmaşık görünüyor. Üç kelime, sekiz harf, bir şekilde gökyüzünü karartacak kadar büyük.

Onu istiyorum. Onu hep istedim. Sanırım hep de isteyeceğim.

"Hey," diyorum ona, bir kolumu beline doluyorum ve onu öpüyorum. Ve onu öpüyorum.

Bunun basit bir *merhaba*, *sevgilim* öpücüğü olmasını istemiştim ama doğru noktada bitiremiyorum. Daha uzun, daha derin ve sonunda geri çektiğimde nefessiz kaldım. Boğazımı temizliyorum.

"Bunlar Kate ve Amy," diyorum

ona. "Delilah," dedi.

"Kız arkadaşım," , sanki bilmiyorlarmış gibi. Jakuzinin karşısında el sıkışıyorlar. Delilah yanıma yerleşiyor, saçları yüzümü gıdıklıyor, eli bacağıma yerleşiyor.

"Biliyor musun Delilah, sana söylemek zorundayım," diyor Amy.

"Normalde dövmelerden hoşlanmam ama seninkiler çok *güzel*. Acıdı mı?"

Delilah sadece gülüyor.

"Evet," diyor. "Düşündüğünüz kadar olmasa da. Kollar çok kötü değil, ama burada bir tane var" -kendini sudan dışarı itiyor

hafifçe, kuzgunun olduğu yeri işaret ediyor, kaburgaları boyunca, soluk dekoltesi su savakları gibi parlıyor- "ve *bu* acıttı."

"Ooh, bahse girerim," diyor Kate. "En acı veren yer orası mı?"

"Bence ayaklar daha kötü, ya da en azından insanların en çok sorun yaşadığı şey bu gibi görünüyor. Ben aynı zamanda bir dövme sanatçısıyım" diye açıklıyor.

Kate ve Amy *büyülenmiş* durumdalar ve onları suçlayamam. Delilah büyüleyici. Önce dövmelerden, sonra piercinglerden, sonra da kötü saç kesimlerinden konuşuyoruz ve Delilah'nın bu iki yabancı üzerinde sihrini konuşturmasını izlemek harika bir şey. Dövme dükkanının tutmasına *şaşmamalı*.

Tüm bu süre boyunca eli bacağımın üzerinde duruyor. Bazen parmakları hareket ediyor ve bunun küvetteki sudan mı yoksa konuşurken benimle dalga geçmesinden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Amy ve Kate margarita içmeye gittiklerinde -sonunda karar verdiler- vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu, zihnimin tamamının onun parmaklarının izlediği yola adanmış olduğunu biliyorum sadece.

"İyi geceler!" Amy kapı aralığından sesleniyor ve sonra ikisi de gidiyor ve biz burada yalnız kalıyoruz.

Delilah başını koluma yaslıyor, yanağını omzuma dayıyor. Elini bacağıma bastırıyor ve tek düşünebildiğim dört parmağı ve bir başparmağı, kalçasının benimkine olan uzunluğu. Bana bakışı ve boynunun köprücük kemiğinden uzaklaşan kıvrımları, yakasının dalgalanması, göğüslerinin kabarması.

"Kötü haberlerim var," diyor tek kaşını kaldırarak.

"Ben tanıdığın en kötü kayakçiyım."

Delilah alay ediyor.

"Kapa çeneni, harikaydın" diyor. "Kaygan çubukların üzerinde bir dağdan aşağı kayıyorsun. Bu çok zor."

"Gördüğüm her yeni yürümeye başlayan çocuk aynı fikirde değil" diye .

"Siz yerden onlardan çok daha " diyor. "Bir çocuk yüzüstü düşse, farkına bile varmaz. Bir yetişkin yüzüstü düşerse

bir acil servis ziyareti. Bir keresinde Bree'nin yarım kat merdivenden yuvarlanıp sonra zıplayarak yukarı çıktığını ve hala dondurma istediğini gördüm."

"Kötü haber ne o zaman?" Ben soruyorum.

Eli hareket ediyor, belki de sudan. Yarım santimetre yukarı. Tenimin sıcaklıkla parladığını hissediyorum.

"Bu jakuziden çıkamam," diyor. "Çok soğuk. Ben girmeden önce de soğuktu, çıkınca daha da soğuk olacak, o yüzden artık burada yaşıyorum. Yazacağına söz ver."

"Sadece mektuplarımı ıslatacaksın," diye takılıyorum.

"Seth, senin mektuplarına *çok* dikkat ederdim," diyor gülerek. "Onları okurken sudan çok uzakta tutardım."

"Ama o zaman kolların üşürdü."

"Bu, mektuplarını okumak için yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık," diyor, başı hâlâ kolumda. "Çok küçük bir parçam soğuk olabilir."

Bacağımdaki eli hareket ediyor, sanırım ya da belki de sudan. Yarım santimetre daha, mesafe geometrik, arzum logaritmik. Buraya mayoyla geldiğinden beri kendimle savaşıyorum ama kaybediyorum.

"Kapalı bir jakuzi olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sadece onu kızdırmak için işaret ettim. "Havuzun yanında. Birinci katta."

"Ama orası kalabalık oluyor, burası da çatıda," diyor. "Biraz mahremiyet muhtemelen hiç ayrılamamaya değer."

Kendi parmaklarım onun kalçasında, jartiyerin hemen altında parlıyor. Yüzü titriyor. Göğsü yükseliyor, alçalıyor, göğüsleri suyun üzerinde kabarıyor ve sonra tekrar yüzeyin altına iniyor.

Yumuşak, kaygan, etli ve kaslı. Elim kalçalarının arasına girerken dudaklarını aralamış beni izliyor, yumuşak teni parmaklarımın arasından çıkacak kadar sert kavırıyor.

Onunla ilgili hiçbir şey vermiyor. Toprağın yumuşak olduğu gibi yumuşak: misafirperver, verici, fethedilemez. Ona doğru düşüyorum, paraşüt unutulmuş.

"Peki neden mahremiyet istiyorsun?" diye soruyorum. Başparmağımı teninde gezdiriyorum, hala kavıyorum ve kalçalarının tepki olarak hareket ettiğini hissediyorum: mikroskobik, bacağına açısı yarım derece değişiyor, ama Delilah ezbere bildiğim bir şarkı.

"Çünkü otokontrolüm dikiş yerlerinden yıpranıyor" diyor. Parmakları mayomun bir kıvrımıyla oynuyor ve tüm bacağım titriyor. Aletim kabarıyor. Yapabileceğim hiçbir şey yok. "Çünkü beni sanki haftalardır görmemişsin gibi öptün."

Yavaşça eğildim. Doğruluyor, başı kolumdan kalkıyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Sadece bir tat. Sadece bir alay, sadece bir test, sadece bunu yapıp yapamayacağımı ve hala çekip çekemeyeceğimi görmek için. Yapabilirim, ama uzağa değil. Yapabilirim ama uzun sürmez.

İlk öpücük kadar yavaş ama o kadar da çekingen değil. Ağzını kendi ağzımla keşfediyorum. Yavaşça, sabırla, suyun altında parmaklarım kalçasına daha da batarken ve başparmağım mayosunun kenarını, kumaşın etle buluştuğu noktayı bulup sınırı geçerken bile.

Doğruluyor, diğer elini saçlarımın arasından geçiriyor, parmaklarını boynumda gezdiriyor. Kalçalarını ayırıyor ve birini bacağımın üzerine örtüyor, eli hala aramızda, parmağımın kenarı bacaklarının arasındaki mayosunun kenarını buluyor.

Delilah iç geçiriyor ve bu bir dalga gibi üzerime çöküyor. Onu kucağıma çekiyorum ve o da bana , kollarını boynuma doluyor, eğilirken gülüyor.

"Gördün mü?" diyor. "Etrafta başka insanlar varken bu *çok* garip olurdu. Bob ve Jim bir metre ötede golf hakkında tartışırken bizi jakuzide sevişirken hayal edebiliyor musun?"

"tercih ederim," diyorum onu içeri çekerek. Ağzı yumuşak ve açık. "Golften nefret ediyorum."

Gülüyor, kucağımda kayıyor, omuzlarımı ellerinin arasına alıyor. Tırnakları kadar sıkıyor, sonra . Onun altında kaya gibi sertleşiyorum,

Yaptığı her küçük hareket vücudumda yankılanıyor.

"Kimse golfü sevmiyor," diyor. "Sadece herkesin sevdiğini düşünüyorlar ve öyle davranıyorlar."

"Eminim birilerinin vardır," diyorum ve *hiç kimsenin* ve *herkesin* kim olduğunu merak ediyorum.
vardır. Kutunun içinde mi acaba?

"Tabii. Bir yerde bir kişi," diye takılıyor. "Diğer herkes sadece o arabayı sürmeyi seviyor."

"Bir dahaki sefere bana bunu mu yaptıracaksın?" diye soruyorum. Ellerim kalçalarında, onu yana doğru çekiyorum.

"Seni kayak yapmaya benim *zorladığımı* mı söylüyorsun?" diyor. Bir kolu boynumda, bir eli göğsümde.

"Sen olmasaydın muhtemelen bu hafta sonu çamurda dört tekerlekli araba sürüyor ve *yeehaw! diye* bağırıyor olurdu," diyorum. "Bilirsin işte, doğuştan cahilce şeyler."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor. Ağzı benimkini buluyor, iterek açıyor. Vücudu bana doğru bastırıyor ve geri çekilip alnını benimkine yaslıyor.

Kucağında kıvranırken birdenbire suyun içinde bana sarıldı, kalp dövmesi tam yüzümün önündeydi, iki yanı da düşük ışıktaki bile parlayan göğüslerinin eğilmişti.

Meme uçları soğuk havada çakıl taşları gibi sertleşiyor ve ellerimi göğüs kafesinin etrafında birleştiriyorum. Başparmaklarım göğüs kafesinde, göğüslerim parmaklarımla başparmağım arasındaki vadide, o bana karşı bir, iki kez hafifçe sallanırken, gevşek bir kıvrım şakağıma çarpıyor.

En ufak bir harekette, belirlediğimiz çizgiyi geçeceğim. Aramızdaki bağ haline gelen çizgiyi. Bizi uçurumdan düşmekten koruyan çizgi.

"Yani burada olmaktansa dışarıda çamurda olmayı mı tercih ediyorsun?" diye alay ediyor. "Hiç gittiğine bile inanmıyorum."

"Bir kere gittim," diyorum. Başparmaklarımı göğüs kafesinin üzerindeki kumaşın altından geçirip kuzgunun başının en üst kısmını görene kadar aşağı çekiyorum, göğüslerinin üzerindeki kumaş onlara batıyor. "Bu kadarı yeterliydi. Gerçekten , meğer."

Mayosunu daha sert çekiyorum ve bu sefer aşağı iniyor, beni ağzı açık öpüyor. Elini boynuma doluyor, diğeri hala göğsümde, kalçaları yavaşça bana sürtünüyor.

Parçalanıyorum, hızla. Düşün albümünü ve kutuyu düşünmek istemiyorum ama düşünüyorum. Orada, zihnimin yüzeyinin altında, patlamak üzere olan bir balina gibi. Onun için ne olduğu, kadının onun için ne olduğu bilinmiyor. *Neden?*

Ama ben ne olduğumu biliyorum ve ona her şeyi nasıl unutturacağımı da biliyorum. Ona nasıl sahip biliyorum, en azından bedenen, bu yüzden başparmaklarımı mayosundan çıkardım ve cam gibi meme uçlarının üzerinde kaydırdım.

Delilah *inliyor*. Ağzı hâlâ benimkinin üzerinde ve ses içimde titreşiyor, şaşkın ve soluk soluğa. Başka bir apartmanda yankılanacak kadar yüksek ve elini ağzının üzerine kapattığında bize geri geliyor, yüzleri hala benimkinden birkaç santim uzakta.

Öne eğilip bir parmak eklemeni dişlerimin arasına alıyorum. Başparmaklarımı tekrar meme uçlarının üzerine bastırırken dilimi çıkıntılar ve kırıksıklıklar üzerinde gezdiriyorum, bu kez küçük tırnaklarımı düz olanın üzerinde gezdiriyorum.

Elini ağzından çekip beni öpüyor ve parmaklarını yüzümde gezdiriyor. Kalçalarını yuvarlıyor ve klitorisini sikimin kalın çıkıntısına bastırırken bir ses çıkarıyor.

İnliyorum. Onun kadar yüksek sesle değil ama bu bir kaza, kasıtlı değil. Göğüslerini ellerimle kavırıyorum, meme uçlarını işaret parmağımla başparmağım arasında sıkıştırıyorum. Onları yuvarlıyorum ve o inliyor, kendini bana doğru itiyor.

"Daha önce hiç çatıdaki jakuziye girdin mi?" Daha da sert çimdikleyerek soruyorum, kumaş parmaklarımın arasından kayıyor. Canını yakmaktan korkuyorum ama o sadece iç geçiriyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyor ve meme uçları pembe ve buruşuk bir şekilde ortaya çıkana kadar mayosunun kumaşını itiyorum.

Okşuyorum, yuvarlıyorum, çimdikliyorum. Beni iki kat kumaşın arasından o kadar sert geçiriyor ki önce ben geleceğim diye korkuyorum ve burası ortak kullanılan bir jakuzi.

"Bana bunu özlediğini söyle," diye , alçak sesle ve nefes nefese. "Söyle bana-"

"Bunu çok özledim," diye fısıldıyor. "Seninle birlikte *olmayı* özledim."
_"

Çatı kapısı açılır ve kadın bir solukla geri çekilir, dimdik durur. Ben kalçalarını tutup onu sabit tutarken elbisesini tekrar yerine oturtuyor.

"-Ve beyaz çok tatlı, özellikle de bir bebek için," diyor Ava'nın sesi.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyor Delilah.

Görüş alanıma giriyorlar: iki kadın ve iki erkek, gerçi bu mesafeden karanlıkta onları ayırt edemiyorum.

"Sence de kız gibi değil mi?" Olivia verandaya çıkarak soruyor. "Ooooh! Bu çok soğuk!"

"Terliklerini giymeni söylemiştim bebeğim," diyor kocası Michael. Ava, "Kız gibi değil, beyaz," diyor ve sonra el sallıyor. "Hey, çocuklar! Delilah, beyaz tamamen nötr değil mi? Renklerin yokluğu gibi mi?" "Teknik olarak tüm renklerin yansıması" diyor. Hâlâ iki arada bir derede kucağımda, hâlâ normalden daha sert nefes alıyor. "Siyah, renklerin emilimidir."

Olivia dikkatle bize doğru ilerleyerek, "Sadece beyazın biraz kadınsı olduğunu söylüyorum," diyor. "Yani bilmiyorum, giysem mi..."

"Git," diyorum Delilah'ya, alçak sesle. "Şimdi. *Git*."

Geriye doğru itiyor, ayağa kalkıyor. Küvetin ağzında zıplıyor ve ayaklarını sallıyor.

"Kötü zamanlama," diyor kız kardeşlerine, istediğiniz gibi rahat bir şekilde. "Biz de tam dışarı çıkıyorduk, çok uzun süredir içerideydik."

"Oh, boo," diye surat asıyor Ava.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

"ÜZGÜNÜM!" Parlak bir sesle, getirdiğimiz bornoz ve havlulara doğru atıldım. "Bir süredir buradayız ve biliyorsunuz, sıcak küvette çok uzun süre kalmamanız gerekiyor..."

Bir havlu alıp etrafıma sarıyorum ve Seth'e dönüp bakıyorum. Bana *"ailenin sikimi görmesini istemiyorum"* anlamına geldiğinden emin olduğum acil bir bakış atıyor ve ben de diğer havluyu alıp küvete geri dönüyorum.

"Bebek yüzünden jakuziye girmemem gerekiyor," diyor Olivia. Ne zaman söylese *bebeği* vurgulamaya başladı ve bu onun en sevdiğim dilsel tiki değil. "Sadece ayaklarımı sallandıracağım ve Michael'a göz kulak olacağım, haha!"

Seth onlara doğru bakıyor, sonra tek bir yumuşak hareketle arkasını dönüyor ve jakuzinin kenarından dönüyor, ayakları aynı anda yere çarpıyor ve havluyu kapıyor. Havluyu bir anda beline doluyor ve benden başka kimse onun sirk büyüklüğünde bir çadır kurduğunu fark etmiyor.

Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve göz kırpmıyor. Cüppelerimizi alıp üzerimize geçirirken ayak parmaklarımı beton zemine sürtüyorum.

"Takılmak için bile kalmak istemiyor musun?" Ava elinde bir şey tutuyor. "Konserve şarap getirdim!"

"Ugh," diyor Olivia, yeterince sessiz değil.

Parmak arası terliklerimi giydim, bornozumu kuşandım bile.

"Ne? Bu iyi," diyor Ava kız kardeşine.

"Yok, Vera ve babamla akşam yemeği için hazırlanmam lazım," diyorum yürürken. "Ve, bilirsin, saçım, o-"

Ellerimi havada sallıyorum ve bunun yeterli bir açıklama olmasını umuyorum. "Seth kalabilir," diye teklif ediyor. "Onunla çok az takılabildim gibi hissediyorum.

seninle."

Bu beni etkiledi ve bir an durakladım. Seth neredeyse bana doğru koşuyor, eli belimde.

Ava, Seth'le takılmak mı istiyor? Ailemden biri Ford kullanan, şehir evi sahibi, orta sınıf erkek arkadaşımınla takılmak mı istiyor?

"Ona yardım etmeliyim," diyor Seth ve benim yaptığım el hareketini yapıyor. "İyi eğlenceler çocuklar," diyor Thad, kolunu Ava'nın omzuna atmış, onu sıcak

Küvet. "Hadi, bebeğim."

Sonra içeri girdim ve kapı arkamızdan kapandı ve gözden kaybolur kaybolmaz Seth beni döndürdü. Kabarık beyaz bornozumun yakalarından tutuyor, nefesimi kesen bir güçle beni kendine çekiyor, ağzımı ağzıyla eziyor.

Ne kadar güçlü olduğunu unutmak kolay olabilir. Uzun boylu, geniş ve yalamak isteyeceğim kaslara sahip olduğunu biliyorum ama bunları ne kadar iyi kullanabildiğini nadiren görüyorum. Dün bavulları taşıırken belki. Birkaç hafta önce Rusty için bir mermi almak üzere kendini bir ağaç dalına çektiğinde.

Ya da şimdi, onun serbest bıraktığı gücün nesnesi olduğumda. Beni geriye doğru yürütüyor, ayaklarımı kendi ayaklarıyla yönlendiriyor, bir saniye bile gitmeme izin vermiyor.

Sonunda geri çekildim. Elini tuttum. Parmaklarını benimkilere geçiriyor ve binanın koridorlarında güçle yürüyor.

Daireye vardığımızda, anahtarını çoktan çıkarmıştı ve kilidi açarken gitmeme izin vermiyor, kapıyı omuzlayıp açıyor, beni içeri çekiyor. Kapı kapanırken beni duvara doğru itiyor, bornozumun kemerini öyle sert çekiyor ki koparmasından korkuyorum.

Ağzımı kendi ağzıyla kapatırken, "Hâlâ jakuzide boşalmadım," diye mırıldanıyorum.

Bornozunu tuttum, onu kendime çektim. Omuzlarından itip düşmesine izin verdim.

"Bu kız kardeşlerinin suçu, benim değil," diyor ve alt dudağımı ısırıyor. "Yoksa insanlar golf hakkında konuşurken boşalmak bir felaket senaryosu değil de bir fantezi miydi?"

Elleri bornozun içinde, soğuk tenimde sıcak ve titriyorum. Mayomu tekrar çekiyor, bu sefer kabaca, iki göğsü de dışarı çıkarken ön kollarındaki kaslar kasılıyor.

Gülüyorum, hırıltılı, dudakları çoktan boğazımda, parmakları meme uçlarımı tekrar öyle sert yuvarlıyor ki neredeyse acıtıyor. Neredeyse.

"Felaket," diyorum ve bornoz düşüyor, ayaklarımın etrafında havuzlar oluşuyor. "Seninle gelmeyi tercih ederim."

Kıkırdıyor, nefesi boynuma değiyor. Dişler derimi sıyrıyor. Küçük, kısa bir acı parıltısı ve ağzı.

"Seth," diye mırıldanıyorum. "Gitme-"

Eliyle ağzımı kapatırken durmuyor.

"Şimdiye kadar senin etrafında nasıl dolaşacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun Bird?"

Yanıt olarak avucunu yalıyorum, tuz ve klor. Elini çeviriyor, başparmağını dudaklarıma sürüyor. Doğruldu, kulağımın altındaki noktayı öptü, lobu ağzına aldı.

"Eğer bir iz bırakıyorsam, bunu isteyerek ," diyor gırtlğından çıkan bir sesle.

Mayosunun sikini buluyorum, elimi bastırıyorum ve soğuk, ıslak kumaş onun sıcaklığıyla saniyeler içinde ısınıyor.

"Peki neden öyle demek istedin?" diye sordum.

Seth kalçalarını içime sokuyor, ben de sıkıyorum. Diğer elimle omzunu arkadan kavriyorum, kaslar kalın ve sert, dişlerimi geçiriyorum.

Acıtacak kadar sert değil, ama bir soluk, bir hırıltı ve hâlâ çimdiklediği meme ucunun fazladan bir bükülmesini sağlayacak kadar sert.

"Çünkü onları daha sonra bulmayı seviyorum," diyor. Sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor ve sikini bırakıp mayosunu tutan bağcıkları çekiştiriyorum. "Ve ben de senin onları bulduğunu düşünmeyi ve ne kadar iyi vakit geçirdiğini hatırlamayı seviyorum."

Çekiştiriyorum. Bağcıklar çözülüyor, cırt cırt , şort düşüyor, aleti dışarı fırlıyor.

Beni şiddetle öpüyor, elim tekrar onun etrafında dönüyor, okşuyor. Boyu kalçama sert ve sıcak bir şekilde geliyor ve Seth o kadar yüksek sesle inliyor ki umarım dışarıdan kimse geçmiyordur.

"Çıkar," diyor ve mayomu çekiştiriyor, askıları omuzlarımdan aşağıya doğru çekiştiriyor, ağzı hiç durmuyor. Kollarımı çözüp serbest bırakıyorum, hâlâ kalçalarımı örten ıslak kumaşı itiyorum.

"Lanet olası ıslak tayt," diye tıslıyorum, kıpırdanarak. "Yemin ederim, bu-"

Kıvrılıyorum ve sonunda kalçalarımın, dizlerimin üzerine geliyor ve sonra tepiniyorum, tekmeliyorum, yarı dönüyorum ve neredeyse düşüyorum çünkü mayodan çıkmaktan daha az seksi bir şey hiç olmamıştı ve Seth kolumu tutup beni yakalıyor.

"İşte," diye nefes nefese kalıyorum, tam beni tekrar duvara doğru iterken, bu sefer yüzüm duvara dönük ve temastan nefesim kesiliyor, derim ıslak ve soğuk olduğu için zaten büzülmüş, yumruklarım başımın üzerinde sıkılı.

Kalçalarımı çekiyor, parmakları etime batıyor, ağzı enseme, siki belime bastırıyor. Elleri dolaşüyor, beni daha önce hiç dokunmadığımız gibi hissediyor.

Sonra duraklıyor. Ellerini kaburgalarımaya dayıyor ve bembeyaz sıcak hissediyorum.

"Donuyorsun," diyor.

"Ben iyiyim," diyorum, haklı olmasına rağmen, etimin her santiminde tüylerim diken diken oluyor.

Ellerini bir daha hareket ettirmiyor.

"Termostat var," diyorum, termostatu hiç düşünmeden.
Dudakları boynumda yavaşça hareket ediyor, sanki düşünüyormuş gibi. Sonra kıcımlı tokatlıyor, uzaklaşıyor ve elimi tutuyor. "Hadi," diyor ve beni banyoya doğru çekiyor. Beni lavaboya doğru itiyor. Meme ucumu sıkıyor.
"Kımıldama," diyor ve cam duvarlı duşa doğru adım atıyor, içeri uzanıyor, suyu başlatıyor.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin,"
diye takılıyorum. Kaşlarını çatıyor, bir düğmeyi çeviriyor.
"Az önce yaptım."

Tezgâha yaslanıyorum. Bir ayağımı dolaba dayıyorum, gözlerim Seth'e takılı, elimi karnımdan aşağı, kalçamın üzerinden kaydırıyorum. Keskin nefes alışım ile dönüp bana bakıyor ve bir eliyle klitorisimi ovuyor.

"Talimatları takip etmekte hiç iyi olmadım," diyorum, kelimeler aceleyle nefes veriyor. Fark ettiğimden daha da ıslanmışım, o kadar hassasım ki zaten gerginim.

Eğer Seth daha önce vahşi değilse, şimdi öyle. Duşa bir kez daha bakıyor, kabinden buhar çıkmaya başlamış bile, küçük banyoyu geçip bana doğru geliyor. Elimi bileğimden tutup ikisini de tezgâha sabitliyor ve avuçlarımı soğuk taşa bastırıyor.

"Tebrikler," diye homurdanıyor, bana doğru eğilerek beni tezgahın üzerinden geriye doğru itiyor. "Kendini boşaltmanı izlemek istemediğim tek zamanı buldun."

Ağzını benimkine bastırıyor, diliyle beni istila ediyor. Dişleri dudağıma sürtünüyor, duşun buharı tavanda dalgalanırken, aşağı süzülürken, etrafımızda dolanırken bile omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

"musun?" Hala alay ederek soruyorum. "Kendim yapmayı tercih ederim."

Dudakları boynuma, köprücük kemiğime iniyor. Ellerimi bırakmıyor, bileklerimi sıkıca kavıyor. Onlara karşı yarım saniye mücadele ediyorum, ama bu sadece göstermelik ve dudaklarını bir meme ucunun etrafında dolaştırarak gülüyor. Seth ısıyor, emiyor. İnliyorum. Banyo ısınıyor, duştaki su hızla , buhar havaya karışıyor ve benim ılık ve nemli olana kadar devam ediyor. Dudakları kuzguni dövmeleme değıyor, karnımın üzerinde geziniyor, hafif alt göbeğimin tepesi.

Bana söylenmeden kalçalarımı ayırıyorum, Seth önümde diz çöküyor. Dili klitorisimi bulurken bana bakıyor, *nazikçe, nazikçe* alay ediyor ve ben inliyorum.

Elleri bileklerimi sıkıca kavıyor ve ben tamamen geriye doğru eğilip nefes nefese kalana, başımı lavabonun üzerindeki aynaya yaslayana kadar vücudumun en hassas noktasına en hafif dokunuşuyla alay ediyor, alay ediyor.

"Sen yapınca daha iyi hissediyorum," diyorum.

Birden dilini klitorisimin üzerinde sert ve yavaş bir şekilde gezdiriyor.

Bağırıyorum, nefes alıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum. Ellerimi onunkilere doğru çekiyorum ve bu sefer gitmeme izin veriyor, klitorisime bir kez daha vuruyor ve ayağımı omzuna koyuyor, eli bileğimi kavıyor. Onu kaldıraç olarak kullanıyorum ve tezgâha oturana kadar yukarı itiyorum ve beni öne doğru sürüklüyor, kalçalarım açılıyor.

Sonra ellerimi tutuyor, oldukları yere koyuyor. Onları kendi elleriyle tutuyor ve benimle tekrar dalga geçiyor: fiske, fiske, fiske, *sürükleme*.

"Çok daha iyi," diye soluyorum. Beni dilinin bir başka sert, yavaş sürüklemesiyle ödüllendiriyor ve kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum, daha fazlasını istiyorum, ama vermiyor.

Seth hızlı, kasıtlı hareketlerle, girdaplarla benimle dalga geçiyor. İki kez eşikteyim ve iki kez klitorisimden ayrılıyor ve dilini dudaklarımın arasından kaydırıyor, nefesim tekrar düzeline kadar girişime alay ediyor.

Üçüncü kez boşalmak üzereyken tamamen çekiliyor, dudakları iç uyluğumu buluyor. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bekle, hayır," diyorum, sesim titreyerek. "Geri dön."

Yapmıyor. Bunun yerine ellerimi bırakıp ayağa kalkıyor, üzerime eğiliyor ve bir başparmağını ıslak yarığım boyunca kaydırıyor. Sessizce inliyorum ve sonra ağzı benimkinde ve dudaklarından sularımı yalıyorum.

"*Bunu* özlemişim," diyor, ellerini tekrar vücudumda gezdirerek: göbek, kalçalar, göğüsler. "Dilim klitorisindeyken inlemeni dinlemenin cennet olduğunu kim bilebilirdi?"

Bir ayağımın lavaboda, diğerinin havlu askısında olduğunu fark edince şaşırıyorum ve ikisini de hareket ettirip öne doğru oturuyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarım gövdesinin iki yanında, bir kez olsun doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Duş hâlâ devam ediyor, banyo o kadar buharla dolu ki karşı duvarı zar zor görebiliyorum. İkimiz de kayganlaşıyoruz, küçük damlacıklar tende toplanıp birleşiyor ve cevap vermek istiyorum ama bunun yerine onu tekrar öpüyorum ve ellerimi omuzlarındaki, kollarındaki, göğsündeki kasların üzerinde kaydırıyorum. Başımı eğiyorum ve boynundaki damlacıkları yalıyorum, elleri sırtımda gezinirken boğazının çukurunu.

Seth beni tezgâhtan çekiyor, böylece önünde duruyorum ve yine üzerimde yükseliyor. Elim sikine gidiyor, daireler çiziyor. Sıkıyor ve inliyor. Kıcıımı kavırıyor, beni kendine doğru çekiyor. Ağzımı onunkiyle yıkıyor.

Kıpırdanıyorum, sikini tekrar okşuyorum. Hiç rahat durmuyor, hala beni destekliyor.

Tezgaha karşı.

"Geri çekil," diye mırıldandım. "Neden?"

"Hareket edemezsem dizlerimin üzerine çökmem," diyorum ona. "Dizlerinin üzerine çökmeni istemiyorum" diyor.

En derin öpücük, başparmağım sikinin kalın başını okşuyor. Kaygan damlaları narin tenine sürterken göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Bedenler birbirine o kadar sıkıca bastırılmış ki onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı söylemek zor, ten kaygan, her harekette buhar dönüyor.

"Ayakta durmanı istiyorum," diyor. Geri çekiliyor, beni döndürmek için kalçalarımın tutuyor, ama ne istediğini tam olarak anlıyorum ve çoktan dönüyorum, avuçlarım önümdeki tezgâhta düz.

Seth sırtıma oturuyor, bir kolunu belimden omzuma kadar gövdemin üzerine sarıyor ve elini öpüyorum. Bir parmağını kaldırıyor ve ben onu yalıyorum, ağzıma alıyorum, dilimi parmak izinin üzerinde gezdiriyorum.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor. "Dövmeli ve kötü. Çok hevesli. Bütün ıslak rüyalarımın giren kız."

Elini bacaklarımın arasına koydu, ben de onları birbirinden ayırıp hafifçe öne doğru eğildim.

"Sadece ıslak rüyalar mı?" Mırıldanıyorum.

Parmakları girişimi buluyor, hiç tereddüt etmeden içime doğru kayıyor. Sanki kendi vücudunu tanıdığı kadar benim vücudumu da tanıyor.

"Başka rüyalarda da varsın," diyor kulağıma, parmaklarını içimde gezdiriyor, siki sırtıma değiyor. "Ama her sabah birlikte kahvaltı ettiğimiz rüyalar yerine sana adımı haykırdığım rüyaları duymayı tercih edeceğini düşündüm."

Başımı çeviriyorum, elimi boynunun arkasına doluyorum. Damlalar vücudumdan aşağı kayıyor ve onları boynundan emiyorum, tuzlu ve tatlı.

"İz yok," diye dalga geçiyor, ben de gülüyorum. Tekrar yap.

"Senin etrafındaki yolumu biliyorum, Seth," diyorum ona. "Her santimini ezberlemediğimi mi sanıyorsun?"

Parmaklarını çekip kalçalarımı tutuyor. Parmak uçlarımda öne doğru eğilip bükülüyorum. Aletin kalın ucu sırtımın üzerinde, kalçalarımın arasında bir çizgi çiziyor, kaygan ve şişmiş dudaklarımın arasından kayıyor.

"Delilah," diyor kaba bir fısıltıyla. "Hâlâ mı?"

"Yine de," diye fısıldıyorum ve sonra içime giriyor ve derinlere, daha derinlere itiyor, kalça kemiklerim lavaboya kuvvetle çarpıyor. Nazik değil ama nazik olmasına da ihtiyacım yok. Nazik olmasını istemiyorum. *Onun* tüm gücünü istiyorum, üzerime çarpan bir dalga, aylarca süren kuraklıktan sonra uluyan bir fırtına.

Kendimi geri itiyorum, bir ön kolumla aynaya dayanıyorum, diğeri arkamda, şimdi bile onu arıyorum. Daha fazlasını istiyorum, daha fazlasını, derimin, kaslarımın ve kemiklerimin alınmasını, yarın el izi şeklinde morluklarımın olmasını istiyorum.

Sanki minnettarmışım gibi adını fısıldadığımı duyuyorum: *Seth, evet*, ve aklımı okuyabiliyormuş gibi kolunu çelik bir bant gibi tekrar etrafıma sarıyor. Beni sert, yavaş ve derin sikiyor.

"Delilah." Sesi kulağında, dudakları kabuğa değiyor ve içimde çıplak olmasına rağmen boynumdan aşağı bir ürperti serpiyor.

"Bana benim olduğumu söyle."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip omzumun üzerinden geçiriyorum. Ön kolumu buğulu aynanın üzerinde kaydırıyorum, böylece ayna açılıyor ve ben o gözlere bakıyorum: gökyüzüne, denize, belki de her ikisine.

"Ben seninim," diyorum. "Ben seninim, tabii ki seninim. Her zaman seninim."

Daha sert, yine. Nefesim kesiliyor ve bir meme ucumu çimdikliyor, bacağıma kendi bacağıyla dürtüyor.

Açıyı değiştirip tekrar sokuyor ve bu sefer yemin ederim yıldızları görüyorum.

"İşte " diyor kulağıma. "Seni becerdiğim an için yaşıyorum ve dudaklarında benim adımla seks kedisinden kemiksiz ve vahşi birine dönüşürsün."

"Seth," dedim. "Anlat bana."

"Ben seninim Delilah," diyor hemen, gözleri buğulu aynadan benimkilere bakıyor. "Elbette seninim. Her zaman senin oldum."

Eriyorum, yanıyorum, sıcaklıkla parlıyorum. Aynaya dayanıyorum ve kendimi ona doğru itiyorum, ritim öfkeli, çılgınca. Bana tutunuyor, tenimiz buharla kayganlaşıyor, sanki birleşebilirmişiz gibi beni beceriyor. Hiçbir şey dikkatli değil, hiçbir şey geçici değil. Tam bir kesinlikten başka bir şey yok.

Bir dalga halinde boşalıyorum, orgazm içimde kabarıyor, tepeye çıkıyor, alay ediyor. Nefes alıyorum. İnliyorum. Yalvarıyor olabilirim, çünkü saçma sapan şeyler de geveliyorum: *evet evet oh tanrım oh siktir Seth evet Seth lütfen Seth.*

Boşalıyorum ve üzerime çöküyor, her şeyi yıkıyor ve durmuyorum. Titriyor olsam bile yavaşlamıyorum, ta ki Seth parmaklarını omzuma geçirip beni tekrar aşağı çekene ve içimde sarsılırken, bağıışı banyonun duvarlarında yankılanana kadar.

Sarkıyorum, kollarımı aynaya dayıyorum, alnımı soğuk cama dayıyorum. Tüm vücudum titriyor, seks ve kayağın birleşik eforu ve suyun altında dakikalarca kaldıktan sonra hava almaya çıkmışım gibi nefes alıyorum.

Bana yaslanıyor, kollarını aynaya dayıyor, yüzünü saçlarıma yaslıyor. Göğsünü sırtıma yasladı. Benim kadar hızlı ve sert nefes alıyor. Bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama ne zaman bir şeyler düşünmeye çalışsam, zihnim mavi gökyüzünde süzülen bulutlara dönüşüyor.

Bir süre sonra Seth ellerini benimkilerin üzerinde, hâlâ aynanın üzerinde birleştiriyor.

Buhara karşı boğazını temizler.

"Her seferinde," diyor yavaşça. "Sanırım, işte bu. Bu en iyisi. Bundan sonrası yokuş aşağı."

Hâlâ aynaya yaslanmış, titreyerek, sersemlemiş ve sersemlemiş bir halde gülmeye başlıyorum.

"Ve her nasılsa, henüz haklı çıkmadım," diyor. Boynumun arkasını öpüyor. "Tanrım, Bird."

Parmaklarımı aynanın üzerinde esnetiyorum, böylece onunki parmaklarımla arasına düşüyor, sonra ellerimi kapatıyorum, aynadan geriye doğru itiyorum ve kollarımı kendime doluyorum. Seth kayıyor, içimden çıkıyor, bir uyluğumdan aşağı hafif bir ılık damlama.

"Tanrım, Seth," diyorum, kollarının arasında, çenesinin altına sıkışmış bir halde. Doğru yer. Her zaman doğru yer.

Bir süre orada durduk. Birkaç dakika. Sonra Seth başımın yanını öpüyor ve kollarını çekiyor.

"Duşu kapatacağım," diyor.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

SETH

Ailesiyle yemeğe yarım saat geç kaldık. Yan taraftaki lüks et lokantasında ve biz oraya vardığımızda onlar çoktan mezelerini yemişlerdi.

"Delilah! Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım," diye sesleniyor Vera, bize el sallayarak. "Dur, garsonu çağırayım. Şarap dışında bir şey ister misin? Bir şişe daha alalım, hem biz de..."

Delilah oturmadan önce elimi sıkıyor.

"Çok özür dilerim," diyor Delilah, Vera nefes alıp peçeteyi kucağında düzeltirken. "Saati yanlış anlamışım, bunun yedi değil yedi buçukta olduğunu sanıyordum."

Karşımızda oturan Winona, Delilah'ya bir bakış attı. Sonra bana baktı. Sonra Delilah'ya bir bakış daha attı, gülmemeye çalıştığı çok açıktı.

Saçım ıslak. Delilah'nın saçları hâlâ hafif nemli. Bir kolunu dirseğinin biraz yukarısına itmiş, gölün dibi zar zor görünüyor ve Winona'yla göz göze geldiğinde kolunu aşağı çekiyor.

"Seyahat programını almadın mı?" Vera kaşlarını kaldırarak soruyor. "Resepsiyondan özellikle açıkça görülebilecek bir yere bırakmalarını istedim, çünkü kanepenin üzerine koydukları ve Winona'nın neredeyse öğle yemeğimizi kaçırdığı yılı hâlâ hatırlıyorum."

"Ben yaptım. Bu benim hatamdı," diyor Delilah. "Ona daha sık başvurmalıydım."

"Çok şükür ikiniz de buradasınız," diyor Vera ve gülümsüyor. "Siz olmadan bir aile yemeği zor olur! Seth, şu ana kadar kalışın nasıl geçti?"

Beyaz masa örtüsünün altında, elimi Delilah'nın kalçasına, dizinin hemen üstüne koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum. O da elini benimkinin üzerine koyup sıkıyor.

"Harika," diyorum ve Delilah'nın yalan söylediği için güçlere sessizce teşekkür ediyorum. "Burası çok güzel bir yer."

Vera gülümsüyor, eğilirken yüzü .

"Her şeye rağmen gelebilmenize çok sevindik" diyor ve Delilah elimi tekrar sıkıyor.

Aperatifler, şarap, süslü ekmekler var. Winona ve ben Bree'nin saklambaç becerilerine ve *Dinozor Treni* adlı, Winona'nın söyleyebildiği kadarıyla trene binen dinozorlarla ilgili bir televizyon şovuna olan sevgisine gülüyoruz. Ona Bree'nin bana Rusty'yi ne kadar çok hatırlattığını söylüyorum ve Rusty'nin en iyisi olduğu konusunda onu rahatlatıyorum.

Olivia çocuk odası renklerini bırakıp bebek isimlerine odaklandı. Vera, Delilah'ya belirsiz bir hayırseverlik politikası olan bir bağış kampanyası ve bunun nasıl korkunç bir şekilde raydan çıktığı hakkında dramatik bir hikaye anlatıyor. Kayınbiraderleri asla sahip olamayacağım arabalar hakkında detaylı bir tartışma yapıyor. Salatalar geliyor ve ben doğru çatalı kullanıp kullanmadığımı üç kez kontrol ediyorum.

"Seth," diye sesleniyor Ava, Winona'nın yanına oturmuş, eğilerek. "İlk kayak deneyimin nasıldı?"

"İkincisi," diye düzeltiyor Delilah, kendini bağış toplama sohbetinden çekerek.

"Bu benim ilk deneyimim de olabilirdi," diyorum ve Ava gülüyor. "Zor ama eğlenceli."

"Kayak yapmak zor," diye katılıyor Ava. "Bir yetişkin olarak öğrenmek zorunda olduğumu hayal bile edemiyorum."

"Pizza, patates kızartması olayı biraz çocukça geldi," diye takılıyorum Delilah'a. O da gülümseyip gözlerini deviriyor.

"Elbette, ama hatırladın, değil mi?" diyor. "Bu beni kurtarmadı."

Ava, "Çocukken öğrendim ve geçen yıl hiç de zor olmayan bir pistte kış üstü düştüm," diyor. "Kayaklarımdan biri çıktı ve on yaşında bir çocuk onu benim için geri getirdi."

"Sadece öğrenmeye çalışan yetişkinler için bir alan olmalı," diyorum. "Böylece kimse kendimizi rezil etmemizi izlemek zorunda kalmaz."

Ava yine gülüyor.

"Elbette, ama belli bir noktada gerçekten gidip yapmanız gerekiyor" diyor. "Mesela ben siyah elmas koşularından çok korkuyordum, ta ki Nolan beni ve Delilah'ı aşağı indirene kadar-"

Cümlesinin ortasında duruyor, Delilah'ya bakarken mavi gözleri irileşiyor. "Crunch Sokağı'nın aşağısı mı?" Delilah salatasından bir ısırık alarak soruyor.

"Doğru," diye devam ediyor Ava. "Her dönüşte benimle konuşmak zorunda kaldı ama bu konuda çok tatlıydı. Her neyse, bu sadece pratik! Kas hafızası falan. Ayrıca sen biraz uzunsun, bu yüzden daha fazla düşmen gerekiyor ve bu da işi zorlaştırıyor. Biraz daha şarap ister misiniz?"

Ava bardaklarımızı . Kayak hakkında konuşmaya devam ediyoruz ve Nolan'ın adı bir daha geçmese de, tam arkamda durduğu hissinden kurtulamıyorum. Vera'yla bağış kampanyası hakkında, kayınbiraderlerle arabalar hakkında konuşabiliyor, Ava'yı zorlu kayak pistlerinden aşağı indirebiliyor, hangi şarabı seçeceğimi biliyor.

Belki de evlendiği kişinin o olmasına şaşmamalı.

Ama sonra Delilah bana doğru eğiliyor, saçları omzuma değiyor ve çatalını salata tabağımdaki bir zeytine doğrultuyor.

"Onu yiyecek misin?" diye soruyor.

"Öyle olmadığımı biliyorsun," diyorum ve o da bıçağı saplayıp ağzına atıyor ve bana gülümsüyor.

"Teşekkürler," diyor. "Karşılığında kruton ister misin?"

UYUYAMIYORUM.

Neden bilmiyorum. Kayak, seks ve şarabın arasında, başımı yastığa koymadan önce dışarı çıkmış olmalıydım, ama bunun yerine nihayet uyuduğum her seferinde, yarım saat sonra garip, rahatsız edici bir şey yapmadığım, çözülmemiş bir sorun bıraktığım hissiyle tekrar uyanıyorum.

Uyanık yatıyorum, tüm olasılıkları gözden geçiriyorum. Çok fazla olasılık yok, çünkü tatildeyim ve Batı Virginia'da gecenin bir yarısı hiçbir şeyin dikkatimi çekmesine gerek yok.

Tekrar uykuya daldım, zar zor. Kocaman, rahat bir yatakta uyanıyorum, Delilah yanımda sıcak ve çıplak. Hâlâ derimin altında bir şey hareket ediyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda, sabah dört civarı, pes ettim. Yataktan kalktım, bir gömlek, bir kazak ve ekose pijama pantolonumu giydim. Oturma odasına yürüyorum, gözlerimi ovuşturuyorum, keşke yanımda terlik getirseydim diyorum, şöminenin yanına gidiyorum ve sesini açıyorum.

Tam olarak Nolan'ın bulduğum fotoğrafta olduğu yerde duruyorum, havluların, çarşafların ve düğün albümünün altındaki dolapta saklı olan fotoğrafta. Ayaklarıma bakıyorum. Sessizce yatak odasının kapısına doğru yürüyorum ve sessizce kapatıyorum.

Kutu tam olarak bıraktığım yerde, tabii ki bir yığın çarşaf ve havlunun altında, hepsi bembeyaz ağartılmış ve düzgünce katlanmış. Onları çıkarıp yere koydum.

Karton ellerimde sarkıyor ve bir an için yerinden çıkıp her şeyi yere düşüreceğini ve Delilah'yı uyandıracağını düşünüyorum. Bir elimle altından destekliyorum. Yatak odasının kapısına tekrar bakıyorum.

Kutuyu yavaşça yemek masasının üzerine koyup kapaklarını kenara iterken doğru davrandığımı düşünmekten daha iyi biliyorum. Biliyorum ki temiz bir sayfa ve başlangıç

benim fikrimdi. Uzun süre önce boşanmış olduğunu ve geçmişin var olmaması gerektiğini biliyorum, bırakın önemli olmasını, ama bunların hiçbirini beni durdurmuyor.

Albüm hala en üstte. Ciltli, deri kapaklı, içi parlak sayfalı. Göz gezdiriyorum ve tek bir sayfaya takılıp kalmamaya çalışıyorum: öpücük, ilk dans, ışıklı bir kemerin altında poz verilmiş fotoğraf. Ailesi de orada. Kız kardeşleri ergenlik çağında; Vera dikkat çekici bir şekilde aynı görünüyor.

Daha önce bulduğum fotoğraflar. İkisi *orada* durmuş, mutlu görünüyorlardı. Kadının saçları daha kısa, yüzü daha yuvarlak, adamın kolları kadını yakalamış ve geri çekiyormuş gibi ortasından sarıyor.

Dahası da var. Bir doğum günü kartı, çiçeklerle birlikte gelen tebrik kartı. Birkaç fotoğraf daha, biri kayak yaparken çekilmiş. "Bay ve Bayan Prescott" yazan şirin, sahte rustik bir tabela. Tchotchkes. Düğün ziyaretçi defteri.

Ve sonra, en altta: elime aldığım tıkırdayan küçük bir mücevher kutusu. Ne bulacağımı bildiğimden oldukça eminim, ama açtığımda yine de şaşıyorum.

İki yüzük var. Biri beklenen, Whiskey Barrel'da parmağında gördüğüm ışıltılı canavar. Diğerini daha önce hiç görmemiştim: uyumlu bir alyans, narin altın içine gömülü minik elmaslar.

On binlerce dolarlık mücevherin bir dolapta karton bir kutu içinde durduğu gerçeğini düşünmüyorum. Burada ne yaptıklarını merak bile etmiyorum.

Parmağında hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Yatak odasının kapısı açıldığında ve külot dışında çıplak, gözlerini kırpıştırarak dışarı çıktığında hala onlara bakıyorum.

"Hey," diyor Delilah, sesi . "İyi misin?"

"Uyuyamadım," diyorum ona, sanki yaptığım şeyi saklayabilecekmişim gibi parmaklarımı yüzüklerin etrafına dolayarak.

"Evet, o yatak biraz tuhaf," diyor. Esniyor. Gerinir. Kraken ve sarmaşıklar canlıymış gibi hareket ediyor. "Sadece biraz..."

Kollarını göğsünde , kapı çerçevesine yaslanmış bir şekilde konuşmasını sürdürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Delilah soruyor, sesi aniden daha uyanık geliyor.
Elimi sıkıyorum, elmas avucuma batıyor.

"Bir havlu arıyordum."

Oraya doğru yürür. Masada durur, saçları omzunun üstündeki örgüden çözülür. Kartlara, kitaba, fotoğraflara ve tabelaya bakar. Kutuyu alır, içine bakar.

Sonunda bana bakıyor, yanakları pembeleşiyor ve ifadesi okunamaz hale geliyor.

"Bu yüzden mi sikiştik?" diye soruyor, sesi fırtına öncesi sessizlik kadar alçak.

O beni tanıyor. Çörek getirdiğim gece ona söylediğim bu değil miydi? Beni tanıyor ve bu benim felaketim olacak.

"Hayır."

Yanakları daha da kızarır.

"Bunu ben kayak yaparken bulduğun ve bölgeni işaretlemek istediğin için değil miydi?" diye soruyor. "Ve şimdi sabahın dört buçuğunda, işaretlenecek her şeyi işaretlediğinden emin olmak için eşyalarımı mı karıştırıyorsun?"

"Banyoda seviştik çünkü biz-"

"Dün arabada bu konuyu özellikle konuştuktan sonra mı? En başta sevişmemek senin fikrindi, çünkü tek yaptığımız sevişmekti ve sen yeni bir şey denemek istedin?"

Yumruğumu açıyorum ve yüzükleri masanın üzerine atıyorum. Delilah onları izliyor, kollarını yine kavuşturmuş, külotundan başka bir şey giymemesine rağmen kendini koruyor gibi.

"Evlilik yüzüğün dolabın dibinde dururken yeni bir şeye nasıl başlayacağız?" Tersledim. "Beni uğruna terk ettiğin adam her yerdeyken nasıl yeni bir şeye başlayabilirim? Ailen onun hakkında konuşmadan duramazken?"

"Allah korusun biri eski kocamdan bahsetsin," diyor alaycı ve keskin bir sesle. "Ben evliydim. Olan oldu. Bunu geri alamam. Bütün bunları bir kenara atsam da hiçbir şey geri gelmez."

"O zaman
neredeyim ben?"

Duraklıyor, kaşlarını
çatıyor.

"Bu hileli bir soru mu?"

"O hâlâ burada," diyorum hararetle, yüzükleri, fotoğrafları, kitabı ve masanın üzerine yayılmış her şeyi göstererek. "Evindeki kokteyllikte o var, köpeğin fotoğrafında o var, sevdiğin küpelerde o var. Altı yıl boyunca seninleydim ve sahip olduğun tek şey beni uğruna terk ettiğin adam."

"Seni onun için terk etmedim."

"Gerçekten mi? Bu çok kötü bir dönüş
oldu-"

Arkasını dönüyor, yatak odasına doğru ilerliyor.

"Senden ayrıldım *ve sonra* onunla görüşmeye başladım," diye bağıyor. Işıklar yanıyor ama kapı kapanmıyor. "Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Elbette," diyorum.

Başına bir kazak geçirerek kapı aralığında yeniden beliriyor.

"Senden ayrıldım çünkü artık seninle çıkmak istemiyordum," diye bağıyor. Kafası fırlıyor, saçları dalgalanıyor ve saçlarını çekip çıkarıyor. "Bu . Hepsi bu kadar. Senden ayrıldım ve seni hayatımdan sildim ve *sonra* Nolan'la tanıştım. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, sakın seni aldattığımı düşünme."

Yatak odasına geri dönüyor. Bir ileri bir geri volta attığını fark ediyorum. Teker teker bütün parmak eklemlerimi kırıyorum, dönüyorum, adımlıyorum, sanki az önce bir bıçak fırlatmış ve bir damarı kesmiş gibi hissetmemeye çalışıyorum. Ayrılığımızın hep bir şekilde onun yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Beni istemediği için değil.

"Hayatından beni çıkarabiliyorsun ama onu çıkaramıyor musun?" Yatak odasında bir yerde ona bağıyorum.

"Merak etme, ortaya çıktın," diyor ve kapı aralığına geri dönüp öfkeyle gökkuşağı pijama pantolonunu çekiyor. "Mindy Drake'in

Örneğin kış."

Çizgi film çekiciyle vurulmuş gibi duruyorum.

"Madem bu konudan bahsediyoruz, başka var mı?" diyor, kollarını kavuşturmuş, başını eğmiş. Sesi sahte bir tatlılıkta ve zehirle dolu. "*Seth Loveless'in mülkünü* gelecekte başka kışlarda göreceğim miyim, yoksa şimdi bununla işim bitti mi?"

Sertçe yutkunuyorum. Sikeyim. *Siktir*. Yıllardır Mindy'yi ya da dövmesini düşünmemiştim.

"tek şey bu," diyorum ona. Sessizce.

"Peki ya iç çamaşırları, makyaj malzemeleri ve lavabonun altındaki saç fırçası?" diyor. "Ben kendi düğün albümümü saklayamıyorum ama sende diğer kadınların hatıraları var, öyle mi?"

"Hatıra eşyası değil," diyorum. Yine volta atıyorum, derimin altında bir şeyler kaynıyormuş gibi bir his var. "Hatıra eşyaları hiç saklamadım, *önemli değil*."

"TABİİ KI ÖNEMLİYDİ!"

Olduğum yerde durdum. Ani ses ve şiddet karşısında nefesimi tutuyorum.

Bunu takip eden sessizlikte, bir iğne düşse duyabilirsiniz.

"Onlarla hiç çıkmadım," diyorum, sesim yükseliyor. "Sadece eğleneliydi, bir rahatlamaydı, hiçbir şey hissetmedim-"

"Aletini ıslatmanın dışında mı?" diyor ve şimdi sesi titriyor. Gözleri cam gibi. "O kadar bekledikten sonra nihayet seks yaptığımızda ve saatler sonra bana seksin önemli olmadığını söylediğinde kulağa nasıl geliyor biliyor musun? Kulağa boktan geliyor! Boktan hissettiriyor! Sanki bir listede yanında onay işareti olan bir isimmişim gibi geliyor!"

"Zamanda geriye gidip şu anda *herkesi* geri alabilseydim, alırdım," diyorum parmağımı yere vurarak. "Ama yapamam."

Bir duraklama var. Uzun bir duraklama. Ne beklediğimi anlıyorum ve onun bunu söylemeyeceğini fark ediyorum.

"Yapmazdım," diyor, sesi düz. "Ve eğer sen ve ben evlenmiş olsaydık, sen ve ben boşanmış olurduk."

Ondan uzaklaşıp masaya geri dönüyorum. O kadar durgun ki zaman durmuş gibi hissediyorum ve orada duruyorum. Fotoğraf albümüne bakıyorum.

"Ne kadar ?" Ona sordum. "Ne ne kadar?"

"Sıkılıp beni güzel bir saati ve sıkıcı golf hikayeleri olan zengin bir herif için terk etmeden önce ne kadar zamanım var?" Soruyorum. Arkamı dönmüyorum.

Rüzgarı kesilmiş gibi nefes veriyor.

"Sıkılmadan önce mi?" diyor. "Ben mi? Yıllarını Sprucevale'de sakinle gezerek geçirdin ve *senden* sıkılacağımı mı sanıyorsun? Sana *asla* yetmeyeceğim. Bundan sonra olmaz."

Cevap veremedi kapı gürültüsüyle çalındı. "Her şey yolunda mı?" Thad bağılıyor.

Dönüp Delilah'ya bakıyorum. Yüzünde tek bir çizgi var, gözleri öfkeyle dolup taşıyor.

"Delilah?" diye sesleniyor Ava.

Delilah uzaklara bakar, derin bir nefes alır. Ellerini gözlerinin içine sokuyor. "Kapıyı açacağım ve onlara acil bir durum olduğunu söyleyeceğim," diyor, sesi zoraki bir sakinlikle titriyor. Ellerini indirip bana bakıyor. "Sonra arabamı alacaksın ve . I

nereye gittiğin umurumda değil, sadece gitmeni istiyorum." "Del-"

"Seni burada istemiyorum!" diyor, sesi yükseliyor. "Buraya ait değilsin. Bunu mu söylememi istiyorsun? Sen buraya ait değilsin. Çık dışarı."

Öfkeli bir bulanıklıkla yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor. Kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı ve kapıyı açmadan önce ondan uzaklaşıp yatak odasına girdim. Bavulumu yatağa atıyorum.

"Hey, üzgünüm," dediğini duyuyorum. "Seth'in acil bir bira işi çıktı, o yüzden hemen geri dönmesi gerekiyor..."

Beş dakikadan az bir süre sonra gitmişim.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DELİLAH

Bacaklarımı sandalyeye uzatmış, dağı seyrediyorum. Elimde bir fincan kahve var, ama çoktan buz gibi olmuş. Güneş arkamdan doğup onu ışıkla yıkadıkça dağ önce mavi, sonra gümüş, sonra da soluk sarı renk alıyor.

İğrenç kahvemden bir yudum alıyorum ve gün doğumunu sevmediğim halde kendimi buna adayarak renklerin değişimini izliyorum.

Ben sabah insanı değilim. Yeni bir günün vaadine sevinmek, umudu ve ışığı solumak ya da sabah insanların yaptığı her ne boksa onu yapmak için erken kalkmıyorum. Eğer güneşin doğuşunu görüyorsam, muhtemelen bir şeyler ters gitmiştir ve ben hiç yatmamışımdır.

Mesela, şu anda.

Bir yudum daha alıyorum - ugh - ayaklarımı daha da yukarıya, metal sandalyeyi kaplayan minderin üzerine çekiyorum. Bu soğuğa iyi gelmiyor ama en azından düşünmemi sağlıyor.

Seth gittikten sonra uyuyamadım. Denemeye zahmet etmedim. Her şeyi kutuma geri koydum. Kutuyu yerine koydum. Lobide sabah beşten itibaren ücretsiz kahve olduğunu hatırlamadan önce bir süre dairenin etrafında fırtınalar estirdim, bu yüzden kazağımın üzerine bir bornoz giydim ve buraya geldim.

Ve şimdi balkonda oturmuş şehre bakıyorum, dondurucu soğukta güneşin doğuşunu izliyorum çünkü şu anda istediğim şey bu gibi geliyor.

Dayanamayacak hale gelene kadar burada oturmak, sonra da gidip bir ateşin başında kendimi kızartmak istiyorum. Sarhoş olup teleferikten atlamak istiyorum, sadece ne olacağını görmek için. Yüzüme dövme yaptırmak. Şehirde çıplak koşmak. Pervasız, yıkıcı ve dönüştürücü bir şey yapmak istiyorum çünkü şu anda kendimden o kadar sıkıldım ki dayanamıyorum.

Arkamdan balkon kapısı açılıyor ve kahve fincanına doğru iç çekiyorum.

"Hey, Çilli," diyor babam.

Şaşırarak döndüm.

"Üşümedin mi?"

"Hey," diyorum.

"İşte bir battaniye," diyor ve bana geometrik desenli, kalın ve yünlü bir battaniye uzatıyor. Çatı katından hatırlıyorum.

"Teşekkürler," diyorum.

Yanımdaki sandalyeye yerleşti; üzerinde pantolon, spor ayakkabı, kabarık bir parka ve seyahat kupasında kahve vardı. Ben hâlâ pijama, kocaman bir kazak, bornoz ve terlikle duruyorum. Şu anda çok iyi bir çift olmalıyız.

"Annenle bir keresinde burada kavga etmiştik," diyor arkasına yaslanıp, ayaklarını bileklerinden geçirerek. "İlk evlilik yıldönümümüz için buradaydık. Sanırım sen altı aylıktın."

Annemle babamın düğününden yaklaşık altı ay sonra doğmuşum ve evet, bu yüzden evlenmişler.

"Ne hakkında?" Gözlerim hâlâ dağda, soruyorum.

İç çekiyor, parmaklarını elindeki kupanın etrafında birleştiriyor.

"Hatırlamıyorum bile," diyor düşünceli bir şekilde. "Yumurta çırpıcının üstündeki olabilir."

Ben iki yaşına gelmeden boşanmışlar, yani geçinemedikleri bir sır değil.

"Ses seyahatleri, ha?" Kupaya bakarak söylüyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum ama en azından Vera'ya iletecek olan babamla yapıyorum, Vera'nın kendisiyle değil.

"Biraz," diyor.

"Özür dilerim," diyorum ve arkamdaki cam duvara yaslıyorum. "Biliyorum bu... Biliyorum ben benim. Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Sandalyelerimizin kollarının üzerinden uzanıyor ve bir kolunu bana doluyor. "Kendin olman harika bir şey," diyor ve bunu bir omuz hareketiyle noktılıyor

Sık.

"Öyle hissettirmiyor," diyorum, gerçeği söylemekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve bitkin bir halde. "Daha çok şey gibi geliyor..."

Zihnim sabah gökyüzü gibi bomboş.

"... Her şeyi biraz yanlış yapıyorum ve bu da her şeyi çok yanlış yapmama dönüşüyor," diye bitiriyorum.

Uzun, düşünülmüş bir sessizlik var.

"Keşke annen hâlâ buralarda olsaydı," diyor sonunda. "Bazen onu özledim, şimdi bile."

Nefesimi veriyorum, nefesim gökyüzünü bulanıklaştırıyor. "Ben de," diyorum.

"Ona çok benziyorsun," diyor. "Bence şimdiye kadar çok iyi arkadaş olurdunuz."

Gülmekten kendimi alamıyorum, başım hâlâ duvara dayalı. O öldüğünde on beş yaşındaydım ve on beş yaşındakilerin olabileceği her şekilde bir pisliktim, bu yüzden zor bir dönemden geçiyorduk.

"Pek çok ortak noktamız vardı," diyorum. "Ciddiyim," diyor babam.

"Teşekkürler," diyorum ve soğuk kahvemden bir yudum daha alıyorum. Yüzümü buruşturuyorum. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Çilli, şu anda bu balkonda oturan herkes gecenin köründe bir ortağıyla bağırış çağırış kavgasına tutuşmuştur," diyor sesi çok metanetli çıkarak. "Bu işler böyledir. Ayrıca, seni hâlâ sevmememi gerektirecek kadar kötü bir şey yapamazsın."

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatabilmek için pozisyonumu değiştiriyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Birkaç dakika orada öylece kalıyoruz. Güneş doğmaya devam ediyor. Seth'in Sprucevale'e dönüp dönmediğini, hâlâ yolda olup olmadığını, hatta Sprucevale'e dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum ya da belki de çoktan ucuz bir motelde-

"İçeri dönebilir miyiz?" Kendi düşünce zincirimi keserek soruyorum. "Burası biraz soğuk."

"Tanrıya şükür, hiç sormayacaksın sanmıştım," diyor babam, çoktan ayağa kalkmış, elini uzatıyor bana. "Seni kahvaltıya götürmeme ne dersin? Vera'nın asla gitmek istemediği duvarın içinde harika bir delik var."

Battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve kapıya doğru sürünüyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SETH

O SABAH yedi buçukta Sprucevale'in dış mahallelerindeydim. Yol bir saat daha uzun olmalıydı, ama dönüş yolunda doksan yaptım ve sadece bir kez durdum.

Snowpeak'i, Batı Virginia'yı, kayak yapmayı, Delilah ve ailesini dikiz aynasında görmek istiyorum. *Sadece gitmeni istiyorum* demesini duymak istemiyorum. Mindy'nin dövmesinden bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum.

Arabası bile onun gibi kokuyor. Onun gibi hissettiriyor. Gösterge panelinde bir hula kızı, torpido gözünde güneş gözlükleri ve yarısı boş üç şişe güneş kremi var ve bunların hepsi bana bunun tekrar olduğunu hatırlatıyor.

Her şeyden sonra, yine oldu. Seviştik, kavga ettik ve şimdi ondan uzaklaşıyorum, öfkeli ve kalbim kırık, sanki bir kabus zaman döngüsünde sıkışmış gibiyim. Şimdiye kadar buna alışmadığıma inanamıyorum. Delilah sonrası haftalarımı başa çıkamak için bir sistemim olmadığına inanamıyorum; *on sekiz saat uyu* ve sonra *üç kek pişir, video oyunları oyna, CrossFit'e* başla diyen bir Gantt çizelgesi ya da başka bir şey. *Bir gece için yeni birini bul.*

Ama bu seferki daha kötü, çünkü bu sefer bir motelde iki gece geçirmedim. Bu sefer neredeyse iki ay sürdü. Bu sefer kare dans ve

Buz pateni ve yürüyüş ve yemek pişirme, kanepede film geceleri ve sadece gün batımını görmek için dağlara gitmek.

Bu sefer yeni ve şaşırtıcı bir şekilde acıtıyor.

Sorunumu fark ettiğimde evimden birkaç mil uzaktaydım: Hâlâ Delilah'nın arabasındayım, kendi arabamda değil. Kendi evime park edebilirdim ama bu konuda ona mesaj atmak istemiyorum. Camdan dışarı bakıp onun arabaya bindiğini görmek istemiyorum. Bir daha asla bu arabayı düşünmek istemiyorum, bu yüzden eve gitmek yerine telefonumu elime alıp bir süre düşündükten sonra Levi'yi arıyorum.

"Evet?" diye cevap

verir. "Bir iyiliğe

ihtiyacım var."

"Pekâlâ."

"Delilah'nın evinden benimkine bırakılmam gerek," diyorum ona.

Levi sanki bir açıklama bekliyormuş gibi bekliyor. Ben bir açıklama sunmuyorum. Sessizliği başkalarında işe yarayabilir ama ben onu otuz yıldır tanıyorum.

"On beş dakika içinde orada olacağım," diye devam ediyorum. "Bana adresi gönder," dedi.

Garaj yoluna girdiğimde çoktan oradaydı: kamyonetinin yanında durmuş, kot pantolonunu, botlarını ve kışlık paltosunu giymiş, bahçesinde bir şeyler izliyordu.

Park ettim, indim, yürüdüm. Yüzümü, pijama pantolonumu, geldiğim arabayı fark ediyor ama merhamet ediyor ve Delilah'nın bahçesine başını sallamakla yetiniyor.

"Onları besliyor mu?" diye soruyor.

Bakışlarını, arka ayakları üzerinde oturmuş, beklentiyle bizi izleyen bir rakuna doğru takip ediyorum.

"Evet," diyorum ve sesim kir gibi çıkıyor. Boğazımı temizliyorum. "Ya Terry, ya Larry, ya da Jerry."

"Vahşi yaşamı gerçekten ," diyor, bunu daha önce binlerce kez söylemiş birinin havasıyla.

"Kuş yemlikleriniz var," diye

ediyorum. Omuz silkiyor.

"Onlar kuş."

"Onlar canlı ve vahşi," diyorum sesim keskinleşerek. "Bu vahşi yaşam değil mi?"

Yüzünde küçük bir gülümseme olabilecek bir şey titreşiyor.

"Doğru," diye itiraf ediyor. "Bavulun falan var mı?"

Bagajından eşyalarımı aldım, anahtarını paspasının altına koydum ve Levi'nin kamyonetine bindim. Onun şampuanı değil de talaş ve kir kokan bu araçla, direksiyonda kardeşim varken uzaklaşmak beni rahatlatıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir dakikalığına nasıl sessiz olunacağını bilen kardeşimi aradığım için memnun bir şekilde yarı yolda sürükleniyorum.

Evime vardığımızda benimle birlikte içeri giriyor, sonra bir süre burada kalacakmış gibi ceketini ve ayakkabılarını çıkarıyor. Ben sadece izliyorum, yorgun ve bitkin.

"Muhtemelen biraz uyumalısın," diyor. "Gece geçirmiş gibi görünüyorsun."

Eminim öyledir. Gözlerim sanki biri onlara kibrit tutmuş gibi hissediyor. Boğazım uzun süredir gergin olduğu için ağrıyor.

"Gerçekten yorgun değilim," diyorum çünkü uyumayı hayal bile edemiyorum. "Kıyafetlerini değiştirmek ister misin?"

Doğru. Pijama, hala.

"İyi fikir," diyorum ona ve yukarı çıkmak için dönüyorum. Aşağı baktığımda kollarını sıvamış, telefonu omzuyla kulağı arasında tutuyordu.

"Hey, June," diyor ben yatak odama giderken usulca. "Birkaç saat daha dönmeyebilirim..."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

DOKUZ YIL ÖNCE (ÖNCEKİ FLASHBACK'TEN SEKİZ AY ÖNCE)

WINONA başını köşeden çıkarıyor ve bana çok ciddi bir başparmak işareti yapıyor.

"Sahil temiz," diyor.

Boğazımdaki sıkışıklığı ya da göğsümdeki yumruyu yok etmeye çalışarak yutkunuyorum.

"Teşekkürler," diyorum, sesim olması gerekenden bir oktav daha yüksek çıkıyor. "Ava ve Olivia alışverişe çıktılar," diyor. "Annem hediye paketliyor.

ve kız kardeşiyle telefonda, ve babam da... bir yerlerde, sanırım. İyi olduğuna emin misin? Su ya da başka bir şey ister misin?"

Yan masada duran bardağa doğru el sallıyorum.

Winona başını sallar, hâlâ endişeli olduğu bellidir.

Sonra çalışma odasına gelir ve omuzlarımı ellerinin arasına alır. Henüz liseyi bile bitirmemiş küçük kız kardeşim olmasına rağmen, her nasılsa beni teselli eden ve öğüt veren hep o , tam tersi değil.

"İyi olacaksın," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "İnsanlar her ayrılır."

"Teşekkürler," diyorum başımı sallayarak.

Neredeyse ona *bunun böyle olmadığını* söyleyeceğim, *liseden beri çıkıyorlar ve birlikte mükemmel olmaları ve sonsuza dek mutlu yaşamaları gerekiyor* ama derinlerde bir yerde onun haklı olduğunu biliyorum. Bu sadece bir ayrılık. Her gün binlercesi yaşanıyor.

"Araya girmeye devam edeceğim," diyor. "Bittiğinde bana haber verir misin?"

Tekrar başımı sallıyorum, çünkü sesime güvenmiyorum. Winona beni bir kez daha okşuyor, sonra dönüp çalışma odasından çıkıyor.

Adımlamaya başladım. Noel'e bir hafta var, bu yüzden oda baştan aşağı süslenmiş: duvarlarda çelenkler, şöminenin üzerinde fiyonklar, bir köşede mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ağaç. Tüm bu çile garip, neşeli bir hava veriyor ve beni zaten olduğumdan daha da çılgın hissettiriyor.

Yürürken ne söyleyeceğimi planlıyorum, kalbim boğazımda.

Bence bir süre ara vermiyiz.

Bu kadar. Sadece bir ara, *ayrılık* değil. Bir ya da iki ay sonra eminim ikimiz de birbirimizi gerçekten ne kadar sevdiğimizi fark edeceğiz ve tekrar bir araya geleceğiz ve bu sefer harika ve mükemmel olacak ve neredeyse her gün kavga etmeyeceğiz çünkü diğer tarafı görmüş olacağız.

Sonra bu bahar mezun olacak ve burada bir iş bulacak, biz de nişanlanıp evleneceğiz ve hepsi bu, mutlu son bu. Bu, son bir iki aydır kendime tekrar tekrar anlattığım bir hikaye, artık kendime inandığımdan emin olmasam bile.

Seth'i seviyorum. Seth'i hep sevdim. Her zaman da seveceğim. Değil mi? Yeni bir panik dalgası üzerimde sivri uçlarını yuvarlıyor. Değil mi?

Sonra artık panik yapamıyorum, çünkü kapı çalınıyor. Kendimi oraya gitmeye zorladım. Derin bir nefes alıyorum. Çekip açtım ve işte oradaydı.

"Hey," diyor sırtarak. Eve giriyor, öpmek için eğiliyor. Eli yüzümde soğuk duruyor ve ona dudaktan daha fazlasını veremiyorum, çünkü bundan fazlası yalan söylemek gibi geliyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum ve sesim kendime bile garip, tuhaf bir şekilde resmi geliyor.

Seth sadece gülüyor.

"Elbette Bird," diyor. "Seni görmek istedim."

"Hadi," diyorum ona ve çalışma odasına doğru yürüyorum. Kendimi *evi* gezdiren bir robot gibi hissediyorum: *burası antre, burası merdivenler, şurası banyo ve...*

"Ailen buralarda mı?" diye soruyor, gözleri ikinci kata çıkan büyük merdiveni takip ederek.

"Buralarda bir yerdeler," diyorum. "Bilirsin işte."

Çalışma odasına girdiğimizde, Seth elimi tuttu. Beni ıslıl ıslıl parlayan ağaca doğru götürdü. Diğer elimi tutup ikisini de avucunun içine aldı. Gözlerimin derinliklerine bakıyor, kendi gözlerinde aradığımı ama asla bulamadığımı mavinin tonunu.

Yavaşça yüzünde bir gülümseme belirliyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabildiğinden eminim. Midem bulanıyor. Sanırım kusacağım.

"Delilah," diyor yumuşak bir sesle.

Söyle, kendime söylüyorum. Söyle. Söyle.

Sayitsayitsayitsayitsayitsayitsayitsayit.

Seth cebine uzanıyor. Sol elimi cebinde tutuyor. Tek dizinin üzerine çöküyor ve bu gerçekleşiyor olamaz.

Olmaz. *Olmaz*. Bundan mutlu olmam gerektiğinin belli belirsiz farkındayım ama bunun yerine dehşete düşmüş, donmuş durumdayım. Bunu durduracak gücüm yok.

"Seth," diyorum, kelime kırılğan.

Bir kutu açtı, içinde yüzük vardı. Mavinin en mükemmel tonu gözleriyle bana baktı.

"Delilah," dedi ciddiyetle. "Benimle evlenir misin?"

Sonra bir an gelir, tüm sesler dünyadan silinir.

Sessizliğin ötesinde bir sessizlik var, durgun ve ağır.

Bittiğinde çoktan başımı sallayıp elimi onunkinden çekmiştim.
Sanki bana bir tarantula teklif etmiş gibi geri adım atıyor.

"Hayır," diyorum. "*Hayır*. Yapamam."

Dondu kaldı. Şok oldu. Başımı sallayıp duruyorum.

"Ne?" diyor kıpırdamadan, acı ve ihanet dolu o tek kelimeyle. "Neden?"

"Bence biraz ara vermeliyiz," diye ağzımdan kaçırdım. "Biraz ayrı kalalım, düşünelim, konuşmayalım ve birbirimizi görmeyelim, çünkü son zamanlarda aramız çok kötü ve bence ayrı kalmamızın bize gerçekten faydası olur. Yani bir mola. Sadece bir süreliğine."

Kutu kapanıyor. Ayağa kalkar.

"*Mola* mı?"

İpe bağlı bir kukla gibi başımı sallıyorum. Ellerini hiç çıkarmadığı paltosunun ceplerine sokuyor, başka tarafa bakıyor. Sertçe yutkunuyor, adem elması sallanıyor.

"Ara veremeyiz," diyor. "Son zamanlarda zor olduğunu biliyorum ama bu geçici Bird, Mayıs'ta mezun olacağım ve sonra geri geleceğim ve birlikte olacağız ve-"

"Lütfen yapma."

Parmak eklemleri yüzük kutusunun etrafında bembeyaz ve suçluluk duygusu çok büyük, ezici. Beni canlı canlı yemeye çalışan bir gölge.

"Özür dilerim," diyorum ona. Bir adım öne çıkıp duruyorum çünkü Seth incinmiş durumda ve içimden ona sarılmak, onu rahatlatmak geliyor ama acının kaynağı ben olduğumda ne yapacağım? Onu yeterince sevmediğim için bu benim suçumsa ne yaparım?

Kafasını sallıyor. Kutuyu cebine geri koyup benden uzaklaşıyor.

"Ara vermek istemiyorum," diyor. "Planımızın olması gerektiği gibi olmasını istiyorum-"

"Planımız bu değildi!" Umutsuzca söylüyorum ama Seth başını sallamaya devam ediyor.

"Ara " diyor, yüzü düşüyor.

Sertçe yutkunuyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı dökülüyor. Ağladığımı fark etmemiştim bile.

Şu anda binlerce şey söylemek istiyorum - üzgün olduğumu, onu incitmek istemediğimi, onu sevdiğimi ama yeterince sevmediğimi, onu tutmak istediğimi ama istemediğimi - hiçbirini dudaklarımdan geçiremiyorum.

" bu," diye fısıldıyor.

"dilerim," diyorum tekrar, o da beni sallayabiliyormuş gibi başını sallıyor.

Ka

palı "Sorun yok," diyor, sesi garip, boğuk geliyor. Sonra bir adım öne çıkıyor. Elini yüzüme koydu. . Beni son kez öpüyor ve sonra her şey bitiyor.

"Hoşça kal Bird," diyor Seth ve sonra dönüp evden çıkıyor.

Orada ne kadar durup ağladığımı bilmiyorum. Winona beni buldu ve Oturdum. Ona gerçekte ne olduğunu hiç anlatmadım.

Seth'i bir sonraki görüşüm sekiz ay sonra bir barda oldu.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

DELİLAH

GÜNÜMÜZ

Dönüş yolculuğu, araba yolculukları tarihindeki en uzun yolculuk gibi geliyor. Neyse ki başka biriyle değil de Ava ve Thad'la birlikte ve Ava sanki önceki gecenin tatsızlığını örtbas edebilecekmiş gibi çoğu zaman şen şakrak, neşeli bir yorum yapmaya devam ediyor.

O yapamaz. Thad'ın BMW'sinin arka koltuğunda kendimi cehennemde gibi hissediyorum, keşke yol boyunca her bir manzara noktasında ve Starbucks'ta durmak zorunda kalmasaydık diyorum ama aklımın bir köşesinde Ava'nın bana karşı olağanüstü nazik davrandığını biliyorum.

Ayrıca yirmi iki yaşındaki Ava'nın muhtemelen benden daha iyi bir insan olduğunu da biliyorum. Tüm kuşkularıma rağmen, Thad'la birlikte çok iyi görünüyorlar: Thad'ın anlattıklarını can kulağıyla dinliyor. Onun şakalarına, aşık olduğunu belli edecek şekilde gülüyor. Tanrı'ya şükür, o ben değilim.

Evime vardığımızda arabam oradaydı. Ava ve Thad'a el sallıyorum, camlara, bagaja bakıyorum ama başka birinin varlığına işaret eden hiçbir şey yok. Anahtar hoş geldin paspasının altında ve içeri adım attığımda göğsüme gömülmüş küçük umut kıvılcımına karşı nefesimi tutuyorum.

Evim boş. Kıvılcım parlıyor, titriyor, sönüyor. Orada kimse yok. Bir not bile yok.

Olacağını düşündüğümünden değil. Bu sessiz boşluktan başka bir şeyi hak ettiğimi düşündüğümünden değil, çünkü *gitmeni istiyorum* diye bağırın bendim ve istediğimi yaptığı için üzülmemeye izin verilmedi.

O gece Lainey'nin evine gittim. Şehir merkezine yakın bir yerde, komşularının Black Lives Matter bayrağı yüzünden onu düzenli olarak ev sahipleri derneğine şikâyet ettiği gösterişli bir sokakta, tuğladan yapılmış görkemli bir evde yaşıyor.

The Bachelor'ı izliyoruz ve ben ona kavgayı anlatıyorum. Sonra tekrar anlatıyorum. Sprucevale'in en iyi ve tek Meksika restoranı olan Gloria's'tan taco alıyoruz ve sonra karnitalarımıza ağlıyorum ve ona bir kez daha anlatıyorum, şimdi öfkeli bir editörlükle.

Tüm doğru şeyleri söylüyor, *bu gerçekten duygularını incitmiş olmalı ve kesinlikle bu bir ihanet*. Bunu tekrar tekrar yapmama neden olan şeyin ne olduğunu sorduğumda bana sarılıyor ve nazıkçe insanların bir ampulü çalıştırmak için gereken elektrikten daha azıyla çalışan et ve kemikten başka bir şey olmadığını hatırlatıyor.

Beni daha iyi hissettiriyor, bu yüzden arkadaşız.

Bir churro paylaştık. *The Bachelor*'daki herkesin romantik seçimlerini değerlendiriyoruz ve o gece onun misafir odasında uyuyorum çünkü onun sıcak, harika evinden ayrılmak istemiyorum.

AVA ARIYOR. Winona arar. Vera arar. Olivia bile arıyor ve ben hepsini görmezden geliyorum. Cevap verdiğim tek telefon babamdan geliyor ve ona gizlilik yemini ettiriyorum.

Tekrar aradılar. Pislik gibi davrandığımı ve onları daha fazla endişelendirdiğimi biliyorum ama endişeleri şu anda taşıyamayacağım bir yük gibi geliyor.

Kuzenim Georgia aradı. Kardeşi Wyatt mesaj atıyor, sonra arıyor, sonra mesaj atıyor, sonra arıyor. Hiçbirine cevap vermiyorum, çünkü cevap vermek kendimi kazdığım bir çukurdan çıkmak gibi geliyor ve bir merdivenim bile yok.

Hayat devam ediyor. İş devam ediyor. Rötuşlar, çizgi çalışmaları, renk çalışmaları yapıyorum. Sırtıma yaptıracağım stilize bir kurt dövmesi için danışmanlık alıyorum. Eski bir mahkumun sırttan kurbağa dövmesini kapatıyorum. Yoğun bir haftaydı ve ikinci bir sanatçı tutmalı mıyım diye tekrar düşündüm. Daha büyük bir stüdyoya taşınmalıyım. *Babamdan para istemek zorunda kalmamak için bu işi yapmanın* ötesinde iş planımı geliştirmeliyim, çünkü bunu zaten yaptığımı fark edince biraz irkildim.

Ne zaman aynaya baksam, sırf bunu yapmak için yüzüme bir dövme yaptırmayı hayal ediyorum. Bir yıldız. Bir gözyaşı damlası. Küçük bir kırık kalp. Ne olduğu gerçekten önemli değil, ancak gönüllü çalışmam bana bir şey öğrettiyse, o da yüz dövmeleri konusunda dikkatli olmam gerektiğidir çünkü görünüşe göre hepsi birini öldürdüğünüz anlamına geliyor.

İyi niyetli ailemin aramalarından kaçıyorum. Sonra, kavgamızdan yaklaşık bir hafta sonra bir gece, yaptım.

Yüzüne değil. Bu çok fazla. Sol bileğimin iç tarafında: küçük, siyah bir yıldız, yaklaşık yarım inç çapında. Kendime dövme yaptıralı birkaç yıl oldu - çoğu dövme sanatçısı ilk başta böyle öğrenir; neredeyse evrensel olarak çok kötü uyluk dövmelerimiz var - ve sabit durmak için ön kolumu gazlı bezle sandalyeye bağlamak zorundayım, ama idare ediyorum.

Silahı kapattım. Kanı sildim. Sandalyeye oturup silahı kaldırdım ve kusurlarını inceledim. Fazla bir şey yok ama orada ve gün gibi ortada, açıkta. Saklamak zor, saklayacağımdan değil.

İnsanlar bilecek. Herkes bilecek ve Vera üzülecek, kız kardeşlerim kibarca şaşıracak ve sorun değil. İnsanlar ne isterlerse onu düşünebilirler. Ben bileğimde tamamen görünür bir dövme olan bir insanım ve Lainey'nin de bana tavsiye gibi: onların düşünceleri beni ilgilendirmez.

BÖLÜM KIRK YEDİ

SETH

Batı Virginia'dan döndüğüm gün, annemin evindeki akşam yemeğini kimseye söylemeden atlıyorum. Tüm kardeşlerimin orada olacağını biliyorum, çoğu eşleri, nişanlıları ve kız arkadaşlarıyla birlikte ve onların mutlu, işlevsel çiftler olduğunu görmek zorundayım ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bunun yerine elli kilo un, beş kilo tereyağı ve en az bir o kadar da şeker alıyorum; çikolata parçaları, vanilya özütü, serpmeye, tarçın ve Kroger'daki fırın reyonunda aklıma takılan başka ne varsa onlardan bahsetmiyorum bile.

Kruvasan yapıyorum, hiç yapmadığım bir şey. Onlar kabarıırken ben de çikolatalı kurabiye yapıyorum. Onlar fırından çıktığında, tatmin edici derecede titiz görünen bir findıklı biscotti tarifi buluyorum ve onun üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Kapım kısa bir süre çalındığında ve Caleb davet beklemeden içeri girdiğinde bu fırının içindeydi.

"Hey," diyor ve masanın üzerinde soğumakta olan kurabiyelere, mikser, un, şeker ve tereyağıyla kaplanmış gömleğime bakıyor. "Annemlerde değildin."

"Hayır," diyorum tezgâha yaslanarak. "Levi'yle konuştun sanırım?"

Caleb başını sallıyor, masaya doğru yürüyor ve bir kurabiye alıyor.

"Senden yine mi ayrıldı?" diye soruyor ağzı dolu bir şekilde.

Tek duyabildiğim şeyin kulaklarımdan akan kan olduğu bir an var.

"Defol git," diyorum ona.

Yutkunuyor.

"I-"

"Evet, yine ayrıldık ve haklı olduğumu gelip yüzüme vurmana ihtiyacım yok," diyorum, sesim yükseliyor. "Bunun olduğunu biliyorum. Bunun her zaman olduğunu biliyorum ve ağzından çıkacak bir sonraki şeyin *Delilah'nın ruh emen kötü bir cadı* olduğu olacağını biliyorum, o yüzden bundan önce gitmeye ne dersin, tamam mı?"

"Bunun için burada değilim," diyor sakince, ellerini uzatıyor, birinde hala yarım kurabiye var.

"O değil," diyorum, daha yüksek sesle. Stand mikserin üstünü aşağı itiyorum, bir spatulayı lavaboya öyle bir fırlatıyorum ki geri sıçırıyor. "O - o duvar resimleri yapıyor ve yoga yapıyor ve rakunları besliyor ve o biraz tuhaf ve oldukça komik ve saçları güzel kokuyor ve o kötü bir insan değil. O sadece bir insan."

"Seth," diye başlar Caleb.

"O zaman gidebilirsin," diyorum iki elimi mutfak adasına dayayıp eğilerek. "Sakın evime gelip Delilah hakkında saçmalamaya cüret etme."

Caleb derin bir nefes alır.

"Delilah hakkında kötü konuşmaya gelmedim," diyor. "Özür dilerim. Pisliğin ."

Bir elimin parmak eklemlerini kırıyorum, öfkem çoktan çözülüyor.

"Geldim çünkü sen benim ve bana ihtiyacın olacağını biliyordum," diyor omuz silkerek.

Derin bir nefes alıyorum, tezgâhın üzerine eğiliyorum, başımı bir an için ellerimin üzerine koyuyorum.

"Özür dilerim," diyorum, gözlerim kapalı.

Adaya geldiğini, bir tabure çıkarıp oturduğunu duyuyorum. Bir tabak tezgâha çarpıyor ve sonra elini başıma koyup saçlarımı okşuyor.

Güzelmiş.

"Ondan nefret etmiyorum," diyor yavaşça. "Sadece seni ne kadar incittiğinden nefret ediyorum."

"Bu onun suçu değil," diyorum, sesim tezgâhta yankılanıyor. Sevmeye devam ediyor, elleri yavaş ve düşünceli.

"Onu gördükten ve işler kötü gittikten sonra her zaman bu kadar mutsuz olmandan nefret ediyorum" diyor. "Kalbinin tekrar tekrar kırılmasından nefret ediyorum ve bunun için onu suçlamak kolaydı."

Sonunda kafamı kaldırdım. Caleb parmak eklemlerini kırıyor ve bir süre yüzümü inceliyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor nazikçe.

"Yine yaptım," diyorum. Sesim kendime bile boş geliyor. "Yine yaptım, Caleb. . Asla . Farklı bir şey denedim ve işe yaradığını düşündüm ama sonra gidip yine yaptım."

"Sanırım ikiniz de yine yaptınız," diye ediyor. Anında gerildim. "Ben az önce ne-"

"Bir yargıda bulunmuyorum. Bir gerçeği ifade ediyorum," diyor ve tabaktan bir kurabiye alıp önüme koyuyor. "Onunla daha önce hiç tek taraflı bir kavgaya girmedin ve tahminimce bu sefer de girmedin."

Kurabiyenin yarısını ağızıma atıyorum, adanın etrafından dolanıyorum, bir tabure kapıyorum ve onu durduğum yere geri taşıyorum. Kurabiyenin diğer yarısını yedim.

"Eski sevgilisiyle birlikte olduğu zamanlardan kalma bir kutu eşya buldum," diye itiraf ediyorum.

Küçük kardeşime her şeyi anlattım. Ava'nın düğününden başlayıp dün geceye ve pijamalarımın buraya dönüp dağların arasından güneşin doğuşunu izlediğim ana kadar her şey. Yolun yarısında

Sorudaki bir şey beni huzursuz ediyor, bu yüzden ayağa kalkıyorum, boş kupalarımızı alıp bulaşık makinesine koyuyorum. Fırının ışığının kapalı olup olmadığını, kruvasanların hala iyi görünüp görünmediğini kontrol ediyorum.

Caleb uzun bir aradan sonra nihayet, "Bunlar eski yaralar," diyor. "Onlara tuz dökmeyi bırakabilirsin."

Yapabilir miyim?

İçimden kardeşime siktir olup gitmesini, neden bahsettiğini bilmediğini söylemek geliyor. Anlaması mümkün değil, ama kelimeleri yutuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Başka kurabiye ister misin?" İşaret ederek sordum. "Bunları yarın bira fabrikasına götürmek üzere paketleyeceğim."

Caleb iki eliyle birer tane daha alır.

"Kruvasanlar hazır mı?" diye sorar. "Hâlâ kabarıyor."

"Çikolatalı olan var mı?"

"Fırın gibi mi görünüyorum?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Deneyeyim dedim," diyor.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

DELILAH

Mesajda partinin arka bahçede olduğu yazıyordu, ben de sokağa park edip bir elimde altılı paketle Lainey'nin evinin etrafında yürüyorum. Beklediğimden daha sessizdi, ama belki de bu sessiz bir paten derbisi partisidir.

Ama oraya gittiğimde, neredeyse boştu. Sadece ateş çukuru ve iki kişi, gelişigüzel konuşuyorlardı.

Sonra izlerimde duruyorum.

"Wyatt?"

"*Haklısın*, o yaşıyor," diyor Lainey'ye.

Sırıttıyor, tahta sandalyesinde arkasına yaslanmış, bira şişesini dudaklarına götürüyor.

"Başka seçeneğim yoktu," diyor Lainey, yüzü asık ve ciddi bir ifadeyle.

"Senden kısa bir süre önce geldi. Özür dilerim."

Wyatt başını geriye atmış, bir bileğini diğer dizinin üzerine çaprazlamış bir halde gülerken, Lainey onun tepkisine bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ne?" Aynı anda iki yönden şaşkınlıkla soruyorum: Wyatt'ın burada olması ve Lainey'nin az önce söylediği o tuhaf şey.

"Az önce bana Darth Vader dedi," diyor Wyatt.

"Lainey, Wyatt'a karşı nazik ol," diyorum ona.

"Hoşuna gitti," diyor.

"Hayır, yapmadım," diyor Wyatt. Sırıttıyor.

"Senin burada ne işin var?" Taşıdığım biraları masaya bıraktıktan sonra Lainey'nin yanına oturup ateşe doğru eğildim.

"Hayatta ve iyi olduğundan emin olmak için gönüllü oldum," diyor. "Beni, kız kardeşimi, kız *kardeşlerini* ve Vera Teyze'yi görmezden geldiğin için. Kaç kadını endişelendirdiğini biliyor musun?"

Bir bira aldım. Lainey açacağı uzatıyor, ben de açıp içiyorum ve tahta sandalyede arkama yaslanıyorum.

"Özür dilerim," dedim ve ciddiydim. "Sadece... Bir dakikaya ihtiyacım vardı." Wyatt iç çekti.

"Neden?" diye soruyor alaycı bir şekilde, ben de .

"seviyorum ama çok fazlalar," diye itiraf ediyorum. "Hiç onlara birinden ayrıldığınızı söylemek zorunda kaldınız mı? Sanki kendi ayağınızı kesmişsiniz gibi davranıyorlar."

Wyatt sadece onaylamadığını belli eden bir homurtu çıkarır.

"Her neyse, seni buraya getirmek için işbirliği yaptık," diyor Lainey. "Bugünün gazetesıyla fotoğrafını çekmekten daha iyi göründü."

"O kadar da endişeli değiller,"
diyorum. Sessizlik.

"Değil mi?"

Wyatt, "Olivia geçen hafta sonu sabahın dördünde bir çarpışma ve çılgılla uyandığına yemin ediyor," diyor.

, Lainey'nin dudakları ateşe bakarken bir kıl kadar inceliyor.

"Değildi," diyorum ona, gözlerimi devirerek. "Gerçi bütün hafta sonu çok sinirliydi ve nedenini hiç bilmiyorum. Hormonlar mı? Yükseklik mi? Yükseklik için çok fazla hormon mu?"

Lainey, "Bu işler öyle olmuyor," diyor.

"Ama sen iyisin, değil mi?" Wyatt hafifçe öne eğilerek soruyor.

"Az önce kavga ettik," diyorum elimdeki bira şişesini sallayarak. "Kelime kavgası yani. Sözlü mü? Fiziksel şiddet olmadan birbirimize bağırıp çağırdığımız anlamına geliyor."

Wyatt başını sallıyor. Lainey hâlâ taş ateşe bakıyor, ama sonra Wyatt'a, sonra bana bakıyor, sonra kendine gelir gibi oluyor ve birasından bir yudum daha alıyor.

"Yarın Vera'yı arayacağım," diye söz veriyorum, sonra iç çekiyorum. "Özür dilerim, çok boktan bir hafta geçirdim..."

Telefonum çalıyor ve ben sıçıyorum. Bir an kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama sonra cebimden çıkarıp Ava'nın adını görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Wyatt ekranı görmek için başını çeviriyor. "Onu bir şekilde çağırdın mı?" diye soruyor. "Hayır, Ava," diye açıklıyorum. "Onu geri arayacağım-" "Cevap ver," diyor Wyatt.

Telefon tekrar çalıyor. "Cevap ver. Delilah. *Cevap ver.*"

Lainey, "tatlı bebek melek, cevap ver," diyor. İkisine de dilimi çıkarıp cevap veriyorum.

"Hey," diyorum gözlerimi . "Gerçekten üzgünüm, gelemedim-" "Delilah?" Ava'nın sesi garip geliyor, sanki nefesi gibi. Daha dik oturuyorum, Lainey ve Wyatt'a endişeli bir bakış atıyorum.

"Sorun nedir?"

"Gelebilir miyim?" diye sorar, sesi . "Nereye?"

Aptalca soruyorum. "Sen iyi misin?" Uzun, çok uzun bir duraklama oldu.

"Thad'la kavga ettik," diyor perişan bir halde, sonra burnunu çekiyor. "Makarnamız bitmişti ve bu gece spagetti gecesi olacaktı, ben de işten eve dönerken biraz alırım dedim ama sonra biraz geç kalmam gerekti ve unuttum-"

Nefes alıyor ve ben yavaşça araya giriyorum.

"Lainey'nin evindeyim," diyorum Lainey'ye kaşlarını kaldırarak. O da başını sallıyor. "Buraya gelmek ister misin?"

"Tamam," diyor. "Teşekkürler, Delilah."

"O iyi mi?" Telefonu kapattığımda Wyatt kaşlarını çatarak soruyor.

"Sanırım o ve Thad ilk kavgalarını ettiler," diyorum telefonumu tekrar kaldırarak. "Ve sanırım artık ortaklarla kavga etmekte iyi olan kız kardeş ben oldum? Hay sikeyim."

Lainey, "Onun kışına duman üfleme olasılığı en düşük olan sensin ve o da bunu biliyor," diye öğüt veriyor.

"Katılıyorum," diyor Wyatt.

On beş dakika sonra evin önünden birinin "*Alo?*" diye bağırdığını duyuyoruz ve üçümüz Ava'yı geri çağırıyoruz. Üzerinde diz boyu botları olan bir kot pantolon ve siyah yün bir kışlık mont var, ağladığı belli olmasına rağmen bir şekilde mükemmel bir şekilde toparlanmış görünüyor.

Öte yandan ben, bütün hafta boyunca ilk kez kot pantolon giyiyorum. Son üç gündür işe tayt geldim, çünkü bundan daha az rahat bir şey giyme fikri bana işkence gibi geliyordu.

"Selam ," diyor usulca, sonra kaşlarını çatıyor. "Wyatt?"

"Ölmediğimden emin olmak istiyor," diyorum, biranın kapağını açıyorum ve o otururken uzatıyorum. "Ne oldu?"

Ava derin bir nefes alıyor. Gözlerini ateşe dikeyor. Sonra bir tür karara varıyor, birasının yarısını yudumluyor ve kararlılıkla üçümüze bakıyor.

"Bu gece spagetti gecesi olacaktı," diye başlıyor.

Kavganın özü aşağı yukarı Ava'nın işten eve dönerken makarna almayı unutması, Thad'ın bu konuda ona çıkışması, onun da makarna almanın *her zaman* kendi işi söyleyerek karşılık vermesi ve Ava'nın kirli çoraplar hakkında bağırmasına ve Thad'ın da ev yanmadan önce onun için saç maşasını kapattığı tüm zamanları detaylandırmasına kadar olaylar gelişti.

Başka bir deyişle, sadece bir kavga, ama sanırım bu onların ilk kavgası ve Ava perişan durumda.

"Otuz dakika sonra otomatik olarak kapanan bir saç maşası alabilir misiniz?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen," diyor Ava.

Lainey, "Sanki şu anda ikiniz de değerinizin bilinmediğini ve hafife alındığınızı hissediyor olabilirsiniz," diyor. "Bence bu yeni evli çiftler için alışılmadık bir durum değil."

Tamam, bu işte benden çok daha iyi.

Ava başını sallıyor.

"Ve, bilmiyorum," diyor biraya bakarak. "Sanki daha yeni evlenmişiz de bu rutinin içindeymişiz gibi geliyor. Spagetti gecesi de bu rutinin bir parçası mı? Ve bazen bunu istemiyorum, onun yeniden heyecanlı ve seksi olmasını ve beni şaşırtmasını istiyorum-"

Yüzü kıpkırmızı olur ve Wyatt'a bakar. Wyatt hiçbir şey duymamış gibi davranır.

"Bunu Thad'a söyledin mi?" Ben sordum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Onun düşünmesini istemiyorum... Bilmiyorum. Muhtaç olduğumu mu?"

Lainey, "Tatlım, duygusal ihtiyaçların olmasına ve bunları ifade etmene izin var," diyor.

"Sadece söyle ona," diyorum. "Siz evlisiniz. Senin duygularını dikkate alması gerektiğini biliyor ama sen de ona duygularını söylemelisin. Eğer bunu yaparsan ve o da yapmazsa, onu boşa."

Ava ateşe bakıyor. Birasını içiyor. Biraz daha bira içiyor, hala bakıyor.

"Sen ve Nolan'a da böyle mi oldu?" diye soruyor sonunda.

"Sayılır," diye itiraf ediyorum. "Yani, pek sayılmaz. O..."

Son biramı içiyorum.

"Her şeyi berbat ettim," diyorum ona. "Kız kardeşlerine ya da annene söylemeyeceğine söz ver."

Ava öne eğiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Evlenmemeliydim," diye başlıyorum. "Bir yıl boyunca sırt çantamla dünyayı dolaşıp kendimi falan bulmalıyım ama bunun yerine benden sekiz yaş büyük biriyle evlendim çünkü olmadığım biri olmak istedim ve kendimi o kalıba sokabileceğimi düşündüm."

Wyatt da öne doğru eğilmiş, kaşlarını çatıyor. O da bu hikâyeyi bilmiyor. Lainey bilen birkaç kişiden biri.

"Her neyse, bir hayat planı vardı ve planın bir parçası da evlendikten altı ay sonra bebek denemeye başlamamızdı. Ben de bunu kabul ettim, bilginiz olsun. Onunla bu kadar kısa sürede bebek sahibi olmak istediğimden hiç emin değildim ama bunu yüksek sesle söylemek yerine bu plana uydum."

Bir bira daha alıyorum, bir ayağımı sandalyeme çekiyorum ve Ava'yı işaret ediyorum. "Bunu kesinlikle yapma," diyorum ona. "İlk aydan sonra, benim dönem geldi, o kadar rahatlamıştım ki ağladım. Sonra rahatladığım için kendimi suçlu hissettim ve sonra sanırım sırf bu yüzden ağladım ama doğru insan olmayı o kadar çok istedim ki hiçbir şey söylemedim ve denemeye devam ettik."

Duraksıyorum, biraz daha bira içiyorum. Bu hikaye yıllar önce yaşanmış ve köprünün altından çok sular akmış olsa da, hala derin bir suçluluk duygusu ve iyi ya da cesur bir insan olmadığım hissi uyandırıyor.

"Sonra bir sonraki ay reglim bir hafta gecikti," diye devam ediyorum. "Hayatım boyunca iki kez panik atak geçirdim ve ikisi de o haftaydı. Nolan'a söylemedim."

Bir içki daha alıyorum.

"Ama jinekoloğuma gittim ve bir RİA taktırdım," diyorum. "Dört ay daha 'deneyene' ve doğurganlık sorunlarımız olduğunu düşünmeye başlayana kadar Nolan'a bundan bahsetmedim."

Ava çok *heyecanlandı*. Gözlerini kocaman açmış, ağzı açık bana bakıyor. Wyatt ateşe bir *ahbap* veriyor, *bunu duydun mu?* Bak.

Bana karşı dürüst olmak gerekirse, kötü bir çifttik ve evlenmemeliydik. Onun bazı manipülatif, kontrolcü eğilimlerini ancak birkaç yıl sonra fark edebildim ve sanırım beni bazen bir insandan çok bir destek olarak görüyordu, ama ben kesinlikle hala bir pisliktim.

"Sonra boşandık, sonra ben kaçıp Harrisonburg'da bir otelde Seth'i becerdim ve o zamandan beri bu aptal sevişme ve kavga döngüsünde sıkışıp kaldık," diyorum hızlıca.

Sanırım Ava'nın gözleri yuvalarından .

"beri onu görmediğini sanıyordum?" diye nefes nefese kalıyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Bunca zamandır birlikte miydiniz?" "Birlikte değildik," diyorum. "Son derece birlikte değildik."

Ben Ava ve Wyatt'a yavaşça ve acı çektirerek her şeyi anlatırken biranın geri kalanını içiyoruz. Hoşuma gittiğinden emin değilim ve bu sabah uyandığımda bugünün böyle geçeceğini düşünmemiştim ama ikisi de beklediğimden daha soğukkanlılar.

"Ah, *evet*," diye alay ediyor Ava en sona geldiğimde. Daha fazla içki geldi ve şimdi üç tane içti. "Bira fabrikasında acil bir durum olmadığını biliyorduk. Biz aptal değiliz, onu bir çiftlik hayvanıyla yatakta bulmuşsunuz gibi birbirinize bağırdığınızı duyabiliyorduk."

"Kahretsin Ava," diyor Wyatt.

"Üzgünüm," diyor ama sırtıyor.

"En azından Thad konusunda kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum. İç geçirdi.

"Evet," diyor. "Bu çok zor! Neden her şey her zaman harika olamıyor? Ondan her zaman makarna aldığım için minnettar olmasını istemek zorunda kalmak istemiyorum, anlıyor musun? Bunu yapamaz mı?"

"Ava," diyorum. "Benim tatlı meleğim. Dinle beni. Thad'ı spagetti konusunda ona kızmaktan daha çok , değil mi?"

Yüzü buruşuyor.

"Kızgın olmak *eğlencelidir*," diyor. "Ama sanırım."

"O zaman konuşun ve bırakın ," diyorum ona. "Bu roket bilimi değil."

Çevresel görüşümde, Lainey'nin başını çevirip bana bir bakış attığını görebiliyorum.

Bak. Görmezden geliyorum.

"," diyor Ava, ayağa kalkarak. "Ben gidiyorum - oh *hayır*."

Ayaklarının üzerinde sallanıyor, kollarını denge için uzatıyor.

"Misafir odamda kalabilirsin," diyor Lainey, sonra bana bakıyor. "Sen de."

"Teşekkürler," diyorum. Sadece iki bira içtim, ama Lainey'nin evi güzel, sıcak, rahat ve konforlu, benimki ise çok uzakta ve Seth'in her zaman içinde olduğu gibi hissettiriyor.

"Yine de onu aramalıyım," diyor Ava. "Sence endişelenmiş midir? Umarım endişelenmiştir."

"Endişeli," diye onaylıyorum.

Wyatt yanıma gelip elini uzatıyor ve beni sandalyemden çekip çıkarıyor.

"bir yere ihtiyacın var mı?" Ava uzaklaşırken Lainey ona soruyor.

Telefonda.

Wyatt ona bakıyor ve *yemin ederim* neredeyse evet diyecek.

"Yok, sadece bir tane içtim," diyor bira şişesini kaldırarak. "Ama teklifin için teşekkürler."

LAINÉY'İN MİSAFİR ODASINDA bir yatak ve bir kanepe var. Ava yatağı benim almam konusunda ısrar ediyor ve bunun yaşlı ve köhne olduğum için olmadığı konusunda da ısrar ediyor.

Yine de uykuya dalmakta zorlanıyorum. Bileğimdeki yeni dövme bandajların altında kaşınıyor. Tatlı bebeğime gerçekten söylediğime inanamıyorum.

Yirmi iki yaşında, ne o kadar tatlı ne de o kadar bebek olan kız kardeşime Seth'le olan ilişkimin tüm kirli gerçeğini anlattım ve onun tam anlamıyla skandala uğramadığına da inanamıyorum.

Ve en kötüsü, ağzımdan çıkan o çok iyi tavsiyeyi düşünmeden edemiyorum: Onu mu daha çok seviyorsun, yoksa kızgın olmayı mı?

Sonunda uykuya dalıyorum, ancak sarsılarak uyanıyorum, zihnim hala harekete geçmiş bir çark gibi dönüyor. Uykuya dalıyorum, sarsılarak uyanıyorum.

Boktan evliliğimden ve boşanmamdan gerçekten bir şey öğrenip öğrenmediğimi merak ediyorum. Uykuda. Uyanırken. Seth'e bana kızgın olduğu için ona kızgın olmam dışında herhangi bir nedenle kızgın olup olmadığımı merak ve belki de yıllardır bu çukuru daha da derin kazıyoruz ve dibinde hiçbir şey yok.

Uyuyor, uyanık. Golften bahseden bir erkek arkadaş istediğimi düşünmeye nasıl *cüret* eder. Uykuda, uyanık. Ben yeterli değilim. Yeterli olamam. İstatistik, olasılık ve matematik asla yeterli olamayacağımı söylüyor.

Uykuda, uyanık. Ama geçmiş önemliydi. Her zaman önemliydi. Onu silmek yok, halının altına süpürmek yok, sanki daha önce olan her şey bugüne karar vermemiş gibi davranmak yok.

Uyuyor.

Uyandım ve sabah oldu. Dün gece perdeleri kapatmamışız ve güneş ışığı yatak odasına giriyor. Kanepede Ava'nın uyanma sesi çıkardığını duyuyorum.

Dün gece uyku/uyanıklık döngülerimden birinde bir fikir geldi aklıma.

"Hey," diyorum, hâlâ tavana bakarak. "İşçilikte iyi misin?" Ava uzun uzun geçiriyor. . Ona bakmamı bekliyor. "Sürtük, ben kız öğrenci birliğindeydim," diyor.

Bir kahkaha patlattım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

SETH

Candy Crush'ta neredeyse 1.568. seviyeye gelmiş, kanepemde uzanıyordum ki kapım çalındı.

"Hayır," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve biraz daha jelibon değiştiriyorum.

Kapı yine çalıyor, bu sefer daha yüksek sesle. Bu neredeyse kesinlikle bir kardeş olduğu anlamına geliyor

Hiç yoktu. Hayatımdaki çoğu insan önce arama ya da mesaj atma nezaketini gösterir.

"Buraya ilk gelen ben miyim?" Kapıyı açtığımda Eli soruyor. Kapı aralığında duruyorum, onu içeri davet etmiyorum.

"*Bu* ne anlama geliyor?"

"Demek ki buradaki ilk kişi benim," diyor ve bana pek de hoşlanmadığım alaycı, keyifli bir sırıtış atıyor. "Giyinsen iyi olur."

Üzerimde eski bir Loveless Brewing tişörtü ve ekose pijama pantolonum var, çünkü beş dakika önce kanepemde telefon oyunları oynuyordum, ama yine de geri çekilip onu içeri alıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Elbette öylesin," diyor ceketini çıkarıp asarken. "Bu yüzden bu sabah saat birde bana mesaj atıp krema ile krem şanti arasında anlamlı bir fark olup olmadığını sordun."

"Bu önemli bir soru."

Mutfağıma giriyor ve adaya yaslanıp bir tabak dolusu kurabiye bakıyor.

"Loveless Brewing çalışanları arasında obezitenin önde gelen nedeni siz olacaksınız" diyor.

"Bunlar tahinli," diyorum tabağı başımla işaret ederek.

"Ooh," der, bir tane alır, bir ısırık alır. Düşünüyor. "Tuhaf, ama oldukça iyi."

Sırada Daniel var, kapıyı çalıyor ama yanıt beklemeden kapıyı açmaya çalışıyor ve kilidi açık buluyor. Dördünde de evimin anahtarı olduğu aklıma geliyor, bu yüzden Eli'nın elini kolunu sallayarak içeri girmediğine minnettar olmalıyım.

Adada bize katılıyor. Eli bir omzunun küçük beyaz bir lekeye dikkat çekiyor, Daniel da bir bez alıp lekeyi temizliyor.

"Çocuk istemediğine emin misin?" diye sordu Eli'a alaycı bir tavırla. "Tükürmeyi bıraktıklarında diş çıkarmaya başlarlar."

Eli bir kurabiye daha alarak, "Ben dünyanın en mutlu amcasıyım," diyor.

"Müdahaleye ihtiyacım yok," diyorum, direnmenin nafile olduğunu çok iyi bilerek. "Bu daha önce de oldu. Her zaman olur, sadece ihtiyacım var-"

"Kansas'ta bir bira fabrikasıyla telefon görüşmesi ayarlamışsın," diye araya giriyor Daniel, elindeki bezi bırakıp bir kurabiye alarak. "Tuhaf. Bunlar da ne?"

"Tahin," diyor Eli. "Humusun humus tadında olmasını sağlayan şeyle aynı şey."

"Hoşuma gitti."

"E-postalarımı mı inceliyordun?" Adaya yaslanıp burun kemiğimi parmaklarımın arasına sıkıştırarak soruyorum. "Kendimi kilitlemeye başlamak zorunda mıyım-"

"İş takvimine eklemişsin, salak," diyor Daniel nazikçe. "En az beş yıl önce benimle paylaştığın takvime mi?"

"Şuna bakar mısın?"

Daniel bu soruya cevap vermeye tenezzül etmiyor, sadece bana bir bakış atıyor.

Caleb geldiğinde yanında bir spor çantası vardır ve kapıyı bile çalmaz.

"Hey," diyor, . "Bunu üst kata koyabilir miyim?" "Evet," diyorum ona.

Bir kurabiye kapıyor ve merdivenlere doğru yürürken onu yiyor.

Tırmanırken "Bunlar çok güzel," diye sesleniyor. "İçinde ne var?"

"Humus," diye cevaplıyor Daniel.

"Tahin, humusu tatlandırmak için de kullanılır," diye düzeltiyor Eli.

Levi buraya geldiğinde kapıyı çalar. Eli içeri girmesi için bağırır.

"Hazır mısınız?" diye soruyor masaya gelerek. Üzerinde her zamanki Carhartt iş ceketi değil, siyah yün bir ceket var, bu da bir şeylerin *gerçekten* yolunda olduğunu gösteriyor.

"Gidelim," diyor Daniel, ellerini . "Birlikte sürelim mi?" Levi sorar.

"Nereye?" Ben soruyorum.

"Bunu giymemelisin," diyor Caleb, belli ki pijamalarımı ilk kez fark ediyor.

"Neden?"

"En azından farklı pantolonlar," diyor Levi. "Bunlardan bir tane alabilir miyim? Güzel görünüyorlar."

Pes ediyorum. Dördüyle de irade savaşını kazanamayacağım ve ayrıca kanepemde uzanıp aptal telefon oyunları oynarken eski sevgilimi düşünmemeye çalışmak da o kadar harika bir gece değil.

"Devam et," diyorum ve merdivenlere doğru yürüyorum. "Garip ama iyi, değil mi?" Daniel onaylıyor. "İçlerinde ne var?"

"Tahin" diyorum, tırmanarak. "Humusun humus tadında olmasını sağlayan şey, bunlar humuslu kurabiye değil."

"Tahinin ne olduğunu biliyorum," diye karşılık veriyor Levi.

Anlaşılan, üzgün onur konuğu olmak benim ön koltukta oturmam anlamına geliyor. Arabayı Eli kullanıyor, çünkü bu onun arabası ve Levi, Caleb ve Daniel arka koltukta kalıyor. Hiçbiri bu konuda heyecanlı görünmüyordu ama tek araba almak daha kolay görünüyordu.

Park ettiğimizde bir süre orada oturup tabelaya bakıyorum. Buraya son geldiğimde çatlamış, soyulmuş ve çirkin bir sahte batı yazı tipindeydi. Bugünlerde şaşırtıcı derecede şık: Aşağıdan aydınlatılmış güzel bir serifle WHISKEY BARREL.

"ömür boyu men edildiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Benim dışımda herkes arabasının kapısını açıyor.

"Bu sekiz yıl önceydi," diyor Levi kendini toparlayarak. "Ve bana hiçbir zaman dikkatli kayıt tutan bir kuruluş gibi gelmediler."

Haklı tabii ki. Whiskey Barrel'ın içi de yeni ve artık dandik bir dandik yerine modaya uygun bir dandik. Neon bira tabelaları gitmiş, halı ahşapla değiştirilmiş, bar tabureleri 1980'lerden kalma yerine sahte endüstriyel. Aralarında bizim Southern Lights IPA'mızın da bulunduğu bir bira seçkisi var. Ben başka bir şey alacağım.

Tanıdık gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. O geceyi yüzlerce, belki de binlerce kez düşündüm, ama şu anda olayın yaşandığı yere geri döndüm ve bana çok uzak geliyor.

"Burası farklı," diyorum Levi'ye, arkadaki bilardo masalarına doğru yürürken etrafa bakarak.

"İlginç," diyor. "Sanırım işler değişiyor."

Kalabalık ama çılgın değil. Sorunsuz bir bilardo masası bulduk. Eli hemen bir çeşit turnuva düzenliyor.

Daniel ve Levi'ye birbirleriyle oynayacaklarını, kendisinin, Caleb'in ve benim de bira içip izleyeceğimizi söyledi.

"Thalia nasıl?" Bugün henüz sormadığım için ben soruyorum.

"İyi," diyor ve elinde değilmiş gibi gülümsüyor. "Yani, tezini bitirmek ve yüksek lisans programlarından haber beklemek için biraz deliriyor, ama iyi."

Hâlâ üniversitede okuyan biriyle çıkmasını tuhaf buluyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Ya sen?"

"Aslında iyiyim," diyor birasından bir yudum aldıktan sonra masaya bırakırken. "Bana akademiden çok daha fazla ödeme yapmak isteyen insanlardan günde birkaç işe alım telefonu alıyorum."

"Siber güvenlikle ilgili şeyler mi?" Eli soruyor.

"Bir kısmı," diyor Caleb. "Görünüşe göre matematikçilere, diğer insanlara nasıl matematikçi olunacağını öğretmekten daha fazla talep var."

"Yani gerçekten iyi misin?" Ben soruyorum, o gülüyor.

"Gerçekten öyleyim," diyor. "Yani, *henüz* bir işim yok ve eskisi gibi olmayacak ama hayatım korktuğum gibi patlamadı."

"Şaşırmış gibisin."

"Atladım ve nereye düşeceğimi bilmiyordum," diye itiraf ediyor Daniel'in bir atışı yaklaşık on santimle kaçırmasını izlerken. "Çok fazla pes ettiğimden korktuğum zamanlar oldu ama şimdi diğer taraftayım ve kendimi iyi hissediyorum. Ne olursa olsun, doğru olan buydu."

Hepimiz içiyoruz. Levi bir shot hazırladı ve içti. Toplar birbirine çarpıyor, ama kaşlarını çatmasından umduğu şeyin gerçekleşmediğinden şüpheleniyorum.

"İlişkilerde her zaman bilinmeyene dalma ve en iyisi için dua etme unsuru vardır," diyor Caleb ve bana bir bakış atıyor. Levi'nin on dakika önce bana attığı bakışa oldukça benziyor. Sanki akraba falanmışlar gibi.

Ona ne olacağını bildiğimi söylemek istiyorum. Hep aynı şey oluyor ve kendimi burada, kardeşlerimle içerken buluyorum, keşke olmasaydı diyorum.

Barın değişmesi dışında. Kardeşlerim değişti. Daniel'ın iki çocuğu var. Eli eski düşmanımla mutlu bir evlilik yapıyor, Levi en iyi arkadaşının kız kardeşiyle nişanlandı ve Caleb'in bile bir kız arkadaşı var. Hâlâ sıkışıp kalmış olan benim, eski acılara can simidi gibi tutunuyorum.

Bakıp onu başka bir adamla, parmağında yüzüğüyle görmeyeceğim. O farklı bir bardı, farklı bir Delilah'tı, farklı bir zamandı.

Son şeyi fark ettiğimde garip, yavaş bir şok yaşıyorum: o farklı bir *bendi*.

Bilardo topları tıkırdıyor. Daniel kıkırdıyor ve Levi gülüyor. Eli bir şeyler not ediyor, sonra omzumu tutuyor.

"Sen," diyor ve bilardo masasını işaret ediyor.

Oynuyoruz. Mükemmel değilim ve kendimi utandırmıyorum, ama ellerimle bir şeyler yaptığım için mutluyum, zamanın nasıl ilerlediği ve bizim ona nasıl boyun eğdiğimiz dışında düşünecek bir şeyim var. Geçmişin her şeyde nasıl yankılandığı ama onu şekillendirmek zorunda olmadığı dışında.

"Seth," diyor Eli. Masanın üzerine eğilmiş, başarısız olacağı neredeyse kesin olan karmaşık bir atış yapmaya çalışıyorum.

"Eli," diye karşılık veriyorum. Acaba şu mavi tebeşir şeyinden biraz daha lazım mı? Her zaman işe yarar, değil mi?

"O senin ruh eşin mi?"

Derin bir nefes alıyorum, psikolojimi bozma çabasını görmezden geliyorum ve atışı yapıyorum.

Kafamdaki çalışmıyor.

"Bu nasıl bir soru böyle?" diye soruyorum. Sıranın ona gelmesini bekleyerek masayı işaret ediyorum.

O yapmıyor. Bilardo istakasının ucu yerdeyken ona yaslanıyor ve parmaklarının arasında döndürüyor.

"Ya var ya yok" diyor.

"Peki. Evet," diyorum, onun duruşunu taklit ederek. Eli sırtıyor.

"Yalan söyledim. Bu hileli bir soruydu," diyor. "Ruh eşi diye bir şey yoktur."

"O zaman neden-"

"Ne görmek istedim," diyor. "Çünkü *hayır* dersin, siktir et, bir bira daha iç ve her şeyi unut. Ama senin bambaşka bir sorunun var."

Ben sadece beklerim. Eli belli ki bir şeylere hazırlanıyor ve onun yoluna çıkmamak en iyisi olabilir.

"Ruh eşi diye bir şey yoktur," diye tekrarlıyor. "Bu da hiçbir şeyin seni kurtaramayacağı anlamına geliyor. Ne kader, ne gerçek aşk, ne kaderinizin yıldızlarda yazılı olması, ne de *onun aradığınız kişi* olduğuna dair belirsiz bir kavram. Önemli olan tek şey, bunun için çalışacak kadar onunla birlikte olmak isteyip istemediğinizdir."

Yan masadan birasını alıyor ve beni izleyerek içiyor. "Çok romantik," diyorum sonunda.

"Çaba romantiktir," diyor. "Emek vermek romantiktir. Bunu konuşmak ise çok romantik, Seth."

"Sıra sende," diyorum.

Eli omuz silkiyor, birasını bırakıyor ve bilardo oynuyor.

KIÇIMI TEKMELİYOR. Bir bira daha içiyorum ve yıllar önce onun oturduğu yere bakmaya devam ediyorum.

Ama tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Onu ilk gördüğümde nasıl göründüğünü, ayakta mı yoksa oturuyor muydu hatırlayamıyorum. Masalar değişti, düzen değişti, dekor değişti.

Kızmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bile hatırlayamıyorum. Tek yapabildiğim onun burada olmasını dilemek.

"Tamam," diyorum, bir masada oturan Levi ve Caleb'in yanına gelerek. Muhtemelen ağaçlar, çadırlar ya da ileri dereceler hakkında olan konuşmalarına ara verip bana bakıyorlar.

"Yardımaınıza ihtiyacım var,"
diyorum onlara. "Elbette," diyor
Caleb.

"Bir şeyler inşa etmek."

"Ne inşa edilmesini istiyorsun?" Levi
soruyor. Ben de onlara söyledim.

bakarlar. Levi kaşlarını çatır. Caleb omuz silkiyor.

"Bu iyi bir fikir değil," diyor Levi. "Bu oldukça sorumsuzca."

"Dokuz yaşındaki bir çocuğa trebuchet yapmayı kabul ettin,"
diye . "Yapacağım," diyor Caleb. "Eğlenceli olacak."

Levi iç çeker. Birasından bir yudum daha alır.

"Pekala, ben varım," diyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DELİLAH

"BU ÇOK KESKİN HİSSETTİRİYOR," diyorum, *üzerinde Way to go yazan* bir çıkartma paketini incelerken! Büyük pembe harflerle.

"O zaman o çıkartmayı kullanma," diye açıklıyor Ava sabırla. Lainey, "Asla bilemezsin, belki hoşuna gider," diyor.

Sepetimde neler olduğuna bakıyorum: şık siyah kapaklı, pahalı, düz ciltli bir günlük, yapıştırıcı, köşe çıkartmaları, sulu boya kalemleri, washi bandı, dekoratif kağıtlar ve çoklu sim paketi.

Sim Ava'nın işiydi. Bir noktada buna ihtiyacım olacağını düşünüyor gibi görünüyor ve açıkçası yanıldığını da sanmıyorum. Sim tam bir baş belası ama hoşuma gidiyor.

Arabama şüpheyile bakıyor.

"Bu kadarı yeterli değil gibi geliyor," diyor kesin bir ifadeyle. "Su şişelerini de süslemek istemediğine emin misin? Ya da tişört yapmak? Ya da dostluk bileklikleri? Onları yıllardır denemedim ama çok eğlenceli olduklarını hatırlıyorum."

"Bu kız öğrenci birliğindeki ruh gecesi için değil," diyorum. "Bu..."

Duruyorum, çünkü hala kendime ne yaptığımı tam olarak açıklayamadım. Bu bir sanat mı? Bir özür mü? *Bazı şeyler hakkında haklıydın mı? Başından beri önemli miydin?*

"Bu bir hediye," diyor Lainey, basitçe. "Ve alıcı arkadaşlık bilekliklerinden pek hoşlanmıyor."

"Yani, hiç sormadım," diye belirttim.

"Bu varsayımı yapmakta bir sakınca görmüyorum," diyor.

"Tamam, ama en azından kabarık boya olsun," diyor Ava. "Sadece biraz mı? Buraya gelip de nasıl kabarık boya almazsın?"

Yüzümü buruşturuyorum ve Ava sadece gülüyor.

"Şaka," diyor gözlerini devirerek. "Ben on yaşında değilim. Haydi, gidip erkeğin için bu *onurlu* hatıra defterini hazırlayalım."

Kutuyu **getirdiğim**de Lainey ve Ava mutfak masamda oturmuş bekliyorlardı. Tüm el işi malzemeleri orada, bir tarafta düzenli bir şekilde duruyor. Lainey, Ava'nın söylediği bir şeye gülüyor ve Ava hınzırca sırıtıyor.

Kutuyu masaya bıraktığımda ayağa kalkarak "Pekâlâ," dedi. "Bana ne aradığımı anlatmak ister misin, yoksa sadece dalıp ne bulabileceğimize mi bakalım? Her şeyi nasıl gruplandırıyoruz? Kronolojik olarak mı, tematik olarak mı, yoksa bir çeşit kromatik organizasyon mu yapmak istiyorsun? Senin bir sanatçı olduğunu biliyorum."

Görünüşe göre küçük kız kardeşim, *tatlı bebek melek Ava'dan, kız öğrenci birliğinin sosyal başkanı Ava'ya* dönüştü. Nasıl bu kadar yükseğe tırmandığını anlamaya başlıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Burada ne olduğundan bile tam olarak emin değilim, gerçekten hiç karıştırmadım, sadece bazen daha fazla eşya koydum ve sonra dolabımın arkasına ittim."

Lainey, "Burada ne olduğunu görüp sonra karar verebiliriz," diye öneriyor.

Ava bir kez başını sallıyor. Bu çok resmi. İçimden ona lastik eldiven teklif etmek geliyor, sırf onları takıp işe koyulmasını izlemek için.

İlk olarak iki yıl önce Fall Fest'ten çalınan Loveless Brewing karton bardak altlığı çıkarıldı. Sonra otel anahtar kartları. Bir şişe otel şampuanı. ("Bunu kesinlikle albüm yapamazsın," diye öneriyor Ava.) Not defterleri. Basılı yol tarifleri. Bir makbuz, ilişkimizin dışında kalan ve normal hayatımı noktalayan çeşitli ufak tefek şeyler. Dönmemem gerektiğini düşündüğümde bile dönüp baktığım parlak noktalar.

Harrisonburg Marriott'tan bir kokteyl peçetesi ve onun altında da fotoğraflar var. Aşağıda hepsi birbirine karışmış, bu kutuya bir kerede attığım bir sürü şey. Resmi bir balo fotoğrafındayız, kabarık mor elbisem o kadar büyük ki neredeyse çerçevenin dışında. Benim evimde, onun evinde, genç çiftler gibi şirin şeyler yaparken çekilmiş fotoğraflarımız. Onu üniversitede ziyaret ettiğim zamanlardan selfie'ler.

Hediyeler: kartlar, bir kolye, bir bilezik. Bir keresinde bana verdiği şu sallanan kafalı içki kuşlarından biri. Birlikte izlediğimiz filmlerin bilet koçanları, mürekkepleri zar zor okunuyor. Ayrıca bana yazdığı mektuplar, ıvır zıvırlar, bir ilişkinin tüm kırıntıları ve döküntüleri.

Çok, çok fazla şey var. Hatırladığımdan çok daha fazlası var ama bir şekilde her şeyi biliyorum. Üzerinde yıldız olan kolyeyi, *Love, Seth* imzalı on sekizinci doğum günü kartını, birlikte *Avatar*'ı izlemeye gittiğimiz ve 3D gözlüklerin başını ağrıttığı zamanki bilet koçanlarını hatırlıyorum.

Ve burada olmayan şeyleri hatırlıyorum: ilk öpüştüğümüz anı, Sprucevale Lisesi'nin önünde dururken, uzaktaki futbol sahasını. Ehliyetimi ondan önce aldığımı ve babamdan yeni bir araba aldığımı, boş park yerlerine gidip öpüştüğümüzü.

Koridorda el ele tutuşmak. Bir okul dansında *bu* şekilde dans etmemize izin verilmediğinin söylenmesi. Onu her gün kafeteryanın karşısından ilk kez görmenin verdiği his, her seferinde göğsümde bir patlama.

Kıyafetlerimizi ilk kez şaşkınlık, sevinç ve şaşırtıcı zevk. Walmart'tan prezervatif almanın dehşeti, korkusu

Tanıdığım birini göreceğimi ya da kasiyerin bunu hoparlörden anons edeceğini ya da muhtemelen biriyle seks yapacağımı kabul etmek zorunda kalmanın muazzamlığını.

Sonunda ailemin misafirhanesindeki yatakta yaptık.

Hepsi bu kutunun içinde. Bunaltıcı. Yorucu. Her şeyden öte, tanışmamızdan on buçuk yıl sonra hâlâ kalbimi hoplattığını fark etmek çok tuhaf.

Tanrı'ya şükür ki Ava ve Lainey bunu katlanılabilir kılıyor. Ava, nesneler okyanusuna bir küratörün metodik gözüyle saldırıyor, her şeyi bağlamına yerleştiriyor, Marriott'tan gelen anahtar kartıyla hangi dekoratif bandın en iyi gideceğine karar veriyor. Motellerden gelen onca şeye gözünü bile kırpmıyor, hatta tek bir (hala fabrikada mühürlenmiş ama son kullanma tarihi geçmiş) prezervatif bulunca gözünü bile kırpmıyor.

En küçük kız kardeşimi hafife alıp almadığımı merak etmeye başladım.

Sonunda koltuğuma tırmanıyor ve orada durup hazırladığımız zaman çizelgesine bakıyor. Lainey ve ben konserve şarap içip yere oturuyoruz ama Ava birkaç kez başını sallayıp önümüze serilenleri inceliyor.

"Bence bu doğru," diyor. "Bunun sunduğu anlatıyı seviyorum. Bu işimizi görür. Yine de, bilirsiniz, eğer gerçekten etkilemek istiyorsanız, konfeti topunu nereden bulabileceğimi biliyorum-"

"Hayır," diye sözünü kesiyorum.

"," diyor Lainey. "Biraz yaşa."

Bir saat sonra ikisi de gitti. Ava beni öpüyor ve pırıl pırıl bir tek boynuzlu at olduğumu söylüyor, Lainey de bana kocaman sarılıyor ve benimle gurur duyduğunu söylüyor.

Oturma odasına geri dönüyorum. Kanepede kendim duruyorum, bir araya getirdiğimiz her şeye kaşlarımı çatıyorum: koordineli ve iyi düşünülmüş, düzgün bir şekilde bir araya getirilmiş. Düzgün bir zaman çizelgesinde, ilişkimizin her aşaması gökkuşağının farklı bir rengiyle koordine edilmiş.

Sanki her şey gibi. Sanki bununla ilgili herhangi bir şey düzenli ya da planlıymış gibi, sanki başlangıçlar ve duraklamalar, inişler ve çıkışlar yerine yumuşak bir geçişmiş gibi. Orada, kanepede uzun bir süre durdum. Düşünüyorum. Hatırlıyorum. Yıllar ve yıllar sonra ilk kez kendimi tüm bunlarla baş başa bıraktım.

Baktığım şeyin büyüklüğünü kabul ediyorum.

Sonunda koltuktan kalktım. Buzdolabından bir kutu şarap daha alıyorum - Ava tavsiye etti ve haklı, kesinlikle çok iyi - ve sonra yere oturup çalışmaya başlıyorum.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

SETH

Annemin arka bahçesindeki ormana bakarken Caleb arka kapıdan çıkıp bana doğru geliyor ve elinde bir fincan kahve tutuyor.

"Annemin selamı var," diyor bana. "Ayrıca bana bunu neden yaptığımızı bile sormadı, sadece kulübedeki her şeyin kullanılabileceğini söyledi."

"Üç ağabeyim olmasından her zaman hoşlanmamışımdır," diyorum, hâlâ düşünceli bir şekilde ağaçlara bakarak. "Ama dördüncü çocuk olmanın faydaları var."

"Bilmiyorsun bile," diyor Caleb sırtarak. "Sanırım iki kez başım derde girdi. Çok yorgundular."

Kahve fincanımı kaldırıyorum ve birlikte tokuşturuyoruz, sonra ikimiz de yudum alıyoruz. Sıcak, sert ve sade, güneş ufukta fazla görünmediği için tam da ihtiyacım olan şey.

"Ağaçlar güzeldir," diyor Caleb bir süre sonra. "Eminim bu yüzden onlara bakıyorsun. Sadece ağaçların ne kadar güzel olduğunu düşünüyorsun."

"Bize oksijen sağlıyorlar," diyorum. "Bu çok güzel."

Bu doğru: ağaçlar güzeldir. Ancak Caleb, ağaçlara güzel oldukları için bakmadığım konusundaki şüphesinde de tamamen haklı. Bakıyorum çünkü orada istediğim bir şeyin olabileceğini düşünüyorum.

Muhtemelen. Belki. Eğer şanslıysam. İşin sırrı onu bulmakta.

"Sınıfla paylaşacak mısın, yoksa...?"

"Henüz değil," diyorum ona. Evin diğer tarafından, çakıl taşları üzerindeki tekerlek seslerini duyabiliyorum, bu da Levi'nin muhtemelen yeni geldiği anlamına geliyor. "Her şey sırayla."

Proje öğleden önce tamamlandı. Bunu önerdiğimde, tüm gün süreceğini hayal etmiştim. Birkaç gün. Ne yaptığınızı bildiğinizde, basit yapıların o kadar uzun sürmediği ortaya çıktı.

Levi bitmiş ürüne bakarak, "Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum," diyor. "Tekrar söylüyorum," diyorum, "bir ilkokul öğrencisinin ortaçağ-"

"Yine de bu, bundan daha sorumlu hissettiriyor," diyor. Homurdanıyorum ve yapının yanından geçip tekrar ormana bakıyorum. *Orada bir yerde. Zamanım var.*

," diyorum kardeşlerime, telefonumu çıkarıp uzaklaşıyorum. Caleb, Levi'ye omuz silkerek, "Sen önce de ağaçlara bakıp duruyordu," diyor.

"Eminim ağaçların güzel olduğunu düşündüğü içindir," diyor Levi ve Caleb homurdanıyor.

Aradığım ismi buldum ve aradım. Üç kez çalıyor ve sonunda açıyor. "Hey," dedim. "Senden garip bir iyilik isteyeceğim." "Ve sen beni arıyorsun?" Silas hattın diğer ucunda biraz bulanık bir konuşuyor. Annemin evi pek iyi çekmiyor.

"Yapamayacağın bir şey olursa bana haber ver." Annemin arka bahçesini sessizce inceleyen Levi dönüp bana bakıyor. "Önce bana ne olduğunu söylemeye ne dersin?" Silas diyor ki. "Bana bir metal dedektörü bulma şansınız var mı?" Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama olur.

"Metal dedektörü mü?" dedi, sesi şaşkındı. "Neden?"

"Metal tespit etmem gerekiyor ve birilerini tanıyor olabileceğinizi düşündüm," diyorum.

Levi'den bir bakış daha. "Dinle, eğer senden imkânsızı istiyorsam-" Silas gülüyor.

"Kongre Kütüphanesi'ne girip *Federalist Makaleler*'in ilk baskısını çalmamı istemek imkansız" diyor. "Metal dedektörleri? Hayır."

Neredeyse soracaktım ama o gelene kadar beklemeye karar verdim.

"Emin misin?" Dedim. "Çok zor gelirse zaman başka birini arayabilirim." Silas homurdanıyor.

"Sakın cüret etme," diyor. "Bana nerede olduğunu söyle, iki saat içinde sana bir metal dedektörü getireceğim."

Telefonu kapattığımda Levi bana hâlâ o bakışı atıyor ve kendimi biraz suçlu hissetmeye başlıyorum.

"Bunun hoş bir davranış olduğunu sanmıyorum," diyor. "Nasıl olduğunu bilirsin." "Bir metal dedektörünü birkaç saat içinde almanın daha iyi bir yolunu biliyor musun?"

saat?" Ben soruyorum.

Levi gülümsememek için kendini çok ama çok zor tutuyor. "Muhtemelen hayır," diye itiraf ediyor.

"Taş gibi soğuk, Seth," diyor Caleb, ama sırtıyor.

"Geldiğinde özür dileyeceğim," diye söz veriyorum. "Beklerken yemek yiyelim mi?"

Bir saat kırk beş dakika sonra Silas üç metal dedektörü, kocaman bir rulo parlak sarı polis bandı ve bir ızgara içeren ayrıntılı bir arama planıyla çıkageldi. Son yarım saatimi arama parametrelerini elimden geldiğince yeniden oluşturarak geçirdim, bu yüzden işe koyulduk.

İlk başta eğlenceli. Ormanın zemininde, özellikle de arka bahçeye yakın yerlerde tonlarca eşya var: şişe kapakları, ezilmiş alüminyum kutular, defterlerden çıkan alüminyum spiraller. Silas, yıllarca yaprakların, çalışma kâğıtlarının ve çoğunlukla çürüyüp gitmiş ödevlerin altında gömülü üç halkalı bir cilt bulur.

Kâğıtlardan birinde hâlâ kocaman bir C- görünüyor, bu yüzden Daniel'in olduğuna karar verdik.

Dahası da var. Çiviler, bisiklet zincirleri, eski dikenli teller. Eski av tüfeği kovanları. İç Savaş döneminden kalma bir mermi olabilecek küçük, ağır bir küre. Benim sobadan, Silas'ın ise eski zamanlardan kalma bir far olduğunu düşündüğü metal bir halka.

Haber yayıldı ve öğleden sonra daha fazla yardım aldık. Silas mola veriyor ve Rusty devreye girerek heyecanla orman zemininden bir kapı menteşesi çıkarıyor. Daniel ona binlerce kez tetanozu hatırlatır ve eldiven giymesini ister.

Caleb bir tur atıyor. Sıra annemde. Levi sırasını alıyor ve doğada bulduğumuz tüm çöpler hakkında huysuzlanıyor. June ve Violet yardım etmek için çeşitli noktalarda ortaya çıkıyorlar.

Güneş battığında hala bulamamıştık ve ızgara neredeyse bitmişti. Herkes geri dönüyor ama ben aramaya devam ediyorum, dedektörün her taramasında aradığım şeyi bulma olasılığımın giderek azaldığını biliyorum. Elbette yarın geri gelip daha geniş bir alanı arayabilirim ama bunun ne kadar faydalı olacağını bilmiyorum çünkü hafızam kristal berraklığında.

Nerede durduğumu biliyorum. Onu çıplak avucumun içinde sıkıştırmı ve ormana, yapraksız ağaçlara, esen soğuk rüzgara baktığımı biliyorum. Bunun aptalca olduğunu, onu geri vermem gerektiğini, onu asla bulamayacağım ormana atmanın hiçbir işe yaramayacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra rüzgârı arkama aldığımı ve o şeyi olabildiğince sert bir şekilde ağaçlara doğru fırlattığımı hatırlıyorum. Alçak, bulutlu ışıktaki bir kez parladı ve sonra kayboldu. O anda kendimi nasıl vahşice muzaffer hissettiğimi hatırlıyorum.

Muzaffer. Bir tür intikam almışım gibi hissettim ve bu beni daha özgür, daha hafif yaptı.

Öyle olmadı. Sonunda öğrenmem yıllarımı aldı ama sizi inciten birine saldırmak, ilmeği kendi boynunuza biraz daha sıkı geçirmekten başka bir işe yaramıyor.

BIP.

Düşüncelerimden sıyrılıyorum ve dedektörü bu sefer yavaşça tekrar bölgede gezdiriyorum.

BİP. BEEP. BEEEE-

İç çekiyorum, yaprakları ayağımla itiyorum. Tekrar sallıyorum. Hâlâ bip sesi geliyor, çömelip dedektörü yere bırakıyorum ve solan ışıpta orman zemininin yumuşak, koyu toprağını fırçalamaya başlıyorum.

Bir şey bulamayınca biraz daha kazıyorum. Parmaklarım küçük, kıl gibi kökleri yırtıyor, küçük çürümüş tahta parçalarını ortaya çıkarıyor ve hepsini fırçalıyorum, muhtemelen eski bir cıvata ya da şanslıysam bir çeyreklik olan şeyi ararken çok iğrenç bir şeye dokunmadığımı umuyorum.

Dokunmadan önce parıltıyı görüyorum. Nefesimi tutuyorum. Eğiliyorum, etrafını kazıyorum, kendime bunun muhtemelen paslanmaz çelik bir rulman ya da eski bir buzdolabı parçası olduğunu hatırlatıyorum ve çekip çıkarıyorum.

Bu bir nişan yüzüğü. Nişan yüzüğü. Kirle kaplanmış. Pırlantayı tutan çatallardan biri eksik ve yüzüğün kendisi hafifçe bükülmüş, ama altın hala parlıyor ve pırlanta hala ışığı yakalıyor. Tanrım, aptallık ettim. Onu buraya atmakla aptallık etmişim ve en evlenme teklif etmekle de aptallık etmişim.

İlişkimiz aylardır çöküyordu.

Benimle kalmasını sağlamanın yolunun bu olduğunu düşündüm ve işe yaramadığında kalbim kırıldı ve öfkelendim.

Eve girdiğimde annem mutfaktaydı, bir kadeh şarap içiyor ve mutfak masasının üzerinde dizüstü bilgisayarını kullanıyordu, etrafına kağıtlar saçılmıştı.

"Şansın var mı?" diye soruyor.

Cevap olarak, sadece kaldırdım. Elini uzattı, ben de yanına gidip yüzüğü taktım.

"Güzelmış," diyor, çeviriyor ve sonra geri veriyor. "Yine de size elmas yüzükleri ormana atmamanızı öğrettiğime yemin edebilirim."

Sadece gülüyorum ve yıkamak için mutfak lavabosuna doğru yürüyorum.

"Seni dinleseydik eminim hepimiz daha iyi durumda olurduk," diyorum.

"Benimle dalga geçiyorsun ama haklısın," diyor.

İkimiz de bir an sessiz kaldık ve onun beni izlediğini hissedebiliyorum. "Evet?" diye soruyorum.

"Sadece şu anda ne için kullanmayı planladığınızı merak ediyorum," diyor, sesinde inanılmaz bir rahatlık var.

Suyu kapattım, ellerimi kuruladım, yüzüğü kuruladım. Cebime sokuyorum.

"Bu bir nişan yüzüğü," diye takılıyorum.

Annem iç çekti. Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Seth," diye başlıyor. "En sevdiğim dördüncü çocuğum." "Bunu tüm dördüncü doğan çocuklarına söylüyorsun."

"Ukalalık yapma," diyor gayet sakin bir şekilde. "Ve Delilah, *bir gün* gelinim olmasından gurur duyacağım, sevimli, canlı, keyifli bir insan, ama bu sadece şimdi onun için doğru olanı yaparsan gerçekleşecek."

Bir elimi göğsüme, kalbimin üzerine koyuyorum.

"Anne, bunu söz veriyorum," diyorum ona. Bir kez başını sallıyor, sonra beni kucaklamak için kendine çekiyor. "İyi şanslar," diyor bana.

BÖLÜM ELLİ İKİ

DELİLAH

Emin olmak için kapıyı **tekrar çaldım**.

Hâlâ bir şey yok. Evin içi tamamen sessiz. O burada değil. Arabayla geldiğim anda burada olmadığını biliyordum - araba yok, ışıklar yok - ama son bir saatimi Tinker Bell'e renk rötuşları yaparak ve cevap verdiğinde ne söyleyeceğimi çalışarak geçirdim.

Ama cevap vermiyor, çünkü burada değil ve bu hatıra defteri ellerimde ölü bir ağırlık gibi duruyor. Belki de bu aptalca bir fikirdi. Belki de bir barda Riley adında birinin donunu çekiştiriyordur ve her an gelip burada ne yaptığımı öğrenmek isteyebilirler. Evet, pazartesi akşamı saat altı ama Riley'nin hayatını bilmiyorum.

Alnımı, neredeyse ilkbaharın ilk akşamında serin olan ön kapısına yaslayıp birkaç nefes alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bunu planlamamıştım: Kapısına gidip bu albüm defterini sunacağımı, söyleyeceklerimi söyleyeceğimi ve bana kızmayı bırakıp işleri yoluna koyacağımızı düşünmüştüm. En azından ben öyle umuyordum.

Bir alternatif daha var elbette, ona içimi döküp yaptığım bu kitabı gösteriyorum ve o da bir Caravaggio tablosu gibi gölgeli bir şekilde kapının önünde duruyor ve bana her şeyin bittiğini söylüyor. Bazı yaralar asla iyileşmez, bazı geçmişler onarılamaz ve lütfen onu yalnız bırakabilir miyim?

Burada kalıp bekleyebilirdim ama ön merdivenlerinde oturup her geçen dakika daha da endişelenme düşüncesi hiç cazip gelmiyor.

Sorun değil. Yarın tekrar gelirim. Hatta belki önce ararım. Ne fikir ama.

Eve çok hızlı gidiyorum, harcanmamış enerjiyle pervasızca. Neko Case'i bangır bangır çalıyorum ve camlar kırık, karalama defteri ön koltuktayken olabildiğince yüksek sesle şarkı söylüyorum.

Evimden çeyrek mil ötede, ters yönde giden büyük yeşil bir kamyonu geçiyorum. Şoför son anda parmaklarını direksiyondan kaldırarak evrensel *bir* küçük kasaba işareti yapıyor: *"Bakıyorum aynı yoldayız, nasılsınız?"*

"Bekle," diyorum kendi kendime, yüksek sesle. Dikiz aynasına bakıyorum ama faydası yok.

O Levi'ydi.

O Levi miydi?

Sanırım o Levi'ydi.

Müziğin sesini kısıyorum, dikiz aynama tekrar bakıyorum ve arabamı garaj yoluna çekiyorum.

Seth'in Mustang'inin arka farları uzun farlarımda parlıyor. Kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Bugün yaşadığım her gergin ve korkmuş düşünce geri geliyor ve her biri bir arkadaş getiriyor.

Ve sonra o belirdi. Azalan gün ışığında evimin köşesinden adım atıyor, arka bahçeden araba yoluna giriyor ve farlarımda altında duruyor: kör edici ışıktaki yüzünün açıları patlamış ve gölgesiz, saçları dağınık. Bir elini kaldırıyor, gözlerini kapatıyor, başı hafifçe yana dönük. Sanki başına geleceklere karşı hazırlıklı gibi.

Nefes alıyorum. Kalbimin atışını duyabiliyorum, hızlı ama sabit ve her uzvumda güm güm attığını hissedebiliyorum.

Sonra karalama defterini aldım, farları kapattım ve arabadan çıktım.

Neden burada olduğunu bilmiyorum. Beni bir daha görmek istemediğini söyleyebilir. Bana sadece sevişmek istediğini söyleyebilir, hepsi bu. Bana kalbimi yeniden kıracak yepyeni bir şey söyleyebilir.

Ona beni bir kez daha mahvetme şansı veriyorum ve bunu biliyorum. Hayatta kalacağım. Er ya da geç bunun üstesinden bile gelebilirim, ama sonunda kalbimi masaya koymadan ve ona adının kazındığı yeri göstermeden bunun bitmesine izin vermeyeceğim.

"Hey," diyor ben ona doğru yürürken.

Sertçe yutkunuyorum. Avuçlarım terliyor. "Hey," diye cevap veriyorum.

Sonra: "Çörek yok mu?"

"Özür dilerim," diyor ve gülümsüyor. Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, o kadar iyi bildiğim bir hareket ki uykumda bile görüyorum. "Ama bu sefer daha az korkutucu olmaya çalıştım."

Eğer bir ayı olsaydı, şu anda çok daha az gergin olurum.

"Teşekkürler," diyorum. Karalama defteri ellerimde terliyor ve ona bakıyorum, kan kulaklarımdan fışkırıyor. Cesaret. *Cesaret*.

Boğazımı temizliyorum. Çalıştığım kelimeleri hatırlamaya çalışıyorum.

"Seth," diye başladım. *Güm. Güm.* "Dinle, çok kavga ettiğimizi biliyorum-" Bu değil.

"İşte," diye başlıyorum, bu cümlemin nereye gittiğinden emin değilim. "Bu garip ve zor oldu..."

"Bird, özür dilerim," diyor ben sözümü kestikten sonra.

Kuş. Kalbim kabarıyor.

"Ben de," diyorum, avuçlarım hâlâ elimdeki kitaba karşı terli. "Kavga etmekten ve bu aptal geçici çözümleri denemekten çok yoruldum ve-"

Arkasında, arka bahçemdeki projektörler yanıyor. Muhtemelen bir sincap, ama olmadığından emin olmak için Seth'in etrafına eğildim-

Orada bir şey var.

Duraksadım, kaşlarımı çattım. Bu... bir kutu mu?

Tahta bir kutu mu? Büyük, renkli bir tahta kutu mu?

"Bu senin mi?" Bütün sinirlerimi bir anda unutarak soruyorum. Seth iç geçiriyor, gülümsüyor.

"Artık senin," diyor. "Ve umarım beğenirsin, çünkü Levi'ye kamyonunu geri getirmesi için nasıl rüşvet vereceğimi hayal bile edemiyorum, böylece onu tekrar taşıyabiliriz."

Seth bir dirseğini uzatıyor, ben de şaşkınlıkla elimi dirseğinden geçiriyorum. Bana arka bahçemde rehberlik ediyor ve kendini göstermesi uzun sürmüyor.

Kuleleri ve asma köprüye benzeyen bir rampası olan köpek kulübesi büyüklüğünde bir kale. Parlak teknik renklerle boyanmış: duvarlar cerulean, kuleler kelly green, kapı magenta, kuleler parlak mor.

Kapının üzerinde, özenle işlenmiş beyaz harflerle *VARMINT SARAYI* yazıyor.

Nutkum tutuldu.

Seth sonunda, "Terry, Larry ve Jerry'nin hoşuna gider diye düşündüm," dedi.

Boğazımı temizliyorum. Tekrar temizliyorum. Ona söyleyeceğim her şeyi tamamen unutmuştum.

"Dürüst olmak gerekirse mimari zevklerini bildiğimi söyleyemem," diyorum ona. Hâlâ bakıyorum.

"Rakun kalesi mi yaptın?" Dedim. "şey bu, değil mi?" "Evet," diye onaylıyor. "Beğendin mi?"

"Var," diyorum ve bu büyüğü bozuyor. Öne çıkıyorum, bir tarete dokunuyorum, içine bakıyorum. Çömelip kapı aralığından bakıyorum. Üçünün de aynı anda sığabileceği kadar büyük görünüyor, gerçi rakunların kucaklaşıp kucaklaşmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra doğrulup Seth'le yüzleşiyorum. Beni izliyor, gözleri soluk ışıktaki hâlâ cerulean.

"Senden hoşlanıyorum," diyor ve ağzının bir köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Hepsi bu, gerçekten. Senden hoşlanıyorum. Komik olmanı seviyorum. İnatçı olmanı seviyorum. Her zaman macera peşinde olman hoşuma gidiyor ve sadece

Evinizde gerçekten tuhaf içkiler var ve milyonlarca güzel dvmeniz olmasını seviyorum ve hatta yufka yürekli olduğunuz için hastalıklı seraserileri beslemenizi bile seviyorum."

Bu sefer *ama'yı* sormaktan daha iyisini biliyorum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum. "Keşke sevmeseydim dediğim zamanlarda bile."

"Artık sensiz olamam," diye devam ediyor usulca. "Olabileceğimi sanmıştım ama her seferinde yanılmışım."

Bir adım ne çıkıp elini yanağıma koydu. Arkamızdaki projektörler sönüyor ve birdenbire neredeyse karanlığın kayrak mavisinde buluyoruz kendimizi.

"Ben her aradığınızda cevap verecek adamım," diyor basitçe. "Ne sorarsan sor, evet diyeceğim. Hoşuna gitsin ya da gitmesin Bird, ölene kadar senin olacağım."

Derin bir nefes alıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Seni golften hoşlanan biri için terk etmeyeceğim," diyorum . I

Sesime güvenmiyorum çünkü ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. "İstedieğim bu değil. Ben *seni* istiyorum. Başka birini isteseydim, başkasıyla birlikte olurdum."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Buraya gelmenin uzun sürdüğünü biliyorum, ama o sensin, Seth."

Sonra beni öpüyor. Diğer eliyle diğer yanağımı kavrıyor ve beni usulca öpüyor. Dikkatlice, ama nazikçe değil, sanki dayanabileceğim baskıyı tam olarak biliyormuş gibi.

"Sen yeterlisin," diye mırıldanıyor, yüzüm hâlâ ellerinin arasındayken. "Sen her zaman yeterliydin. Her zaman da yeterli olacaksın."

şimdi onu öpme sırası bende, elim yüzünde, parmaklarım saçlarında kıvrılmış, aniden sahipleniyorum. Bileğimdeki hala iyileşmekte olan yıldız karanlıkta bana göz kırıyor ve uzun bir pckten sonra geri çekiliyorum.

"Haklıydın," diyorum ona. Tek kaşını kaldırıyor. "Evde, eski sevgilimden kalan eşyaların olduğu kutuyu bulduğunda-"

"zr dilerim," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı ağzının üzerine koyuyorum. O da diğer kaşını kaldırıyor.

"Seni silmeye çalıştım ama yapamadım," diyorum ona. "Seni unutmak için çok çabaladığımda bile hep oradaydın Seth. Yerini doldurmaya çalıştım ve boşanma davası açtığım anda seni aradım."

Parmaklarımı dudaklarından çekiyorum ve o da elimi tutuyor. "O kısmı bana hiç anlatmadın," diyor.

"Nolan belgeleri aldıktan sonra bir saat geçti," diyorum. "Yalvarmak zorunda kalma ihtimalime karşı cesaretimi toplamak için altmış dakika."

Yarım adım geri çekilip hatıra defterini ona uzattım. İlk sayfa Ava'nın düğünündeki halimiz, profesyonel çekimlerden biri. kollarında dans ediyoruz. O sırıtıyor, ben gülüyorum, arkamızdaki insanlar bulanık. Karalama defteri için aldığımız onca şey yerine, fotoğrafın altındaki sayfada pembe ve altın rengi bir çizim var: düğün baloncuklara dönüşüyor, sürüklenip gidiyor; tepede kanat çırpın bir kuş.

Seth kitabı neredeyse sönmek üzere olan ışığa tutup içeri getiriyor. Gölgesi kitabın üzerinde kalmasın diye dönüyor.

Bir sonraki sayfa: Lisemizin sahnelediği *Guys & Dolls* oyununun programı. Yırtık bir defter kâğıdı parçası, üzerinde benim büyük, kaçık ergen el yazımıyla *Delilah Loveless* yazıyor. Altındaki sayfada, ilk öpüştüğümüz köşeden futbol sahasının . Yüzünden, loş ışıkta bile bunu tanıdığını anlayabiliyorum.

Seth elini uzattı, ben de tuttum. Evime doğru yürüyoruz, arabaların yanından geçip içeri giriyoruz. Kanepeye oturuyoruz, kolunu bana doluyor ve gecenin çoğunda yaptığım şeye bakıyorum.

Sonunda, Ava'nın düşündüğü gibi ortaya koymadım. Kitap bir hikâye anlatmıyor çünkü ikimiz de hikâyeyi zaten biliyoruz, ezbere, içten dışa ve baş aşağı.

Daha soyut: ruh haline, duyguya, hisse göre düzenlenmiş. Ailesiyle ilk tanıştığım an, bana üniversitedeki dairesinin anahtarını verdiği anla aynı grupta yer alıyor: onun evinin benim evim olduğu zamanlar. Bir balo fotoğrafı ve bir otel anahtarı,

Birlikte. Sonbahar Festivali'nin bardak altlığı, bir kanepede yatay olarak durduğumuz iki sayfalık neredeyse pornografik bir çizimle destekleniyor. Görünen tek şey bir meme ucu, ama ne olduğu açık.

Seth anlıyor. Biliyor, sezgisel olarak, bazı sayfalara gülüyor, bazılarının içinde ne olduğuna dokunmak ister gibi parmaklarını gezdiriyor. Bazen benimle dalga geçiyor, bazen beni öpüyor ve son sayfaya ulaştığında ona doğru kıvrılıyorum, hala kanepemdeyim, başım boynunun kıvrımında.

Bir şişe Frog Holler Cider'ın etiketini çıkarıp sayfaya yapıştırdım. Üzerinde ahırın ve bir elma ağacının resmi var ve altındaki sayfada sahnenin geri kalanını çizdim: arkada tepeler, yukarıda yıldızlar. Uzakta, el ele tutuşan iki minik figür.

"Bu işin o gece anladım," diyorum usulca. En romantik şey mu bilmiyorum ama en doğrusu bu.

"Ondan önce de biliyordum," diyor Seth beni çekerek.

Boynuna sokuluyorum.

"Hayır, yapmadın,"

diyorum. "Ben yaptım.

Arabadayken

biliyordum." Gülüyorum.

O da gülüyor.

"Hayır, yapmadın," diyorum tekrar.

"Bir hayal gördüm," diyor Seth. "Yirmi yıl sonraki halimizi, saçlarımın ağardığını ve senin yolcu koltuğunda elinde dev bir haritayla benimle yönler hakkında tartıştığını. Ve biliyordum."

"Ne, tartışabileceğimizi mi?"

"Seni sevdiğimi," diyor, sesinin gürültüsü içimde yankılanıyor. "Ve ne olursa olsun, bunun için savaşacağımı."

Gözlerim yaşıyor ve dudaklarımı ısııyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve tekrar öpüşüyoruz.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

SETH

Oturma odasındaki sürgülü cam kapı tekrar açılıp kapanıyor ve birkaç saniye sonra Delilah elinde plastik mama kabıyla mutfağa geri geliyor.

"Henüz bir şey yok ama sanırım onları baştan çıkardım," diyor. "Yeni evlerinin önüne geldiklerinde merak edip bakacaklardır, değil mi?"

Bir tenceredeki bulaşık sabununu durulayıp bulaşık rafına koyuyorum.

"Belki de onları cezbedecek daha iyi ikramlara ihtiyaçları vardır," diye düşünüyor ve lavabonun yanındaki tezgâha yaslanıyor. "Rakunlar filet mignon sever mi?"

Gülümsememeye çalışarak ona bir bakış atıyorum ve bir spatula yıkıyorum.

"Peki ya çikolatalı trüfler?" diye ediyor, sesinde saf bir yaramazlık var.

Derin bir nefes alıyorum, suyu kapatıyorum ve oyuna gelmemeye kararlı bir şekilde havluya uzanıyorum.

"Oh! Istakoz!" diye haykırıyor. "Herkes istakoz sever, değil mi?"

"Onlar serseridir!" Sonunda kendime rağmen söyledim.

Delilah gülüyor ve ben de havluyu onun karşısındaki tezgâha atıyorum.

"Çöp yiyorlar," diyorum ona, ama sırtıyorum. "Ve lanet olası bir baş belasındırlar."

Öne doğru eğiliyor, üzerimdeki düğmeli flanel gömleğin önünden tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Tam bir baş belasısın" diyor.

"Sen yerel faunayla oynaşırken ben bulaşıkları yıkayan bir baş belasıyım," diyorum ona, ellerimi tezgâhın kenarına sabitleyerek.

"Hayalim Pamuk Prenses'e dönüşmek ve biz dondurma yerken hayvanların bulaşıkları yıkaması," diye dalga geçiyor. "Ayrıca, rakun kalesini en başta kimin inşa ettiğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Sana sadece bir kolye almadığım için pişman olmaya başlıyorum," diye karşılık veriyorum. "Tabii ki öylesin," diyor ve gömleğini bırakıyor.

Ellerini gövdemden aşağı kaydırıyor, iki parmağını kot pantolonumun kemerinin altına sokuyor, hafifçe çekiştiriyor, parmaklarının arkası sıcak tene karşı serin.

Bütün vücudum titriyor.

"Kalacak mısın?" dedi.

Eğildim ve onu öptüm. Yumuşak ve sıcak, ağzını benimkinin altında açıyor, elleri gömleğimin altına giriyor, tenime karşı serin. Sıcaklıkla hiçbir ilgisi olmayan tüylerim diken diken oluyor.

"Ama diş fırçası bile getirmedim," diyorum ve gülümsediğini hissedebiliyorum.

Delilah, "Sakın bana serseriler sarayından makyajlı sekse kadar düşünmediğini söyleme," diyor. "Ne yani, bir akış şeması kullanmadın mı?"

Parmaklarımı pantolonunun kemer halkalarından geçiriyorum, hafifçe çekiştiriyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum, sikim şimdiden kıpırdanıyor.

"Bir, akış şemaları karar vermek içindir, planlama için değil," diyorum. "Ve ikincisi, ben sadece evet demeni istedim. Sonrasında ne olacağını düşünmedim bile."

"Terry, Larry ve Jerry'ye yakışan bir eve nasıl karşı koyabilirdim ki?" diye soruyor gülerek.

Ve sonra, daha yumuşak: "Sana nasıl karşı koyabilirim?" "Eminim binlerce yolu vardır."

"Yine de hiçbiri ilgimi çekmiyor."

Eli enseme, beni aşığı çekiyor, ağızım onunkine yapışıyor. Öpüştüğümüzde hissettiğim şey, sanki içimde bir şey yerine kilitleniyor.

İşte bu. Bu hep böyleydi.

"Seth," diyor, sesi hâlâ yumuşak, alnımı kendi alnına yaslıyor. "Bana bir söz ver."

"Herhangi bir şey."

"Önce ben söyleyebilir miyim?"

Başparmaklarımla yanlarını, kalçalarının hemen üstündeki çıplak teni okşuyorum. Vücudu kıpırdıyor, en ufak bir hareket, ama yine de içimde bir heyecan yaratıyor.

"İyi," diye takılıyorum.

"Bir dahaki sefere kavga ettiğimizde her şey bitmeyecek" diyor. "Bir dahaki sefere bir konuda kavga ettiğimizde yürüyüşe çıkacağımıza, bahçeyle uğraşacağımıza ya da ekmek pişireceğimize söz ver, ama sonra bunu çözeceğiz ve birlikte kalacağız."

Reddetmek istiyorum. *Hayır* demek istiyorum, *bir daha asla kavga etmeyeceğiz, bundan sonra her şey sonsuza dek mutlu olacak*, ama bu en kötü söz çünkü tutamayacağım bir söz.

Mükemmelliğe ya da kalıcı mutluluğa yemin edemem ama onun yanında kalacağıma yemin edebilirim.

"Söz veriyorum," diyorum ona. "Ama bana bir söz vermeni istiyorum." Yutkunuyor.

"Ne?"

"İhtiyacım olan her şeyin sen olduğunu söylediğimde bana her zaman inanman için," diyorum. "Seni ve sadece seni sevdiğimi söylediğimde sözümü dinle."

Gülümsüyor, hafifçe kahkaha atıyor ve rahatladığını hissedebiliyorum. "Söz veriyorum," diyor.

Öpüşüyoruz: usulca, şefkatle, bir filmin sonundaki çift gibi. Tatlı, iffetli bir öpücük, çiçek yaprakları ve aşk soneleriyle birlikte gelen türden, gün doğumunda uyuyan bir prensese *seni seviyorum* diye fısıldayan türden.

Bitti. Başıım dönerek geri çekiliyorum ve Delilah bana bakıyor, çilleri ve kahverengi gözleriyle.

Eli enseme, yakamın üzerinde geziniyor, omzum düzleşiyor. Başparmağını hızla bisiklet izimin üzerinde gezdiriyor, başını hafifçe eğiyor, omzumu avucunun içine alıyor.

Ben , o da aniden gülüyor. Sonra
kızardı.

Tabii ki tekrar yapıyorum ve yanakları daha da pembeleşiyor. "Yüzün kızarıyor," diyorum ona.

"Hayır, değilim," diyor, gözleri hâlâ kolumda.

Kendimi ona doğru bastırıyorum, tezgahın kenarını kavrayıp kaldırıyorum. Delilah dudaklarını ısırtıyor ve gülmemeye çalışıyor, boynundan aşağı bir kızarıklık iniyor ama ellerini pazularıma doluyor ve sıkıyor.

"Ne kızarıyorsun, Bird?" Alay ediyorum.

"Kapa çeneni," diyor başını iki yana eğerek. "İyi vakit geçiriyor musun?"

"Az önce ne ben?"

"Görünüşe göre görülmem ve duyulmamam gerekiyor."

"Ben öyle demedim," diyor, hâlâ gülmemeye çalışarak, elleriyle omuzlarımı kavıyor. "Ben çok sofistike bir kadını ve seni güzel aklın ve olağanüstü zekân için seviyorum."

"Ama kaslarımı sevdiğin için beni becermek istiyorsun."

Şimdi sırtıyor, kalçaları benimkilere doğru kayıyor. Şimdiden ne kadar ıslak olduğunu merak ediyorum ve bu kışkırtıcı.

"Ve kişiliğin, sanırım," diyor ve bir parmağını gömleğimin üst düğmesinin altına sokuyor. "Bu fena değil."

Düğmeyi açıyor, elini aşağı kaydırıyor, bir sonrakini ve bir sonrakini açıyor, ta ki gömleğim açılana kadar, elleri her yerimde. Onu tekrar öpüyorum ve ayak parmaklarının üzerinde duruyor, kalçaları benimkine çarpıyor, yumuşak ritmi doğrudan ağrıyan sikime gidiyor.

Binlerce yönden cazip geliyorum: onu döndürmek, eğmek, hala çoğunlukla giyinik olan tezgahın üzerine çıkarmak. Onu tam buraya yatırıp yüzümü kalçalarının arasına gömmek geliyor içimden. Dizlerinin üzerine çökmesine izin verip dudaklarının sikimin etrafında kenetlenmesini izlemek geliyor içimden.

Ama sonra gömleğimi omuzlarımın üzerinden itiyor ve alt dudağımı ısıyor ve ben daha gömleğimi çıkarmadan elleri pantolonumun kemerini çekiştirerek beni kendisine daha çok çekiyor.

Kıcını tutup tezgâhın üzerine kaldırıyorum ve yumuşak bir "Oh!" şaşkınlığı ve sırtıyla yere iniyor, sonra ağzını kendi ağzımla ezip onu dolaplara yaslıyorum.

Bacaklarını bana doluyor, sırtını kamburlaştırıyor. Kazağını kaldırıyorum ve başının üzerinden çıkarıyor, statik elektrik çatırdıyor ve saçlarında yanıyor, teni her zamanki gibi cesur ve parlak. Siyah bir atleti de var ve sabırsızlanıyormuş gibi onu da çıkarıyor.

Atletin altında siyah dantelli bir sütyen var, göğüsleri şişip sütyenin dışına taşıyor, adeta saat gibi çalışan kalbi parçalıyor. Aldığı her nefeste teni kumaşa baskı yapıyor, onu zorluyor.

Delilah beni tekrar öpmek istiyor ama ben onu omzundan tutup dolaba yaslıyorum çünkü bakmakla meşgulüm.

"Sana söylemedim bile," diyor, nefesi kesilmiş ve aynı anda eğlenmiş bir halde.

Diğer elimi bir göğsün üzerinde gezdiriyorum, başparmağımı ten ve dantel arasındaki dikiş boyunca kaydırıyorum.

"Söyle bana?" Diğer elimin de ona katılmasına izin vererek yankıladım.

Siktir. *Sikeyim*. Dolaba yaslanıyor, bir parmağıyla siyah sütyen askısının altında oynuyor.

"Bugün evine gittim," diyor. "Beni geri alıp almayacağını görmek için karalama defterini götürdüm."

Beynimde şu anda kan eksikliği var, bu yüzden bunu anlamam bir dakikamı aldı.

"Bunu giyiyorum," diyorum.

"Karalama defterinin işe yaramaması ihtimaline karşı," diyor yumuşak bir sesle.

Elimi onunkinin üzerine koydum, bir parmağımı aynı kayışın etrafında döndürdüm.

"Seni geri almadığım bir dünya mümkün değil," diyorum omzunun üzerinden çekerek. "Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu giymenin de işe yaramadığı bir dünya mümkün değil."

Göğüs ucunun altındaki kayışı çekiyorum, dışarı çıkıyor.

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyor ve sonra onu yalıyorum, dilimi etrafında döndürüyorum, ağızımda sertleşirken Delilah'nın üstümdeki iniltisini dinliyorum ve dişlerimle onu kızdırabiliyorum. Aynı şeyi diğer meme ucuna da yapıyorum ve o elini saçlarımda sıkıyor, çıplak topukları sırtıma değiyor.

Sonunda ağızını tekrar benimkine yaklaştırıyor, ileri doğru bastırıyor. Teni benimkine karşı sıcak ve elektrikli ve kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Ağızımın içine bir ses çıkarıyor ve gülümsediğini hissedebiliyorum. Onu daha da yakınımaya çekiyorum, parmaklarım kotun içine giriyor ve sonra tezgahın üzerinden kalkıyor.

Kotunun düğmelerini açıyor, kalçalarına doğru itiyor ve sonunda tekmeliyordu.

Kapalı.

Külotu da aynı: siyah ve küçük, sutyeniyle aynı dantelden. Ne zaman ben Elimini bacaklarının arasına kaydırıyorum, bir ses çıkarıyor ve kalçalarını döndürüyor, kumaş zaten nemli. Sikimi sertçe avuçluyor ve parmaklarımı kumaşın altına sokuyorum, nefes alış verişini düzensizleşene ve bir ayağını alt dolaplara dayayarak inleyene kadar klitorisile oynuyorum.

Durduğumda, onu tezgahın uzaklaştırırken hayal kırıklığı içinde iç çekiyor.

"Üst katta," dedim ona. "Şimdi."

İyi bir önlem için sert bir kış şaplak ekliyorum ve *çok* tatmin edici.

"Yoksa ne olur?" diye dalga geçiyor. Parmakları fermuarımı buluyor.

"Ya da seni tezgâhın üzerinde becermek zorundayım ve bunu daha geçen hafta sonu yaptım," diye takılıyorum.

"Geçen hafta sonu hoşuma gitti," diye karşılık veriyor. Fermuarı indiriyor ve düğmeyi açıp sikimi kavırıyor ve bir an nefes almayı kesiyorum.

"Biliyorum," diye çıkmayı başardım. "Snowpeak, Batı Virginia'nın çoğu biliyor."

Beni tekrar sıkıyor ve ben de yapabildiğim için iki elimle kıcını kavıyorum.

"Kıyafetini beğendim ve seni önümde merdivenlerden çıkarken izlemeyi çok isterim, ne dersin?" Ben de öyle dedim. "Yumuşak, düz yüzeyler bazen sevişmek için güzeldir. Yatağına girmek için daha fazla neden ister misin, yoksa bunlar yeterli mi?"

Beni öpüyor, ereksiyonumu bırakıyor, sütyenini düzeltiyor, böylece meme uçları tekrar gizleniyor.

"Sanırım bunlar yeterince iyi," diye alay ediyor ve uzaklaşıyor.

Yürümek doğru kelime değil. Onu izlediğimi biliyor ve Delilah merdivenleri hızla çıkıyor, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor ve ben hipnotize edilmiş gibi hissediyorum. O daha ikinci kata varmadan ben jartiyerlerden birini kapmıştım bile, parlak kırmızı fiyonk parmaklarımın arasında göz kırpmıyor, başparmağım kalçasıyla arasındaki kıvrımda.

Merdivenlerin başında, başparmağımı dantel külotun altına sokup çıkarıyorum ve orada bırakıyorum. Sütyeni yatak odasının kapısında duruyor ve onu yatağa atmadan önce tekrar kendime çekiyorum, sırtı göğsüme geliyor, iç çekerken ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Eriyor.

Parmaklarımı tekrar bacaklarının arasına sokuyorum ve o başını omzuma yaslarken parmaklarım ıslaklığın içinde kayıyor, gözleri kapalı, dudakları ayırık. Kalçaları bana doğru dönüyor, baskı hem lezzetli hem de enfes bir işkence.

Sonra onu döndürüyorum, öpüyorum ve yatağa fırlatıyorum, o da şaşkınlıkla gülüyor.

"Sakın bana bunu beklemediğini söyleme," diyorum.

Ayağa kalkıp öne doğru oturuyor, çözölmüş pantolonumun kemerinden tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Bir mermi olabilmek için yatak istediğini bilmiyordum," diyor ve sonra dizlerimin üzerinde, bacaklarının arasındayım. Sikim serbest kalıyor ve kot pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum.

"Mermi mi?" Onu tekrar yakalayıp yatağa doğru iterken sesim alçalıyor, kalçalarının alt kısmı benimkilerin üst kısmına dayanıyor. "Bazen seni fırlatıp atmayı seviyorum."

Onu derinden öpüyorum, bir meme ucunu çimdikliyorum.

"Zıplıyorsun ve güzel sesler çıkarıyorsun," diye alay ediyorum, elini tekrar sikimin etrafına sararken.

Sonra inledim. Beni sıkıyor, kökünden ucuna kadar okşuyor. Aletimin başı iç uyluğunun yumuşak, pürüzsüz derisine çarpıyor ve ellerimi tekrar bacaklarının arasında gezdiriyorum. Çaresiz bir şekilde eline doğru iterken bile klitorisile oynuyorum.

Sonunda parmaklarımı onun dar, kaygan girişine sokup başparmağım klitorisini daire içine alıyorum ve Delilah inliyor. Kalçalarını kaldırıyor, bir bacağına sırtıma doluyor, beni okşuyor ve parmaklarımı aynı anda daha derine itiyor.

Bir parmak daha ekliyorum ve başparmağım klitorisindeyken kanalının ön duvarına doğru hareket ettiriyorum. Tekrar inliyor, başı yana düşüyor, yumruğu hâlâ sikimin etrafında. Daha derine itiyorum, parmaklarımı parmak eklemime kadar içine gömüyorum ve sırtı o kadar sert bir şekilde yükseldiğinde doğru noktayı bulduğumu anlıyorum ki tüm vücudu yataktan çıkıyor.

O boşalmadan önce duruyorum, parmaklarımı içinden çıkarıyorum. Beni bir kez daha okşayıp girişine doğru yönlendirirken üzerine yürüyüp uzun, derin bir öpücük veriyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor, gözleri kocaman, diğer eli yanağını okşuyor.

Sonra birden gözleri parlıyor ve sırtıyor. Delilah altımda dönüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan sırtüstü yatıyorum.

Şaşkın bir "*Oh*," sesi çıkardım ve sonra beni tuttu, bacağına üzerime attı, kalçalarım bini, horoz aramızda ezildi.

Gülüyor, vücudunu benimkine bastırıyor. Bileklerimden tutup başımın üzerinde tutuyor, ben de ona karşı göstermelik bir mücadele veriyorum.

"Güzel ses," diyor. Dudağımı ısırarak beni öpüyor. Ben ağzının içinde inleyene ve parmaklarımızı birbirine bağlayana kadar kalçalarını sikime doğru yuvarlıyor, beni daha sert geri itiyor.

"Sikime binersen daha fazlasını yaparım," diyorum ona.

"Böyle güzel bir ağız için, kesinlikle kirli," diye alay ediyor ve ellerimi bırakıyor. Kendini dikleştiriyor ve ben de kalçalarını jartiyerlerinden tutup ayırıyorum, parmaklarım içine girene kadar sıkıyorum.

"Kirli mi?" Sırtarak soruyorum. Arkasına uzanıp beni tekrar kavrarken sıkıyor, itiyor. "Kirli sana, gözlerin dönene ve bacakların titreyene kadar boşalana kadar ıslak amınla büyük şişman horozumu sürmeni istediğimi söylüyor."

Dizlerinin üzerinde yükseliyor, bir eli göğsümde, tüm görkemli vücudu uzanıyor. tabanını kavrayıp sabit tutuyorum ve o da üzerine çöküyor.

İşte o zaman bana teslim oluyor. Vücudu yavaşça teslim oluyor, gerginliği davet ediyor, sarıyor. Aramızda hiçbir şey olmadan ten tene teslim oluyor, gözleri kapanıyor, kendini bana teslim ederken dudaklarından bir iç çekiş kaçıyor.

Onun yeterli olduğunu böyle anlıyorum çünkü arzuladığım, geceleri rüyalarımda gördüğüm şey bu: Delilah böyle yumuşak ve savunmasız, özüne kadar soyulmuş. Çilleri, mürekkepli teni ve evcilleştirilemeyen saçlarıyla Delilah. Bazen beni kör edecek kadar parlak yanan Delilah.

İçine daldım ve o inledi. Öne doğru eğiliyor, iki elini göğsüme sabitleyip kalçalarını geriye itiyor. Parmaklarım kalçalarına o kadar sert giriyor ki ileride morarabilir ama ikimizin de umurunda olduğunu sanmıyorum.

"Bana bundan ne kadar hoşlandığını söyle,"

diye homurdanıyorum. Etrafımda kenetleniyor ve ben inliyorum.

"Buna bayıldım," diyor Delilah. Eller göğsümde. Kalçalar tekrar hareket ediyor, yuvarlanıyor, esniyor. *Sikeyim.*

Onu tekrar aşığı çekiyorum, sertçe, ve o bir ses çıkartıyor.

"Sikini içimde seviyorum," diyor, zor nefes alıyor. "Kirli ağızını seviyorum. Ne kadar iyi hissettirdiğini seviyorum ve direnmenin ne kadar zor olduğunu seviyorum ve-"

Tekrar geriye sallanıyor, nefesi kesiliyor. "Ve seni seviyorum," diye bitiriyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve o da bana gülümsüyor. "Güzel," diye mırıldanıyor.

Bir ritim buluyor, elleri göğsümde. Yavaş ve derin ve yükselip alçalırken, kalçalarını içime sokarken ve ellerini göğsümde sıkarken ona adımı söyletıyor. Yarın orada yarım ay izleri olacak ama şu anda bu konuda bir şey yapamayacak kadar iyi hissettiriyor, acının iğneleri onun tüm vücut zevkiyle karışıyor ve her şeyi keskin bir rahatlamaya getiriyor.

Ben de onun bu yönünü seviyorum: sevişirkenki dürüstlüğünü, ona ihtiyacı olanı vermeme izin vermesini. Ne kadar iyi hissettirdiği ya da ne kadar hoşuna gittiği konusunda hiç çekingen davranmaması.

Nefes alışına bakılırsa, yaklaştığında *boşalacağım*. Bana doğru eğiliyor, sikimden aşığı kayıyor, başını geriye atarak inliyor. Kalçalarını çekebildiğim kadar aşığı çekiyorum ve kendini bana doğru sürüyor ve inliyor, *beni boşalt Seth, beni boşalt, beni-*

Etrafımda kenetlendiğinde kelimeler kesiliyor, sestten başka bir şeye dönüşmüyor. Bana karşı sallanıyor ve onu aşığıya, üzerime çekiyorum, her vuruşta sarsılana ve beni şiddetle öpene kadar olabildiğince derine iniyorum.

Dudaklarımız hâlâ birbirine değerken, "*Siktir*, çok iyi geldi," diyor.

"Kesinlikle öyle görünüyordu," diye ona takılıyorum ve o da usulca gülerek başını benimkinin yanına eğiyor.

Kalçalarını tutuyorum ve tekrar içine kayıyorum. Kulağıma doğru inliyor.

"Hâlâ iyi hissettiriyor," diyor. Tekrar yapıyorum ve nefesi kesiliyor.

Kulağıma ısırıldı. I

Onu daha sert sikiyorum ve bu sefer homurdanıyor ve sonra geri itiyor, oturuyor.

Delilah ellerini kalçalarımına sabıtlıyor. İçindeki tek parçam sikimin ucu olana kadar yukarı kalkıyor ve geriye doğru eğiliyor ve sonra beni sert bir vuruşla içine almasını izliyorum.

Gördüğüm en iyi şey olabilir. Daha da iyi çünkü bunu yaparken inliyor. İçime işleyen zevk yüzünden daha iyi, çünkü göğüsleri zıplıyor, çünkü sevdiğin kadının sikine binmesini ve duramayacak kadar hoşlanmasını izlemekte mutlak, ilkel bir tatmin var.

Tekrar, daha sert yapıyor ve bu sefer onunla buluştuğumda zevkten nefesi kesiliyor. Başparmağımı klitorisine götürüyorum ve belirlediğimiz ritimle onu okşuyorum, bununla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışıyorum: görünüşünü, nefes alışını, sesini.

Boşalmak üzereyken aniden yavaşlaması, beni sert ve derin bir şekilde içine alması, kaslarının etrafımda çırpınması. Klitorisini daha sert ve daha hızlı okşuyorum ve o da *evet, Seth* diye fısıldıyor ve ilk seferden daha sert boşalıyor.

Bana binerken onu saniyelerle takip ediyorum, içine boşaldığımda amı beni bir mengene gibi sıkıyor. Denize alabora olmuş, devrilmiş ve enkaza dönmüş gibi hissediyorum, sanki beni mahvetmiş ve şimdi parçaları tekrar bir araya getirmesi için ona ihtiyacım var.

Sonunda hareket etmeyi bıraktığımızda, hala onun içinde oturuyorum, bacaklarını bana sararken kollarımı beline doluyorum.

Uzun, yavaş bir öpücük. Elleri saçlarımda, sırtımda, omuzlarımda, kollarımda. Her yerde Delilah var, ki tam da olmasını istediğim yerde.

"Kuş," diye mırıldandım. "Seni seviyorum."

Beni derinden öpüyor. Yavaşça. Ağızlar açık, diller bir arada.

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Biliyorsun."

"" diyorum ona.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

DELİLAH

Başımı Seth'in omzuna yaslıyorum, yanağım sıcak ve hafif nemli. Hareket ettik ama fazla değil: yatak başlığımın yeşil kadifesine yaslanmış oturuyoruz, etrafımıza yastıklar ve battaniyeler saçılmış.

"Kahretsin, sana eyersiz seks yapıp yapamayacağını bile sormadım," diyorum, doğru düzgün ilgilenemeyecek kadar tembelce. "Özür dilerim."

Başını yatağın başlığına yaslıyor ve gülümsüyor, usulca gülüyor.

"Bird, söz veriyorum bir şey söyleyecektim," diyor bana.

"Yani, umarım öyledir," diyorum.

Bilgin olsun diye söylüyorum, dışarı çıkıp korunmasız bir şekilde garip şeyler yaşadıktan sonra bana bir rakun kalesi inşa ettiğini ve beni her zaman seveceğini söylediğini gerçekten düşünmedim. Bu sadece hatırlamam gereken bir nezaketti.

"Sorduğun için biraz aşağılandım," diye alay ediyor, gözleri hâlâ kapalı. "Sen taşındığından beri kimseyle yatmadım, şimdi başlayacağımı mı sanıyorsun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, cümlesini zihnimde canlandırıyorum. Sonra tekrar yapıyorum. "Ne?" Sonunda söyledim.

Gözlerini açtı, bana baktı.

"Şaka yapıyorum," diyor. "Sormak sorumluluktur, hakaret etmiyorum." "Diğer kısmı."

"Elinizden cinsel yolla bulaşan hastalık kapmak zordur."

"Geri döndüğünden beri başka biriyle yatmadın mı?" diye sordum.
"Sonbahar Festivali'nden ve moteldeki hafta sonundan beri mi?"

"Hayır," diyor, sanki aşikâr olanı onaylıyormuş gibi.

Sadece ona bakıyorum. Ona uzunca bir süre bakıyorum. "Sana söylemiştim," diyor, yüzü aniden belirsizleşiyor. "Kesinlikle söylemedin."

"Almış olmalıyım."

Başımı ona doğru eğiyorum ve o da boğazını temizliyor.

"Hey, Bird, bil bakalım ne oldu?" diyor. "Sprucevale'e geri döndüğünden beri iki buçuk yıldır başka kimseyle birlikte olmadım, bu harika değil mi?"

"İmkânsızsın," diyorum ama gülümsüyorum.

"Özür dilerim, sana söylediğimi sanıyordum," diyor, sonra tekrar arkasına yaslanıp gülüyor. "Kahretsin, sanki tenime yazılmış gibi hissettim."

"Çok fazla metin var ama bunu senin için kesinlikle yapabilirim," diyorum.

Eli benimkine doğru kayıyor, alıyor ve ters çeviriyor. Sol elim, yeni dövmenin üzerinde hala bir yara bandı var.

"Ne oldu?"

Cevap olarak yara bandını çıkardım. Yıldızın altı siyah ve parlak, iyileşme süreci devam ettiği için kenarları hâlâ hafif pembe.

"daha aldım," diyorum. "Aslında teknik olarak kendime verdim. Neyse ki bu konuda daha iyi oldum."

Seth elimi aşağıdan kavırıyor ve uzun süre küçük dövmeye bakıp düşünüyor.

"Bunu saklamak zor olacak," diyor sonunda.

"Biliyorum," diyorum ona. "Siktir et."

Eğildi ve beni şakağımdan öptü.

"Vera ve babam bundan nefret edecekler," diyorum, hâlâ yıldıza bakarak.

"Winona sessizce onaylamayacak ama bir şey söylemeyecek, Olivia

yüzünü buruşturacak ve kocası da korkunç bir ifade takınacak.

Sanki bir işim yokmuş gibi, bir görüşmesi yapmam konusunda

endişeleniyor." "Hoşuma gitti," diyor Seth.

"Teşekkürler," diyorum ona. "Ben de beğendim. Ve artık onların fikirlerinin kendi fikirlerimin önüne geçmesine izin vermeyeceğim."

Şakağıma bir öpücük daha konduruyor ve bu kez dudakları bir süre daha oyalanıyor, eli hâlâ elimin altında.

"Bir saniye orada kal," diyor beni bırakıp yataktan kalkarken.

Etrafına bakar. Gerinir. Bir elini saçlarında gezdirir, bu hiçbir şeyi düzeltmez ve sonunda pantolonunu kapıp cebine uzanır.

Yatağıma geri döndüğünde yumruğunda bir şey vardı. Seth bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de ona doğru eğiliyorum, diğer eli hâlâ bir şey saklıyor.

Midem sıkışıyor ve yutkunuyorum. İçime dolan ani korkuyu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bu sadece bir hediye," diyor sonunda. "Yemin ederim hepsi bu. Bu bir soru, bir sözleşme ya da bir tür zorunluluk değil. Sadece senin sahip olmanı istediğim bir şey, hepsi bu."

Ona bakıyorum, çünkü bu konuşmadan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

Mavi gözleri benimkilerle

buluşuyor. "Tamam,"

diyorum.

Yumruğunu tutuyor, nefes veriyor ve açıyor. "İşte,"

diyor.

Nişan yüzüğü.

Avucunun içinde duran yüzük hatırladığımdan daha küçük ve basit. Sonrasında olan her şey ona o kadar çok anlam ve önem yükledi ki hafızamda büyük bir yer edindi, ama bu sadece pırlantalı altın bir yüzük.

Elimi uzattım, o da içine döktü.

Ona ilk kez dokunuyorum. Evlenme teklif ettiği gün onu sadece birkaç saniye gördüm, hala kutusunda ydı, hepsi bu. Bu kadar az yer kaplayan bir Şeyin odayı doldurması inanılmazdı.

"mı?" Sonunda sordum.

"Sayılır," dedi.

Parmaklarımın arasına alıp yakından bakıyorum. atallardan biri eksik ve ayarında kir var.

"Onu bir kaplana mı yedirdin?" diye sordum.

"Teknik olarak, sen benden ayrıldıktan sonra onu annemin evinin arkasındaki ormana attım," diye itiraf ediyor.

Nedenini sormuyorum. Nedenini biliyorum. Seth derin bir nefes alır.

"Ve dn, metal dedektörlü süvarileri çağırdım ve onun için bir arama-kurtarma operasyonu yürüttük," diye devam ediyor. "Muhtemelen bir yaratık tarafından alınmamıŐ olması bir tür mucize."

Daha dik oturuyorum, yüzük hâlâ elimde, Seth'in kolu hâlâ omuzlarımda.

"Neden?" Sonunda sordum. "Neden bırakmıyorsun?"

"nk seni incitmek için onu oraya attım," diyor yavaşça, aşağıya bakarak. "Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama olmasını istediğim Şey buydu. Uzun bir süre, senin beni incittiğin gibi ben de seni incitirsem, sonunda bunu atlatacağımı düşündüm ama asla atlatamadım. Her kavga ettiğimizde denedim, ama senin ağladığını görmek beni hiç iyi hissettirmedi."

Bana doğru kayıyor, başparmağıyla kolumu okşuyor.

"Artık bırakmanın zamanı geldi," diyor.

Dikkatlice sol elimi çeviriyorum ve yüzük parmağıma geçiriyorum.

Tam oturdu. Elimi dzleŐtiriyorum ve ona bakıyorum, küçük elmas düşük ışıkta göz kırıyor.

"Evlenme teklif etmiyorum," diyor sesinde bir gülümsemeyle. "İyi, ben de kabul etmiyorum," diye karşılık veriyorum. "Sadece merak ettim." "Fena değil," diyor.

Sanırım Nolan'ın bana verdiği yüzüğün dörtte biri kadar, belki daha az. Bu, onun bende görmekten hoşlandığı ama diğer erkeklerin bakmasına *bayıldığı* kocaman bir şeydi. Bir pırlantanın büyüklüğünün benim bir insan olarak değerimle ya da birinin bana olan sevgisiyle bir ilgisi olduğu fikrine kapıldım.

"Evlendim çünkü bunu yapmanın beni düzeltereğini düşündüm," diyorum sonunda, hâlâ yüzüğe bakarak.

"Kendini açıklamak zorunda değilsin Bird," diyor.

"Açıklamak istiyorum."

"O zaman dinliyorum."

Derin bir nefes alıyorum, yumruğumu kapatıyorum, terapide üzerinde çalıştığım, Lainey ile konuştuğum ve hatta yoga dersinde meditasyon yaptığım her şeyi hızlıca düzenlemeye çalışıyorum.

"Senden ayrıldığımda kendimi çok kötü hissediyordum," diyorum. "Okuldan yeni atılmıştım, annem ölmüştü, hayatımın nereye gittiğini bilmiyordum, tüm eski arkadaşlarım üniversiteden mezun olmak üzereydi ve yeni arkadaşlarım kafayı bulup Subway'deki işlerine , ama bir şekilde senden ayrılmak beni gerçekten berbat hissettiren şeydi. Başka biriyle tanıştığımda düşündüm ki... belki de cevap buydu. Belki de sadece biriyle birlikte olmam gerekiyordu ve kendimi daha iyi hissedecektim."

Yüzüğü parmağımdan kurcalıyorum.

"Tanıdığım herkes beni *bir erkeğe ihtiyacın* olduğu yönünde zorluyor gibiydi ve mezun olduktan hemen sonra evlenen o kadar çok insan tanıyordum ki Nolan'la tanıştığımda ve birkaç ay sonra evlenme teklif ettiğinde, içten içe evlenmenin kötü bir fikir olduğunu bilsem de evet dedim."

Sonunda Seth'e bakıyorum. Bir an sonra eğilip çıplak omzuma bir öpücük konduruyor.

"Eğer sen ve ben evlenseydik, boşanacaktık," diyorum ona sessizce. "Benim sorunumu başka biri çözemezdi. Bunu ben yapmak zorundaydım. O zamanlar dokunduğum her şeyi mahvettim."

"Kuş, beni hâlâ yok ediyorsun," diye mırıldanıyor. "Ama parçalar senin." Avucumdaki yüzüğü kapatıyorum, eğiliyorum ve onu usulca öpüyorum.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

SETH

ON BEŞ YIL ÖNCE

İkinci sınıfın ilk günü ve Sprucevale Lisesi'nde yeni bir kız var. Çok fazla yeni öğrenci gelmiyor, özellikle de lisede ve kimse başka bir şey hakkında konuşmuyor.

Babasının çok zengin olduğuna dair fısıltılar var. Kimse ne olduğundan tam olarak emin olmasa da, gerçekten kötü bir şey olduğu için buraya taşındığına dair fısıltılar var.

Onu ikinci derse kadar görmedim, o zaman İngilizce sınıfımdaydı.

Fısıltılar bana onun güzel olduğunu söylemedi. O kadar güzel olduğuna dair bir şey söylemediler ki nefes almak garip hissettiriyor, sanki göğsümde bir şey sıkışmış gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde güzel: vahşi kıvıll saçlar ve çiller, geniş elmacık kemikleri, dolgun dudaklar. Kahverengi gözler.

Delilah.

Bazen ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor, İngilizce dersinde ve sanki göğsümde bir delik açılmış da içine düşüyormuşum gibi hissediyorum. Bu yepyeni, biraz da korkutucu. Daha önce yaşadığım hiçbir aşka benzemiyor. İnternette çıplak kadınlara bakmanın verdiği heyecana hiç benzemiyor. Sanki içinden geçip kancaya takılmışım gibi bir çekim.

Üçüncü derse kadar, aşık oldum.

Dördüncüde, daha hiç konuşmamış olsak da tam anlamıyla aşık oldum.

Sonra, öğle yemeğinde, her şey oldu. Onu köşedeki bir masada tek başına otururken görüyorum ve aklıma beni *dehşete düşüren* bir fikir geliyor. Sırt çantam omuzlarımdan sarkarken olduğum yerde duruyorum. Arkadaşlarım bana el sallıyor, ben de onlara el sallıyorum.

Neredeyse onlarla oturacaktım ama o oradaydı. Tek başına. Göremediğim bir şey çiziyor, tek başına oturuyor, içim dışıma çıkacakmış gibi hissettiren bu kız.

Bütün yürüyüş boyunca nefes aldığımı sanmıyorum. En az beş kez neredeyse korkup kaçıyordum ama sonra masasının yanında durdum. Defterindeki çizim, başını omzunun üzerinden çevirmiş bir kuzguna benziyor.

Bana bakıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Merhaba," diyor ve gülümsüyor. Sıcak altın ipliğe sarılmış gibi hissediyor.

"Merhaba, ben Seth," diyebildim. "Buraya oturabilir miyim?"

BÖLÜM ELLİ ALTI

DELİLAH

GÜNÜMÜZ

THALIA sandalyesinde yarım dönüyor, bana bakıyor, programı bir bacağına vuruyor.

"Ve sonunda *ikisi de* ona evlenme mi teklif ediyor? Seçen o olsa bile mi?"

"Tuhaf," diye katılıyorum. "Gerçi iyi bekâr kızlar genellikle reddettikleri adamın o kadar ileri gitmesine izin vermezler. Adam bir konuşma yapar ve diz çökmeye başlar, kız da 'Hayır, bunu yapma!' der."

"Ama Tanrı teklif etmesini yasaklıyor." "Kesinlikle."

"Aralarında gerçekten evlenip birlikte kalan var mı?"

Etrafımızda insanlar koltuk sıraları arasında sürükleniyor, birbirlerini selamlıyor, oturuyorlar. Üzerimizdeki ağaçlar esintiyle sallanıyor, gölgeleri hareket ediyor ve yer değiştiriyor.

Düğün için güzel bir gün.

"Sanırım birkaçı izledi," diyorum. "Dini olarak izlemiyorum, çoğunlukla en iyi arkadaşımınla şarap içiyorum ve yapılan hayat seçimlerine hayret ediyorum."

Thalia başını geriye atarak gülüyor ve ben de sırıtıyorum.

Seth bana Caleb'ın kız arkadaşının Ava'dan bir yaş küçük olduğunu söylediğinde endişelendim. Yirmi iki yaşındaki halimi çok iyi hatırlıyorum ve kesinlikle kimsenin kariyerini değiştirmesi gereken türden biri değildim.

Ama Thalia benim gibi değil. Benim yıllarımı alan bir şekilde kendini topladı. Bence şu an benden daha olgun.

İyi olacaklar.

"Aslında kulağa çok eğlenceli geliyor," diyor.

"Bir dahaki sefere şehre geldiğinde bana haber ver, bunu gerçekleştirelim," diye teklif ediyorum. "Lainey'i de seversin."

"Sanırım zaten biliyorum," diyor Thalia, tam o sırada küçük, tombul bir el görüş alanıma giriyor.

Thomas'ın bana sırtıttığını görmek için başımı çeviriyorum, ağzı açık, çenesinde salyalar, saçıma uzanıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Charlie'nin koluna daha sert bir şekilde uzanıyor ve sonunda temas ediyor ve ben gülmeye başlıyorum. Charlie Violet'le konuşurken ona bakıyor ve iç geçiriyor.

"Dostum, öylece saç tutamazsın," diyor, parmağını adamın uzattığı elinin içine sokup oynatarak. "Bu kabalık olur."

Onun parmağını kullanmayan Thomas onu itiyor ve tekrar bana uzanıyor.

"Onu ben götürebilirim," diye teklif ettim. "Bu onu bir süre eğlendirir." "Tabii, sakıncası yoksa," diyor Charlie.

Thomas aldırıyor ve bir dakika sonra oturup kocaman gözlerle saçlarımı okşuyor.

"Hey, tatlı şey," diyor Thaliaeğilerek. "Kıyafetini beğendim."

Şu anda dokuz aylık olan Thomas, salyalarını tutması için bir bandana ile birlikte çok küçük ve sevimli bir takım elbise giyiyor. Çok güzel görünüyor.

Thalia'ya sırtlıyor ve beş dişini de göstererek bazı sesler çıkarıyor.

"Önlük ve takım elbise güçlü bir seçim ama sen bunu başarıyorsun," diye onaylıyor. "Yine de şunu fark etmeden edemiyorum-"

Müzik havayı doldururken durur, bluegrassy bir şeyin açılış tınıları ve seyircilerdeki herkes döner, sessizleşir.

İki sandalye grubu arasındaki koridor, iki ağacın arasından geçen ve sonra kaybolan bir patikaya açılıyor. Diğer tarafa, düğün mekanına dönüştürülen eski av kulübesine çıkana kadar sadece elli metre kadar uzanıyor, ancak törenin gerçekleştiği açıklığı sanki hiçliğin ortasındaymış gibi büyülu hissettiriyor.

Birkaç dakika sonra June'un kardeşı Silas elinde deri ciltli bir dosyayla ortaya çıkıyor ve koridorda resmi bir şekilde yürüyerek ön taraftaki mikrofona arkasındaki yerini alıyor.

Thomas hiçbir şey yokken kıkırdıyor ve Charlie ona bakıyor. "Silas Amca'yı seviyor musun?" diye fısıldıyor.

Sırada Rusty ve Hedwig var, Levi ve June'un köpeği. Aslında Rusty'nin çiçekçi kız olması gerekiyordu ama kıyafet alma zamanı geldiğinde çiçekçi kızın pek de ona göre olmadığına karar verdi.

Daha sonra onun işinin *canavar ustalığı* olduğuna karar verdi ve şimdi üç parçalı gri bir takım elbise giyiyor, kıvrık saçlarını kafasında topluyor ve Yüzük Taşıyıcısı Hedwig'i yürüyor. Bizim sıramızın yanından geçerken, biraz gerginmiş gibi Charlie'ye bakıyor.

Charlie sırtıyor ve ona kocaman bir başparmak işareti yapıyor. Thomas ciyaklıyor çünkü ablasına kafayı takmış durumda. Önümüze oturuyorlar ve Charlie eğilip Rusty'nin başının arkasına bir öpücük konduruyor.

Sonunda, düğün partileri içeri giriyor. Loveless kardeşlerin her biri bir nedimeye koridorda eşlik ederken teker teker bizim sıramıza bakıyor. Daniel Charlie, Thomas ve Rusty'ye sırtıyor. Caleb Thalia'ya göz kırpmıyor. Eli, Violet'a ciddi ve için için yanan bir *bakış atıyor*.

"Cebine koyduğum notu bulmuş olmalı," diye fısıldıyor Violet bize.

Seth sonuncu. Saçları ilk kez düzgün, takım elbisesi üzerine tam oturmuş ve açıkçası çok seksi. Yanımızdan geçerken bana aramızdaki özel bir şakaya gülüyormuş gibi bir bakış atıyor ve sonra Thomas saçımı çekiyor. Müzik değişiyor ve herkes tekrar arkaya bakıyor. Bir an sonra Levi ve Clara patikadan çıkıyorlar. Kadın ona bir şey söylüyor ve adam gülüyor, sonra da koridor boyunca gülümsüyor. Sonunda kadın

Ona kocaman, uzun bir sarılma, sonra Rusty'nin yanına oturuyor. "Nasıldım?" diye fısıldar.

Rusty ona tamam işareti yapar.

Sonra hepimiz ayağa kalkarız. Thomas'ı kollarıma aldım, Charlie bana *İyi misin?* Bak, ben de başımı salladım.

June ve ailesi ortaya çıkar ve koridorda yürürler. Elbisesi pek geleneksel değil: dizlerinin hemen arkasına kadar düşüyor ve çoğunlukla beyaz ve üzerinde mavi çiçekler işlenmiş.

Thomas saçımı tutuyor, ben de elini çekiyorum. O da diğerini deniyor. Onu da engelliyorum ve başımı kaldırıp June'un ailesine sarıldığını ve sonra Levi'ye döndüğünü görüyorum.

Onu gördüğüne sevinmiş gibi ıslıl ıslıl parlıyor. El ele tutuşuyorlar, kız yerini alıyor ve adam eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor.

June gülüyor ve yemin ederim Levi daha da parlıyor. Sırtarak onun ellerini öpüyor.

Silas mikrofona doğru boğazını temizler ve ikisi de yukarı bakar.

"Affedersiniz," der ve tüm seyirciler güler. "Henüz değil." June duyamadığımız bir şeyler söylüyor ama Silas sadece omuz silkiyor.

"Dinle, bana mikrofon vermenin iyi fikir olduğunu düşünen sendin," diyor ve herkes yine gülüyor.

Dosyayı gayet resmi bir tavırla açıyor.

"Lütfen oturun," diye başlıyor. "Sevgili konuklar, bugün burada birliğimizi kutlamak üzere toplanmış bulunuyoruz..."

Seth'i tekrar kontrol ettim. Hâlâ seksi. Ava'nın düğününde giydiği takım elbisenin aynısı, çünkü Levi kardeşlerine yeni takım elbise aldırma fikrinin saçma olduğunu düşünüyordu ve o gece yerde nasıl görüldüğünü sevgiyle hatırlamak için birkaç dakikamı ayırıyorum.

"...bu toplantıda," diyor Silas. "Eğer herhangi bir-" Kaşlarını çatıyor.

"Kimse itiraz etmiyor, o kısmı çıkardığımı sanıyordum. Özür dilerim," diyor ve sonra sırtıyor. *Çok* çekici bir sırtış. "Eğer bir itirazınız varsa, bunu daha sonra benimle konuşun."

Daha fazla kahkaha ve düğün, düğünlerin yaptığı gibi devam eder. Kendi yeminlerini yazdılar. June ağlar. Baş nedimesi ağlar. Violet ağlar. Ben ağladım. Levi bir damla gözyaşını sildi ve Seth'e baktığımda çenesini oldukça sert bir şekilde sıkıldığını gördüm.

Sonunda Silas onları karı koca ilan ediyor ve öpüşüyorlar. Tüm seyirciler tezahürata boğuluyor ve koridordan geri döndüklerinde Levi daha önce hiç görmediğim şekilde sırtıyor ve gülüyor.

Şimdi Charlie ağlıyor. Violet ona bir mendil uzatıyor. "Değil mi?" diyor ve Charlie başını sallıyor.

VIOLET ve ben tuğladan bir patikadan aşağı, çiçeklerin arasından içinde tek bir melek heykeli olan küçük bir açıklığa giriyoruz.

"Buranın Kartal Yuvası Bahçesi olduğunu sanmıyorum," diyor şüpheyle. "Kahretsin."

"Kartal ve yuva yok," diye kabul ediyorum ve ikimiz de telefonlarımızı çıkarıp June'un bize gönderdiği güzergâha bakıyoruz.

"Burası kulübenin kuzey tarafı mı yoksa güney tarafı mı?" diye soruyor telefonunu çevirerek.

Ona bakıyorum ve o gülmeye başlıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum, ben de gülerek. "Pusulân var mı? Güneş nerede batıyor?"

"Elbette Levi fotoğraf gitmek için bize oryantiring yaptıracaktı" diyor. Biz onu bahçe bizi buluyor, Eli ağaçların arasından eğilip Violet'in adını haykırıyor.

"Kayboldun mu?" diye soruyor. "Hayır," diyor kadın gülerek. "Sen kayboldun."

"Seni farklı bir şekilde bulmayı seçtim," diyor, parmak uçlarında duruyor ve ona bir öpücük veriyor.

"Kayboldun mu?" Seth soruyor ve ben dönüyorum.

Hâlâ pırıl pırıl parlıyor, ben de hakkım olduğu üzere bir süre onu inceliyorum.

"Teknik olarak değil," diyorum ve korsajını bir santim kadar düzeltiyorum. Elimi tutuyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. İffetli, ailevi bir öpücük.

uygun, ama bir *merhaba* öpücüğünden daha

uzun. "Harikaydın," diyorum ona.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye . "Bunu yaparken iyi göründün mü?" Sırıttıyor.

"Devam et."

Bağırışlar duyuluyor ve döndüğümüzde birkaç kişinin bize el salladığını görüyoruz. "Yine sağdıçlar!" Caleb bağırıyor ve Seth iç geçiriyor.

"En azından henüz atlamak zorunda ," diyor.

Thalia'nın yanına gidip olanları izliyorum. Düğün fotoğrafçısı olmak, doğru düzgün gülümsemeyi bilmeyen kedileri gütmeye benziyor.

Sonra tüm aileyi çekmek istiyorlar, bu yüzden Violet ve Charlie çocuklarla birlikte kaosu içine giriyorlar. Kız Arkadaş Köşesi'nde, Thalia ve ben

Birbirlerine bakarlar ama hareket etmezler.

"Siz ikiniz!" Clara bağıyor. "!"

Kendimi kaosun içine atmaktan mutluyum.

Cam kapıyı arkamdan **kapatıyorum** ve ormana bakan verandaya çıkıyorum. Hava karanlık ve Seth ben ona doğru yürürken dönüyor, bir elinde viski bardağı var. Yanındaki parmaklığa yaslanıyorum.

"Bir dakika sakinleşelim," diyor. "Levi'nin bu kadar büyük bir *parti* vermesini beklemiyordum."

"June da bu işin içinde," diye .

"Doğru," diyor ve sonra arkasını dönüyor, sırtı korkuluklara dönük. Elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "İyi vakit geçiriyor musun Bird?"

"Harika vakit geçiriyorum," diyorum ona.

"Güzel," diyor ve beni öpüyor.

Daha önce alamadığım uzun, yavaş öpücük, tören bittikten hemen sonra istediğim öpücük. Tüm ailesinin ve Orman Teşkilatı'nın yarısının önünde ona veremediğim öpücük.

Bittiğinde, hala bir eli belimde, kollarım boynunda ve bardağından bir yudum daha içiyor.

"Bir şey bilmek ister misin?" diye soruyor ve bana sevdiğim o hafif dengesiz gülümsemesini takınıyor.

"Elbette," diyorum.

"Bebekle çok seksi görünüyordun," diyor parmaklarıyla sırtımı okşayarak. "Seth, bu bana şimdiye kadar söylediğin en tuhaf şey," diyorum gülerek.

"O kadar da garip değil," diyor. "Ayrıca ben biraz sarhoşum ve sen bebekle seksiydin. Bebeğin seksi olduğunu söylemiyorum. Bebek tatlıydı. *Sen seksiydin*. Bence sen de seksi bir hamile kadın olurdun. Ve seksi bir gelin. Gerçekten, çok seksisin."

Hâlâ gülüyorum, ona yaslanıyorum ve karanlık olmasına seviniyorum çünkü şimdi kızarıyorum. Varmint Palace'tan bu yana üç ay geçti ve bir yandan hamileyken seksi olacağımı söylemek için çok erken gibi görünse de... değil.

Ben Seth. Bizim için zaman biraz bulanık: On beş yıl mı oldu, yoksa Ava'nın düğününden bu yana mı?

"Bebeklerin seks hayatınız için kötü olduğunu duydum," diye takılıyorum ve o da gülüyor.

"Şimdi söylemiyorum," diyor. "Bir, sen hâlâ bebek korumalısın" - RİA'ma böyle diyor - "ve iki, ikimizin zamanının tadını çıkarmayı bitirmedim."

İçkisini bitiriyor, bardağı yere bırakıyor ve ellerini tekrar belime koyuyor. İçeride dans tüm hızıyla devam ediyor ve o ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, kravatını gevşetmiş.

Bu haliyle ne kadar sikilebilir olduğundan bahsetmiş miydim? Sikeyim. A. Ble.

"Sanırım yakında pasta yapacaklar," diyorum kollarımı ona dolayarak.

"Güzel, pastayı severim," diyor ve kollarını sırtımdan aşağı kaydırıyor. Sonra kıcımlı kavrıyor. Sıkıyor. Avuçluyor, okşuyor.

"İçinde kıcımlı elliyorsun," diye . "Evet. Harika, değil mi?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

Düşündüğümde biraz daha sarhoş ve yüzümü avucunun içine alıyor, gözlerimin içine bakarken birden ciddileşiyor, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde.

"Bunu bizim için istiyorum," diyor sonunda. "Bütün bunları. Düğünü, bebekleri, pastayı ve diğer her şeyi istiyorum ama *bunu* istiyorum. Sevgi, neşe, aile ve bunun gibi kutlamalar istiyorum ve bunu seninle istiyorum."

"Seth, sende," diyorum ona. "Bu senin de. Paylaşabilirsin. Bu senin ailen, senin kutlaman, senin neşen."

"Ve hayatımın aşkı."

Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum, alnını benimkine yaklaştırıyorum. "Ve hayatımın aşkı," diye fısıldıyorum.

Öpüşüyoruz. Sanki yıldızlar gökyüzünde dönüyor, ağaçlar sallanıp iç çekiyor, bulutlar parçalanıyor ve ay parlıyor. Kuşların uçtuğunu ve perilerin kanatlandığını .

Sonra kapı açıldı. Küçük ayaklar dışarı fırlıyor ve biz de dönüp Rusty'nin yelek ve gömlek kollarıyla bize doğru koştuğunu görüyoruz.

"Seth Amca! Delilah!" diyor. "KEK!" Sonra gitti ve ikimiz de gülmeye başladık.

"Pekala, onu duydunuz," diyor Seth ve ayağa kalkıp elimi tutuyor.

Sonra bana bakıyor, yüzü çıplak, savunmasız. "Seni seviyorum," dedi.

Elimde tuttuğum elini

öpüyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum ona.

Birlikte kutlamaya geri dönüyoruz.

EPILOG

DELILAH

TMO YILLAR SONRA

"İlk seferinde bu kadar acımasına imkân yok," diyor, hâlâ tavandaki bir noktaya bakarak.

"Muhtemelen daha az konuştuğun içindir," diyorum, tekrar cildine dokunarak. "Ne kadar çok konuştuğum hakkında hiçbir fikrin yok," diyor.

Silah hâlâ elimdeyken ona "Bu eğitilmiş bir tahmin," diyorum. "Herkes bilir ki ne kadar şikâyet edersen o kadar canın yanar."

Başını çevirip bana bakıyor, ama başka bir şey yapmamaya çok dikkat ediyor.

"Lainey bunu bir araştırmadan mı aldı?" diye alay ediyor. "Kaynağın ne?"

"Bu bir halk bilgeliği, ama halk bilgeliği genellikle doğrudur," diye itiraf ediyorum, arkama yaslanıyorum. Işığı alıp biraz hareket ettiriyorum, parmaklarımı koluna bastırıyorum, çizgileri, noktaları ve bileğimdekiyle eşleşen yepyeni yıldızı iki kez kontrol .

"Senin için esnerdim ama kolum biraz ağrıyor," diye takılıyor. Ona gözlerimi deviriyorum, hâlâ gülümsüyorum.

"O dövme *gerçekten* acıtmış olmalı," diyorum sahte bir sempatiyle. "Tamam, tamam," diyor Seth. "Anlaşıldı."

Tabancayı kapatıp tepsiye geri koyuyorum ve daha iyi kontrol edebilmesi için bir ayna tutuyorum.

"Mükemmel," diyor ve diğer eliyle koluna dokunuyor.

Bileğini tutuyorum, hala eldiven giyiyorum.

"Dokunmak yok," dedim ona.

"Bütün müşterilerine karşı bu kadar eli sıkı mısın?" diye soruyor sırtarak. Aynayı yerine koyuyorum ama Seth'in bileğini bırakmıyorum.

"Çoğu yepyeni bir dövmeyle dürtmemeleri gerektiğini bilir," diyorum.

Seth sırtıyor ve kolunu çekerek elimi de beraberinde götürüyor. Hâlâ dışçı tarzı dövme koltuğumda oturuyor ve onu bırakmaya çalıştığımda elimi kendisi tutup çekmeye devam ediyor.

"Hey," diye itiraz ediyorum ama çok da sert itiraz etmiyorum.

"Daha işimiz bitmedi." "Bir molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor çok ciddi bir şekilde.

Sandalyenin koluna yaslanarak, "Bu benim için hiç profesyonelce olmaz," diyorum.

"Dövme Kurulu'na söylemeyeceğime söz veriyorum..." diyor tek kaşını kaldırarak.

"Evet, bizim gerçek merkezi yönetim organımız son derece katıdır," diye kestirip atıyorum.

Elimi onunkinden kurtarıyorum, sonra eldivenlerimi çıkarıp onları da tepsiye atıyorum, Seth uzanıp kot şortumun kemer köprüsünü tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ben takımyıldızı dövmesine dokunurken o da tişörtünü çıkarmıştı, şimdi sandalyemde yarı çıplak uzanmış bana tembel bir *hey oradaki bakışı* .

"Genelde bunu müşterilerle yapmam," diye takılıyorum, . Bu da iki kaşın birden kalkmasına neden oluyor.

"Genellikle mi?" diyor, sesi alçalıyor ve ben sırtıyorum. "Neredeyse hiç," diyorum.

"Gel buraya," diyor ve şortumun kemerini tutup hafifçe çekiyor. Ayağa kalkıyorum, bacağımı sandalyenin üzerinden sallıyorum ve ona sarılıyorum.

"Ve kesinlikle senin kadar şikayet eden müşterilerle değil," diyorum öne doğru eğilerek.

"Belki biraz sempati öpücüğü alabilirim diye düşündüm," diyor ve ben gülüyorum. "Ne?"

"Benden mi?" Alay ediyorum. "Onca insan arasından mı? Sertleş biraz, Seth." "Kahretsin," diyor. "Tahmin et kimin Yelp yorumu üçe düşürüldü yıldızlar."

"Üç mü?" İtiraz ediyorum. "Bunun için iki yıldız mı aldın?" "Sadece bir," diyor.

Arkama yaslanıyorum, hâlâ onun kucağındayım ve ellerimi dizlerine koyuyorum. Şortum yukarı kalkmış, jartiyerlerim görünüyor ve onun gizlice baktığını görebiliyorum. Görünüşe *göre hala* eskimemişler.

"Harika, bedava bir dövme için bana dört yıldız mı vereceksin?" Alaycı bir tavırla sordum. "Sana beşinci yıldızı kazanma seçeneği sunacaktım."

"Dur tahmin edeyim," diyorum parmağımı dizine vurarak. "Harika bir konuşmacı olarak mı? Ooh, ya da size gerçekten net bakım sonrası talimatları verdiği için mi?"

"Yaklaş," diyor ve atletimin altından tutup kumaşı parmaklarının etrafına doluyor.

"Dükkânı Pazar günü açtığın için o zaman," diye takılıyorum öne doğru eğilerek. "Neredeyse," diyor, ellerini popomun üzerinde kaydırarak.

Kollarımı göğsüne dayayıp yüzümü ona yaklaşıtıyorum.

"O zaman bana fazladan bir yıldız ne kazandırabilir bilmiyorum," diyorum. "Aydınlat beni."

Beni öpüyor, belli ki. Elleriyle kıcımlı kavırıyor ve ben kalçalarımı ona doğru çevirip onu öpüyorum, uzun, yavaş, tembel öpücükler. Hiçbir art niyet olmadan, sadece öpüşmek için öpüşüyoruz, çünkü daha önce *dövme dükkanında seks yapmama* tartışmasını yaşamıştık.

Ayrıca *bira seks yasak*. Sağlık kuralları, vesaire.

Birkaç dakika sonra elini kolumdan bileğime doğru gezdiriyor, başparmağı tam yıldız dövmemin üzerine gelene kadar parmaklarıyla hafifçe daireler çiziyor. Dövmeme bakıyor, sonra kolunu kaldırıp kendi koluna bakıyor.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Başparmağını bileğime sürterek, "," diyor. "Teşekkürler."

"Bandajlamalıyım," diye işaret ediyorum.

Beni çekiyor, uzun bir öpücük daha veriyor.

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve alnına hızlı bir öpücük kondurup ayağa kalkıyorum.

Charlie, "GEÇEN HAFTA biri, yetmişli yıllarda süper kahraman çıkartmalarıyla sıvanmış yüz yıllık güzel, masif meşe bir masa getirdi," diyor. "Ve gerçek süper kahramanlar bile değil. Mor renkli ve yeşil şort giyen The Bulk gibi adını hiç duymadığım çakma süper kahramanlar."

Gülüyorum, elimde bira, ayaklarım güverte korkuluğunda. "The Bulk'u hiç duymadım," diyorum.

"Eminim bir nedeni vardır."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?" diye soruyor diğer tarafımda oturan Caleb.

"Masa mı, Yığın mı?"

"İkisi de. İkisi de," diyor.

"Belki de masanın sahibi The Bulk'u yaratan kişiydi," diyorum. "Aksi takdirde, neden tüm bu çıkartmalara sahip olsunlar ki?"

Charlie sadece iç çeker.

"O masaya bir şeyler yapmak zorunda kaldım," diyor birasından bir yudum alıp arka bahçeye bakarak. "Gurur duymadığım şeyler."

Sempatik bir şekilde iç çektim.

"Sorun değil," diyorum ona. "Hepimiz zaman mobilyaları becermek zorunda kalmışızdır."

Sağ tarafımda Caleb şaşkın bir ses çıkarıyor, sonra öksürmeye başlıyor. "Kahretsin, Delilah," demeyi başardı. "*İiyordum.*" "Özür dilerim," diyorum Charlie gülerken.

"Sadece şaşırdım," diyor hâlâ boğazını temizleyerek. "*Siktir* demesine mi?" Charlie soruyor.

"Hayır, Delilah'nın *siktir* demesine şaşırmadım," diyor Caleb, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en gülünç şeymiş gibi. "Bütün olay buydu. Artık bitti. Devam edin."

Charlie, "Bence mobilyaları becermek hakkında konuşmaya devam etmeliyiz," diyor. "Yemek odası takımının hangi parçasını daha erotik buluyorsun Caleb?"

"Bu konuşmadan nefret ediyorum," diyor ama sırtıyor.

"Masaların o güzel... bacakları var," diyorum, masalarla ilgili biraz seksi bir şeyler düşünmeye çalışarak.

"Tabii, bu da bir kelime," diye takılıyor Caleb.

"Masa örtüleri bu yüzden var," diyor arkamdan June'un sesi.

Başımı arkaya eğiyorum ve işte orada, elinde bir bardak su tutuyor.

"Masa bacakları erotik olduğu için mi?" Charlie soruyor. "Bu gerçekten işime yeni bir açıdan bakmamı sağlıyor."

"Viktorya döneminden kalma ve nasıl olduklarını bilirsin," diyor June bir sandalye çekerek.

"Gizli sapıklar mı?" Ben de öyle dedim.

June otururken bana bir parmak tabancası doğrultuyor.

"Bingo," diyor. "Bir keresinde masa örtülerinin skandal yaratan masa ayaklarını örtmek için kullanıldığını, çünkü erkeklerin başka türlü kendilerini kontrol edemediklerini okumuştum. Gerçekten doğru mu bilmiyorum."

Üçümüz de aynı anda Caleb'e bakıyoruz.

"Tamam, hepinizin bana bakmasından nefret ediyorum," diyor. "Bu mobilya muhabbetini başlatan ben bile değilim."

Şimdi June gülmeye başladı.

Caleb ona "Bu uzun bir hikaye ve izini sanmıyorum" diyor.

"Bunu yapmanı istediğimi sanmıyorum," diyor hala gülerek. "Bence bu haliyle mükemmel ve keyifli."

Hepimiz bir an için sessizleşiyoruz, Seth ve Thomas'ın kickball oynadığı bahçeye bakıyoruz.

Daha doğrusu, Seth büyük bir lastik topu yavaşça ve dikkatlice Thomas'a doğru yuvarlıyor, o da neredeyse üç yaşındaki bir çocuğun toplayabileceği tüm ciddiyet ve yoğunlukla onu izliyor ve sonra birkaç dakika geç kala bir bacağını çılgınca sallıyor.

Sonra topu kovalar ve iki eliyle Seth'e doğru şiddetle fırlatır.

Sadece söyleyeceğim: Seth yürümeye başlayan bir çocukla çok ateşli. "Birileri bu gece iyi uyuyacak." diyor Charlie.

"Evet, kickball Sethi gerçekten sıkıştırıyor," diyorum ve o da gülüyor.

"İtiraf etmeliyim ki, şimdi bazı insanların neden çocuklarını yirmi iki yaşında doğurmayı tercih ettiklerini anlıyorum," diyor. "O sadece koşuyor. Bütün gün. *Uyumak* ve *koşmak* onun iki modu. Yoruldum."

Birden Thomas elinde bir şeyle bize doğru koşmaya başladı. Güverte merdivenlerini hızla çıktı, sonra bize doğru koştu.

"Bu bir çam kozalağı!" diye bağırıyor.

Charlie öne doğru oturur ve elini uzatır. "Ooh, ne kadar heyecan verici," diyor. "Bu ne-"

"Caleb için," diye bilgi verir ve doğruca amcasına gider.

Thomas ödülünü bırakırken Caleb, "Vay canına, teşekkür ," diyor. "Bunun ne tür bir ağaçtan geldiğini biliyor musun?"

"Sadece koşuyor," diyor Seth, Thomas'ın arkasından merdivenlerden çıkarken. "Evet," diyor Charlie.

"Rusty kaçtı mı?"

Charlie, Caleb ve Thomas'ın kozalağı tartışmasını sevgiyle izlerken, "Sanırım biraz daha hareketsiz oturdu," diyor. "Yine de karşılaştırmak zor."

Arkamızda sürgülü cam kapı açılıyor ve Levi June'a doğru yürüyüp ellerini onun omuzlarına koyuyor.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. "Ben iyiyim," diyor kadın.

"Teşekkürler."

Eğiliyor ve başının üstüne bir öpücük konduruyor.

Thomas'ın "Ona ihtiyacım var," dediğini duyuyorum ve bir saniye sonra yürümeye başlayan bir çocuk gibi Levi'ye doğru koşmaya başlıyor.

"Bu bir çam kozalağı!" diye bağırıyor.

"Hm, bir bakalım," diyor Levi, June'un yanına çömelerek. "Biliyor musunuz?"

Kesinlikle haklısınız."

Thomas ona, "Tohumları var," diye bilgi verdi.

"Gök gürültüm çalınmış gibi hissediyorum," diyor Caleb ve Charlie gülüyor. "Ona hayat verdim ve o bana bakmadı bile," diyor. "Vahşi."

AKŞAM YEMEĞİ, Eli'nin rehberliğinde Şef Rusty tarafından hazırlanan makarna ve peynirin yanı sıra salata, kara lahana ve succotash. Tam bir Güneyli yemeği ve herkes bayıldığını söylediğinde Rusty çok mutlu oluyor.

Akşam yemeğinden sonra, o ve ben ön verandada oturduk, yıldızların ortaya çıkışını izledik ve Sprucevale Ortaokulunda altıncı sınıfta neler olup bittiğinin tam bir özetini aldım. Kısaca: Fen öğretmeni Bay Albertson en kötüsü, arkadaşı Kimmy son zamanlarda gerçekten sınırlarını bozuyor, yeni arkadaşı Megan *en havalısı* ve sınıftaki herkes Dale adında bir çocuğa aşık ama Rusty bu çekiciliği göremiyor.

Birine aşık olduğundan şüpheleniyorum ama isim vermiyor ve ben de o kadar meraklı değilim.

Bir süre gelecek hafta başlayacağı robotik kampı hakkında konuşuyoruz ve sonra tatlı zamanı geliyor. Herkes turta yiyor ve biraz daha bağırıp gülüyor ve tüm bunlar olurken Seth'i sürekli bana bakarken yakalıyorum.

Bir süre sonra yola çıkıyoruz ve arabaya bindiğimizde Seth bana bakıyor, sonra boğazını temizliyor.

"Eve giderken ufak bir işimi halledebilir miyim?" diye sorar.

"Tabii, nereye?" Yolcu koltuğunda arkama yaslanarak soruyorum.

"Frog Holler," diyor ve sinyalinin yakıyor. "Hani şu zıpkınlı elma şarabı işbirliğini yapıyoruz ya? Oradan almam gereken bir şey var. Bunun için. Çok uzun sürmez."

Seth yolu kontrol ettikten sonra garaj yolundan çıkıp hızını artırırken ona araştıran bir bakış atıyorum. Bir süre sonra bana bakıyor.

"Ne?" diye sorar, saçının bir teli alnına dökülür. Evlenme teklif edecek.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama . Anında ve tamamen eminim ve gülmemeye çalışıyorum.

"Yok bir şey," diyorum. "Oraya gitmek için güzel bir gece."

Araba sürerken konuşuyoruz: June'un muhtemelen hamile olduğu gerçeğinden, Rusty'nin Silas'a ergenlik çağında aşık olup olmadığından, Viktoryenlerin gerçekten masaları becermek isteyip istemediğinden ya da bunun garip bir efsane olup olmadığından .

Bir parçam ona yolun kenarına çekmesini söylemek istiyor, böylece eğilip onu öpebileceğim ve *evet diyebileceğim*. Her şey on yıl öncesinden ne kadar farklı olsa da, hala gergin olduğunu söyleyebilirim.

Olmasına gerek yok. Birlikte yaşıyoruz. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak hakkında konuştuk, çünkü biz yetişkinleriz ve önemli yaşam olayları hakkında konuşan ortaklarız. Cevabın ne olduğunu zaten biliyor.

Ama Frog Holler'ın garaj yoluna döndüğünde, ikinci vites yerine vitesi boşa alıyor ve motor kükrediğinde küfrediyor.

"Üzgünüm," diyor ve sonra bana o büyüleyici sırıtışını fırlatıyor. "Sürmemi ister misin?"

"Yorumlarını kendine saklamamı istiyorum," diyor ve bu sefer gülüyorum. Camları indirdik ve ılık esinti içeri girip saçlarımı . Daha sonra çözmesi tam bir kabus olacak ama şu anda özgür ve harika hissettiriyor ve umurumda değil.

Ahır görünür, tüm ışıklar kapalıdır. Otoparkta araba yok ama duvar resmindeki projektörler yanıyor. Seth arabasını dikkatlice yanaştırır, sanki iki minibüsün arasında dar bir yerde duruyormuş gibi kusursuzca park eder.

Dışarı çıkmadan önce eğilip onu öpüyorum. Bir an duraksıyor, sonra parmaklarını saçlarıma batırıyor ve beni tüm gücüyle öpüyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, başparmağı hâlâ çenemde. "Seni öylece öpemez miyim?" diye soruyorum.

"Beni öpebilirsin ve ben de şüphelenebilirim," diyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor.

"Hadi, şu... her ne dediysen onu almalısın," diye takıldım ve arabadan indik.

Hava karanlık, ay gökyüzünde bir şeritten başka bir şey değil, yıldızlar sıcak yaz gecesinde tüm güçleriyle dışarıda. Seth beni ön kapıdan uzaklaştırıp ahıra bakan yükseltiye doğru götürürken ellerimizi birleştiriyoruz.

Tam olarak nereye gittiğimizi biliyorum. Son ilk buluşmamızdan sonra öpüştüğümüz yerde duruyoruz ve Seth dönüp bana bakıyor.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor ve gülmeye başlıyor.

"Seni bir kandırdım mı?" diye soruyor ve ben gülmemek için dudaklarımı ısırıyorum.

"Pazar gecesi elma şarabı almak zorunda kalmanla ilgili hikayenle mi?" Başımı bir tarafa eğerek soruyorum.

"ama, o kadar da kötü değildi."

"Seth," diyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Sen iyi bir yalancı değilsin. Seni çok seviyorum ama yalan söyleyemezsin."

Hâlâ gülümsüyor ve alnımız ve burnumuz birbirine değene kadar eğiliyor, parmakları yine saçlarımda.

"Yine de benimle evlenir misin?" diye sorar usulca.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ne olacağını bilmeme rağmen, anında başım dönüyor, havadan daha hafifim.

"Evet," dedim. "Evet, tabii ki."

Onu hararetle öpüyorum, taşacakmışım gibi hissediyorum. Kollarımı omuzlarına doluyorum ve beni kaldırıyor, gülüyoruz, öpüşüyoruz ve beni etrafında döndürüyor ve ben bağıriyorum, sonra biraz daha gülüyorum.

Sonunda beni yere bıraktı ve elini cebine attı. Bir kutu bekliyordum ama yüzük parmaklarının arasında, ışıktaki parlıyordu.

Diğer yüzüklerime hiç benzemiyor. Ne ormana attığı yüzüğe ne de Nolan'ın bana verdiği ve geçen yıl bir kadın sığınma evi için düzenlenen açık artırmaya bağışladığım yüzüğe.

Bu vintage ve art deco görünüyor, taş metalin içine derinlemesine yerleştirilmiş.

Daha yakından bakıyorum ve taşın içinde bir şey olduğunu fark ediyorum. Seth boğazını temizliyor.

"Belki bir yıl önce, taşların arkasına oymalar yapan bir takı üreticisine rastladım, böylece önden baktığınızda içinde bir şey varmış gibi görünüyordu" diyor.

Daha yakından bakıyorum ve kanatlarını açmış bir kuş olduğunu fark ediyorum.

"Hoşuna gideceğini düşündüm," diyor, elimi tutuyor ve parmağımın üzerine kaydırıyor.

"Bayıldım," diyorum. "Seni seviyorum." "Ben seni daha çok seviyorum."

Öpüşüyoruz. Ahırda duvar resmi parlıyor, yukarıda yıldızlar parlıyor ve esinti ormanının yemyeşil yaprakları arasından, ayaklarımızın altındaki çimenlerin arasından fısıldıyor.

Öpüşmeyi kestiğimizde bana "Bir keresinde söylediğim bir şeyi geri almak istiyorum" diyor.

"Plastik bir kaseyi bulaşık makinesine koyabileceğimi düşünüyorsam kurtlar tarafından yetiştirilmiş olmam gerektiği hakkında mı?" Nazikçe soruyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor sırtarak. "Öleceğim güne kadar bunun arkasında duracağım."

"En üst raftaydı," diye belirttim.

"Her şeyi nasıl geri alacağım hakkında," diyor. "Sana bir keresinde geçmişti geri alabilsem alacağımı söylemiştim."

Bir kıvrımı bir parmağına doluyor, yüzümü izliyor.

"Ama buraya gelmek için gereken buydu," diyor basitçe. "Ve bu, diğer her şeye değişiyor. Eğer bunu değiştirseydim, bunu da değiştirirdim ve bunu asla değiştirmezdim."

Sertçe yutkunuyorum, çünkü boğazımda bir yumru var. "Ben de," diyorum. "Sen savaşımaya değersin, Seth."

Beni tekrar öpüyor: nazik ve yavaş, vaat dolu, yüzeyin hemen altında özlem.

"Bunun için her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor. "Her türlü girerim. Her dağa tırmanırım. Hayatımdaki her değerli şeyi feda ederim. Buna değer. Sen buna değersin."

Uzun bir süre orada, çimlerin üzerinde, yıldızların altında duruyoruz. Aşk hakkında konuşuyoruz, rakunlar hakkında konuşuyoruz, geçmiş hakkında konuşuyoruz, oturma odasını yeniden düzenlememiz gerekip gerekmediği hakkında konuşuyoruz, birlikte bir yaşamı oluşturan tüm yüce ve sıradan şeyler hakkında konuşuyoruz.

Bunun kolay olmadığını biliyorum ama burada onunla birlikte dururken şunu biliyorum: bu çok basit. Aşk basittir. Onu çevreleyen her şey zor, dağınık ve karmaşık olabilir, ancak hepsinin merkezinde aşk tatlı, net ve gerçektir.

Sonunda, el ele arabasına doğru yürüdük. Eve arabayla gideriz. Aynı yatakta uyuyoruz, o sabah ve ertesi sabah yan yana uyanıyoruz ve

Bir sonraki, mükemmel değil ama her zaman o ve kalbimi hoplatıyor.
Seth için kalbim her zaman yerinden fırlar.

SON

Daha fazla Seth ve Delilah mı arıyorsunuz? Bülten abonelerim için bonus sahnelerim var!

[Onları buradan alın!](#)

Bir ay boyunca, Silas Flynn benim erkek arkadaşım olacak.

Pislik eski nişanlıma hayatıma devam ettiğimi kanıtlamak için biraz kol şekerine ihtiyacım var.

Eski kafalı patronunun onun yuva kurmaya hazır olduğunu

düşünmesine ihtiyacı var. Mükemmel, değil mi? Küçük bir ayrıntı

dışında: katlanamıyoruz.

[The One Month Boyfriend için şimdi ön sipariş verin - 24 Mayıs'ta geliyor!](#)

Bu yeterince basit bir işlem.

Marisol'un paraya ihtiyacı var, benim de kameraların önünde geçit töreni yapacak güzel bir kıza.

Duygu yok. Bağlanmak yok. Kimseye aşık *olmak* yok.

Aylardır temizim ama plak şirketim memnun değil.
Görünüşe göre *sadece* eroin bağımlılığından kurtulmak yeterli değil - bir kız
arkadaş bulmam konusunda da ısrar ediyorlar.

Never Enough'ı şimdi okuyun!

Ya da bir göz atmak için sayfaları çevirmeye devam edin...

ASLA YETMEZ
SAHTE BİR İLİŞKİ ROMANTİZMİ

ROXIE NOIR

PROLOGUE

GAVIN

MARISOL lobinin kapısından içeri **giriyor** ve ben nefesimi tutuyorum. Bir odaya girdiğinde neredeyse her zaman öyle yaparım, çünkü yemin ederim odayı aydınlatır.

Şu anda olduğu gibi mutsuz görüldüğünde bile. Onu suçlayamam. Ben de burada olmak istemiyorum ama reklamcıma göre *hasar kontrolü* yapmamız gerekiyormuş, o yüzden buradayım.

"Erkencisin," diyor bana doğru yürürken, insanlar iki yanımda koşuşturuyor.

"Aslında uzun zamandır buradayım," diyorum. "Valerie çoktan kitabı bana fırlattı. Piranalar gelmeden önce seni görebilmek için aşağı indim."

Bakışları benden uzaklaşıp asansör boşluğuna kayıyor ve omzundaki evrak çantasını gergin bir şekilde düzeltiyor. Göğsüm sıkışıyor.

Dün gecenin tam bir felaket olduğunu biliyorum, menajerim ve reklamcım bu yüzden aklını kaçırıyor ama bu onun hatası değildi. Düzeltmeyeceğimiz bir şey değil.

"Güzel," diyor, sesi gergin. Hâlâ bana bakmıyor. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Dün gece için endişelenme," diyorum. "Bu benim hatam, asla -"

Başını sallayarak sözümü kesiyor ve derin bir nefes alıyor.

"Sanırım ayrılığımızı tartışmaya başlamalıyız çünkü kız arkadaşını oynamak için doğru kişi olmadığım açık," diyor, kelimeler aceleyle ağzından dökülüyor.

Şaşırdım kaldım.

Kalbime bir ok saplanmış gibi hissediyorum. Bunların hepsinin numara olduğunu, onun sadece benim sahte kız arkadaşım olduğunu biliyorum ama bunun olmasına izin veremem.

Marisol'un gitmesine izin *veremem*. Bu şekilde olmaz. Yukarıdaki insanların ne düşündüğü, ne yaptığı ya da ne söylediği umurumda değil.

"Hayır," diyorum sonunda, başımı sallayarak. Marisol göz kırpmıyor.

"demek *hayır*?"

"*Hayır* demek istiyorum," diyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Sana hayır, buna hayır, tüm bu lanet oyunlara hayır-"

Bu iş çok kötü gidiyor, ona sahte kız arkadaşım olmasını teklif ettiğim ilk andan bile daha kötü. Burada kendimi açıklayamam, takım elbiseli insanlar telefonlarıyla koşuştururken onu kalmaya ikna edemem, bu yüzden Marisol'un elini tutup asansörlerin ötesindeki çıkışa doğru çekiyorum.

Üzerinde YANGIN KAPISI, AÇMAYIN yazan bir tabela var ama değil. Kapıyı itiyorum ve binada bir alarm çalıyor, sonra kapı arkamızdan kapanınca sessizleşiyor.

Marisol çoktan konuşmaya başladı bile, hâlâ gergin, üzgün ve mutsuz.

"Çok daha iyi birini bulabilirsin," diyor gözlerimin içine bakmadan. "Bu işte berbatım. Kazara kafayı buldum ve çıldırdım, müzik hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum, kameraların önünde beceriksizim-"

Eğilip yüzünü iki elimin arasına alıyorum, sanki sinirlerim derimden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Umurumda değil ve daha iyisi de yok" diyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Kalması için ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bildiğim tek şey

Kesinlikle yapmak zorundayım.

Konuşmaya devam ediyor, sesi neredeyse fısıltı gibi.

"-Seni yanağından öpmek için neredeyse çok gergindim ve sonra dudak dudağına öpücük gerçekten garip ve kötüydü-"

Onu öperim.

Bu son kez olabilir. Onu kameralar olmadan, etrafta başkaları olmadan, *izlenmeden* öpebileceğim *tek* zaman olabilir ama bunu yapmak zorundayım.

Marisol'un savaşmadan, ona artık herkesin içinde elini tutmayacağını ya da kameralar görsün diye iyi geceler öpücüğü söylemeden gitmesine izin vermeyeceğim. Bunları yapıyorum çünkü *istiyorum*.

Çünkü bu sahte ilişki gerçekmiş gibi davranmaya başladım.

Öpüşmeyi bitirip ondan uzaklaşıyorum, aniden o kadar gerginim ki sanki vücudum canlı tellerden yapılmış gibi hissediyorum. Bana bakıyor, kahverengi gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

Derin bir nefes alıyorum.

"Marisol, rol yapmıyorum," diyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

GAVIN

BİR AY ÖNCE

VALERIE parmağını bir düğmenin üzerinde tutuyor, panjurlar yavaşça inerken vücudu tamamen hareketsiz. Güneş ışığını yarı yarıya azaltıyor ama burası hâlâ çok aydınlık. Lanet olsun, Los Angeles'taki her şey çok parlak.

Sabah uyandığımda güneş vardı. Yeni, sağlıklı, *yedek* alışkanlıklarımдан biri olan üç millik bir koşuya çıkıyorum ve güneş var. Öğle yemeği, akşam yemeği, stüdyoya girdiğimde: lanet güneş, güneş, *güneş*. Tek soluklanma geceleri oluyor ama o zaman da tüm şehir çığlık çığlığa neonlarla aydınlanıyor, yani çok da farklı değil.

İnsanın yağmurlu gri anavatanını özlemesine neden olacağı kesin.

"İşte buradayız," diyor Valerie ve konferans masasının başına, pencereden uzağa bakacak şekilde oturmak için yürüyor. Larry ve ben de oturuyoruz, o beş bin dolarlık takım elbisesini giymiş, ben de en güzel siyah tişörtümü ve en az yırtık kotumu giymişim.

Çaba göstermediğimi söyleyemem. Giyinirken diğer iki pantolonu reddettim. Masanın karşısındaki müdürümüz Nigel kısa kollu düğmeli bir gömlek ve rüzgarlık giyiyor, yani en azından birinden daha iyi giyinmişim.

"Bayan Fields geç mi kalacak?" Larry Rolex'ini kontrol ederek soruyor. Bu konuda daha az incelikli olamazdı.

Valerie'nin yüzü hareket etmiyor. Hareket *edebileceğinden* emin değilim.

"Birkaç dakika, evet," diyor, sesi son derece sakın ve dingin. Koyu renk saçları ortadan düzgünce ayrılmış, her iki tarafı da mükemmel przszlkteki yüzünden hafıf sallanıyor.

Bana porselen bir bebeğın canlandığını düşündürüyor, eğer porselen bebekler özellikle kurnaz, manipülatif ve otoriter olsalardı - ve grubun yeni Halkla İlişkiler Müdürü olduğu için, bunları iltifat olarak kabul ediyorum.

"Bu gece Gavin'in turne bittiğinden beri ilk konseri," diyor Larry, sosis gibi parmaklarını masanın üzerinde birleştirerek. "Sonsuza kadar bekleyemeyiz, biliyorsun, mekna erken gelip her şeyin yolunda olduğundan emin olmalı-"

"Ben iyiyim Larry," diye araya giriyorum o daha başlamadan. " dakika oldu, elbette ona üç dakika daha verebiliriz."

"Sadece zamanınızın değerli olduğunu söylüyorum ve eğer-"

Avukatıma karşı sabırsızlanmaya başlayarak, "Benim de zaman zaman geç kaldığım bilinir," diyorum. İçinde iyi ama her durumda avantajlı olmayı kafasına koymuş, böyle bir durumda bile.

"ok yakında burada olacak, eminim," diyor Valerie, sesi hâlâ nötr ve hoş. Bundan nefret ediyorum.

Bu steril, *parlak*, *aydınlık* konferans odasından nefret ediyorum ve şimdi bana *imajım* ve *markam* hakkında ders veren insanları dinlemek zorunda kalmaktan nefret . Bir zamanlar küçük kulüplerde yüksek sesle gitar çalar, avazım çıktığı kadar bağırır ve kimsenin ne düşündüğünü umursamazdım ama şimdi *buradayım*. Bu serserilerle birlikte.

Eski halim şimdi benimle dalga geçerdi, orası kesin. En azından yaşadığım evi görene kadar. Bu onu susturabilir.

Larry dramatik bir şekilde iç çeker, saatine tekrar bakar, ama tam o sırada kapı açılır ve dört kişi içeri girer: bir adam, iki kadın ve bir kız.

Kızı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu konuda zaten şüphelerim varsa, şimdi ikiye katlandı. Üç katına.

Sarışın ve mavi gözlü, neredeyse melek gibi. Yasal olarak içki içebilecek yaşta olduğunu sanmıyorum ama kamera önünde büyümüş insanların sahip olduğu o sakin, boş ifadeye sahip. Sanki sadece biri kayıt yaparken canlanıyormuş gibi.

Kadınlardan biri masaya doğru eğiliyor ve ben de elini sıkmak için ayağa kalkıyorum. "Margaret Sorenson," diyor, tamamen işle ilgili. "Ben Daisy'nin halkla ilişkiler .

Bu avukatı Michael Warren, bu da Karen Fields."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum otomatik olarak, ama o çoktan Larry'ye geçmişti bile.

Daisy Fields'a, sonra da annesi olması *gereken* Karen Fields'a bakıyorum ve iki şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, annesini bir iş toplantısına *getirmiş*; ve ikincisi, Daisy Fields onun gerçek adı. Televizyona çıktığında değiştirdiğini düşünmüştüm ama sanırım ailesi ona *Daisy Fields* adını vermiş.

Burada dedikleri gibi, küçük kızlarının gösteri dünyasına girmesini gerçekten istemiş olmalılar.

Sonra Daisy masanın karşısında, öne doğru eğilmiş, elini uzatıyor. Küçük ve yumuşak bir el ve beni neredeyse hiç kavramıyor. Sanki bir eldivenle tokalaşmak gibi.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum!"

diye . "Ben de," diyorum.

"*Half-Asleep*'i çok seviyorum!" diye ediyor. "Çok güzel bir aşk şarkısı."

Yarı Uyanık, Yarı Uykuda değil ve bir aşk şarkısı değil, ama bunu görmezden geliyorum.

Tek söylediğim "Teşekkür ederim," oldu.

Hepimiz oturuyoruz ve Valerie konuşmaya başlıyor, ama ben pek dinlemiyorum, karşımdaki kıza bakarken zihnim dönüp duruyor.

Bunu yapamam. Bunu yapmamın imkanı yok, *onunla* olmaz. Daisy Fields'ın iyi biri olduğuna eminim ama o bir çocuk. Annesini bu toplantıya getirdi ve şu anda bile Valerie'yi dikkatle izliyor, sanki diğer kadının ağzından çıkan her kelimeye tutunması gerekiyormuş gibi, yoksa konuşmanın ipini kaybedebilir.

"Ve bunların hepsi sizin için uygun mu?" Valerie masanın Daisy'nin tarafına sorar. Daisy gözlerini kocaman açarak annesine bakar. Karen başını sallıyor, sonra Daisy de sallıyor. İşte bu kadar. Benden bu kadar.

Artık *markamı yenilemek*, *imajımı* ya da bunların hiçbirisi umurumda değil.

Bunu yapmayacağım. İngiltere'nin nerede *olduğunu* bile bilmeyen eski bir çocuk yıldızla çıkıyormuş gibi yapmıyorum ki müzik satın alan halk yeni bir sayfa açtığımı ve eski, kirli yollarımdan vazgeçtiğimi düşünsün.

Benim var. Gittiler. Bir içki bile içmeyeli aylar oldu ama bunu kanıtlamak için bu kızı kolumda şehirde dolaştırmıyorum.

Pahalı deri yönetici koltuğumu geriye iterek ayağa kalkıyorum, artık tüm gözler benim üzerimde.

"Larry, Nigel," diyorum, ses tonum kırılmış. " miyiz?"

Cevap vermelerini beklemeden konferans odasından çıkıp koridora doğru yürüyorum. İki adam da beni takip etti ve kapıyı arkalarından kapattılar.

"Gavin-"

"Bunu yapmayacağım," diyorum kapıyı işaret ederek. Koridoru odadan ayıran duvar buzlu cam, bu yüzden beni görebildiklerini biliyorum ama umurumda değil.

"Hadi ama Gavin," diyor Nigel, beni teselli etmeye çalışır gibi ellerini uzatarak. "Bu konuyu konuştuk ve *biliyorsun* ki plak şirketi-"

"Anlaşılmıyor muydum?" Sesimi biraz yükselterek soruyorum. "Long Island'daki ev kadınları beni satın alsın diye o tatlı moron kızla sevişiyormuş gibi yapmıyorum.

kayıtlarımızı ve şirketini *siktir et.*"

Nigel'ın yüzü düşer, ağzının kenarları sarkar. Onun yanında, Larry'nin yüzü mükemmel, dikkatlice nötrdür.

"Gavin, bu bizim-"

"*Evet demeni* nasıl sağlayabilirim?" Larry araya giriyor, bir müzakere seminerinden öğrendiğine emin olduğum bir cümle.

Bu andan daha fazla nefret edebileceğimi düşünmezdim ama *şimdi* ediyorum.

Başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarımla arasından geçiriyorum, sol bileğimin etrafındaki dar deri kayışlar aşağı kayıyor. yedi tane var, temiz olduğum her hafta için bir tane.

"Yapamazsın," diyorum, dönüyorum ve binayı terk ediyorum.

Never Enough'ı şimdi alın!

ROXIE HAKKINDA

Roxie, kocası, oğlu ve iki huysuz kedisiyle birlikte Kaliforniya'da yaşıyor.

www.roxienoir.com

roxie@roxienoir.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.